097253

FIŞA DE RESTITUIR.	
Numărul permisului	Data restituir.
10.12	
28.12	27.1
7.305	
	14.X.
16.01	12.X
4.83	5.01.06
28.1	27.1
7.01	30.08
25.05	26.X
19.01	2.11
5.02	18.11.

1902

DRAGONUL

CLIVE CUSSLER

Versiunea în limba română de
VICTOR OLARU

VOLUMUL I

Editura OLIMP

București 1994

DEMONII DENNINGS

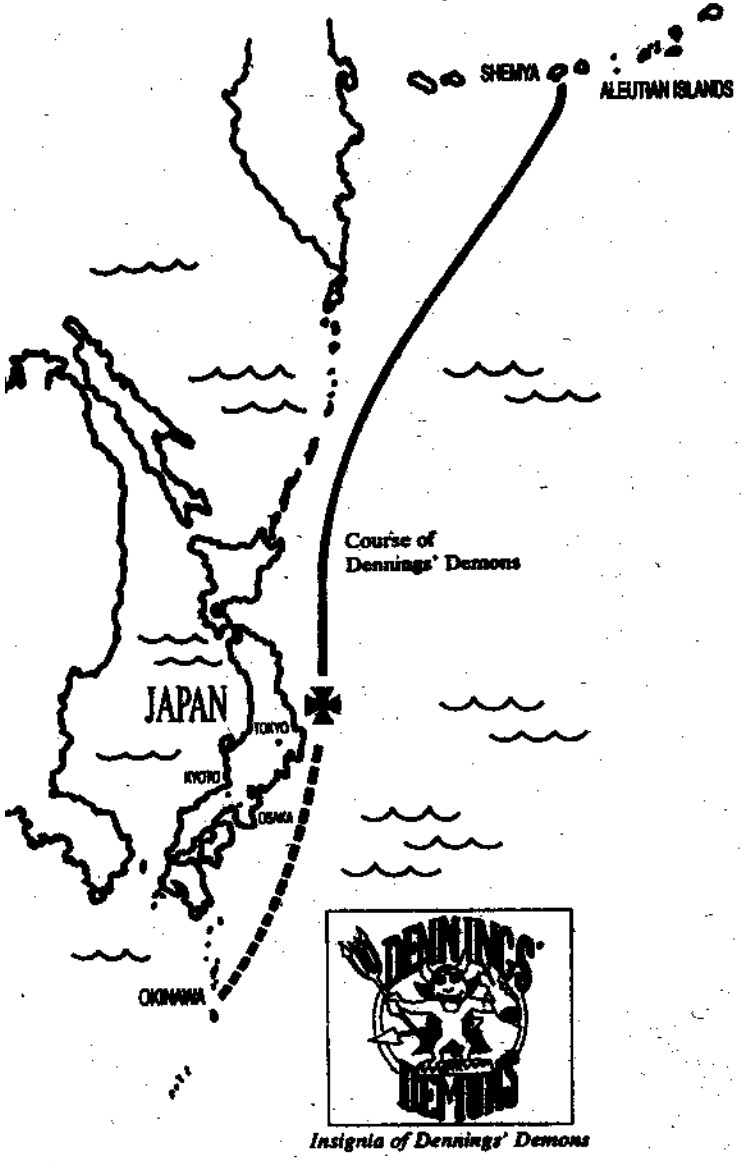

Insignia of Dennings' Demons

6 august 1945
Insula Shemya, Alaska

...monul ținea în mâna stângă o bombă, în dreapta o furcă **...ea diabolic**. Ar fi putut avea un aer amenințător dacă n-ar **...ut sprâncenele** exagerat conturate și ochii în formă de **...mică**. Acestea îi dădeau o înfățișare de spiriduș somnoros, **...ă de expresia** cunoscută a împăratului iadului, la care te-ai **...ut aștepta**. Cu toate acestea, purta obișnuitul costum roșu, **...ple regulamentar** încolțite și coada lungă în formă de **...ură**.

În mod straniu, unghiile degetelor de la picioare, întoarse ca **...ște gheare**, strângeau un lingou de aur cu marca *24 carate*.

Pe fuselajul bombardierului B-29 inscripția *Demonii lui Dennings* apărea circular cu litere negre. Aeronava, numită **...fel** după comandantul și echipajul ei, stătea ca o stafie părăsită **...vălul** de ploaie adus dinspre sud, în insulele Aleutine, de **...ntul** venit din Marea Bering. O baterie portabilă lumina **...ntul** din spatele avionului, aruncând umbrele tremurânde ale **...pujului** de la sol pe trupul de aluminiu scânteietor al **...aratului**. Acestor scene obsedante li se alăturau luminile **fulgerelor** spintecând bezna aeroportului cu o frecvență **...oitoare**.

Maiorul Charles Dennings stătea sprijinit de una din roțile sistemului de aterizare, cu mâinile îndesate adânc în buzunarele

scurtei de piele pentru zbor, şi urmărea activitatea din jurul aeronavei. Întreaga zonă era patrulată de santinele şi de agenţi înarmaţi ai poliţiei militare. O echipă restrânsă de filmare înregistra evenimentul. Observă, vizibil tulburat, cum bomba enormă era înşurubată cu precauţie în nişa modificată a bombardierului B-29. Era prea voluminoasă pentru spaţiul destinat bombelor şi trebuia să fie potrivită cu grijă.

În ultimii doi ani de când era unul dintre cei mai buni piloţi de bombardiere din Europa, cu peste patruzeci de misiuni duse la bun sfârşit, nu mai văzuse niciodată un asemenea monstru. O compara cu o minge uriaşă de fotbal, superumflată, cu aripioare lipsite de sens la unul din capete. Husa balistică rotundă era vopsită în gri-deschis, iar clamele din mijloc semănau cu un fermoar uriaş.

Dennings se simţi ameninţat de obiectul pe care urma să-l transporte aproape trei mii de mile.

Oamenii de ştiinţă de la Los Alamos, care asamblaseră bomba, îi instruiseră pe Dennings şi pe coechipierii lui în după-amiaza precedentă pe aerodrom. Echipajului îi fusese prezentat un film cu explozia test, efectuată în Trinity, şi oamenii rămăseseră înmărmuriţi la vederea înspăimântătoarei forţe a unei singure arme capabile să nimicească un întreg oraş.

Mai stătu acolo încă o jumătate de oră până când uşile compartimentului bombei fură închise. Bomba atomică era pregătită şi în siguranţă, avionul era alimentat şi gata de decolare.

Dennings îşi iubea aeronava. În aer, el şi aparatul acesta mare deveneau o singură fiinţă. El era creierul, avionul era trupul, o unitate pe care n-o putuse descrie niciodată. La sol era altă poveste. În bătaia luminilor strălucitoare şi a ploii care se transformase în lapoviţă, vedea frumosul bombardier argintiu ca pe propria-i criptă.

Se scuturâ de gândul morbid şi porni grăbit prin zloată spre o baracă din apropiere pentru un ultim instructaj cu echipajul. Intră şi se aşeză lângă căpitanul Irv Stanton, un bărbat vesel cu o faţă rotundă şi cu o mustaţă mare ca de morsă.

De cealaltă parte a lui Stanton, cu picioarele întinse în faţă, stătea căpitanul Mort Stromp, copilotul lui Dennings, un sudist mulţumit de sine, care se mişca cu agilitatea animalului ce poartă numele de leneş. În spatele său se afla locotenentul Joseph Arnold, navigatorul şi comandantul de marină Hank Byrnes, tehnicianul specialist în arme, care urma să supravegheze bomba în timpul zborului.

Instructajul începu prin prezentarea de către un ofiţer de la contrainformaţii a unui panou cu fotografii ale ţintelor luate din avion. Zona industrială a Osakăi era prima ţintă; iar, în cazul în care vremea era deosebit de înnourată, urma să fie bombardat oraşul istoric Kyoto. Li se dădură instrucţiuni privind direcţionarea bombei în timp ce Stanton îşi lua calm notiţe.

Un ofiţer de la meteorologie le prezentă hărţi meteo şi prezise vânturi uşoare din faţă cu nori împrăştiaţi deasupra ţintelor. Totodată îl avertiză pe Dennings să se aştepte la o zonă de turbulenţă deasupra Japoniei de Nord. Pentru mai multă siguranţă două bombardiere B-29 decolaseră în urmă cu o oră pentru a cerceta ruta şi a raporta evaluări vizuale ale vremii şi ale stratului de nori de deasupra obiectivelor.

Dennings începu să vorbească atunci când ochelarii de zbor, ca ai sudorilor, fură împărţiţi echipajului.

– N-o să vă ţin un discurs de îmbărbătare, începu el, remarcând rânjetele de uşurare de pe chipurile oamenilor. Am avut un an de instrucţie îngrămădit într-o singură lună scurtă, dar ştiu că putem duce această misiune la bun sfârşit. După umila mea părere suntem cel mai bun echipaj din toată aviaţia militară. Dacă ne facem toţi datoria, putem foarte bine pune capăt războiului.

Apoi dădu din cap spre preotul bazei care rosti o scurtă rugăciune pentru un zbor fără primejdii şi încununat de succes.

În timp ce oamenii se îndreptau către bombardierul B-29, Dennings fu abordat de generalul Harold Morrison, adjunctul generalului Leslie Groves, şeful proiectului bombei din Manhattan.

Morrison îl studie pe Dennings câteva clipe. Ridurile din jurul ochilor pilotului arătau oboseală dar privirea îi strălucea la gândul misiunii. Generalul îi întinse mâna.

– Mult noroc, domnule maior!

– Mulțumesc, sir. Ducem noi treaba la capăt.

– Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta, zise Morrison afișând o expresie încrezătoare.

Așteptă ca Dennings să-i răspundă, dar pilotul amuțise.

După câteva clipe stânjenitoare, Dennings întrebă:

– De ce noi, domnule general?

Morrison zâmbi imperceptibil.

– Vreți să renunțați?

– Nu, echipajul meu și cu mine vom îndeplini misiunea. Dar de ce noi? repetă el. Iertați-mă că spun asta, sir, dar nu pot să cred că suntem singurul echipaj din aviația militară în care aveți încredere să transporte o bombă atomică deasupra Pacificului, să-i dea drumul în mijlocul Japoniei și apoi să aterizeze la Okinawa cu rezervoarele de combustibil aproape goale.

– Cel mai bine e să știi doar ce ți s-a spus.

Dennings citi în ochii și în vocea ofițerului mai în vârstă o prevestire rea.

– "Respirația Mamei". Repetă cuvintele încetișor, fără intonație, așa cum se repetă numele unei teorii tainice. Cine naiba a mai inventat numele ăsta de cod pentru bombă?

Morrison dădu resemnat din umeri.

– Cred că Președintele.

Douăzeci și șapte de minute mai târziu, Dennings privea printre ștergătoarele care măturau parbrizul. Ploaia se înteți și, prin întuneric și umezeală, nu putea să vadă decât până la o distanță de două sute de iarzi*. Ambele picioare apăsară frânele când motoarele ajunseră la două mii două sute de turații pe minut. Tehnicianul de zbor, sergentul Robert Mosely, îi raportă

* Un iard = 0,914 m (n.tr.).

că motorul numărul patru se învârtea cu cincizeci de turații mai încet. Dennings se hotărî să ignore informația. Aerul umed era, fără îndoială, răspunzător de încetineala motorului. Aduse din nou motorul la ralanti.

Pe scaunul copilotului din dreapta lui Dennings, Mort Stromp recepționă aprobarea pentru decolare din turnul de control. Coborî flapsurile. Doi membri ai echipajului, aflați în turele, îi confirmară lăsarea flapsurilor.

Dennings se întinse și deschise interfonul.

– OK, băieți, decolăm!

Împinse jicloarele ușor în față, încercând să compenseze teribilul moment de torsiune, ambalând motoarele din stânga. Apoi dădu drumul la frână.

Încărcat complet la șaizeci și opt de tone, cu rezervoarele pline ochi cu peste șapte mii de galoane*, de combustibil, având la bord o bombă de șase tone și un echipaj alcătuit din doisprezece oameni, *Demonii lui Dennings* începu să ruleze pe pistă. Avea în plus o greutate de aproape șaptesprezece mii de livre.**

Cele patru motoare Wright Cyclone de trei mii trei sute cincizeci inei*** la cub se încordară, cei trei mii opt sute de cai putere ai lor biciuind elicele de șaisprezece și cinci picioare**** prin perdeaua de apă împinsă de vânt.

Flăcările albastre țâșniră din țevile de eșapament, aripile fură învăluite de un nor de stropi și marele bombardier se mișcă, mugind în beznă. Cu o încetineală agonizantă aparatul prinse viteză. Pista lungă, construită din rocă vulcanică de culoare deschisă, se întindea în fața lui și se termina abrupt la optzeci de picioare deasupra oceanului rece. Un fulger orizontal învălui mașinile de pompieri și ambulanțele aliniate pe pistă într-o sinistră lumină albastră.

* un galon = 4 l (n.tr.).

** o livră = 0,500 kg (n.tr.).

*** un inch = 2,54 cm (n.tr.).

**** un picior = 30,5 cm (n.tr.).

La optzeci de noduri*, Dennings preluă direcția în întregime și opri motoarele din dreapta. Apucă manșa cu fermitate, hotărât să propulseze *Demonii* în aer.

Aflat în botul avionului, înaintea tuturor celorlalți piloți, trăgătorul Stanton urmări cu neliniște cum pista dispărea rapid. Chiar și letargicul Stromp se mișcă pe locul lui, încercând în zadar să penetreze cu privirea bezna din fața lui, pentru a percepe limita unde pista se sfârșea și începea oceanul.

Parcurseseră deja trei sferturi din pistă și aparatul era încă lipit de sol. Timpul părea să se dizolve, să se estompeze. Cu toții se simțeau de parcă ar fi zburat în vid. Apoi dintr-o dată luminile jeepurilor parcate la capătul pistei izbucniră prin perdeaua de apă.

– Sfinte Dumnezeule, îi scăpă lui Stromp. Ridică-l odată în aer.

Dennings mai aşteptă trei secunde și apoi cu delicatețe își apropie manșa de piept. Roțile aparatului B-29 se eliberară. Când avionul se ridică la treizeci de picioare în aer, pista dispăru și acesta își continuă drumul, ridicându-se în noapte deasupra apei amenințătoare.

Morrison stătea în fața barăcii încălzite a radarului, în bătaia potopului, cu cei patru subordonați așteptând respectuos în picioare în spatele lui. Urmări decolarea aparatului *Demonii lui Dennings* mai mult cu mintea decât cu ochii.

Nu văzu decât înclinarea bombardierului când Dennings propulsase aparatul și ridicase piciorul de pe frână, înainte să se piardă în beznă.

Își ciuli urechile și ascultă zgomotul motorului micșorându-se pe măsură ce aparatul se depărta. Sunetul neregulat era slab. Numai un mecanic de zbor de cea mai bună

* un nod = unitate de măsură pentru viteza navelor, egală cu viteza unei nave care se deplasează cu o milă marină (1 852 m) pe oră (n.tr.).

[illegible] un inginer specialist în aviație l-ar fi putut depista. [illegible]rrison avusese ambele funcții la începutul carierei sale din [illegible]ilitară.

Un motor era ușor dereglat. Unul sau mai mulți dintre cei [illegible] cilindri nu funcționa în mod continuu.

[illegible]păimântat. Morrison aștepta un semn care să-i indice că [illegible]ul nu se putea ridica de la sol.

Dacă *Demonii lui Dennings* s-ar fi prăbușit la decolare, [illegible] nuflat de pe insulă ar fi fost incinerat în câteva secunde.

Apoi, militarul de la radar strigă prin ușa deschisă:

– Au reușit să decoleze!

[illegible]orrison scoase un suspin tensionat. Numai atunci întoarse [illegible] vremii câinoase și păși înăuntru.

[illegible]um nu mai era nimic de făcut decât să-i transmită un [illegible] generalului Groves, la Washington, în care să-l informeze [illegible]Expirația Mamei" era în drum spre Japonia. Apoi, urmau [illegible]uri și speranța.

Dar, în adâncul sufletului său, generalul era tulburat. Îl [illegible]uteu pe Dennings. Omul era prea încăpățânat să facă cale [illegible]ntoarnă pentru un motor defect. Dennings ar fi dus *Demonii* la [illegible]Osaka chiar dacă ar fi trebuit să care avionul în spate.

– Dumnezeu să-i aibă în pază! murmură Morrison.

Știa cu o certitudine înfiorătoare că rolul jucat de el în această colosală operațiune nu îngăduia nici o rugăciune.

– Ridicați roțile, ordonă Dennings.

– Sar în sus de bucurie când aud cuvintele astea, mormăi Stromp în timp ce acționa maneta.

Motoarele dispozitivului gemură și cele trei seturi de roți se retraseră în lăcașurile lor de sub aripile și botul avionului.

– Roțile ridicate și asigurate, confirmă Stromp.

Pe măsură ce viteza sporea, Dennings reduse funcționarea regulatoarelor pentru a economisi carburant.

Bibliot[illegible]
Nr. Inv.

Aşteptă puţin timp înainte de a începe o ascensiune uşoară până când ajunse la viteza de două sute de noduri. Ascuns de aripa aparatului, lanţul Insulelor Aleutine se curba uşor spre nord-est. Pe o distanţă de două mii cinci sute de mile* nu mai aveau să vadă nici o palmă de pământ.

– Ce mai e cu motorul numărul patru? îl întrebă pe Mosely.

– Îşi face datoria, dar s-a cam încălzit.

– De îndată ce ajungem la cinci mii de picioare înălţime, o să-i reduc câteva turaţii.

– Nu i-ar strica, domnule maior, răspunse Mosely.

Arnold îi dădu lui Dennings direcţia pe care urmau să o menţină în următoarele zece ore şi jumătate. La patru mii nouă sute de picioare, Dennings îi predă comanda lui Stromp. Se relaxă şi privi cerul întunecat. Nu se vedea nici o stea. Avionul simţea zona de turbulenţă în timp ce Stromp pătrundea cu greu prin masa ameninţătoare de nori încărcaţi cu electricitate.

Când în cele din urmă scăpară de cea mai rea dintre furtuni, Dennings îşi scoase centura de siguranţă şi se ridică de la locul lui. Întorcându-se în loc, aruncă o privire pe ferăstruica tunelului ce conducea spre mijlocul şi coada avionului. Desluşi o bucată din bomba suspendată în mecanismul ei de susţinere.

Tunelul fusese îngustat pentru a primi imensa armă în dispozitivul pentru bombe. Dennings se strecură pe lângă compartimentul bombelor şi se opri în celălalt capăt. Apoi trase de uşiţa ermetică, până când aceasta se deschise, şi se strecură înăuntru.

Scoţând din buzunarul pantalonilor o lanternă, îşi croi drum pe pasarela strâmtă ce se întindea pe toată lungimea celor două compartimente pentru bombe, care fuseseră modificate în unul singur.

Dimensiunea uriaşă a armei se potrivea acolo incredibil de bine. Diametrul ei exterior era cu doi inci mai mic decât distanţa dintre pereţii despărţitori longitudinali.

* O milă = 1,609 m (n.tr.).

Ezitând, Dennings ajunse lângă ea şi o atinse. Pereţii de oţel erau reci ca gheaţa. Nu se gândi la suta de mii de oameni ce putea fi transformată în cenuşă într-o singură clipă sau la urmările arsurilor şi radiaţiilor. Temperaturile termonucleare sau unda de şoc înregistrată la testarea efectuată în Trinity nu erau sesizabile într-un film alb-negru. O vedea numai ca pe un mijloc de a pune capăt războiului şi de a salva sute de mii de vieţi ale concetăţenilor lui.

Întorcându-se în carlingă se opri şi flecări cu Byrnes care examina o schemă cu circuitele de detonare ale bombei. Foarte des expertul în artilerie privea la o mică consolă montată deasupra genunchilor săi.

– E cumva posibil să explodeze înainte să ajungem acolo? întrebă Dennings.

– Numai fulgerul putea să provoace treaba asta, răspunse Byrnes.

Dennings îl privi îngrozit.

– Avertismentul ăsta vine puţin cam târziu, nu ţi se pare? De la miezul nopţii zburăm de-a dreptul prin mijlocul unei furtuni electrice.

Byrnes ridică privirile şi zâmbi sarcastic.

– Am fi putut să sărim în aer la fel de uşor şi la sol. Ce dracu', doar am reuşit, nu-i aşa?

Lui Dennings nu-i venea să creadă că Byrnes are o atitudine aşa de tranşantă.

– Generalul Morrison a fost conştient de risc?

– Mai mult ca oricine. A lucrat doar la proiectul bombei atomice încă de la început.

Dennings dădu din umeri şi-i întoarse spatele. Este o nebunie, se gândi el, toată operaţia asta e o nebunie. Ar fi un miracol dacă vreunul din ei ar ajunge să povestească cândva despre ea.

După cinci ore de zbor şi mai uşor cu două mii de galoane de carburant consumat, bombardierul B-29 fu adus de Dennings la o altitudine de zece mii de picioare. Echipajul deveni mai

optimist când portocaliul zorilor coloră orizontul dinspre răsărit. Lăsaseră furtuna mult în spate și vedeau valurile unduitoare ale oceanului și câțiva nori albi răzleți.

Demonii lui Dennings se îndrepta spre sud-vest cu o viteză lejeră de două sute douăzeci de noduri. Din fericire prinseseră un vânt ușor din coadă. Zorii zilei îi găsiră singuri în vasta pustietate a Pacificului de Nord. Un avion solitar zburând dintr-un loc necunoscut în altul. Trăgătorul Stanton privea absent prin hubloul din botul avionului.

La trei sute de mile depărtare de Honshu, principala insulă a Japoniei, Dennings începu o ascensiune ușoară și graduală, către treizeci și două de mii de picioare, altitudine la care Stanton urma să arunce bomba asupra Osakăi. Navigatorul Arnold îi anunță că aveau un avans de douăzeci de minute față de program. Menținând viteza actuală, credea că vor ateriza la Okinawa în mai puțin de cinci ore.

Dennings privi indicatoarele de combustibil. Se învioră dintr-o dată. Înfruntând vântul de o sută de noduri din față, la aterizare puteau să economisească patru sute de galoane de carburant. Dar nu toată lumea era cuprinsă de optimism. Așezat la panoul tehnicienilor, Mosely urmărea indicatorul de temperatură a motorului numărul patru. Nu-i plăcu ceea ce citi. Din rutină atinse tasta cu degetul. Acul se zbătu și alunecă spre roșu.

Se strecură prin tunel și privi printr-un orificiu la partea din spate a motorului. Nacela era mânjită cu ulei și ieșea fum din țeava de eșapament.

Mosely se întoarse în carlingă și îngenunche în intervalul îngust dintre Dennings și Stromp.

– Vești proaste, domnule maior. Va trebui să oprim motorul numărul patru.

– Nu-l poți face să reziste încă câteva ore? întrebă Dennings.

– Nu, sir, poate să înghită o valvă și să ia foc în orice clipă.

Stromp îl privi pe Dennings cu o expresie sumbră.

– Propun să închidem motorul patru pentru un timp, să-l lăsăm să se răcească.

Dennings știa că Stromp avea dreptate. Vor trebui să-și mențină altitudinea prezentă și să aibă grijă ca și celelalte trei motoare să nu se supraîncălzească. Apoi să repună în funcțiune motorul numărul patru în timpul ascensiunii la treizeci și două de mii de picioare a bombardierului.

Îl strigă pe Arnold, care stătea aplecat peste panoul de bord al navigatorului, urmărind cursul zborului.

– Cât mai avem până în Japonia?

Arnold observă ușoara scădere a vitezei și calculă rapid.

– O oră și douăzeci și unu de minute până la insula principală.

Dennings dădu din cap.

– OK, oprim numărul patru până când va fi nevoie de el.

Chiar în timp ce vorbea, Stromp închise jiclorul, atinse cheia de contact și angajă elicea. Apoi puse avionul pe pilot automat.

În următoarea jumătate de oră tot echipajul stătu cu ochii pe motorul numărul patru, în timp ce Mosely anunța temperatura.

– Avem un loc de aterizare, anunță Arnold. O insuliță la douăzeci de mile în față.

Stromp o cercetă prin binoclu.

– Arată ca un crenvurșt ce iese din apă.

– Numai pereți de stâncă, observă Arnold. Nici pomeneală de plajă.

– Cum se numește? întrebă Dennings.

– Nici măcar nu e trecută pe hartă.

– Vreun semn de viață? Japonezii ar putea s-o folosească ca punct de avertizare.

– Pare goală și părăsită, răspunse Stromp.

Pe moment Dennings se simți în siguranță. Nu zăriseră nave inamice și se aflau prea departe de țărm pentru a fi interceptați de bombardierele japoneze.

Oamenii se relaxară și împărțiră cafea și sandwich-uri cu salam, imuni la bâzâitul motoarelor pilotului automat și la micuța pată care apăru la zece mile distanță și la șapte mii de picioare deasupra aparatului lor. Ceea ce nu știa echipajul *Demonilor lui Dennings* era că nu mai avea de trăit decât câteva minute.

Tânărul locotenent Sato Okinaga observă scurta licărire reflectată de soare sub el. Înclină aparatul și porni într-un plonjon ușor pentru o inspecție mai de-aproape. Era un avion. Fără îndoială. Foarte probabil un alt avion de patrulare. Se întinse după butonul transmițătorului radio, dar ezită. În câteva clipe îl va putea identifica cu siguranță.

Pilot tânăr și lipsit de experiență, Okinaga era dintre cei norocoși. Din clasa sa, formată din douăzeci și doi de absolvenți – a căror instrucție fusese grăbită în acele zile disperate pentru Japonia – el și alți trei fuseseră repartizați patrulelor de coastă. Restul plecaseră spre escadroanele kamikaze.

Okinaga fusese profund dezamăgit. Și-ar fi dat bucuros viața pentru Împărat, dar acceptase plictisitoarea îndatorire de patrulare, ca pe o însărcinare temporară, sperând să fie chemat pentru o misiune mai glorioasă când americanii i-ar invada patria.

Când avionul singuratic deveni mai vizibil, Okinaga nu-și credea ochilor ce vedea. Se frecă la ochi și clipi. Curând deslușì cu claritate fuselajul din aluminiu lustruit, lung de nouăzeci de picioare, uriașele aripi de o sută patruzeci și unu de picioare și stabilizatorul vertical pe trei nivele ale unui bombardier american B-29.

Îl fixa cu privirea mut de uimire. Bombardierul zbura dinspre nord-est, dinspre oceanul pustiu, la douăzeci de mii de picioare sub plafonul său de zbor. Întrebări fără răspuns îi invadară mintea. De unde apăruse? De ce zbura spre Japonia Centrală cu un motor dezafectat? Ce misiune avea?

Ca un rechin care atacă o balenă rănită, Okinaga se apropie la numai o milă. În continuare nici un fel de mișcare. Echipajul părea adormit sau hotărât să se sinucidă. Marele bombardier înaripat se contura amenințător în fața lui. Apăsă brusc jiclorul aparatului său Mitsubishi A6M Zero și se lansă într-un plonjon circular. Avionul zbura ca o rândunică, motorul său Sakae de o mie o sută treizeci de cai putere propulsându-l cu viteza fulgerului în spatele și sub bombardierul B-29 lustruit și strălucitor.

Mitraliorul din coada bombardierului zări avionul japonez de vânătoare prea târziu și deschise focul tot cu întârziere. Okinaga strânse pivotul mitralierei de pe maneta de control. Aparatul A6M se zgudui cât timp cele două mitraliere și ambele tunuri de douăzeci și doi de milimetri sfârtecară metal și carne omenească.

Atinse ușor direcția și trasoarele își croiră drum spre aripa și motorul numărul trei ale bombardierului. Carlinga fu ciuruită, uleiul curse prin găuri și flăcările izbucniră instantaneu. Pe moment bombardierul păru să plutească, apoi zbură scurt într-o parte și începu să cadă – învârtindu-se – spre ocean.

Numai în urma strigătului înăbușit al mitraliorului și a rafalei trase de acesta, echipajul *Demonilor* își dădu seama că erau atacați. Nu aveau de unde să știe din ce direcție venise avionul inamic de vânătoare. Nici nu avură timp să-și vină în fire când gloanțele inamice mușcară aripa din dreapta.

Stromp scoase un urlet strangulat:

– Ne prăbușim!

Dennings zbieră în interfon în timp ce se lupta să țină avionul pe poziție:

– Stanton aruncă bomba! Aruncă bomba aia blestemată!

Bombardierul, imobilizat de forța centrifugă lângă dispozitivul de fixare a bombei, zbieră și el:

– Nu se desprinde decât dacă aduci aparatul în poziție orizontală.

Acum motorul numărul trei era în flăcări. Pierderea bruscă a două motoare, ambele pe aceeași parte, dezechilibrase avionul așa încât acum zbura pe o aripă. Acționând în același timp, Dennings și Stromp se luptau cu manetele de control, încercând să aducă aparatul muribund într-o poziție cât de cât stabilă.

Dennings trase înapoi jicloarele, reușind să pună avionul pe linia de plutire, dar pierderea de viteză era evidentă, egală, agonizantă.

Stanton ajunse, în sfârșit, într-o poziție verticală și deschise cu un trosnet ușile lăcașului bombei.

– Rămâi în poziția asta! țipă el în zadar.

Cu repeziciune potrivi dispozitivul de lansare a bombei, apoi apăsă pe buton. Nu se întâmplă nimic. Mișcările violente înțepeniseră bomba atomică în lăcașul ei.

Alb ca varul, Stanton pocni butonul de lansare cu pumnul, dar bomba rămase încăpățânată la locul ei.

– S-a înțepenit, strigă el. Nu se desprinde din lăcaș.

Luptându-se pentru câteva momente de viață în plus, știind că dacă supraviețuiau trebuiau să-și ia cu toții propria viață înghițind cianură, Dennings se chinui să direcționeze aeronava lovită mortal spre ocean, pentru aterizare forțată.

Aproape că reuși. Ajunsese la o distanță de două sute de picioare ca să așeze pântecul *Demonilor* pe oceanul calm. Dar magneziul din accesorii și arborele cotit al motorului numărul trei luară foc ca o bombă incendiară, arzând printre monturile și lonjeronul aripei. Focul se răspândi distrugând cablurile de control ale aripii.

Locotenentul Okinaga coborî cu aparatul A6M pe o aripă, zburând în jurul bombardierului lovit. Urmări fumul negru și flacăra portocalie șerpuind pe cerul albastru, care, parcă, ar fi fost pictate. Văzu cum avionul american se prăbușește în apă, urmat de clocotul alb al valurilor. Zbură în cerc, căutând supraviețuitori, dar văzu numai câteva sfărâmături plutitoare.

Entuziasmat de ceea ce avea să fie primul și ultimul său act vitejesc, Okinaga se roti în jurul rugului funerar de fum, pentru o ultimă dată, înainte de a se întoarce în Japonia la aerodromul său.

Pe când aeronava distrusă a lui Dennings și echipajul mort al acesteia își găseau odihna pe fundul oceanului, la o mie de picioare adâncime, alt bombardier B-29, pe alt meridian, la șase sute de mile distanță spre sud-est se pregătea să-și arunce bomba. Având pe colonelul Paul Tibbets la comandă, *Enola Gay** ajunsese deasupra orașului japonez Hiroshima.

Nici unul dintre comandanții de zbor nu știa unul de celălalt. Fiecare bărbat credea că numai bombardierul și echipajul său transporta prima bombă atomică ce urma să fie lansată în război.

Demonii lui Dennings ratase întâlnirea cu destinul. Liniștea din adâncul oceanului era la fel de tăcută ca norul ce se așternu deasupra întâmplării.

Încercarea eroică a lui Dennings și a oamenilor lui fu îngropată în tainele secrete ale birocrației.

* Numele avionului american care la 6 august 1945, ora 8,16 a.m. a lansat o bombă de 5 tone asupra orașului Hiroshima. Explozia a provocat moartea imediată a 80 000 de oameni și, ulterior, a încă circa 200 000 (n.tr.).

PARTEA I

Marele John

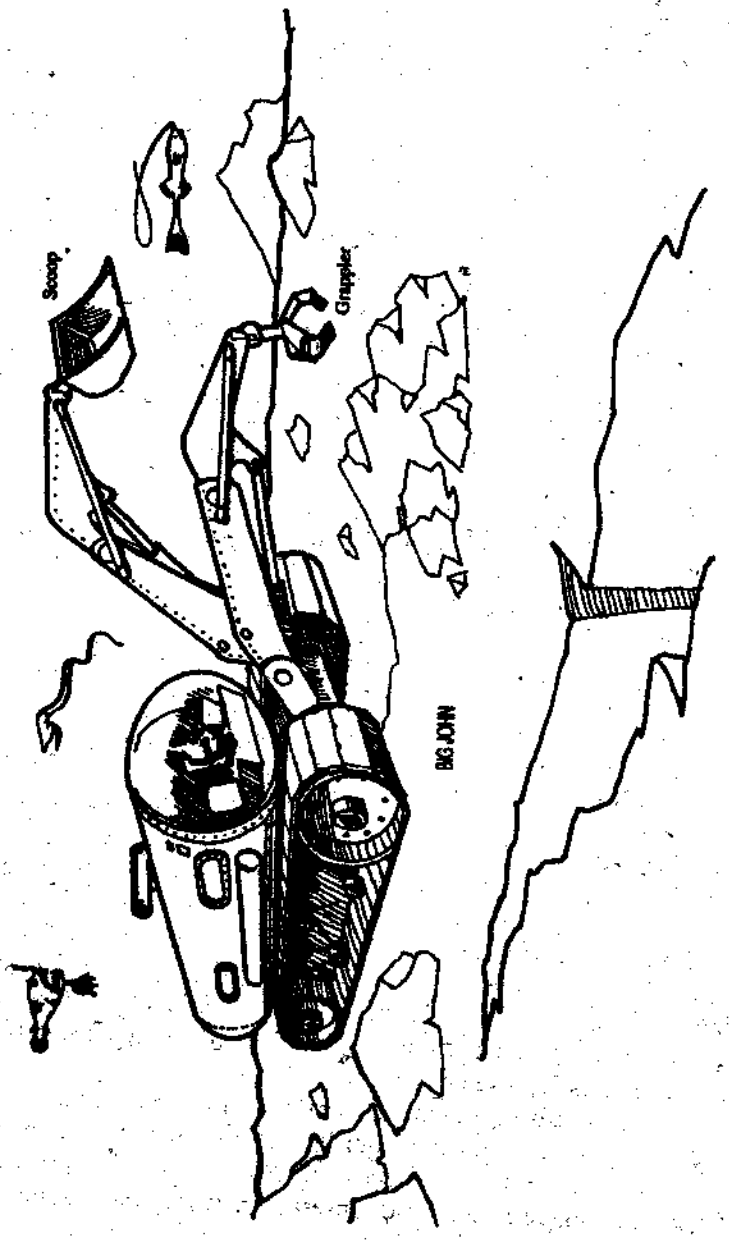

3 octombrie 1993
Vestul Oceanului Pacific

1

Partea cea mai violentă a taifunului trecuse. Oceanul nebun și nimicitor se potolise, dar valurile încă săltau peste prove și se rostogoleau verzi și plumburii către punți, lăsând în urmă un fleșmăt de spumă.

Norii negri și grei se sparseră și vântul muri la o viteză impetuoasă de treizeci de noduri. Spre sud-vest răzbăteau șuvoaie de soare, pictând cercuri albastre pe valurile umflate.

Înfruntând vântul și stropii, căpitanul Arne Korvold stătea pe puntea deschisă a transatlanticului de marfă și pasageri *Narvik*, aparținând Liniilor Norvegiene Rindal și își îndreptă binoclul spre un vapor imens, care se legăna ca și mort pe valurile cu creastă înspumată. După aspect era un mare transportor auto japonez. Fortificațiile de sus se întindeau de la prora boantă până la pupa perfect pătrată, ca o cutie dreptunghiulară așezată orizontal. În afară de covertă și cabinele echipajului de pe puntea superioară, pe laturile ei nu existau nici un fel de ferestruici sau hublouri.

Părea să aibă o înclinație permanentă de zece grade, care bătea înspre douăzeci, când valurile se zdrobeau de bordul expus de la proră. Singurul semn de viață era un firicel de fum care ieșea din magazie. Korvold observă încruntat că bărcile de

salvare fuseseră lansate la apă, dar, cercetând oceanul agitat, nu zări nici una. Reorientă binoclul și citi numele englezesc scris sub literele japoneze de la provă.

Vasul se numea *Steaua Divină*.

Korvold se întoarse pe coverta centrală confortabilă și băgă capul în sala radio.

– Nici un răspuns până acum?

Operatorul scuturã din cap.

– Nimic. Nici un piuit de când am zărit-o. Probabil că au aparatul radio închis. E imposibil să fi abandonat vasul fără un semnal SOS.

Korvold fixă tăcut prin ferestrele covertei vasul japonez care plutea la mai puțin de un kilometru depărtare de balustrada tribordului navei sale. Norvegian prin naștere, căpitanul era un bărbat scund și distins care nu făcuse niciodată un gest pripit. Ochii, de un albastru glacial, clipeau rareori, iar buzele – sub barba îngrijit tăiată – păreau înghețate într-un zâmbet ușor schițat. După douăzeci și șase de ani petrecuți pe mare, în special pe vase de croazieră, avea o fire caldă și prietenoasă, respectată de echipaj și admirată de pasageri.

Se trase de barba scurtă, încărunțită, și înjură încetișor, numai pentru sine. Furtuna tropicală se abătuse pe neașteptate dinspre nord asupra vasului său și acum aveau aproape două zile întârziere în călătoria din portul coreean Pusan spre San Francisco. Korvold nu părăsise coverta de patruzeci și opt de ore și era extenuat. Tocmai când se hotărâse să se ducă la odihnă pentru un scurt răstimp, observaseră aparent abandonata epavă a *Stelei Divine*.

Acum se găsea confruntat cu o enigmă și o operațiune îndelungată de căutare a bărcilor autotransportorului japonez. Totodată, era împovărat de responsabilitatea celor o sută treizeci de pasageri, majoritatea sleiți de rău de mare, care n-aveau nici un chef pentru operațiunea de salvare benevolă.

– Îmi permiteți să dau o raită pe acolo cu câțiva oameni, domnule căpitan?

Korvold ridică privirea spre chipul de nordic, sculptat ...că, al ofițerului principal Oscar Steen. Ochii care îi întoarseră ...rivirea erau de un albastru mai intens decât cei ai lui Korvold. ...fițerul principal stătea în fața lui zvelt și drept ca bradul, cu ...elea bronzată și părul blond, decolorat încă și mai mult de ...oare.

Korvold nu răspunse imediat, dar se îndreptă spre fereastra ...covertei și privi spre oceanul ce despărțea cele două vase. Distanța dintre crestele valurilor măsura între trei până la patru metri.

– Nu sunt dispus să risc viețile oamenilor, domnule Steen. Mai bine așteptăm până se mai calmează oceanul.

– Am făcut lucrul ăsta și în condiții mai rele.

– Nu e nici o grabă. E un vas abandonat, mort ca un cadavru la morgă. Și după cum arată, încărcătura i-a fost mutată și ia apă la bord. Mai bine să-l lăsăm în pace și să căutăm șalupele de salvare.

– Dar s-ar putea să existe răniți la bord, insistă Steen.

Korvold scutură din cap.

– Nici un căpitan nu și-ar fi abandonat nava, lăsând în urmă oameni răniți din echipaj.

– Nici un căpitan cu mintea întreagă. Dar ce fel de om ar părăsi o navă teafără și ar lăsa șalupele la apă în mijlocul unui taifun cu viteza vântului de șaizeci și cinci de noduri fără să trimită un mesaj SOS?

– E într-adevăr un mister, încuviință Korvold.

– Apoi să ne gândim și la încărcătură, continuă Steen. Linia de plutire indică faptul că e încărcată la capacitatea maximă. Pare capabilă să transporte peste șapte mii de automobile.

Korvold îi aruncă lui Steen o privire șireată.

– Te gândești la prima de salvare, domnule Steen?

– Exact, sir. Dacă e abandonată cu întreaga încărcătură și noi reușim s-o ducem într-un port, prima de salvare ar trebui să fie egală cu jumătate din valoarea ei sau chiar mai mult. Suma s-ar putea ridica la cinci sau șase sute milioane de coroane.

Korvold cumpăni situația câteva clipe, gândul chinuitor al lăcomiei luptându-se cu un profund sentiment prevestitor de rele. Lăcomia învinse.

– Ia-ți oamenii și include-l și pe mecanic. Dacă iese fum din coșuri înseamnă că mașinile sunt încă în stare de funcționare. Făcu o pauză. Dar totuși prefer să aștepți să se potolească un pic oceanul.

– N-avem timp, anunță Steen categoric. Dacă înclinația sporește cu încă zece grade s-ar putea să fie prea târziu. Mai bine plec cât se poate de repede.

Căpitanul Korvold suspină. Luase hotărârea împotriva judecății lui echilibrate, dar totodată își dădu seama că o dată ce situația *Stelei Divine* devenea cunoscută, fiecare remorcher de salvare, de pe o rază de o mie de mile, ar veni cu toată viteza spre ei, așa cum se strâng camioanele de remorcare la accidentele de circulație de pe șosele.

În cele din urmă ridică din umeri.

– Când ești sigur că nu mai există nimeni la bord și poți s-o umești din loc, raportează-mi imediat și voi începe căutarea șalupelor.

Steen o luă din loc chiar înainte ca Korvold să-și fi sfârșit vorbele. Își strânse oamenii și fu lăsat la apă, în valurile învolburate, în zece minute. Echipajul era format din el și patru marinari; mecanicul șef, Olaf Andersson, și transmisionistul David Sakagawa, singurul marinar de la bord care vorbea japoneza. Marinarii urmau să cerceteze vasul în timp ce Andersson examina sala mașinilor. Steen urma să intre formal în posesia autotransportorului dacă acesta era cu adevărat abandonat.

Cu Steen la cârmă, șalupa brăzda oceanul agitat luptându-se cu crestele valurilor înspumate care amenințau s-o înece înainte de a se sparge. Puternicul motor Volvo al șalupei uruia neclintit în apropierea autotransportorului cu vântul și oceanul la pupa.

La o sută de metri de *Steaua Divină* descoperiră că nu erau singuri. O ceată de rechini înconjurase vasul înclinat de parcă un

une simț interior îi anunțase că acesta se va scufunda și poate sa în urmă câteva bucățele gustoase și pentru ei.

Matelotul de la cârmă conduse șalupa sub prora utucănoasă, pe partea bordului de sub vânt. Li se părea că *Steaua Divină* urma să se rostogolească peste ei cu fiecare val care-i plesnea carcasa. Când impozantul vas se aplecă într-o parte, Steen scoase o scară ușoară de abordaj, din nylon, cu un cârlig de aluminiu la un capăt. La a treia încercare cârligul prinse marginea de sus a parapetului și rămase agățat.

Steen urcă primul scara și ajunse pe vas. Fu repede urmat de Andersson și ceilalți. După ce se adunară lângă tamburii ancorei imense, Steen îi conduse în sus pe o scară de incendiu, asemănătoare celei atașate cluasonului fără hublouri din față. După ce urcară patru niveluri, ajunseră la cea mai întinsă coverta pe care Steen o văzuse vreodată în timpul celor cincisprezece ani petrecuți pe mare. În comparație cu timoneria mică și eficientă de pe *Narvik*, aceasta părea la fel de întinsă ca o sală de gimnastică și totuși mulțimea impresionantă de echipament electronic ocupa doar o mică porțiune în mijloc.

Nava era lipsită de viață, dar hărțile, sextanții și alt echipament de navigație, căzut din dulapurile deschise, îi dădeau un aer de dezordine. Două serviete rămăseseră deschise într-un ghișeu de parcă stăpânii lor părăsiseră încăperea doar pentru câteva clipe. Se părea că exodul se produsese în panică.

Steen studie consola principală.

– E complet automatizată, îi spuse el lui Andersson. Mecanicul șef încuviință din cap. Și mai e ceva. Toate controalele sunt operate prin voce. Nu există manete sau instrucțiuni pentru timonieri.

Steen se întoarse spre Sakagawa.

– Poți să pornești chestia asta și să-i vorbești?

Asiaticul, născut în Norvegia, se aplecă asupra consolei computerizate și o studie câteva clipe în tăcere. Apoi apăsă câteva butoane în succesiune rapidă. Luminile consolei se aprinseră și aparatul începu să bâzâie. Sakagawa îl privi pe Steen cu un zâmbet ușor.

– Japoneza mea e ruginită, dar cred că pot să comunic cu el.

– Cere-i să raporteze starea navei.

Sakagawa răpăi în japoneză spre un microfon minuscul şi aşteptă. După câteva clipe o voce bărbătească răspunse pe un ton încet şi clar. Când încetă, Sakagawa îi aruncă lui Steen o privire lipsită de expresie.

– Transmite că valvele sunt deschise şi nivelul apei, în sala maşinilor, se apropie de doi metri.

– Comandă-i să le închidă, rosti scurt Steen.

După un scurt schimb de cuvinte, Sakagawa scutură din cap.

– Computerul spune că valvele sunt blocate pe poziţia deschis. Nu pot fi închise prin comandă electronică.

– Se pare că voi avea probleme cu treaba asta, zise Andersson. Aş face mai bine să cobor acolo şi să le închid. Şi spune-i blestematului ăsta de robot să dea drumul la pompe.

În timp ce vorbea făcu semn la doi dintre marinari să-l urmeze şi dispărură toţi trei pe un coridor, în jos, spre sala maşinilor.

Unul dintre marinarii care rămaseră se apropie de Steen, alb ca varul şi cu ochii holbaţi de groază.

– Sir... am găsit un cadavru. Cred că e telegrafistul.

Steen intră grăbit în sala telecomunicaţiilor. Un corp aproape fără formă era prăbuşit într-un scaun, aplecat asupra staţiei radio. Poate că o fi fost o fiinţă omenească când se urcase la bordul *Stelei Divine*, dar în nici un caz acum. Părul îi dispăruse şi, dacă n-ar fi fost dinţii complet expuşi, în locul unde fuseseră odată buzele, Steen n-ar fi putut preciza dacă se uita în faţa sau în spatele cadavrului. Oribilitatea aceasta patetică arăta de parcă pielea i s-ar fi umplut de băşici iar carnea de sub ea era arsă şi parţial topită.

Totuşi nu exista nici cel mai mic semn de căldură excesivă sau foc. Hainele erau la fel de curate şi călcate de parcă le-ar fi îmbrăcat chiar atunci.

Omul părea să fi ars pe dinăuntru.

2

Duhoarea înspăimântătoare şi imaginea oribilă îl descumpăniră pe Steen. Îi luă un minut să-şi vină în fire. Apoi împinse scaunul cu hidosul lui ocupant într-o parte şi se aplecă asupra staţiei radio.

Din fericire tastatura era marcată în cifre arabe. După câteva minute de încercare şi erori, descoperi tastele corespunzătoare şi-l chemă pe căpitanul Korvold de pe *Narvik*. Korvold răspunse imediat.

– Sunt pe recepţie, domnule Steen, răspunse el formal. Ce ai descoperit?

– Domnule căpitan, aici s-a întâmplat ceva sinistru. Până în momentul de faţă am găsit o navă părăsită şi un cadavru, cel al telegrafistului, se pare, care a fost atât de ars, încât nu mai poate fi recunoscut.

– E vreun incendiu la bord?

– Nici un semn. Sistemul computerizat de control automat prezintă doar lumini verzi pe afişajele de prevenire a incendiilor.

– Există vreun indiciu al cauzei plecării echipajului? întrebă Korvold.

– Nimic evident. Se pare că au şters-o în panică, după ce au încercat să saboteze nava.

Korvold strânse din dinți iar încheieturile degetelor se înălbiră când apăsă receptorul.

– Repetă.

– Valvele sunt deschise și înțepenite pe această poziție. Andersson încearcă să le închidă chiar acum.

– De ce dracu' ar sabota echipajul o navă teafără cu mii de automobile noi la bord? întrebă Korvold vag.

– Situația trebuie privită cu suspiciune, sir. La bord e ceva anormal. Cadavrul telegrafistului este înspăimântător. Arată de parcă ar fi fost fript la proțap.

– Vrei să vină doctorul acolo?

– Bietul doctor poate face aici cel mult o autopsie.

– Am înțeles, răspunse Korvold. Rămân pe recepție încă treizeci de minute, după care voi pleca în căutarea șalupelor dispărute.

– Ați luat contact cu compania, sir?

– M-am abținut s-o fac până când nu te asiguri că nu există nici un supraviețuitor al echipajului propriu-zis, ca să ne conteste prima de salvare. Termină-ți investigațiile. De îndată ce te asiguri că nava e părăsită, voi trimite un mesaj directorului companiei noastre, informându-l că am preluat *Steaua Divină*.

– Mecanicul Andersson lucrează deja, încercând să închidă valvele și să pună în funcțiune pompele. Avem curent electric și ar trebui să pornească curând.

– Cu cât mai repede cu atât mai bine, zise Korvold. Vă îndreptați în derivă către un vas britanic de cercetare oceanografică, care se află pe o poziție staționară.

– La ce distanță?

– Aproximativ doisprezece kilometri.

– Se află în siguranță.

Korvold nu mai avu nimic special de ordonat. În cele din urmă zise simplu:

– Mult succes, Oscar. Adu nava în port în condiții bune.

Apoi legătura se întrerupse.

Steen întoarse spatele stației radio evitând să privească oribilitatea din scaun. Simți un fior rece pe șira spinării. Aproape că se aștepta să vadă strigoiul *Olandezului Zburător* străbătând coverta. Nimic nu poate fi mai morbid decât o navă părăsită, se gândi el mohorât. Îi ordonă lui Sakagawa să încerce să traducă jurnalul de bord al navei. Pe ultimii doi marinari rămași îi trimise să cerceteze punțile cu automobile, în timp ce el inspectă sistematic cabinele echipajului. Avea sentimentul că se plimbă printr-o casă bântuită de stafii.

În afară de câteva haine răspândite ici-colo, totul arăta de parcă echipajul se putea întoarce dintr-un minut în altul. Exceptând harababura de pe covertă, totul părea locuibil și normal. În cabina căpitanului era o tavă cu două cești de ceai care în mod miraculos nu căzuseră pe podea în timpul furtunii, o uniformă întinsă pe pat și o pereche de pantofi foarte lustruiți, așezată pe o poliță tapetată. Fotografia înrămată a unei femei cu trei adolescenți căzuse pe suprafața întinsă și curată a unui birou.

Steen ezită să-și vâre nasul în secretele și amintirile altor oameni. Se simțea ca un musafir nepoftit. Lovi cu piciorul ceva aflat sub birou. Se aplecă și ridică obiectul. Era un pistol de nouă milimetri. Un Steyr GB austriac, cu dublă acțiune. Îl îndesă în centura pantalonilor.

Ticăitul unui cronometru montat pe perete îl făcu să tresară și putu să jure că simțea cum i se ridică părul pe cap. Își termină inspecția și se întoarse cu pași precipitați pe covertă.

Sakagawa stătea în sala hărților, studiind jurnalul de bord al navei, cu picioarele cocoțate pe un birouaș.

– L-ai găsit, zise Steen.

– Într-una din servietele deschise. Privi din nou paginile deschise și începu să citească: "*Steaua Divină*, șapte sute de picioare, plecat 16 martie 1988. Armator – Sushimo Steamship Company, Limited. Port de rezidență, Kobe. În această călătorie transportă la Los Angeles șapte mii două sute optzeci și opt automobile Murmoto noi".

– Există vreo indicație privind cauza părăsirii vasului? întrebă Steen.

Sakagawa scutură încurcat din cap.

– Nu există nici o indicație despre vreun dezastru, molimă, revoltă la bord sau taifun. Ultimul înscris e nițel cam ciudat.

– Citește-l!

Lui Sakagawa îi trebuiră câteva clipe pentru a se asigura că traducerea caracterelor japoneze în engleză era rezonabil de corectă.

– Din câte îmi dau eu seama sună cam așa: "Vremea în înrăutățire. Valurile cresc. Echipajul suferă de o boală necunoscută. Toată lumea e bolnavă în afară de căpitan. Se bănuiește o intoxicație alimentară. Pasagerul nostru, domnul Yamada, unul dintre cei mai importanți directori ai companiei, în timpul unui acces de isterie ne cere să abandonăm și să scufundăm vasul. Căpitanul crede că domnul Yamada a suferit o depresiune nervoasă și a dat ordin să fie ținut sub supraveghere în cabina lui".

Steen privi în jos spre Sakagawa, cu chipul lipsit de expresie.

– Asta-i tot?

– Înscrisul final, zise Sakagawa. Asta e tot.

– Ce dată e?

– 1 octombrie.

– Deci acum două zile.

Sakagawa încuviință absent din cap.

– Trebuie să fi părăsit vasul imediat după asta. Dar ceea ce e ciudat este faptul că n-au luat și jurnalul de bord cu ei.

Încet, fără grabă, Steen intră în sala radio, încercând să descopere semnificația ultimului înscris în jurnalul de bord. Brusc se opri în prag și simți nevoia să întindă mâna să se sprijine. Încăperea părea să înoate înaintea ochilor și îl cuprinse amețeala. Îi veni să vomite dar încercă să reziste. Apoi, tot așa de rapid cum venise, criza trecu.

Merse împleticindu-se până la stația radio și chemă *Narvikul*.

– Aici este prim-ofițerul Steen care îl cheamă pe căpitanul Korvold, am terminat.

– Da, Oscar, răspunse Korvold, dă-i drumul.

– Nu pierdeți timpul cu căutarea. Jurnalul de bord al *Stelei* ne dă de înțeles că echipajul a părăsit vasul înainte de a fi it din plin de forța taifunului. Au plecat acum aproape două . Vânturile trebuie să-i fi împins până acum cel puțin la două de kilometri.

– În cazul în care au supraviețuit.

– Ceea ce e puțin probabil.

– În regulă, Oscar. Sunt de acord, o căutare întreprinsă de *rvik* e inutilă. Am făcut tot ceea ce se putea aștepta de la noi: alertat unitățile americane de salvare marină de la Midway Hawaii, cât și toate vasele din zonă. De îndată ce te întorci la ne continuăm drumul spre San Francisco.

– Am înțeles, răspunse Steen. Acum plec spre sala inilor să văd ce face Andersson.

În clipa în care Steen termină de transmis, sună telefonul.

– Aici coverta.

– Domnule Steen, zise o voce stinsă.

– Da. Ce e?

– Matelot Arne Midgaard, sir. Puteți să veniți imediat la ntea C pentru încărcătură? Cred că am găsit ceva.

Glasul lui Mitgaard se opri brusc și Steen îl auzi pe om omând.

– Mitgaard, ți-e rău?

– Vă rog, grăbiți-vă, sir.

Apoi legătura se întrerupse.

Steen țipă la Sakagawa.

– Ce tastă să folosesc pentru sala mașinilor?

Nu primi nici un răspuns. Steen pătrunse în sala hărților. Îl găsi acolo pe Sakagawa palid ca moartea, respirând accelerat. Acesta ridică privirea și vorbi gâfâind la fiecare cuvânt.

– Al patrulea buton... sună în sala mașinilor.

– Ce-ai pățit? întrebă Steen îngrijorat.

– Nu știu. Mă... mă simt oribil... am vomitat de două ori.

– Așteaptă, rosti scurt Steen. Îi adun pe ceilalți. Coborâm imediat de pe această navă a morții. Înșfăcă telefonul și sună la

sala mașinilor. Nu-i răspunse nimeni; Frica îi copleși mintea. Frica de ceva necunoscut care îi lovea pe toți. Își închipui mirosul morții cuprinzând întreaga navă.

Steen aruncă o privire rapidă la diagrama cu amplasamentul punților, montată pe un cluason, apoi coborî pe scară sărind câte șase trepte deodată. Încercă să alerge către vastele săli care adăposteau automobilele, dar greața îi agresă stomacul și se împletici pe coridor ca un bețiv pe o alee dosnică.

În cele din urmă ajunse, poticnindu-se, la intrarea punții C pentru încărcătură. O mulțime nesfârșită de automobile multicolore se întindea pe o suprafață de o sută de metri în față și spre pupa. Inexplicabil, în ciuda zguduiturilor furtunii și a înclinației vasului, toate stăteau ferm pe poziție.

Steen îl strigă pe Mitgaard, ecoul vocii răsunând în cluasoanele de oțel. Tăcerea fu singurul răspuns primit. Apoi o văzu, ciudățenia care ieșea în evidență, asemeni unicului purtător al unei pancarte într-o mulțime.

Una din mașini avea capota ridicată.

Se poticni printre rândurile lungi, căzând printre uși și apărătoare de roți, învinețindu-și genunchii de barele de protecție ieșite în afară. Când se apropie de mașina cu capota ridicată strigă din nou.

– E cineva aici?

De data aceasta auzi un geamăt slab. După zece pași ajunse la mașină și se holbă înghețat de spaimă la vederea lui Midgaard căzut lângă o roată.

Fața tânărului marinar era plină de răni purulente deschise. Spumă amestecată cu sânge îi țâșnea pe gură. Ochii holbați nu vedeau nimic. Brațele deveniseră violete din cauza sângerărilor de sub piele. Părea să se descompună în fața ochilor lui Steen.

Steen se lăsă pe mașină, paralizat de oroare. Se apucă cu mâinile de cap, neputincios și disperat, fără să observe smocul de păr care se desprinse când le lăsă să cadă pe lângă corp.

– De ce murim toți, pentru numele lui Dumnezeu, șopti el văzându-și propriul sfârșit sinistru oglindit de Midgaard. Ce ne omoară?

3

Submersibilul de mare adâncime *Bătrânul Gert* atârna suspendat în spatele unei uriașe macarale aflată la pupa oceanografului britanic *Invincibilul*. Oceanul se calmase destul pentru ca submersibilul să fie lansat pentru probe științifice la cinci mii două sute de metri adâncime, iar echipajul trebuia să respecte o serie întreagă de măsuri de siguranță cartoneriete.

Nu exista nimic *vechi* la acest submersibil. Design-ul corespundea ultimelor modele din domeniu. Fusese construit de o companie aerospațială britanică în ultimele douăsprezece luni și acum efectua primul test de adâncime pentru a cerceta zona de ruptură Mendocino, o imensă fisură pe fundul Oceanului Pacific, ce se întinde de la coasta Californiei de Nord până la jumătatea drumului spre Japonia.

Exteriorul era complet diferit de al altor submersibile aerodinamice. În locul carcasei în formă de trabuc cu o teacă umflată în partea de jos, avea patru sfere transparente alcătuite din titaniu și polimeri – legate între ele de tunele circulare – care îi dădeau aspectul unui maimuțoi dintr-un joc de copii. O sferă conținea un sistem complex de echipament de fotografiere, în timp ce a doua era umplută cu aer, recipiente cu balast și baterii. A treia era destinată echipamentului de oxigen și motoarelor electrice. Iar ultima sferă, cea mai spațioasă, se afla

deasupra celorlalte trei și adăpostea echipajul și aparatele de control.

Bătrânul Gert a fost construit pentru a rezista imenselor presiuni întâlnite pe cele mai adânci funduri de mare din lume. Sistemele lui de siguranță puteau să mențină un echipaj în viață timp de patruzeci și opt de ore și avea capacitatea să se deplaseze prin abisul întunecat cu viteze de până la opt noduri.

Craig Plunkett, inginerul șef și pilotul *Bătrânului Gert*, semnă ultimul formular de verificare. Era un bărbat de patruzeci și cinci sau cincizeci de ani, cu părul încărunțit, pieptănat înspre față pentru a-i acoperi chelia. Avea o față rumenă și niște ochi căprui, de copoi. Participase la proiectarea *Bătrânului Gert* și acum îl trata ca pe iahtul său particular.

Își puse un pulover gros de lână, pentru a se apăra de răcoarea apei reci de pe fundul oceanului și încălță o pereche de mocasini moi, de blană. Coborî tunelul și închise bocaportul în spatele lui. Apoi coborî în sfera de control și acționă sistemele computerizate de supraviețuire.

Doctorul Raul Salazar, geologul marin al expediției de la Universitatea din Mexico, își ocupase deja locul, potrivind sonarul de cercetare a fundului oceanului.

– Sunt pregătit oricând, zise Salazar.

Era ca un mic dinam cu o claie imensă de păr negru, cu mișcări repezi și ochi negri, pătrunzători, care nu puteau fixa o persoană sau un obiect mai mult de două secunde. Plunkett îl simpatiza. Salazar era tipul de om care strângea datele fără să-i facă prea multe mutre, lua deciziile potrivite fără să încurce faptele și era obișnuit să privească o probă găsită pe fundul mării mai puțin din punct de vedere academic și mai mult din cel al afacerilor.

Plunkett privi locul liber din partea dreaptă a sferei.

– Credeam că Stacy e la post.

– Este, răspunse Salazar fără să se întoarcă de la consola lui. E în sfera de fotografiere pentru o verificare finală a sistemelor video.

Plunkett se aplecă spre tunelul ce conducea la sfera de fotografiere și se trezi zgâindu-se la o pereche de picioare goase.

– Suntem gata de lansare, zise el.

O voce feminină îi replică pe un ton sec:

– Termin într-o secundă.

Plunkett își aranjă picioarele sub panoul de control și se ză pe scaunul scund și rabatabil, când Stacy Fox se strecură, rgând în zigzag în sfera de control. Avea chipul îmbujorat ntru că lucrase cu capul în jos.

Stacy nu era ceea ce se poate numi o fată deosebit de moasă, dar era totuși drăguță. Părul blond, lung, cu firul ept, îi cădea pe obraji și deseori îl arunca pe spate cu o scurtă cnire a capului. Era mlădioasă și avea umerii prea lați pentru femeie. Echipajul nu putea decât să facă speculații în legătură sânii ei. Firește nimeni nu-i văzuse vreodată și întotdeauna purta pulovere largi. Dar ocazional, când căsca și se întindea, pieptii indica o fermitate substanțială.

Părea mai tânără decât cei treizeci și patru de ani ai ei. Sprâncenele erau groase, ochii depărtați, irisurile reflectând un verde palid și cald. Buzele, având un contur hotărât, se depărtau ușor într-un constant zâmbet luminos, ce-i punea în evidență dinții strălucitori. Pe vremuri, când își luase diploma în artă fotografică la Institutul Chouinard din Los Angeles, Stacy fusese una din frumoasele plajei californiene. După absolvire cutreierase lumea filmând viața marină care nu fusese niciodată înregistrată pe peliculă. De două ori măritată, de două ori divorțată, cu o fiică ce locuia cu sora sa, prezența ei la bordul *Bătrânului Gert*, pentru a fotografia adâncurile oceanului era, de fapt, o acoperire pentru o misiune mai solicitantă.

De îndată ce-și ocupă locul în partea dreaptă a sferei, Plunkett făcu semn de OK. Macaragiul lăsă submersibilul jos pe o rampă înclinată, prin pupa deschisă a vasului, și îl coborî ușurel în apă.

Furtuna se potolise, dar valurile se rostogoleau în continuare, atingând o înălțime de la unu la doi metri. Macaragiul calculă timpii așa încât *Bătrânul Gert* să atingă creasta valului, apoi să ajungă la piciorul acestuia și să fie legănat liber de valuri. Cablurile de ridicare fură îndepărtate electronic și câțiva scafandri executară o ultimă verificare a exteriorului.

Cinci minute mai târziu controlorul de suprafață, un scoțian de treabă pe nume Jimmy Knox, îi raportă lui Plunkett că submarinul era pregătit pentru imersiune. Rezervoarele de balast fură umplute cu apă și *Bătrânul Gert* se cufundă iute în apa scânteietoare și își începu călătoria spre adâncuri.

Deși *Bătrânul Gert* era cel mai nou model de submersibil din prospecte, totuși cobora după vechiul și atât de încercatul sistem de a umple rezervoarele de balast cu apă de mare. Pentru ridicarea la suprafață, diverse greutăți de fier erau aruncate cu scopul de a spori flotabilitatea, deoarece tehnologia curentă de pompare nu putea face față presiunilor întâlnite la mari adâncimi.

Pentru Stacy, lunga cădere prin nesfârșitul vid lichid fu ca o transă hipnotică. Una după alta culorile spectrale ale luminii împrăștiate la suprafață se estompară până când, în cele din urmă, dispărură în bezna desăvârșită.

Cu excepția consolelor de control, separat montate în jurul diametrului interior al sferei, în față aveau o vedere neobstrucționată de o sută treizeci grade. Polimerul transparent cu textura fină de titaniu făcea vizionarea egală cu rezoluția de pe un imens ecran de televizor.

Salazar nu dădea nici o atenție întunericului sau peștilor luminiscenți care înotau ocazional în afară, fiind mult mai preocupat de ceea ce vor găsi pe fund. Plunkett mânuia instrumentele de cercetare la adâncime și pe cele de supraviețuire, urmărind atent orice defect pe măsură ce presiunea creștea și temperatura scădea cu fiecare clipă care trecea.

Invincibilul nu dispunea de un submersibil de rezervă în caz forță majoră. Dacă apărea vreun dezastru neașteptat și dacă r-un fel sau altul rămâneau blocați între stânci sau hipamentul nu răspundea la comenzi, împiedicând întoarcerea suprafață a *Bătrânului Gert*, ei puteau desprinde sfera de ontrol pentru ca aceasta să se ridice la suprafață ca un balon igantic. Însă era un sistem complex care nu fusese niciodată tat în condiții de înaltă presiune. O eroare cât de mică și nu ai aveau nici o speranță de salvare, numai certitudinea morții prin sufocare și un mormânt rătăcit în eterna noapte a adâncurilor.

Un pește subțire ca un țipar alunecă pe lângă ei, corpul minos al acestuia aruncând fulgere scânteietoare, ca un șir de ruri de automobil șerpuind în noapte. Dinții erau incredibil de ngi în comparație cu capul, colțați ca ai unui dragon chinezesc. scinat de lumina interioară a submersibilului, înotă fără teamă până la sfera de control și aruncă înăuntru o privire de strigoi.

Stacy își potrivise aparatul de fotografiat și camera video ea că înainte de a o lua din loc îl surprinse în mai multe poziții:

– Vă puteți imagina creatura asta dacă ar fi cu douăzeci de picioare mai lungă? murmură ea îngrozită.

– Din fericire dragonii negri trăiesc la mari adâncimi, zise Plunkett. Presiunea apei îi împiedică să crească mai mult de câțiva centimetri.

Stacy aprinse luminile exterioare și bezna se transformă pe dată într-o ceață verzuie. Spațiul era cu desăvârșire gol. Nu se zărea nici un semn de viață. Dragonul negru plecase. Pentru a economisi bateriile, stinse luminile.

În sferă, umiditatea crescu iar și frigul, tot mai pătrunzător, începu să se infiltreze prin pereții groși. Stacy simți cum o trec fiorii prin brațe. Ridică ochii, își prinse umerii cu palmele și începu să dârdâie. Plunkett înțelese aluzia și puse în funcțiune o mică aeroterma care nu prea îndepărtă răceala.

Cele două ore, cât dură imersiunea, ar fi trecut cu greu dacă fiecare dintre ei n-ar fi fost preocupat de treaba lui. Plunkett își

găsise o poziție confortabilă și urmărea monitorul sonarului și sonda de ecouri. Totodată, supraveghea cu un ochi atent aparatele care controlau rezervele de oxigen și electricitate. Salazar întocmea parcelarea zonei de cercetare, o dată ce vor fi ajuns la fund, în timp ce Stacy încerca să surprindă cu aparatele ei pe locuitorii obișnuiți ai adâncurilor.

Plunkett prefera ca fond muzical ariile lui Johann Strauss în locul muzicii stereo, dar Stacy insistase să pună la casetofon preferințele "tineretului". Pretindea că e liniștitor și mai puțin stresant. Salazar o numea muzică de "cascadă", dar acceptă.

Vocea lui Jimmy Knox de pe *Invincibil* suna spectral, așa cum era filtrată prin telefonul acustic subacvatic.

– Atingeți fundul în zece minute, anunță el, vă apropiați puțin cam repede.

– Am înțeles, răspunse Plunkett, îl am și eu pe sonar.

Salazar și Stacy întoarseră capul de la treaba lor și priviră ecranul sonarului. Fundul oceanului era conturat în trei dimensiuni. Ochii lui Plunkett se mișcau cu viteză de la ecran la apă și înapoi la ecran. Avea încredere în sonar și computer, dar nu mai mult decât în propria sa vedere.

– Fiți atenți, îi alertă Knox, veți cădea lângă pereții unui canion.

– Îl văd, răspunse Plunkett. Stâncile formează o vale largă.

Se întinse după un buton și eliberă o greutate de balast pentru a încetini coborârea. La treizeci de metri de fund mai dădu drumul la una, imprimând submersibilului o plutire intermediară, aproape perfectă. Apoi lăsă în jos cele trei fixatoare montate pe capetele exterioare ale sferelor de jos.

Fundul oceanului se contura încetișor prin întunericul de jad, într-o pantă neregulată. Cât cuprindea privirea văzură niște roci ciudate, negre, ondulate și contorsionate în forme grotești.

– Am coborât lângă o erupție vulcanică, zise Plunkett. Marginea este cam la un kilometru în față. După asta mai există o distanță de trei sute de metri în jos până în fundul văii.

– Am recepționat, răspunse Knox.

– Ce sunt toate rocile acelea viermănoase? întrebă Stacy.

– Straturi de lavă, răspunse Salazar, care se încrețesc astfel când lava fierbinte intră în contact cu apa rece a oceanului. Învelișul exterior se răcește și ia forma unui tub prin care curge lava încinsă, curge încontinuu.

Plunkett puse în acțiune sistemul de poziționare a altitudinii, care în mod automat menținea submersibilul la patru metri deasupra pantei de pe fund. Pe când alunecau de-a lungul platoului cu aspect cicatrizat, descoperiră în gropi de nămol urme ale târâtoarelor adâncurilor, poate stele de mare, creveți sau alte vietăți ce pândeau în beznă din spatele luminilor.

– Pregătiți-vă, zise Plunkett. Suntem pe punctul de a ne continua coborârea.

La câteva clipe după atenționarea lui, fundul dispăru din nou în beznă, iar submersibilul se aplecă și coborî încă și mai adânc, menținându-și distanța de patru metri față de pereții abrupți ai canionului.

– Sunteți la cinci-trei-șapte-zero metri, răsună vocea lui Knox prin telefonul subacvatic.

– În regulă, și la mine apare la fel, răspunse Plunkett.

– Când veți ajunge pe fundul văii, zise Knox, veți fi pe câmpia zonei de ruptură.

– E la mintea cocoșului, mormăi Plunkett cu atenți concentrată pe panoul de control, pe ecranul computerului și p un monitor video care acum arăta terenul de sub tălpicile aterizare ale *Bătrânului Gert*. La dracu', n-avem altundeva un merge.

Trecură douăsprezece minute și apoi în fața lor se conturi porțiune de teren neted, iar submersibilul își recăpătă poz orizontală. Particule subacvatice se roteau în vârtejuri în ju sferei, împinse de curentul ușor, ca niște fulgi de nea. Firicele nisip se întindeau în fața cercului de lumină format de fa Nisipul nu era gol. Mii de obiecte negre, rotunde, ca ghi vechi, erau împrăștiate pe fundul oceanului într-un strat gros

– Nodule de manganiu, explică Salazar de parcă era la curs. Nimeni nu știe exact cum s-au format, deși se bănuiește că nucleul e format din dinți de rechini sau oase din urechea balenei.

– Valorează ceva? întrebă Stacy, punând în funcțiune sistemele camerelor de luat vederi.

– În afară de manganiu conțin mici dar prețioase cantități de cobalt, cupru și zinc. Presupun că această concentrare se întinde pe sute de mile în zona de ruptură și valorează opt milioane de dolari kilometrul pătrat.

– Cu condiția să o excavezi și s-o ridici la suprafață, la cinci kilometri și jumătate distanță, adăugă Plunkett.

Salazar îl dirijă pe Plunkett în ce direcție să exploreze, în timp ce *Bătrânul Gert* plană silențios deasupra nisipului tapetat cu nodule. Apoi ceva luci la babord. Plunkett se îndreptă ușor spre obiect.

– Ce vezi? întrebă Salazar ridicând ochii din instrumentele lui.

Stacy privi în jos.

– O minge, exclamă ea. O minge uriașă de metal cu niște cleme ciudate. Cred că măsoară trei metri în diametru.

Plunkett presupuse:

– Trebuie să fi căzut de pe un vas.

– Nu cu mult timp în urmă, dacă judecăm după lipsa coroziunii, comentă Salazar.

Deodată zăriră o fâșie lată de nisip curat, total lipsită de nodule. Ca și cum un aspirator gigantic ar fi tras o brazdă prin mijlocul unei câmpii.

– O porțiune dreaptă! exclamă Salazar. Pe fundul mării nu există astfel de porțiuni drepte și lungi.

Stacy privea uluită:

– Prea perfectă, prea precisă pentru a nu fi făcută de mâna omului.

Plunkett scutură din cap :

– Imposibil, nu la adâncimea asta. Nici o companie de prospecțiuni din lume nu are capacitatea de a fora abisul.

– Și, din câte știu, nici o dislocare geologică nu poate forma o șosea curată pe fundul oceanului, afirmă ferm Salazar. Indentațiile acelea de pe nisip, care se înșiră de-a lungul marginilor, par să se potrivească cu mingea uriașă pe care am descoperit-o.

– OK, murmură Plunkett sceptic. Ce fel de echipament poate să mâture fundul oceanului la o asemenea adâncime?

– O dragă hidraulică uriașă care suge nodulele și le trimite prin conducte spre o barjă aflată la suprafață, teoretiză Salazar. Ideea se vehiculează de ani de zile.

– Ca și cu expediția umană pe Marte, dar racheta pentru a ajunge acolo nu a fost încă construită. La fel și cu draga uriașă. Am o mulțime de cunoștințe în ingineria marină și n-am auzit nici măcar un zvon vag despre un astfel de proiect. O operațiune minieră de o asemenea amploare nu poate fi ținută secretă. Ar implica o flotă de suprafață de cel puțin cinci nave, precum și mii de muncitori care să lucreze ani de zile. Și n-au cum să nu fie detectate de sateliții sau de navele care trec prin zonă.

Stacy îi aruncă lui Salazar o privire lipsită de expresie.

– Poți să ne spui cumva când s-a întâmplat?

Salazar ridică din umeri.

– S-ar fi putut întâmpla ieri sau cu ani în urmă.

– Dar atunci cine a făcut-o? întrebă Stacy pe un ton vag. Cine putea să fabrice o astfel de tehnologie?

Nimeni nu răspunse imediat. Descoperirea lor nu se potrivea adevărurilor acceptate. Fixară cu privirea brazda goală cu tăcută neîncredere, frica de necunoscut străbătându-le șira spinării.

În cele din urmă Plunkett dădu un răspuns care părea să vină de la distanță, din afara submersibilului:

– Nimeni de pe planeta asta, nimeni care să aparțină rasei umane.

4

Steen intră într-o stare de şoc emoţional extrem. Privi indiferent la băşicile care i se formau pe braţe. Începu să tremure necontrolat, pe jumătate înnebunit de şoc şi datorită unei dureri abdominale subite. Se chirci şi vomită, respirând cu greutate printre vărsături. Totul păru să-l lovească dintr-o dată. Inima începu să-i bată neregulat şi trupul îi ardea de febră.

Se simţi incapabil să se întoarcă în compartimentul comunicaţiilor pentru a-l preveni pe Korvold. În cazul în care căpitanul vasului norvegian nu primea răspuns la semnalele către Steen, va trimite o altă echipă de abordaj pentru a vedea ce s-a întâmplat. Alţi oameni vor muri inutil.

Acum Steen era scăldat în sudoare. Fixă cu privirea automobilul cu capota ridicată şi privirea îi scăpără de o ură stranie. Îl invadă o stare de stupoare. Şi mintea-i surescitată văzu un rău indescriptibil în oţel, piele şi cauciuc. Ca într-un ultim act de sfidare, Steen se răzbună pe vehiculul neînsufleţit. Scoase de la brâu Steyr-ul automat pe care-l găsise în cabina căpitanului şi trase piedica. Apoi apăsă pe trăgaci şi trimise o ploaie de gloanţe în parbrizul maşinii.

La doi kilometri spre răsărit, căpitanul Korvold privea prin binoclu spre *Steaua Divină*, când aceasta se pulverizâ pur și simplu în fața ochilor săi uluiți.

O monstruoasă minge de foc erupse cu o strălucire albastră, a cărei intensitate era mai mare decât a soarelui. Gazele albe și fierbinți se răspândiră instantaneu pe o suprafață cu diametrul de patru kilometri.

Se formă un nor semisferic de condensare care se răspândi ca o gogoașă imensă cu interiorul ars imediat de mingea de foc.

Suprafața oceanului deveni concavă, ca o copaie cu diamêtrul de trei sute de metri. Apoi o imensă coloană formată din miliarde de tone de apă se ridică spre cer, pereții acesteia formând mii de gheizere orizontale, fiecare la fel de mare ca *Narvikul*.

Unda de șoc înconjură mingea de foc ca inelul din jurul Saturnului, gonind prin exterior cu o viteză ce se apropia de cinci sute de kilometri pe secundă. Lovi *Narvikul*, terciuind vasul care căpătă o formă nedefinită.

Stând pe coverta deschisă, Korvold nu văzu holocaustul. Ochii și mintea lui nu avură timp să-l înregistreze. Într-o secundă fu carbonizat de radiația termală produsă de mingea de foc a exploziei. Vasul întreg fu smuls afară din apă și apoi azvârlit înapoi de parcă ar fi fost lovit cu un baros imens. O ploaie de fragmente de oțel topit și pulbere din *Steaua Divină* invadară punțile sfărâmate ale *Narvikului*. Din carcasa despicată izbucni focul care cuprinse imediat vasul distrus. După aceea exploziile continuară în măruntaiele navei. Containerele de pe puntea de marfă fură azvârlite ca frunzele de rafala unui uragan.

N-a fost timp pentru țipete răgușite de durere. Oricine fu surprins pe punte arse ca un chibrit, trosni și dispăru. Întregul vapor deveni instantaneu un rug funerar pentru cei două sute cincizeci de pasageri și membrii echipajului.

Narvikul începu să se încline repede. La cinci minute după explozie se răsturnă pe partea cealaltă. În curând nu se mai

ea decât o mică porțiune din fundul navei, după care alunecă valurile agitate și dispăru în adâncuri.

Totul se sfârși aproape la fel de brusc ca și dispariția *Stelei ine*. Protuberanța imensă în formă de ciupercă care se mase deasupra mingii de foc dispăru încet și nu mai putu fi osebită de cerul acoperit cu nori mohorâți. Furia sclipitoare a ei se calmă și suprafața oceanului se netezi, reluându-și dulațiile obișnuite.

La doisprezece kilometri depărtare, *Invincibilul* încă plutea. Presiunea incredibilă a undei de șoc nu începuse încă să-și ardă din intensitate, când întreaga ei forță izbi vasul de upraveghere. Suprastructura lui fu smulsă și pustiită expunând fuasoanele interioare. Coșul fu rupt din montură și azvârlit în pa clocotitoare, în timp ce coverta dispărea sub un potop violent de oțel și carne.

Catargele fură îndoite și distorsionate, uriașa macara folosită pentru manevrarea *Bătrânului Gert* fu deformată și aruncată într-o parte, pereții carcasei fură striviți între structură și traversele longitudinale. Întocmai ca și *Narvikul*, *Invincibilul* căpătase o formă nedefinită, aproape imposibil de recunoscut ca fiind a unui vas.

Vopseaua din părțile laterale se scorojise și se înnegrise în vijelia dogorîtoare. Un fir de fum negru se ridica din babordul distrus și stătea ca un covor clocotitor deasupra apei din jurul carcasei. Arșița pârjoli pe toți cei de pe punțile deschise. Persoanele din interior fură grav rănite de șoc și de sfărâmăturile care zburau în toate părțile.

Izbit violent de un cluason inflexibil de oțel, Jimmy Knox fusese azvârlit în cabină și acum gâfâia după aer de parcă ar fi fost în vid. Se rostogoli pe jos și rămase întins pe spate, privind înmărmurit printr-o gaură apărută ca prin minune în tavan.

Zăcu acolo așteptând să treacă șocul, luptându-se să se concentreze asupra situației lui disperate, încercând să deslușească cu mintea-i încețoșată ce urgie se abătuse asupra lumii. Încetișor, își roti privirea prin cabină și văzu cluasoanele

îndoite, echipamentul electronic serios avariat, arătând ca un robot cu măruntaiele scoase, mirosind fumul incendiilor și se simți ca un copil isterizat care-și pierduse părinții în mulțime.

Prin gaura apărută deasupra sa privi coverta și sala hărților. Fuseseră pustiite, ajungând un schelet de traverse și țevi deformate. Timoneria arăta ca un abator arzând mocnit, mormânt al oamenilor arși și striviți al căror sânge picura în compartimentele de jos.

Knox se rostogoli într-o parte și gemu la durerea subită provocată de trei coaste rupte, o gleznă luxată și nenumărate vânătăi. Se mișcă foarte încet până ajunse să stea în șezut. Ridică mâna și-și potrivi ochelarii, surprins că aceștia rămaseseră cocoțați pe nas în timpul inexplicabilei urgii.

Încet, perdeaua întunecată a șocului dispăru și primul său gând fu la *Bătrânul Gert*. Ca într-un coșmar își imagină submersibilul avariat și cu legăturile tăiate în bezna adâncurilor.

Năucit, se târî pe punte în mâini și genunchi, ținând piept durerii, până ajunse la telefonul subacvatic al cărui receptor îl înșfăcă.

– *Gert*? izbucni el înfricoșat. Ești pe recepție?

Așteptă câteva clipe, dar nu veni nici un răspuns. Înjură cu o voce monotonă.

– Dracu' să te ia Plunkett! Răspunde-mi, ticălosule!

Singurul răspuns fu tăcerea. Toate legăturile între *Invincibil* și *Bătrânul Gert* erau întrerupte. Cele mai negre temeri ale lui se adeveriseră. Forța necunoscută care se abătuse asupra vasului de supraveghere se transmisese prin apă și sfârtecase probabil submersibilul, deja supus unor presiuni incredibile.

– Morți, șopti el, complet terciuiți.

Dintr-o dată își îndreptă gândurile spre camarazii lui și-i strigă. Nimeni nu-i răspunse. Auzi numai scârțâitul strident al metalului de pe vasul în agonie.

Își îndreptă privirea spre ușa deschisă și văzu cinci cadavre răschirate în poziții țepene, nefirești, ca niște manechine aruncate în dezordine.

Rămase nemișcat, copleșit de durere și uluială.

În mod difuz simți zvâcnirile convulsive ale navei, pupa alunecând sub valuri de parcă ar fi fost prinsă într-un vârtej. Ciocnirile se reverberau peste tot în jur. *Invincibilul* era pe punctul să-și înceapă propria călătorie spre abis.

Dorința de viață renăscu în el și Knox începu să se târască de-a bușilea pe o punte înclinată, prea zăpăcit să simtă durerea provocată de răni. Strecurându-se în panică prin ușa punții macaralei, ocoli cadavrele și echipamentul de oțel sfărâmat, împrăștiat peste tot. Spaima înlocui starea de șoc, transformându-se în el într-un bulgăre compact și extensibil.

Ajunse la rămășițele îndoite ale balustradei. Fără să privească înapoi o încălecă și sări în oceanul care îl aștepta. O scândură dintr-o ladă de lemn se legăna pe apă la câțiva metri distanță. Înotă chinuit până când o ajunse și începu să plutească ținând-o sub un braț. Numai atunci se întoarse și privi *Invincibilul*.

Se scufunda cu pupa și provele ridicate deasupra valurilor Pacificului. Păru să atârne așa cam un minut, navigând spre nord, apoi alunecă în jos cu o viteză sporită și dispăru, lăsând câteva epave plutitoare și un cazan de apă învolburată care curând se domoli, transformându-se în câteva bule colorate în spectrul curcubeului născut din uleiul vărsat.

Frenetic, Knox cercetă împrejurimile în căutarea altor membri ai echipajului de pe *Invincibil*. Acum, când scrâșnetul navei care se scufundase încetaseră, se lăsase o tăcere sinistră. Nu existau bărci de salvare, nici capete de oameni înotând în ocean.

Se trezi singurul supraviețuitor al unei tragedii care nu oferea nici o explicație.

5

În adâncuri, unda de șoc străbătu apa ce opunea rezistență cu aproape șase mii cinci sute de kilometri pe oră într-un cerc extensibil, zdrobind în drumul ei orice urmă de viață marină. *Bătrânul Gert* fu salvat de la distrugerea instantanee de pereții canionului. Aceștia protejară submersibilul, apărându-l de forța principală a presiunii explozive.

Totuși submersibilul fu învârtit cu brutalitate. Acum era drept, peste o clipă răsturnat, ca o minge de fotbal lovită cu violență. Compartimentul conținând bateriile principale și sistemele de propulsare se izbi de nodulele pietroase, crăpă și fu împins în interior de presiunea formidabilă. Din fericire învelișul bocaportului – la fiecare capăt al tubului de legătură – rezistă, căci altfel apa ar fi năvălit în sfera echipajului ca un tăvălug și l-ar fi transformat pe toți într-o pastă sângerândă.

Zgomotul exploziei sosi ca un tunet prin telefonul subacvatic, aproape la unison cu huruitul ca de tren al undei de șoc. Curând, tăcerea înșelătoare puse din nou stăpânire pe lumea adâncurilor. Apoi calmul fu tulburat din nou de scrâșnetul și zăngănitul metalului torturat, când navele distruse se scufundară, încovoindu-se și presându-se, înainte de a plonja pe fundul canalului în nori de mâl.

– Ce s-a întâmplat? țipă Stacy, apucându-se cu mâinile de
aun pentru ca acesta să nu fie dat peste cap.

Fie din cauza șocului, fie dintr-un devotament radical față
munca sa, privirea lui Salazar nu se desprinsese nici o clipă
pe consola sa.

– Nu e nici un cutremur. Aparatul înregistrează o anomalie
uprafață.

Cu servomotoarele distruse, Plunkett pierdu orice control
pra *Bătrânului Gert*. Nu putea decât să stea acolo
utincios, în timp ce submarinul era aruncat într-o parte și alta
câmpul de nodule de manganiu. Automat zbieră în telefonul
icvatic, omițând toate formalitățile de chemare.

– Jimmy, suntem surprinși de o turbulență inexplicabilă.
omotorul a fost distrus! Te rog, răspunde!

Jimmy Knox nu-l auzi. Departe, deasupra lor, se lupta el.
i să supraviețuiască în valuri.

Plunkett încă încerca disperat să ia legătura cu *Invincibilul*,
submersibilul își încetă cursa dezordonată și lovi fundul
n unghi de patruzeci și cinci de grade, aterizând pe sfera ce
ea echipamentul pentru curent electric și oxigen.

Ăsta-i sfârșitul, murmură Salazar, neștiind prea bine ce se
ea prin asta, mintea fiindu-i încețoșată de șoc și confuzie.

Pe dracu' sfârșitul! izbucni Plunkett. Mai putem încă să
balast și să ajungem la suprafață.

timp ce vorbea era conștient că aruncarea întregului
nu putea depăși greutatea apei și a mâlului pătrunse în
istrugerilor. Acționă manetele și sute de livre de greutate
căzură din pântecul submersibilului.

teva clipe nu se întâmplă nimic, apoi centimetru cu
tru, *Bătrânul Gert* se desprinse de fund, ridicându-se
parcă ar fi fost împins de respirația și bătăile puternice
ilor celor trei oameni aflați în sfera lui principală.

e-am ridicat zece picioare, anunță Plunkett după un timp
o oră întreagă, dar în realitate nu trecuseră decât treizeci
de.

Bătrânul Gert se redresă și toți îndrăzniră să respire din
nou. Plunkett încercă zadarnic să-l contacteze pe Jimmy Knox.

– Jimmy... aici Plunkett. Răspunde!

Stacy privea indicatorul de adâncime atât de intens, încât se
gândi că plesnește cadranul.

– Hai... hai! se rugă ea.

Apoi, fără nici un avertisment, începu cumplitul coșmar.
Sfera cu echipamentul electric și de oxigen se frânse brusc.
Sleită de impactul cu fundul oceanului, își abandonă integritatea
și fu strivită ca un ou de presiunea nemiloasă.

– La dracu'! rosti pe nerăsuflate Plunkett, când
submersibilul căzu la loc în nămol cu o bufnitură înfundată.

De parcă ar fi vrut să se adapteze îngrozitoarei inversări de
situație, luminile clipiră și se stinseră, aruncând sfera într-o lume
de abanos pur. Dușmănia beznei stigiene e o oroare pe care o
încearcă numai orbii. Pentru văzători, brusca dezorientare îi
determină să creadă că forțe cumplite se apropie din spate
într-un cerc care se strânge neîncetat.

În sfârșit, vocea răgușită a lui Salazar sparse tăcerea.

– Sfinte Dumnezeule, suntem terminați definitiv!

– Nu încă, zise Plunkett. Mai putem să ajungem la suprafață
scăpând de sfera de control.

Bâjbâi cu mâna după consolă și atinse cu degetele un
anumit buton. Cu un declic sesizabil luminile auxiliare intrară în
acțiune și interiorul sferei fu din nou luminat.

Stacy suspină ușurată și se relaxă puțin.

– Slavă Domnului, cel puțin putem vedea.

Plunkett programă computerul pentru o ascensiune în caz
de forță majoră. Apoi programă mecanismul de desprindere și se
întoarse spre Stacy și Salazar.

– Țineți-vă bine. Poate să fie o călătorie agitată până la
suprafață.

– Orice, numai să scăpăm dracului de aici, mormăi Salazar.

– Oricând sunteți gata, zise Stacy curajoasă.

Plunkett îndepărtă siguranța de la maneta de desprindere, o apucă cu hotărâre și trase.

Nu se întâmplă absolut nimic.

Febril, Plunkett repetă operația încă de trei ori. Dar sfera de control refuza cu încăpățânare să se desprindă de secțiunea principală a submersibilului. În disperare apelă la computer ca să afle cauza defecțiunii. Răspunsul veni cât ai clipi.

Mecanismul de desprindere fusese îndoit și strivit de impactul cu fundul oceanului și nu putea fi reparat.

– Îmi pare rău, zise Plunkett neputincios, dar se pare că vom rămâne aici până vom fi salvați.

– Grozavă șansă de salvare mai avem, rosti scurt Salazar, ștergându-și sudoarea care îi scălda fața cu mâneca hanoracului de schior.

– Cum stăm cu oxigenul? întrebă Stacy.

– Rezerva principală a fost distrusă o dată cu explozia sferei, răspunse Plunkett. Dar tuburile în caz de forță majoră, din această secțiune, cât și epuratorul de gaz pe-bază de hidroxid de litiu, care îndepărtează bioxidul de carbon, ar trebui să ne asigure aerul pentru zece până la douăsprezece ore.

Salazar scutură din cap și ridică înfrânt din umeri.

– Toate rugăciunile din toate bisericile din lume nu ne vor salva la timp. Va dura minimum șaptezeci și două de ore pentru ca un alt submersibil să ajungă la noi. Și chiar și atunci mă îndoiesc că pot să ne ridice la suprafață.

Stacy îl privi pe Plunkett în ochi, căutând un semn firav de încurajare, dar nu găsi nici unul. Privirea lui era distantă și îndepărtată. Avu impresia că ceea ce îl întrista mai mult era distrugerea prețiosului său submersibil decât perspectiva de a-și pierde viața. Când își dădu seama că îl privește, reveni la realitate.

– Raul are dreptate, zise el încordat. E groaznic că spun asta, dar ca să vedem din nou soarele avem nevoie de un miracol.

– Dar *Invincibilul*? zise Stacy. Vor muta munții din loc și ne vor găsi.

Plunkett scutură din cap.

– Acolo, sus, s-a întâmplat ceva tragic. Ultimul zgomot pe care l-am auzit a fost cel al unui vas care se frânge alunecând spre adâncuri.

– Dar mai erau alte două nave la suprafață când am coborât noi, protestă Stacy. Zgomotul putea să provină de la oricare din ele.

– N-are importanță, zise Plunkett sleit de puteri. Nu avem șanse să ajungem sus, iar timpul a devenit un dușman de neînfrânt.

O disperare profundă se instală în sfera de control. Orice speranță de salvare era o închipuire. Singura certitudine era un imaginar proiect de salvare, mai curând de recuperare a *Odrănului Gert* și a cadavrelor lor, mult după ce vor fi murit.

6

Dale Nichols, asistent special al Președintelui, pufăi din ă și se uită peste ochelarii bătrânești de citit, când Raymond dan intră în biroul lui.

Jordan schiță un zâmbet în ciuda fumului dulceag și nociv tun care plutea în birou ca o ceață de fum.

– Bună ziua, Dale.

– Mai plouă? întrebă Nichols.

– S-a transformat în lapoviță.

Jordan observă că Nichols era tensionat."Protectorul meniului prezidențial" era un administrator de mâna întâi, dar la de păr șaten de culoarea cafelei arăta ca fânul în bătaia tului, privirea era mai pătrunzătoare ca de obicei și riduri de rijorare îi brăzdau chipul ca niciodată până acum.

– Președintele și Vicepreședintele așteaptă, zise Nichols de. Sunt nerăbdători să audă o relatare despre explozia Pacific.

– Am ultimul raport, zise Jordan stăpân pe sine.

Deși era una dintre cele cinci oficialități din Washington, Jordan nu era cunoscut marelui public. Majoritatea birocraților și politicienilor nu-l cunoșteau. În calitate de director al CIA,

Jordan conducea Serviciul Securității Naționale și era subordonat direct președintelui.

Trăia în lumea spectrală a spionajului și informațiilor și foarte puține persoane din afară aveau cunoștință de dezastrele și tragediile de la care el și agenții lui salvaseră poporul american.

Pentru un străin, Jordan nu părea bărbatul cu mintea sclipitoare care poseda o memorie vizuală și vorbea șapte limbi. Înfățișarea lui era la fel de comună ca aceea a bărbaților și femeilor din branșă. De înălțime medie, între cincizeci și șaizeci de ani, cu păr grizonat, bine făcut, cu un pic de burtă și ochi căprui blânzi. Totodată, el era un soț devotat de treizeci și șapte de ani nevestei sale; aveau două fete gemene care studiau biologia marină la un colegiu.

Președintele și Vicepreședintele erau angajați într-o conversație liniștită când Nichols îl introduse pe Jordan în Biroul Oval. Se întoarseră instantaneu și îl priviră pe Jordan care observă că erau la fel de tensionați ca și asistentul special al președintelui.

– Îți mulțumesc că ai venit Ray, zise Președintele fără emfază, făcând nervos semn spre o canapea verde aflată sub portretul lui Andrew Jackson. Te rog, ia loc și spune-ne ce naiba se întâmplă în Pacific.

Jordan se amuza întotdeauna de neliniștea jenantă care-i apuca pe politicieni în timpul unei crize iminente. Nici un politician ales nu avea tenacitatea matură și experiența în carieră așa cum era cazul cu directorul CIA. Și aceștia nu ajungeau să respecte sau să accepte imensa putere pe care Jordan și tovarășii lui o posedau în controlul și orchestrarea evenimentelor internaționale.

Jordan dădu din cap către Președinte, care era cu un cap mai înalt decât el. Calm, cu ceea ce celorlalți li se părea o încetineală agonizantă, așeză pe podea o servietă de piele încăpătoare și o deschise. Apoi extrase din ea un dosar.

– Avem o situație? întrebă Președintele nerăbdător, folosind parola formală uzitată pentru o amenințare iminentă a populației civile, cum ar fi un atac nuclear.

– Da, sir, din păcate avem.

– La ce ne uităm aici?

Jordan privi raportul pur și simplu de formă. Memorase deja toate cele treizeci de pagini.

– Exact la unsprezece și cincizeci și patru o explozie de mare forță a avut loc în Pacificul de Nord, la aproximativ nouă sute de kilometri nord-est de insula Midway. Un satelit spion de-al nostru, din seria *Pyramider* a înregistrat explozia și turbulență atmosferică cu camere de luat vederi și a înregistrat unda de șoc prin balize hidrofonice clandestine. Datele au fost transmise direct Agenției de Securitate Națională, unde au fost analizate. Apoi s-au efectuat citiri ale stațiilor seismografice legate la NORAD, care a retransmis informațiile tehnicienilor CIA de la Langley.

– Și concluzia? forță Președintele.

– Au stabilit că explozia a fost de origine nucleară, zise el calm. Nimic altceva nu putea fi atât de amplu.

În afara lui Jordan, care părea relaxat de parcă ar fi urmărit o melodramă la televizor, expresia de pe chipurile celorlalți trei bărbați din Biroul Oval părea grozav de întunecată datorită evenimentului oribil care tocmai le fusese dezvăluit.

– Suntem în stare de alertă DEFCOM? întrebă Președintele, referindu-se la scala de promptitudine nucleară.

Jordan încuviință din cap.

– Mi-am luat libertatea de a ordona ca NORAD să treacă imediat la o alarmă DEFCOM de gradul trei și pregătire pentru DEFCOM-doi, în funcție de reacția sovieticilor.

Nicols îl privi pe Jordan.

– Am trimis avioane?

– Un avion de recunoaștere Casper SR-90 a decolat acum douăzeci de minute de la baza Edwards pentru verificare și culegere de date suplimentare.

– Suntem siguri că unda de șoc a fost provocată de o explozie nucleară? întrebă Vicepreședintele, un bărbat puțin

trecut de patruzeci de ani, care petrecuse doar șase ani în Congres înainte de a fi ales în funcția numărul doi a Americii.

Politician prin excelență, era complet în afara domeniului activității informative.

– Ar fi putut fi un cutremur subacvatic sau o erupție vulcanică.

Jordan scutură din cap.

– Înregistrările seismografice au arătat un puls energetic asociat cu detonații nucleare. Reflectarea de la un cutremur oscilează înainte și după mai mult timp. Computerele confirmă faptul. Ar trebui să avem o imagine bună a energiei în kilotone după ce avionul de recunoaștere, Casper, va aduna mostrele de radiație atmosferică.

– Vreo presupunere?

– Până vom avea datele, cea mai bună presupunere e între zece și douăzeci kilotone.

– Suficient să radă Chicago de pe suprafața pământului, murmură Nichols.

Președintele ezită să pună întrebarea următoare.

– S-ar putea... s-ar putea să fi explodat unul din submarinele noastre nucleare?

– Șeful Operațiilor Navale m-a asigurat că nici unul din vasele noastre nu s-a aflat pe o rază de cinci sute de kilometri.

– Poate unul rusesc?

– Nu, răspunse Jordan. L-am anunțat pe omologul meu sovietic, Nikolai Golanov. M-a asigurat că toate submarinele și navele nucleare de suprafață din Pacific răspund la apel și, bineînțeles, ne acuză pe noi de incident. Nu vor admite niciodată că de fapt știu la fel de puțin ca și noi.

– Numele nu-mi e cunoscut, zise Vicepreședintele. E de la KGB?

– Golanov răspunde de securitatea internă și externă în Biroul Politic, explică calm Jordan.

– E posibil să mintă, presupuse Nichols. Oricare din ei ar fi putut întreprinde un test nuclear.

– E greu de presupus, răspunse Jordan. Pregătirile nu pot fi [illegible]te în secret față de spionajul vestic. Bănuiesc că vom [illegible]coperi că e vorba de un accident, vreun dispozitiv nuclear [illegible]e nu trebuia să explodeze.

Președintele rămase un moment pe gânduri, apoi întrebă:

– Cunoaștem naționalitatea vaselor din zona afectată?

– Nu posedăm toate detaliile, dar se pare că e vorba de trei [illegible]se, cel puțin trei spectatori nevinovați. Un transatlantic [illegible]rvegian, un transportor auto japonez și un vas oceanografic [illegible]mic, care conducea o cercetare la mare adâncime.

– Trebuie să fi existat răniți.

– Fotografiile luate din satelit – înainte și după accident – [illegible]că că toate cele trei vase au dispărut și probabil s-au scufundat [illegible] timpul sau imediat după explozie. Existența unor [illegible]praviețuitori e foarte îndoielnică. Dacă explozia și unda de șoc [illegible]i-au ucis pe loc, foarte probabil o vor face în curând radiațiile [illegible]ternice.

– Presupun că a fost inițiată o misiune de salvare, zise [illegible]icepreședintele.

– Au fost trimise la fața locului unități navale din Guam și [illegible]dway.

Președintele privea neclintit covorul, de parcă ar fi văzut [illegible]va în acel loc.

– Nu pot să cred că britanicii executau în secret testarea [illegible]ei bombe fără să ne dea de știre. Primul-ministru n-ar fi lucrat [illegible]niciodată în spatele meu.

– Iar norvegienii cu atât mai puțin, zise ferm [illegible]. Vicepreședintele.

Chipul Președintelui căpătă o expresie misterioasă.

– Nici japonezii. Nu există nici o dovadă cum că ar fi [illegible]onstruit vreodată bomba atomică.

– Dispozitivul nuclear ar fi putut fi furat, sugeră Nichols, și [illegible]transportat clandestin de norvegienii sau japonezii care n-ar fi [illegible]bănuit nimic.

Jordan ridică nonșalant din umeri.

– Nu cred că a fost furat. Sunt gata să pun la bătaie salariul pe o lună că ancheta va dovedi că era transportat spre o destinație bine stabilită.

– Care anume?

– Unul din cele două porturi californiene.

Toți îl priviră pe Jordan meditând la rece și realizând gravitatea situației.

– *Steaua Divină* naviga de la Kobe la Los Angeles cu peste șapte mii de automobile Murmoto, continuă Jordan. *Narvikul*, care transporta o sută treizeci de pasageri și marfă coreeană: pantofi, computere și dispozitive de bucătărie – naviga de la Pusan la San Francisco.

Președintele zâmbi sarcastic.

– Asta o să mai scadă puțin deficitul comercial.

– Sfinte Dumnezeule, murmură Vicepreședintele, scuturând din cap. E un gând înspăimântător. O navă străină să introducă o bombă nucleară în Statele Unite.

– Ce recomanzi, Ray? întrebă Președintele.

– Trimitem imediat echipele de teren. Preferabil vase de salvare la mare adâncime pentru a cerceta navele scufundate și a afla care dintre ele transporta bomba.

Președintele și Nichols schimbară priviri complice. Apoi Președintele îl privi pe Jordan.

– Cred că amiralul Sandecker și oceanografii lui de la NUMA* sunt cei mai potriviți pentru o operațiune la mare adâncime. Ray, îi vei instrui tu.

– Cu respect mi-aș permite să nu fiu de acord, domnule Președinte. Colaborând cu marina militară, vom putea păstra secretul mai bine.

Președintele îi aruncă lui Jordan o privire superioară.

– Îți înțeleg preocuparea. Dar mergi pe mâna mea. NUMA își poate îndeplini misiunea fără vreo scurgere de informații.

---

* NUMA – National Underwater and Marine Agency – Agenția Națională de Cercetări Submarine (n.tr.).

Jordan se ridică de pe canapea, profesionalmente iritat că Președintele știa ceva de care el n-avea habar. Își propuse să cerceteze cu prima ocazie: "Dacă Dale îl alertează pe amiral, voi pleca de la birou imediat".

Președintele îi întinse mâna.

– Mulțumesc, Ray. Tu și cu oamenii tăi ați făcut o treabă minunată într-un timp atât de scurt.

Nichols îl însoți pe Jordan când acesta părăsi Biroul Oval pentru a se îndrepta spre sediul NUMA. Când ajunseră în hol, Nichols îl întrebă cu voce scăzută:

– Fie vorba între noi doi, cine crezi că e în spatele contrabandei cu bomba?

Jordan se gândi o clipă, apoi răspunse pe un ton direct, alarmat:

– Vom afla răspunsul la această întrebare în următoarele douăzeci și patru de ore. Întrebarea importantă, cea care mă înspăimântă pe mine, e de ce și în ce scop?

7

Atmosfera din interiorul submersibilului devenise irespi-
bilă şi jilavă. Condensul picura de pe pereţii sferei şi
ncentraţia bioxidului de carbon sporea până la limite mortale.
ă conserve aerul nimeni nu se mişca şi de abia scoteau câte
cuvânt. După unsprezece ore şi jumătate rezerva vitală de
igen era aproape pe terminate, iar mica cantitate de energie
ectrică rămasă în bateriile folosibile în caz de urgenţă nu mai
ea alimenta aparatul de îndepărtare a bioxidului de carbon.

Spaima şi teroarea se tranformaseră încet în resemnare. O
la cincisprezece minute Plunkett aprindea luminile să
eteze sistemele de menţinere a vieţii, în rest stăteau tăcuţi în
neric fiecare cu gândurile lui.

Plunkett se concentra asupra instrumentelor, agitându-se în
echipamentului, nevoind să creadă că iubitul său
ibil refuza să-i răspundă la comenzi. Salazar stătea
în scaun ca o statuie. Părea înfrânt şi aproape
ent. Deşi nu mai avea decât câteva minute până la
ea în agonia finală, considera că nu are rost să
ească inevitabilul. Voia să moară şi să se termine o dată.
chemă în minte toanele copilăriei, pretinzând că se află

în alt loc, în altă vreme. Trecutul îi apăru înaintea ochilor, derulându-se în imagini rapide. Când juca baseball cu fraţii ei, când se plimba cu bicicleta cea nouă în ziua de Crăciun, când a ieşit pentru prima dată cu un băiat care nu-i plăcea, dar care fusese singurul care o invitase. Aproape auzi sunetele muzicii din salonul de dans al hotelului. Uitase numele grupului dar îşi amintea cântecele. Melodia ei preferată era *Pe aici nu ne vom mai întoarce* de Seals şi Crofts. Închise ochii şi-şi imagină că dansa cu Robert Redford.

Ridică capul de parcă ar fi ascultat. Ceva era în neregulă. Cântecul pe care îl auzise în minte nu era din anul 1975. Suna mai degrabă ca o veche melodie de jaz decât rock.

Se trezi, deschise ochii şi văzu numai întunericul.

– Cântă altă melodie, bolborosi ea.

Plunkett aprinse luminile.

– Asta ce a mai fost?

Chiar şi Salazar ridică ochii şi murmură:

– Are halucinaţii?

– Trebuia să cânte *Pe aici nu ne vom mai întoarce*, dar e altă melodie.

Plunkett o privi pe Stacy cu chipul înmuiat de compasiune şi durere.

– Da, îl aud şi eu.

– Nu, nu, obiectă ea. Nu e acelaşi: Melodia e diferită.

– Cum vrei tu, zise Salazar gâfâind. Plămânii îi ardeau de la efortul de a trage un pic de oxigen din aerul rarefiat. Îl înşfăcă pe Plunkett de braţ.

– Omule, pentru numele lui Dumnezeu, închide o dată sistemele şi să terminăm. Nu vezi că suferă, toţi suferim.

Şi pe Plunkett îl durea pieptul. Ştia foarte bine că era inutil să prelungească tortura, dar nu putea să înlăture pornirea instinctivă de a se agăţa de viaţă până la ultima suflare.

– Ne descurcăm noi, rosti cu greutate. Poate au adus alt submersibil pe *Invincibil*.

Salazar îl privi cu ochi de gheaţă şi o minte agăţată de realitate printr-un fir subţire de aţă.

– Eşti nebun. Nu există urmă de submersibil pe o rază de mii de kilometri. Şi chiar dacă ar aduce unul şi *Invicibilul* neatins, ar fi necesare opt ore pentru lansare şi întâl- cu noi.

– Nu pot să mă cert cu tine. Nici unul din noi nu vrea să-şi acă eternitatea într-o criptă pierdută în adâncul oceanului. nu vreau să renunţ la speranţă.

– Eşti nebun, repetă Salazar.

Se aplecă în faţă în scaun şi începu să dea din cap într-o şi în alta de parcă ar fi încercat să-şi alunge durerea itoare. Arăta de parcă îmbătrânea cu un an cu fiecare t care trecea.

– Nu-l auziţi? rosti Stacy, încet, cu o voce răguşită. Se opie.

– Şi ea e nebună, se enervă Salazar.

Plunkett ridică mâna.

– Tăceţi. Şi eu îl aud. Acolo e ceva.

Salazar nu răspunse. Era prea slăbit ca să gândească sau să bească coerent. Un cerc chinuitor îi strângea plămânii. voia de aer îi copleşise toate gândurile în afara unuia singur; ca acolo şi îşi dorea ca moartea să vină cât mai repede.

Stacy şi Plunkett priviră amândoi în întunecimea din afara rei. În lumina difuză ce răzbătea din *Bătrânul Gert* înota o tură ciudată cu coada ca de şobolan. Nu avea ochi dar se roti complet în jurul sferei, menţinând o distanţă de doi metri înainte de a-şi vedea de treaba ei în adâncuri.

Deodată, în apă se zări o licărire. Ceva se mişca la distanţă. monstruos. Apoi în beznă se contură un curios halou triu, însoţit de voci ce cântau în cuvinte prea deformate de pentru a putea fi deslușite.

Stacy privea ca în transă, în timp ce lui Plunkett i se făcu de găină pe ceafă. Trebuie să fie vreo oroare a naturalului, gândi el. Un monstru creat de creierul lui metat de oxigen. Era imposibil să fie real ceea ce vedea prepilndu-se. Imaginea unui străin de pe altă planetă îi veni din

nou în minte. Încordat și înspăimântat așteptă până când acesta se apropie, plănuind să folosească energia rămasă în baterie pentru a aprinde farurile. Teroare a adâncurilor sau nu, își dădu seama că era ultimul lucru pe care îl va vedea vreodată pe acest pământ.

Stacy se târî până la peretele sferei și își lipi nasul de sticlă. Un cor de voci îi răsună în urechi.

– V-am spus eu, șopti ea încordată, v-am spus eu că am auzit muzică. Ascultați.

Acum, Plunkett reuși să deslușească cuvintele, foarte slab, venind de la distanță. Crezu că-și pierde mințile. Încercă să-și spună că lipsa de aer îi juca feste vizuale și auditive. Dar lumina albastră devenea tot mai lucitoare și recunoscu cântecul:

Oh, ce m-am mai iubit cu Minnie Sirena
Acolo pe fundul mării.
Mi-am uitat toate grijile, jos, printre bule.
Doamne, ce bună a mai fost cu mine.

Apăsă maneta farurilor. Era într-o situație disperată de oboseală și epuizare. Mintea refuză să accepte lucrul care se materializa din bezna întunecată și leșină imediat.

Stacy era atât de amorțită de șoc, încât nu-și putu desprinde ochii de la apariția care se târa către sferă. O mașină imensă, deplasându-se pe șenile grele ca de tractor, susținând o construcție alungită, cu două brațe de manipulare monstruoase în partea de dedesubt, rulă și se opri cu siguranță sub farurile *Bătrânului Gert*.

O formă umană cu trăsături estompate ședea în cabina transparentă a ciudatei nave, numai la doi metri depărtare de sferă. Stacy strânse din ochi, apoi îi redeschise. Atunci umbra omenească prinse contur. Acum îl vedea clar. Purta o salopetă turcoaz deschisă în față. Firele de păr de pe piept, închise la culoare și încâlcite, se potriveau cu părul negru și zburlit de pe cap. Chipul lui colțuros avea o expresie hotărâtă, iar încrețiturile

de bucurie, care porneau din colțul unor ochi incredibil de verzi, erau completate de un ușor zâmbet de mulțumire.

O privi și el cu un interes uimit. Apoi se aplecă și luă de sub scaunul pe care stătea o tăbliță pe care o așeză pe genunchi și scrise ceva într-un notes. După câteva clipe, rupse o foaie de hârtie și o ridică spre parbriz.

Ochii lui Stacy se concentrară asupra înscrisului. Ea citi: "Bun venit la Soggy Acres*. Așteptați să conectăm furtunul de oxigen".

Așa e când mori? se întrebă Stacy. Auzise despre oameni care străbătuseră niște tuneluri, înainte de a ajunge la lumină și acolo văzuseră prieteni sau rude care muriseră de mult. Dar bărbatul acela îi era complet străin. De unde apăruse?

Înainte de a putea dezlega enigma, oblonul se trase și începu să plutească în uitare.

* Țărânul Umed (n.tr.).

8

Dirk Pitt stătea singur în mijlocul unei încăperi boltite, cu mâinile înfundate în buzunarele salopetei sale cu înscrisul NUMA şi studia submersibilul *Bătrânul Gert*. Ochii lui opalescenţi priveau fără expresie submarinul care zăcea ca o jucărie stricată pe podeaua netedă de lavă neagră. Apoi trecu uşor prin tambuchi, ajunse în scaunul rabatabil al pilotului şi studie instrumentele fixate în consolă.

Pitt era un bărbat înalt, musculos, cu umeri largi şi ţinută dreaptă, cu braţe şi picioare lungi şi cu toate acestea se mişca cu graţie felină, potrivită unui om de acţiune.

Deşi îl caracteriza o anumită duritate tăioasă, care putea fi sesizată şi de un străin, niciodată nu dusese lipsă de prieteni şi aliaţi, înăuntrul şi în afara guvernului, care-l respectau şi-l admirau pentru loialitatea şi inteligenţa lui. Îi veneau în ajutor umorul sec şi personalitatea degajată – trăsături pe care multe femei le găsiseră extrem de atrăgătoare şi, deşi adora compania acestora, iubirea lui cea mare era marea. Ca director al Proiectelor Speciale NUMA îşi petrecea la fel de mult timp atât pe sau sub mare, cât şi pe uscat. Principala formă de antrenament era scufundatul; rareori trecea pragul unei săli de

sport. Se lăsase de tutun cu ani în urmă, își controla dieta ocazional și nu era amator de băuturi tari. Era permanent ocupat, făcând multă mișcare fizică și mergând pe jos cam cinci mile pe zi, după interesele serviciului. În afara muncii, cea mai mare plăcere a lui era să cerceteze scheletul fantomatic al unui vas scufundat. Se auzi ecoul unor pași venind din afara submersibilului, pași traversând podeaua netedă de piatră, tăiată sub pereții curbați ai acoperișului boltit. Pitt se răsuci în scaun și îl privi pe prietenul său de o viață și asociat la NUMA, Al Giordino.

Părul brunet al lui Giordino era la fel de creț pe cât de ondulat era al lui Pitt. Fața fără riduri părea roșcovană din cauza luminilor cu vapori de sodiu care veneau din tavan și buzele erau ferecate în zâmbetul lor mucalit obișnuit. Giordino era scund, vârful capului ajungându-i lui Pitt până la umăr. Dar trupul era înzestrat cu bicepși masivi și un piept care ieșea puternic în evidență față de restul corpului, o trăsătură care intensifica mersul hotărât și dădea impresia că, dacă nu s-ar fi oprit, ar fi trecut pur și simplu prin orice fel de gard sau zid care s-ar fi întâmplat să-i stea în cale.

– Ei bine, ce impresie ai despre el? îl întrebă Giordino.

– Englezii au făcut o treabă excelentă, răspunse Pitt admirativ deschizând bocaportul.

Giordino cercetă sferele strivite și dădu din cap.

– Au avut noroc. Încă cinci minute și le-am fi găsit doar cadavrele.

– Cum se simt acum?

– Și-au revenit repede, răspunse Giordino. Sunt în cambuză, devorându-ne proviziile și cerând insistent să se înapoieze pe vasul lor de la suprafață.

– Li s-a spus ceva până acum? întrebă Pitt.

– Așa cum ai ordonat, au fost ținuți în cabinele echipajului și oricine se apropie de ei se comportă ca un surdomut, ceea ce îi face pe oaspeții noștri să se cațere pe pereți. S-ar lăsa tăiați în

bucăți numai să afle cine suntem, de unde am apărut și cum am construit un spațiu locuibil în adâncurile oceanului.

Pitt se uită din nou la *Bătrânul Gert*, apoi arătă cu mâna în jurul încăperii.

– Am ținut secretul atâția ani de zile ca acum să se ducă pe apa sâmbetei, murmură el brusc enervat.

– Nu-i vina ta.

– Mai bine îi lăsam să moară acolo decât să ne compromită proiectul.

– Pe cine păcălești tu? râse Giordino. Te-am văzut adunând câini răniți de pe stradă și ducându-i la veterinar. Ba chiar ai achitat și nota de plată, deși nu erai tu stăpânul lor. Ești un mare sufletist, prietene. S-o ia naiba de operație secretă! I-ai fi salvat pe oamenii aceia chiar dacă ar fi avut rabie, lepră sau ciumă neagră.

– Chiar așa se poate citi prin mine?

Dispoziția de tachinare a lui Giordino se înmuie.

– Eu sunt tipul care ți-a învinețit ochiul la grădiniță, adu-ți aminte, iar tu, în schimb, mi-ai umplut nasul cu sânge cu o minge de baseball. Te cunosc mai bine decât maică-ta. În aparență poți fi al dracului, dar pe dinăuntru ești o pradă ușoară.

Pitt privi în jos spre Giordino.

– Îți dai seama, firește, că, făcând pe bunul samaritean, am dat de necaz cu amiralul Sandecker și cu Departamentul Apărării.

– Asta e de la sine înțeles și, fiindcă vorbim de lup, tocmai s-a primit un mesaj codificat. Amiralul vine aici de la Washington. Avionul trebuie să sosească în două ore. Asta înseamnă să-și anunțe vizita dinainte. Am dat ordin să fie pregătit un submarin pentru a-l lua de la suprafață și a-l aduce aici.

– Trebuie să fie într-o ureche, cugetă Pitt.

– Fac pariu că în spatele vizitei stă turbulența aceea ciudată.

Pitt încuviință din cap și zâmbi.

– Atunci nu avem nimic de pierdut dacă află de oaspeții noștri.

– Nimic, fu de acord Giordino. O dată ce amiralul află povestea, le va ordona să rămână aici, sub pază, până când ducem proiectul la bun sfârșit.

Pitt se îndreptă către o ușă circulară cu Giordino alături. Cu șaizeci de ani în urmă, încăperea boltită ar fi putut fi o viziune arhitecturală a unui hangar al viitorului, dar structura aceasta n-a adăpostit niciodată vreun avion de ploaie, zăpadă sau de soarele verii. Pereții ei din plastic întărit cu carbon și ceramică adăposteau un submarin la cinci mii patru sute de metri sub nivelul oceanului. În afară de *Bătrânul Gert*, în încăpere se mai afla un vehicul imens ca un tractor, cu o cabină superioară lunguiață, asemănătoare unui trabuc. Două submersibile mai mici stăteau unul lângă celălalt, asemănătoare submarinelor nucleare butucănoase, ale căror prore și pupe fuseseră unite după ce secțiunile centrale fuseseră îndepărtate. Mai mulți bărbați și o femeie trebăluiau de zor la ele.

Pitt o luă pe un tunel circular și îngust, care semăna cu o țeavă obișnuită și trecu prin două compartimente cu tavanele boltite. Nicăieri nu existau unghiuri drepte sau colțuri ascuțite. Toate suprafețele interioare erau rotunjite pentru a rezista structural imensei presiuni a apei din afară.

Intrară într-o sală de mese închisă și spartană. Singura masă lungă și scaunele care o înconjurau erau făcute din aluminiu, iar cambuza nu era mai mare ca bucătăria unui expres de noapte. Doi membri ai echipajului NUMA stăteau de fiecare parte a ușii, supraveghindu-i atent pe oaspeții lor nepoftiți.

Plunkett, Salazar și Stacy erau înghesuiți în celălalt capăt al mesei, vorbind înăbușit între ei; când Pitt și Giordino intrară, încetară vorba imediat și îi priviră cu suspiciune pe cei doi străini.

Ca să poată discuta cu ei de la nivelul lor, Pitt se instală bine într-un scaun din apropiere și începu să privească repede

când un chip când altul, de parcă ar fi fost un inspector de poliție aflat la o identificare.

Apoi zise politicos:

– Bună ziua. Mă numesc Dirk Pitt. Sunt șeful proiectului peste care tocmai ați nimerit dumneavoastră.

– Slavă Domnului, explodă Plunkett. În sfârșit, cineva care poate să vorbească.

– Și în engleză, adăugă Salazar.

Pitt arătă spre Giordino.

– Domnul Albert Giordino, un factotum al acestui loc. Va fi încântat să vă prezinte baza, să vă stabilească cabinele și să vă ajute cu tot ce ați avea nevoie: îmbrăcăminte, perii de dinți sau orice altceva.

Se prezentară și-și strânseră mâinile peste masă. Giordino comandă un rând de cafele și cei trei vizitatori de pe *Bătrânul Gert* începură să se relaxeze treptat.

– Vorbesc în numele tuturor, zise Plunkett cu sinceritate, când vă spun că vă mulțumesc pentru că ne-ați salvat viața.

– Al și cu mine suntem foarte fericiți că am putut să ajungem la voi la timp.

– După accent îmi dau seama că ești american, zise Stacy.

Pitt o privi în ochi cu o expresie devastatoare.

– Da, toți suntem din Statele Unite.

Se părea că lui Stacy îi era frică de Pitt, așa cum o căprioară se teme de un leu, totuși acesta o atrăgea în mod ciudat.

– Ești bărbatul pe care l-am văzut în submersibilul acela ciudat înainte să-mi pierd cunoștința.

– Da, e un DSMV*, o corectă Pitt. E prescurtarea de la Vehicul de Exploatare Marină la Adâncime. Toată lumea îi spune *Marele John*. Sarcina lui este să excaveze mostre geologice de pe fundul oceanului.

– Este o acțiune americană de prospectare? întrebă Plunkett nevenindu-i să creadă.

* Deep Sea Mining Vehicle (n.tr.).

Pitt dădu din cap.

– Un proiect de cercetare și o exploatare test suboceanică, de înaltă clasă, finanțată de guvernul Statelor Unite. De la proiectul inițial până la începerea lucrărilor au fost necesari opt ani de pregătiri.

– Cum se numește?

– Există un cuvânt de cod, dar noi îi spunem acestui loc, firește cu afecțiune, "Tărâmul Umed".

– Cum poate fi păstrat secretul? întrebă Salazar. Trebuie să aveți o flotă de ajutor la suprafață care poate fi ușor detectată de sateliți sau de navele în trecere.

– Micul nostru habitat e întreținut cu forțe proprii. Un sistem de întreținere a vieții bazat pe o înaltă tehnologie, care-și trage oxigenul din apă și care ne permite să lucrăm la o presiune egală cu aerul de la nivelul oceanului, un dispozitiv de desalinizare pentru apa de băut, căldură de la eșapamentele hidrotermale de pe fundul oceanului, hrană alcătuită din midii, moluște comestibile, creveți și crabi care trăiesc în jurul eșapamentelor; avem și aparate de ultraviolete și dușuri antiseptice pentru a preveni creșterea bacteriilor. Proviziile și piesele de schimb pe care nu ni le putem furniza noi înșine sunt aruncate în ocean din avion și noi le recuperăm sub apă. Pentru transferul de personal, dacă e nevoie, unul din submersibilele noastre se ridică la suprafață, unde este întâmpinat de o navă ultrarapidă cu motor cu reacție.

Plunkett încuviință simplu din cap. Era un om care trăia un vis.

– Probabil că aveți o metodă unică de a comunica cu lumea exterioară, zise Salazar.

– O baliză de retransmisie aflată la suprafață și ancorată. Transmitem și recepționăm via satelit. Nimic extraordinar, dar foarte eficient.

– De cât timp sunteți aici?

– N-am văzut soarele de peste patru luni.

Plunkett privi în ceașca de cafea cu uimire.

– Nu știam că tehnologia voastră s-a dezvoltat într-atât încât să puteți realiza o stațiune de cercetare la asemenea adâncime.

– Am putea spune că suntem o expediție pionier, zise Pitt cu mândrie. Avem mai multe proiecte care se derulează în același timp. În afară de testarea echipamentului, inginerii și oamenii noștri de știință analizează viața oceanului, geologia și mineralele de pe fund și întocmesc dosare computerizate cu descoperirile lor. Dragarea efectivă și operațiile miniere aparțin etapelor viitoare.

– Din câți oameni e format echipajul?

Înainte de a răspunde Pitt luă o înghițitură de cafea.

– Nu mulți. Doisprezece bărbați și două femei.

– Înțeleg că femeile voastre au îndatoriri tradiționale, zise Stacy caustic, dând din cap spre o frumoasă roșcată în jur de treizeci de ani care tăia legume în cambuză.

– Sarah s-a oferit voluntară. Totodată supraveghează înregistrările computerului, având două slujbe, ca majoritatea celorlalți.

– Presupun că cealaltă femeie este și cameristă și mecanic de întreținere.

– Ești pe aproape, zise Pitt zâmbindu-i sarcastic. Jill are și ea atribuțiile mecanicului de echipament marin. Totodată este și biologul nostru. Și dacă aș fi în locul tău nu i-aș ține predici despre drepturile femeilor pe fundul oceanelor. A ieșit prima la concursul de culturism în Colorado și poate ridica haltere de două sute de livre.

Salazar împinse scaunul, depărtându-l de masă, și-și întinse picioarele.

– Pun rămășag că proiectul e militarizat.

– Nu vei găsi nici un grad militar aici, răspunse Pitt. Suntem toți birocrați strict științifici.

– Aș vrea să-mi explici un lucru, zise Plunkett. De unde ați știut că ne aflam în situație disperată și unde anume să ne găsiți?

– Al și cu mine ne întorceam dintr-o misiune de strângere a mostrelor, căutând un senzor pentru detectarea aurului, care

căzuse din *Marele John*, când am intrat în raza de acțiune a telefonului vostru submarin.

– Am recepționat SOS-urile voastre disperate, așa slabe cum erau ele și v-am localizat, termină Giordino.

– O dată ce am descoperit submersibilul, continuă Pitt, Al și cu mine nu puteam să vă transportăm de la vasul vostru în vehiculul nostru pentru că ați fi fost făcuți bucățele de presiunea apei. Singura noastră speranță a fost să folosim brațele *Marelui John* pentru a insera o conductă de oxigen în conectorul vostru exterior pentru situații de urgență. Din fericire adaptorul vostru și al nostru s-au potrivit perfect.

– Apoi am folosit ambele brațe ale mașinii pentru a ne agăța de cârligele voastre de ridicare, interveni Giordino, gesticulând cu mâinile, și am transportat submersibilul în camera noastră de echipament, intrând prin încăperea de depresurizare.

– Ați salvat *Bătrânul Gert*? întrebă Plunkett, înveselindu-se rapid.

– Se află în încăperea de dincolo, zise Giordino.

– Cât de curând ne putem întoarce pe nava noastră de la suprafață? întrebă Salazar mai degrabă cu un aer poruncitor.

– Mă tem că nu prea curând, zise Pitt.

– Trebuie să-i anunțăm pe cei de sus că suntem în viață, protestă Stacy. Firește, doar puteți să-i contactați.

Pitt schimbă cu Giordino priviri încordate.

– Venind spre voi să vă salvăm, am trecut pe lângă o navă distrusă complet care tocmai căzuse pe fund.

– Nu, nu era *Invincibilul*, murmură Stacy, nevenindu-i să creadă.

– Era rău avariată, de parcă ar fi fost lovită de o explozie devastatoare, răspunse Giordino. Mă îndoiesc că mai există supraviețuitori.

– Când am început imersiunea mai erau alte două nave în apropiere, pledă Plunkett. Ar putea să fie una dintre acelea.

– Nu știu, admise Pitt. Ceva s-a întâmplat acolo sus. Un fel de turbulență imensă. N-am avut timp să investigăm și nu avem răspunsuri precise.

– Firește ați simțit și voi aceeași undă de șoc care ne-a avariat submersibilul.

– Baza noastră se află într-o zonă protejată, departe de zona de ruptură, la treizeci de kilometri distanță de locul în care v-am găsit pe voi și nava scufundată. Ceea ce a mai rămas din unda de șoc a trecut deasupra noastră. Tot ceea ce am simțit a fost un curent ușor și o furtună de nămol când fundul a fost agitat de ceea ce pe uscat se numește viscol.

Stacy îi aruncă lui Pitt o privire cu adevărat mânioasă.

– Intenționezi să ne ții prizonieri?

– Nu este exact cuvântul pe care l-aș folosi. Dar din moment ce acesta este un proiect de maximă importanță, sunt nevoit să vă cer să acceptați ospitalitatea noastră pe o perioadă mai mare de timp.

– Ce înțelegi prin asta? întrebă Salazar îngrijorat.

Pitt îi aruncă micuțului mexican o privire răutăcioasă.

– Nu vom reveni la suprafață decât peste șaizeci de zile.

Se lăsă tăcerea. Plunkett se uită de la Salazar la Stacy, apoi la Pitt.

– La dracu'! izbucni el cu amărăciune. Doar n-o să ne țineți aici două luni!?

– Soția mea, gemu Salazar, o să creadă că am murit.

– Iar eu am o fiică, zise Stacy copleșită.

– Vă rog să mă înțelegeți, zise Pitt încetișor. Îmi dau seama că apar ca un tiran fără inimă, dar prezența voastră m-a pus într-o situație dificilă. Când voi ști mai bine ce s-a întâmplat la suprafață și voi vorbi cu superiorii mei, s-ar putea să găsim o soluție.

Pitt se opri când îl zări pe Keith Harris, seismologul proiectului, stând în fața ușii și făcându-i semn din cap să vină să discute cu el afară.

Pitt se execută și se apropie de Harris. Văzu imediat expresia de îngrijorare din ochii lui Harris.

– Ceva probleme? întrebă el tensionat.

Harris răspunse printr-o bogată barbă căruntă, de aceeași culoare cu părul.

– Turbulența aceea a atras după sine un număr sporit de șocuri pe fundul oceanului. Până acum majoritatea au fost mici și superficiale. Practic până acum nu le-am simțit. Dar intensitatea și forța lor sunt în creștere.

– Cum le interpretezi?

– Ne aflăm pe o falie înfiorător de instabilă, continuă Harris. Mai e și vulcanică. Energia de sub crustă este eliberată la o dimensiune pe care nu am întâlnit-o niciodată. Mă tem că trebuie să ne așteptăm la un cutremur puternic cu magnitudinea de șase și cinci.

– Nu vom supraviețui în veci, zise Pitt rece. O mică fisură într-una din boltele noastre și presiunea apei va turti întreaga bază ca mazărea pisată de un baros.

– Și eu am aceeași impresie, zise Harris posomorât.

– Cât timp mai avem?

– Nu am cum să prevăd aceste lucruri cu precizie. Îmi dau seama că nu stăm prea bine și nu fac decât presupuneri, dar, judecând după natura construcției, cred că am avea douăsprezece ore.

– Timp suficient pentru evacuare.

– S-ar putea să mă înșel, reveni ezitant Harris. De fapt, dacă luăm în considerație undele de șoc inițiale, cutremurul principal poate să survină în câteva minute. Pe de altă parte, șocurile ar putea să se potolească și să înceteze la fel de ușor.

Nici nu apucă să-și termine vorbele când amândoi simțiră sub picioare o zguduitură ușoară și ceștile de cafea de pe masă începură să tremure în farfurioare.

Pitt îl fixă pe Harris cu buzele strânse într-un rânjet încordat.

– Se pare că timpul nu e de partea noastră.

9

Zguduirile sporiră cu o iuțeală înspăimântătoare. Un uruit depărtat păru să se apropie. Apoi se auziră niște bufnituri ascuțite, în timp ce bucăți de rocă se rostogoleau pe pereții canionului și se izbeau de acoperișurile bazei. Toți se uitau la marele acoperiș boltit al încăperii, care adăpostea echipamentul, înspăimântați de o avalanșă care putea sparge pereții. O minusculă spărtură și apa va năvăli înăuntru cu puterea devastatoare a mii de tunuri.

Totul era calm, lipsit de panică. În afară de hainele pe care le purtau, nimic nu trebuia salvat decât înregistrările computerizate ale proiectului. Echipajului îi trebuiră opt minute pentru a pregăti submarinele pentru îmbarcare.

Instantaneu, Pitt își dăduse seama că nu puteau să plece toți. Câțiva dintre ei trebuiau sacrificați. În cele două submersibile nu încăpeau decât maximum câte șase oameni. Din totalul d patrusprezece – numărul exact al echipajului de cercetare – s-a fi putut înghesui câte șapte în fiecare submarin dar, bineînțele nu mai mulți. Acum erau împovărați cu prezența neașteptată echipajului de pe *Bătrânul Geri*.

Șocurile deveneau acum din ce în ce mai puternice și m dese. Pitt nu vedea posibilitatea ca un submarin să ajungă

suprafață, să descarce supraviețuitorii și să se poată întoarce la timp pentru a-i salva pe cei rămași. Călătoria dus-întors n-ar fi durat mai puțin de patru ore. Structurile suboceanice slăbeau din ce în ce sub asaltul șocurilor intensificate și era o chestiune de minute înainte de a ceda și de a fi zdrobiți de atacul violent al oceanului.

Giordino citi semnele groazei în expresia încremenită de pe chipul lui Pitt.

– Va trebui să facem două drumuri. Mai bine îl aștept pe următorul.

– Îmi pare rău, amice, i-o tăie Pitt. Tu vei pilota primul submersibil. Eu te voi urma în al doilea. Ajunși la suprafață, debarci pasagerii pe plute gonflabile și te întorci ca vântul după cei rămași în adâncuri.

– N-am cum să mă întorc la timp, zise Giordino încordat.

– Ai vreo idee mai bună?

Giordino neagă învins din cap.

– Cine trage bețișorul cel scurt?

– Echipa de cercetare britanică.

Giordino se încordă.

– Nu întrebi dacă există voluntari? Nu e stilul tău să lași în spate o femeie.

– Trebuie să mă gândesc în primul rând la oamenii noștri, răspunse Pitt cu răceală.

Giordino ridică din umeri, dezacordul citindu-i-se pe față.

– Îi salvăm și după asta le semnăm condamnarea la moarte.

O vibrație lungă, zguduitoare, cutremură fundul oceanului, însoțită de un uruit profund și amenințător. Zece secunde. Pitt privi la ceas. Șocul durase zece secunde. Apoi totul a învăluit din nou în liniște și tăcere, o tăcere prevestitoare de moarte.

Giordino îi aruncă prietenului său o privire lipsită de expresie. Nu citi nici cea mai mică urmă de teamă în ochii bestuia. Pitt părea de o indiferență incredibilă. În sinea lui nu se

îndoia nici o clipă că Pitt mințea. Nu avusese niciodată intenția să piloteze al doilea submersibil. Pitt era hotărât să fie ultimul om care să părăsească locul.

Acum era prea târziu, prea târziu pentru argumente, nu mai era timp ca să-și ia rămas-bun pe față. Pitt îl înșfăcă pe Giordino de braț și pe jumătate îl împinse, pe jumătate îl luă pe sus pe micuțul dar solidul italian, trecându-l prin bocaportul primului submersibil.

– O să ajungi tocmai la timp să-l saluți pe amiral. Trimite-i salutările mele.

Giordino nu-l auzi. Vocea lui Pitt fu acoperită de căderea pietrelor care se izbeau de boltă și făceau să reverbereze totul în jur. Apoi Pitt trânti bocaportul, închizându-l, și plecă.

Cei șase bărbați solizi, înghesuiți înăuntru, păreau să umple fiecare centimetru pătrat din interior. Nu scoaseră o vorbă, evitând să se privească unul pe celălalt. Apoi, de parcă toți ochii urmăreau o pasă decisivă în ultimele secunde ale unui meci de fotbal, îl priviră plini de speranță pe Giordino care se strecură ca un țipar printre trupurile lor înghesuite până la scaunul pilotului.

Cu mișcări rapide, el aprinse motoarele electrice, care împinseră submersibilul pe șine, până în ecluză. Verifică comenzile și tocmai programase computerul când masiva ușă interioară se închise și apa începu să urce prin valve speciale din oceanul înghețat de afară. În momentul în care ecluza fu plină și presiunea egală cu cea a imensei forțe exterioare a apei, computerul deschise automat ușa exterioară. Apoi Giordino preluă manual controlul navei, angajă servomotoarele la puterea maximă și dirijă submarinul spre valurile îndepărtate de la suprafață.

În timp ce Giordino și pasagerii lui erau în ecluză, Pitt își îndreptă repede atenția spre îmbarcarea celui de-al doilea submersibil. Ordonă femeilor din echipa NUMA să intre primele. Apoi, pe tăcute, îi făcu semn din cap lui Stacy să le urmeze.

Aceasta ezită în fața bocaportului deschis și îi aruncă o privire încordată și întrebătoare. Stătea foarte liniștită, deși era înmărmurită de ce se întâmpla în jurul ei.

– Vei muri pentru că ți-am luat eu locul? întrebă ea încetișor.

Pitt îi zâmbi strengărește.

– Îmi rămâi datoare cu o întâlnire pe înserate la hotelul Halekalani din Honolulu.

Încercă să-și găsească cuvintele ca să-i răspundă, dar înainte să-i poată da replica, următorul om din șir o împinse în submersibil fără prea multe menajamente.

Pitt păși spre Dave Lowden, mecanicul șef al proiectului. Aproape la fel de perturbat ca o moluscă, Lowden trase cu o mână fermoarul scurtei sale din piele, în timp ce cu cealaltă își împingea pe nas ochelarii fără rame.

– Vrei să fiu eu copilotul? întrebă Lowden cu voce scăzută.

– Nu, îl duci singur la suprafață, zise Pitt. Eu aștept să se înapoieze Giordino.

Lowden nu-și putu controla expresia de uimire care îi străbătu chipul.

– Mai bine aș rămâne eu în locul tău.

– Tu ai o nevastă drăguță și trei copii. Eu sunt singur. Mișcă-ți fundul în submarinul ăla și fă-o repede.

Pitt îi întoarse spatele lui Lowden și se îndreptă spre locul unde stăteau Plunkett și Salazar.

Plunkett, la rândul lui, nu arăta nici el vreo urmă de teamă. Marele specialist al oceanelor părea la fel de mulțumit ca un cioban ce-și privește turma în timpul unei ploi de primăvară.

– Ai familie, doctore? îl întrebă Pitt.

Plunkett scutură ușurel din cap.

– Cine, eu? Nici vorbă. Sunt un bătrân burlac convins.

– Așa am crezut și eu.

Salazar își freca nervos mâinile cu o luminiță speriată în ochi. Era conștient până la durere de neputința lui și de certitudinea că urma să moară.

că ai spus că ești însurat? întrebă Pitt
Salazar.
fiu, murmură el. Sunt amândoi la Veracruz.
pentru încă o persoană. Grăbește-te și sari

ne ne vor face opt, zise Salazar împietrit. Credeam
ile au numai șapte locuri.
gat bărbații solizi în primul submarin iar pe cei mai
cele trei doamne, i-am înghesuit în al doilea. Așa
să rămână loc suficient să îndesăm pe cineva mititel

a mulțumi, Salazar se îngrămădi în submersibil, în
Pitt trânti bocaportul, închizându-l. Apoi Lowden îl
ne din interior.
nd submersibilul aluneca spre ecluză și ușa se închidea
omot final revoltător, Plunkett îl bătu pe spate pe Pitt cu
mare ca o labă de urs.
ți un bărbat curajos, domnule Pitt. Nimeni n-ar fi putut
i bine rolul lui Dumnezeu.
Îmi pare rău că n-am găsit un loc în plus și pentru
ta.
N-are importanță. Consider o onoare să mor într-o
nie atât de selectă.
Pitt îl fixă cu privirea pe Plunkett, cu o surpriză blândă
hi.
– Cine a zis ceva de moarte?
– Las-o baltă, omule. Eu cunosc oceanul. Nu e nevoie să fii
eniu seismologic să-ți dai seama că proiectul tău e gata să ne
în cap în orice moment.
– Doctore, zise Pitt cu vocea tremurândă, dar pe un ton de
nversație, ai încredere în mine.
Plunkett îl privi pe Pitt foarte sceptic.
– Știi ceva de care eu n-am habar?
– Să zicem că vom prinde ultima cursă care pleacă de pe
Tărâmul Umed" către suprafață.

Douăsprezece minute mai târziu, undele de şoc veniră într-o procesiune nesfârşită. Tone de piatră se prăvăleau în cascade de pe pereţii canionului, izbind structurile rotunjite cu o forţă devastatoare.

În cele din urmă pereţii asaltaţi ai habitatului submarin cedară şi miliarde de litri de apă neagră, îngheţată, năvăliră cu furie şi măturară creaţia omului atât de bine, de parcă n-ar fi fost niciodată construită.

10

Primul submersibil ieşi printre valuri sărind ca o balenă, înainte de a cădea cu zgomot pe burtă în oceanul albastru-verzui. Apele se calmaseră considerabil, cerul era de un albastru de cristal iar valurile se rostogoleau la o înălţime de mai puţin de un metru.

Giordino se ridică repede spre bocaport, înşfăcă sectorul de cârmă ai volanului şi îl învârti. După două rotaţii începu să s învârtă mai uşor până când ajunse la poziţia stop şi put deschide bocaportul.

Un jet subţire de apă se scurse în interiorul submersibilul şi pasagerii înghesuiţi inhalară recunoscători aerul curat pur. Pentru unii dintre ei era prima călătorie la suprafaţă dup luni de zile.

Giordino urcă prin bocaport în micul turn oval care prote vava de valuri. Se aştepta să dea de un ocean gol, dar câ cercetă zările, rămase cu gura căscată de uimire şi spaimă.

La mai puţin de cincizeci de metri distanţă, o joncă, coral clasică chinezească cu pânze Foochow, se năpustea că submersibilul plutitor.

Cu puntea pătrată deasupra prorei și o pupă ovală și înaltă, jonca avea trei catarge cu pânzele întinse cu șipci de bambus și o trincă modernă.

Ochii pictați pe proră păreau să se uite de sus la Giordino.

Pentru o clipă lui Giordino nu-i veni să creadă că această întâlnire incredibilă e reală. În toată vasta întindere a Oceanului Pacific, se ridicase la suprafață tocmai în locul unde urma să fie zdrobit de o navă. Se aplecă deasupra turelei submersibilului și strigă înăuntru:

– Toată lumea afară! Grăbiți-vă!

Doi dintre membrii echipajului joncii zăriseră submarinul turcoaz, când acesta se ridică pe un val și începură să zbiere la cârmaci să vireze tare spre tribord. Dar unghiul era aproape închis. Împinsă de o puternică pală de vânt, carcasa strălucitoare din lemn de teck se năpusti peste oamenii care ieșeau din submersibil și începuseră să sară în apă.

Se apropia, stropii zburând din prove, cârma masivă luptând puternic împotriva curentului.

Echipajul joncii stătea lipit de balustradă privind cu stupoare la apariția neașteptată în calea lor a submersibilului, temându-se de un impact care putea să avarieze prora joncii și s-o trimită la fund.

Surpriza, timpul de reacție al celor care văzuseră primii posibilul accident, înainte de a da alarma, întârzierea cârmaciului, înainte de a fi înțeles și acționat cârma modernă care o înlocuise pe cea tradițională, toate acestea conlucrară pentru producerea inevitabilei coliziuni. Prea târziu, căci vasul mătăhălos luă o curbă cumplit de înceată.

Umbra provei uriașe proiectată în față căzu asupra lui Giordino, când acesta apucase deja mâna întinsă a ultimului om rămas înăuntru. Era pe punctul de a-l trage afară când prova joncii se ridică pe o creastă de val și se lăsă pe pupa submersibilului. Nu se auzi zgomotul puternic al impactului, aproape că nu se auzi nici un zgomot, în afara unui clipocit

nat de bolboroselile apei, când submersibilul se încovoie la ord și apa năvăli prin bocaportul deschis.

Apoi se auziră zbierete pe punțile joncii când echipajul oborî pânzele, lăsându-le în jos ca pe niște transperante. otoarele navei începură să uruie și colacii de salvare fură uncați peste bord.

Giordino fu azvârlit de pe punte și jonca trecu doar la o ungime de brat de el, după ce îl trăsese pe ultimul pasager prin ocaport, zgâriindu-și genunchii și căzând pe spate, apoi fu cufundat în apă de trupul omului pe care-l salvase. Fu atât de prevăzător să țină gura închisă, deși trase apă sărată pe nări. Formăi zdravăn și privi în jur. Din fericire numără șase capete plutind pe valuri, unele cu ușurință, altele înotând în căutarea colacilor de salvare.

Dar submersibilul se umpluse repede și-și pierduse flotabilitatea. Giordino observă cu mânie neputincioasă cum nava de mare adâncime alunecă sub valuri cu pupa în față și începe să se scufunde.

Își ridică privirile spre joncă și citi numele ei scris cu ornamente pe pupă. Se numea *Perla Shanghaiului*. Blestemă în gând soarta nefericită. Cum e posibil, Dumnezeule, să fii lovit de singura navă din pustietatea oceanului? Se simțea distrus sufletește și vinovat de a-l fi pierdut pe prietenul său, Pitt.

Singurul gând era că trebuia să ia comanda celui de-al doilea submarin, să coboare și să-l salveze pe Pitt, indiferent de cât de inutilă ar fi fost această încercare. Fuseseră mai apropiați decât frații, îi datora prea mult acestui aventurier neconformist, pentru a-l părăsi fără luptă. Nu putea să uite de câte ori îi sărise el în ajutor, în situații în care credea că nu mai există nici o speranță. Dar să înceapă cu începutul.Se uită în jur.

– Cine e rănit să ridice mâna, strigă el.

Se ridică un singur braț, cel al unui tânăr geolog.

– Cred că am o gleznă luxată.

– Dacă asta e tot ce ai pățit, mormăi Giordino, consideră-te

Jonca se apropie și încetini, oprindu-se la zece metri de zona supraviețuitorilor, cu bordul în vânt.

Un matelot mai în vârstă, cu o claie de păr cărunt și o mustață albă și creață, se aplecă peste balustradă. Își făcu mâinile căuș în dreptul gurii și strigă.

– E cineva rănit? Să lăsăm o barcă la apă?

– Lăsați pasarela, le indică Giordino. Urcăm noi la bord. Apoi adăugă. Fiți cu ochii în patru. Mai avem un submersibil pe punctul de a se ridica la suprafață.

– V-am auzit.

La cinci minute de la acest schimb de cuvinte toți membrii echipajului NUMA se aflau pe puntea joncii, în afară de geologul cu glezna luxată, care fusese ridicat la bord cu o plasă. Omul care strigase se apropie și își desfăcu brațele în semn de scuză.

– Doamne Dumnezeule, îmi pare așa de rău că v-ați pierdut vasul. Nu v-am observat decât atunci când era prea târziu.

– Nu e vina voastră, zise Giordino, făcând un pas în față. Am apărut aproape sub chila joncii. Marinarii de cart au fost mai prompți decât aveam dreptul să ne așteptăm.

– A pierit cineva?

– Nu, suntem toți.

– Slavă Domnului. A fost o zi absolut trăsnită. Am mai pescuit un om din apă cam la douăzeci de kilometri spre vest. E grav rănit. Zice că-l cheamă Jimmy Knox. Este cumva unul din oamenii voștri?

– Nu, zise Giordino. Restul oamenilor mei se află în celălalt submersibil.

– Am dat ordin echipajului să stea cu ochii în patru.

– Sunteți foarte amabil, zise Giordino mecanic, mintea lui analizând atent tot ce va urma.

Străinul, care părea să fie comandantul, își roti privirea peste ape cu o expresie nedumerită.

– De unde ați apărut?

– Explicațiile mai târziu. Pot să folosesc stația de radio?

– Bineînțeles. Apropo, mă numesc Owen Murphy.

– Al Giordino.

– Pe aici, domnule Giordino, zise Murphy, stăpânindu-și cu tact curiozitatea. Se îndreptă spre ușa unei cabine spațioase de pe punte. În timp ce vă faceți treaba, voi căuta niște haine uscate pentru oamenii dumneavoastră.

– Vă rămân îndatorat, rosti Giordino peste umăr, pe când se îndrepta spre pupa.

A nu știu câta oară, după salvarea pe muchie de cuțit din submersibil, imaginea lui Pitt și a lui Plunkett stând neputincioși, în timp ce milioane de tone de apă bubuiau în jos spre ei, fulgeră în mintea lui Giordino. Era cât se poate de lucid și de conștient că șansele lor de supraviețuire pluteau undeva între zero și inexistente. Dar gândul de a-i abandona, considerându-i morți, nu putea fi acceptat. De fapt, era mai hotărât ca oricând să se întoarcă în adâncuri, indiferent de coșmarul pe care l-ar putea găsi acolo.

* * *

Submersibilul NUMA, pilotat de Dave Lowden, ieși la suprafață la jumătate de kilometru de joncă. Mulțumită destoiniciei cârmaciului lui Murphy, *Perla Shanghaiului* se opri cuminte la mai puțin de doi metri de submersibil. De data aceasta, tot echipajul acestuia, în afara lui Lowden ieși pe punte uscat.

Giordino se întoarse precipitat pe punte, după ce îl alertă pe amiralul Sandecker de situație și îl sfătui pe cârmaciul șalupei să acosteze lângă joncă. Îl privi în ochi pe Lowden care era ieșit pe jumătate din submarin.

– Rămâi acolo, îi strigă Giordino. Vreau să mă întorc pe fund.

Lowden dădu din cap negativ.

– Nu se poate. Avem o spărtură în compartimentu bateriilor. Patru sunt nefuncționabile. Nu avem suficient energie pentru o nouă imersiune.

Glasul lui Lowden se lovi de o tăcere glacială. În amorțeala descumpănitoare a eșecului total, Giordino izbi cu pumnul în balustradă. Inginerii și oamenii de știință de la NUMA, chiar și echipajul joncii, priveau muți la expresia de neputință și disperare care îi brăzda chipul.

– Nu e corect, murmură el cu o subită mânie care îi clocotea în piept. Nu e corect.

Rămase pe punte mult timp, fixând oceanul impasibil, de parcă i-ar fi pătruns în adâncuri. Era încă acolo când avionul amiralului Sandecker apăru din cerul înnorat și se roti în jurul joncii plutitoare.

Stacy și Salazar fură introduși în cabina unde Jimmy Knox zăcea inconștient. Un bărbat, cu păr încărunțit și chelie, cu o expresie caldă în priviri, se ridică de pe scaunul de lângă pat și dădu din cap.

– Vă salut, sunt Harry Deerfield.

– Putem intra? întrebă Stacy.

– Îl cunoașteți pe domnul Knox?

– Este prietenul nostru de pe aceeași navă britanică de supraveghere, răspunse Salazar. Cum se simte?

– Se odihnește destul de bine, zise Deerfield, dar expresia de pe chipul său nu sugera o însănătoșire rapidă.

– Sunteți doctor?

– De fapt, sunt pediatru. Mi-am luat un concediu de șase săptămâni să-l ajut pe Owen să-și ducă ambarcațiunea de la constructor la San Diego. Se întoarse spre Knox. Ești dispus să primești vizite, Jimmy?

Palid și liniștit, Knox ridică degetele de la mână într-un gest afirmativ. Fața lui era umflată și plină de bășici, dar avea o privire lucidă și ochii îi străluciră când îi recunoscu pe Stacy și Salazar.

– Slavă Domnului că v-ați întors sănătoși, scrâșni el. Nu-mi închipuiam că o să vă mai văd vreodată. Unde e nebunul ăla de Plunkett?

– Vine și el curând, zise Stacy, aruncându-i lui Salazar o privire complice. Ce s-a întâmplat, Jimmy? Ce s-a întâmplat cu *Invincibilul*?

Knox scutură slăbit din cap.

– Nu știu. Cred că a fost un fel de explozie. Acum vorbeam cu voi la telefonul subacvatic și în momentul următor întreaga navă a fost despicată și a început să ardă. Îmi amintesc că am încercat să vă contactez dar n-a răspuns nimeni. După aceea m-am cățărat printre cadavre și sfărâmături, în timp ce nava se scufunda sub mine.

– A dispărut? murmură Salazar, refuzând să accepte cele auzite. Nava s-a scufundat și echipajul a dispărut?

Knox încuviință imperceptibil din cap.

– Am văzut cu ochii mei cum s-a dus la fund. Am țipat și m-am uitat după alți supraviețuitori. Oceanul era pustiu. Nu știu cât timp am plutit sau cât de departe, înainte ca domnul Murphy și echipajul lui să mă fi zărit și salvat. Au cercetat împrejurimile dar n-au găsit nimic. Au spus că sunt, probabil, singurul supraviețuitor.

– Dar celelalte două nave aflate în apropiere când am intrat în imersiune? întrebă Stacy.

– Nu le-am mai văzut. Au dispărut și ele.

Glasul lui Knox muri într-o șoaptă și deveni evident că era pe punctul de a-și pierde cunoștința. Dorința de a rămâne treaz exista, dar trupul era epuizat. Ochii i se închiseră și capul i se lăsă ușor într-o parte.

Doctorul Deerfield îi conduse pe Stacy și Salazar spre ușă.

– Puteți să vorbiți cu el mai târziu după ce se va fi odihnit.

– *Se va face* bine? întrebă Stacy încetișor.

– Nu știu, răspunse echivoc Deerfield, în cea mai bună tradiție medicală.

– Ce are exact?

– Două sau mai multe coaste fracturate, din câte îmi dau seama fără radiografie. O gleznă umflată, fie luxație, fie fractură. Contuzii, arsuri de gradul întâi. Acestea sunt răni pe care poți să

le tratezi. Restul simptomelor sunt neobișnuite pentru un om care a supraviețuit unui naufragiu.

– Despre ce vorbiți? întrebă Salazar.

– Febră, hipotensiune arterială, un termen ciudat pentru presiunea scăzută a sângelui, eritem sever, crampe stomacale, băşici ciudate pe tot corpul.

– Și cauza?

– Nu e chiar domeniul meu, zise Deerfield cu greutate. Am citit doar câteva articole în reviste medicale. Dar cred că am dreptate când afirm că starea foarte gravă a lui Jimmy a fost provocată de expunerea la o doză mortală de radiații.

Stacy tăcu o clipă, apoi întrebă.

– Radiație nucleară?

Deerfield încuviință din cap.

– Aș vrea să mă înșel, dar faptele îmi confirmă impresia.

– Precis poți să faci ceva să-l salvezi.

Deerfield arătă cu mâna în jurul cabinei.

– Priviți în jurul vostru, zise el mâhnit. Arată încăperea asta a spital? Am venit în croaziera aceasta ca matelot. Trusa mea medicală conține numai pilule și bandaje pentru tratament de urgență. Nu poate fi transportat cu elicopeterul până când nu ne apropiem de coastă. Și chiar și atunci, mă îndoiesc că poate fi salvat prin tratamentele terapeutice curente.

– Spânzurați-i, zbieră Knox făcându-i pe toți să tresară. Ochii i se deschiseseră brusc, privind prin oamenii din cabină, spre o imagine necunoscută din spatele cluasonului. Spânzurați-i pe ticăloșii aceștia asasini!

Îl priviră uluiți. Salazar stătea în picioare cutremurat. Stacy și Deerfield se repeziră spre pat să-l calmeze pe Knox, care încerca slăbit să se ridice în capul oaselor.

– Spânzurați-i pe ticăloși! repetă Knox vindicativ. Era de parcă ar fi aruncat un blestem. Vor ucide din nou. Spânzurați-i!

Dar înainte ca Deerfield să-i fi putut injecta un sedativ, Knox înțepeni, ochii săi sclipiră timp de o clipă, apoi fură învăluiți de o peliculă cețoasă și căzu pe spate, suspină adânc și muri.

Cu repeziciune, Deerfield îi aplică o resuscitare cardio-pulmonară, temându-se că Knox era prea devastat de boala acută a radiației pentru a-și reveni. Continuă până când începu să gâfâie de oboseală și șiroaie de sudoare îi curgeau pe trup în atmosfera jilavă. În cele din urmă acceptă cu tristețe că făcuse tot ce-i stătuse în putință. Nici un om sau miracol nu-l putea readuce la viață pe Jimmy Knox.

– Îmi pare rău, murmură el printre gâfâituri.

Parcă hipnotizați, Stacy și Salazar ieșiră ușurel afară din cabină. Salazar rămase calm, în timp ce Stacy începu să plângă încetișor. După câteva clipe, își șterse lacrimile cu mâna și se învioră.

– A văzut ceva, murmură ea.

Salazar o privi.

– Ce a văzut?

– Știa, incredibil, dar știa. Se întoarse și privi prin ușa deschisă la chipul nemișcat de pe cușetă. Înainte să-și dea sfârșitul, Jimmy i-a văzut pe cei responsabili de distrugerea și asasinatul ăsta oribil.

11

Îți dădeai seama după trupul lui zvelt aproape până la vlăguire, că era un fanatic al nutriției și menținerii în formă. Era scund, cu bărbia și pieptul avântate ca ale unui cocoș țanțoș și îmbrăcat spilcuit cu o cămașă de golf albastru deschis, cu pantaloni la culoare și o pălărie Panama, de paie, îndesată bine pe părul roșcovan, bogat, pentru a-l feri de vânt.

Avea un barbișon roșu, stil Van Dyck, tuns la perfecțiune, care se termina într-un unghi atât de ascuțit încât ai fi jurat că putea să te împungă cu el.

Năvăli ca o furtună pe pasarela joncii, în gură cu un trabuc uriaș care arunca scântei în vânt, având o ținută maiestuoasă. Dacă s-ar fi dat premii de stil pentru intrări dramatice, amiralul James Sandecker, directorul Agenției Naționale de Cercetări Marine și Subacvatice, ar fi câștigat cu siguranță.

Avea o expresie încordată din cauza veștii alarmante pe care o primise de la Giordino în timpul zborului. De îndată ce păși pe puntea joncii *Perla Shanghaiului*, făcu semn pilotului șalupei, care îi răspunse că a înțeles.

Hidroavionul se întoarse contra vântului și demară peste valuri până când începu să se ridice în aer, iar când luă înălțime, coti grațios spre sud-est, spre insulele Hawaii.

Giordino şi Murphy îi ieşiră în întâmpinare. Sandecker îşi concentră atenţia asupra proprietarului joncii.

– Salut, Owen. Nu mă aşteptam să te întâlnesc aici.

Murphy zâmbi şi îşi strânseră mâinile.

– La fel şi eu, Jim. Bine ai venit la bord. Îmi pare bine că te văd.

Se opri şi arătă cu mâna spre chipurile mohorâte ale membrilor echipajului NUMA care se adunaseră în jurul lor pe puntea deschisă.

– Acum poate o să-mi spună cineva ce a fost ieri cu tunetul şi lumina aceea grozavă de la orizont şi de ce toţi oamenii ăştia au apărut în mijlocul oceanului.

Sandecker nu răspunse direct. Privi în jur pe punte, apoi la pânzele drapate.

– Ce-i cu corabia asta?

– Am construit-o după moda veche, în Shanghai. Echipajul meu şi cu mine mergeam spre Honolulu şi mai departe la San Diego, unde intenţionez să o andochez.

– Vă cunoaşteţi? întrebă Giordino în cele din urmă.

Sandecker încuviinţă din cap.

– Piratul ăsta bătrân şi cu mine am fost la Annapolis împreună. Numai că Owen a fost mai deştept. A demisionat din marină şi a fondat o companie de electronică. Acum are mai mulţi bani decât trezoreria americană.

Murphy zâmbi:

– Aş vrea eu.

Brusc, Sandecker deveni serios.

– Ce veşti noi ai de la bază, de la ultimul raport care mi l-ai dat prin radio? îl întrebă el pe Giordino.

– Mă tem că e distrusă, răspunse Giordino încetişor. Chemările telefonice subacvatice, de la submarinul care ne-a rămas, n-au primit nici un răspuns. Keith Harris crede că unda de şoc majoră trebuie să fi lovit la scurt timp după plecarea noastră. Aşa cum v-am raportat, n-am avut spaţiu suficient

pentru a evacua pe toată lumea în două submersibile. Pitt şi cu un cercetător britanic s-au oferit voluntari să rămână în adâncuri.

– Ce se întreprinde pentru a fi salvaţi? îl chestionă Sandecker.

Giordino păru vizibil distrus de parcă sufletul i s-ar fi scurs.

– N-a mai existat nici o soluţie.

Expresia de pe chipul lui Sandecker se înăspri.

– Ai compromis misiunea, domnule. M-ai făcut să cred că urma să te întorci cu al doilea submersibil.

– Asta a fost înainte ca Lowden să iasă la suprafaţă cu bateriile terminate, îi răspunse Giordino plin de amărăciune. Cu primul submarin scufundat şi cu al doilea inoperabil, am fost legaţi de mâini şi de picioare.

Expresia de pe chipul lui Sandecker se înmuie, răceala dispăru, privirea i se întristă. Îşi dădu seama că Giordino avusese ghinion. Chiar numai şi gândul că micuţul italian n-ar fi făcut tot posibilul era greşit şi el regretă. Dar totodată era şocat de pierderea aparentă a lui Pitt.

Pentru el Pitt era fiul pe care nu-l avusese niciodată. Ar fi pus în mişcare o armată întreagă de oameni special instruiţi şi echipament secret, de care publicul american habar nu avea că există, dacă soarta i-ar fi acordat încă treizeci şi şase de ore. Amiralul Sandecker avea o astfel de putere în capitala ţării. Nu ajunsese în poziţia în care era datorită unui anunţ de ajutor publicat în *Washington Post*.

– E posibil să reparăm bateriile? întrebă el.

Giordino arătă submersibilul care se legăna pe valuri la douăzeci de metri distanţă, priponit cu pupa la *Perla Shanghaiului*.

– Lowden trage ca nebunul încercând să le repare, dar nu e prea optimist.

– Dacă e cineva vinovat, acela sunt eu, zise Murphy solemn.

– Pitt ar mai putea fi în viaţă, zise Giordino, ignorându-l pe Murphy. Nu e un om care moare uşor.

– Da. Sandecker se opri, apoi continuă aproape absent. A dovedit asta de multe ori în trecut.

Giordino îl privi pe amiral cu o licărire în ochi.

– Dacă am putea să aducem aici un alt submersibil...

– *Ţinta adâncă* poate coborî la zece mii de metri, zise Sandecker revenind pe chilă. Se află în docurile noastre din portul Los Angeles. Pot să o încarc pe un Air Force C-5 ca să fie aici la asfinţit.

– Nu ştiam că un C-5 ar putea ateriza pe apă, interveni Murphy.

– Nu poate, zise hotărât Sandecker. *Ţinta adâncă*, cu toate cele douăsprezece tone ale ei, va fi paraşutată din avion. Se uită la ceas. Presupun, în opt ore din acest moment.

– Veţi paraşuta un submersibil de douăsprezece tone?

– La dracu', de ce nu? Ca să ajungă aici pe un vas i-ar lua o săptămână.

Giordino examină gânditor puntea.

– Am putea să evităm o serie întreagă de probleme dacă am găsi o navă cu capacitate de lansare şi recuperare.

– *Sonda* este cea mai apropiată navă de cercetare din zona noastră, care pare potrivită. Cartografiază prin sonar fundul oceanului la sud de insulele Aleutine. Îi voi ordona căpitanului să-şi întrerupă misiunea şi să se îndrepte spre noi cât poate de repede.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Murphy. După ce v-am scufundat submersibilul, cel puţin pot să vă ofer serviciile navei şi ale echipajului meu?

Giordino zâmbi în sinea lui când Sandecker îşi ridică braţele şi îl apucă pe Murphy de umeri. Pitt numea chestia asta "întinsul mâinilor".

Sandecker nu cerea pur şi simplu o favoare unui subordonat care nu bănuia nimic, ci făcea în aşa fel încât victimele să se simtă de parcă erau botezate.

– Owen, zise amiralul cu tonul lui cel mai reverenţios. NUMA îţi va fi foarte îndatorată dacă putem să folosim jonca ta ca vas de comandă a flotei.

Owen Murphy nu era un nepriceput când mirosea o treabă de pilotaj.

– Ce flotă? întrebă el cu inocenţă prefăcută.

– Ei bine, jumătate din flota Statelor Unite converge spre noi, răspunse Sandecker de parcă raportul secret primit din partea lui Raymond Jordan era cunoscut de toată lumea. Nu m-ar surprinde dacă unul din submarinele lor nucleare ar trece pe sub carcasa noastră chiar în clipa aceasta.

Era, se gândea Murphy, cea mai trăsnită poveste pe care o auzise în viaţa lui. Dar nimeni de la bordul joncii *Perla Shanghaiului*, în afara amiralului însuşi, n-avea nici cea mai vagă idee de cât de profetice erau cuvintele lui. Nu erau conştienţi nici că încercarea de salvare era actul de deschidere a evenimentului principal.

La douăzeci de kilometri depărtare, submarinul de atac *Tucson** se deplasa la o adâncime de patru sute de metri, apropiindu-se de poziţia joncii. Sosise devreme. Comandantul lui, ofiţerul Beau Morton, îl mânase straşnic, după ce primise ordin la Pearl Harbor să ajungă în regiunea exploziei cu maximă viteză.

Sosit la destinaţie, misiunea lui era să întreprindă teste asupra contaminării radiologice submarine şi să recupereze orice fărâmătură, care mai plutea şi care putea fi adusă la bord în siguranţă.

Morton se sprijinea neglijent de un longeron cu o ceaşcă goală de cafea în mână şi îl privea pe locotenentul comandant Sam Hauser de la Laboratorul Naval de Apărare Radiologică. Omul de ştiinţă de la marina militară nu se sinchisea de prezenţa lui Morton. Era absorbit de mânuirea instrumentelor radio-chimice şi de computerizarea intensităţilor gama şi beta emise de probele din spatele submarinului.

---

* Oraş în Arizona(n.tr.).

– Încă strălucim în întuneric? îl întrebă Morton sarcastic.

– Radioactivitatea este distribuită destul de inegal, răspunse Hauser. Dar mult sub maxima permisă. Concentrația cea mai mare e deasupra.

– O explozie la suprafață?

– Da, o navă, nu un submarin. Cea mai mare parte a contaminării a fost în aer.

– Jonca aia chinezească, la nord de noi, e în pericol?

Hauser scutură din cap.

– Trebuie să fi fost la o distanță suficient de mare așa încât nu a primit decât o doză redusă de radiații.

– Dar acum când traversează zona exploziei? persistă Morton.

– Datorită vânturilor puternice și a oceanului agitat în timpul și imediat după explozie, explică răbdător Hauser, radiația cea mai puternică a fost pulverizată în atmosferă, departe spre răsărit. Acolo unde se află ar trebui să fie în siguranță.

Telefonul scoase un clinchet delicat. Hauser ridică receptorul.

– Da?

– Căpitanul e acolo, sir?

– O clipă.

Îi înmână receptorul lui Morton.

– Căpitanul la telefon.

– Sir, Kaiser – operatorul de sonar. Am un contact. Cred că ar trebui să îl ascultați.

– Vin imediat.

Morton puse receptorul în furcă, întrebându-se absent de ce Kaiser nu-l anunțase prin interfon, ca de obicei.

Comandantul îl găsi pe operatorul de sonar clasa întâi, Richard Kaiser, aplecat asupra consolei sale și ascultând la căști cu o expresie de totală uluire care îi brăzda fruntea. Ofițerul executiv al lui Morton, locotenentul comandant Ken Fazio, își potrivea altă pereche de căști pe urechi. Privea în jos uimit.

– Ai prins vreun contact? întrebă Morton.

Kaiser nu răspunse imediat, ci continuă să asculte încă câteva clipe. În cele din urmă își trase casca de pe urechea stângă și mormăi.

– Asta e curată nebunie.

– Nebunie?

– Primesc un semnal care n-ar trebui să existe aici.

Fazio dădu din cap de parcă ar fi aprobat.

– Pe mine mă depășește.

– Vă deranjează să-mi împărtășiți și mie secretul? întrebă Morton cu nerăbdare.

– Îl bag prin difuzoare, zise Kaiser.

Morton și alți câțiva ofițeri și membri ai echipajului, care aflaseră prin osmoză vestea straniului contact, se strânseră în jurul sonarului privind nerăbdători difuzorul. Sunetele nu erau perfecte dar erau suficient de clare pentru a fi înțelese. Nu erau nici țipătul ascuțit al balenelor, nici huruitul cavității propulsorului, ci mai degrabă voci umane care cântau:

Și seară de seară apărea steaua de mare
O îmbrățișam și-o sărutam cu foc
Oh, ce viață am mai dus cu Minnie Sirena
Jos în bungalow-ul ei ascuns.

Morton îl fixă pe Kaiser cu o privire rece.

– Care-i șmecheria?

– Nu e nici o șmecherie, sir.

– Vine probabil de la jonca chinezească.

– Nu, sir. Nici de la joncă și nici de la vreun alt vas de la suprafață.

– Alt submarin? întrebă Morton sceptic. Poate unul rusesc.

– Nu, afară doar de cazul în care e de zece ori mai puternic decât al nostru, zise Fazio.

– Ce relevment are și la ce distanță se află? întrebă Morton.

Kaiser ezită. Arăta ca un puști care dăduse de necaz și îi era frică să spună adevărul.

– Nu are relevment orizontal sir. Cântecul vine din fundul oceanului, de la cinci kilometri adâncime.

12

Mâlul gălbui, format din scheletele microscopice ale un alge marine numite diatomée, se îndepărta încetișor în nc șerpuitori, învăluit în bezna totală a adâncimilor abisale.

Fundul defileului unde se aflase odată baza de exploata NUMA fusese umplut de mâl și grohotiș formând o întinde neregulată, presărată cu bolovani îngropați pe jumătate sfărâmături răspândite peste tot. După ce uruiturile finale a cutremurului se stinseseră, ar fi trebuit să se instaleze o tăcere moarte, dar muzica corală, difuză, a cântecului *Sirena Minnie* ridică din adâncurile oceanului și pulsă în vidul lichid.

Dacă cineva ar fi putut străbate câmpul de sfărâmături pâ la sursa de sunet ar fi găsit o simplă antenă îndoită contorsionată ieșind afară din mâl. Un peștișor roz-cenuș inspectă pentru scurt timp antena, dar, găsind-o lipsită savoare, smuci din coada ascuțită și înotă leneș în beznă.

Înainte ca peștele să dispară, la câțiva metri de antenă mâl începu să se miște rotindu-se într-un vârtej straniu, care se măr continuu, luminat de jos. Deodată o rază de lumină străbă mâlul, însoțită de o mână mecanică în formă de cupă excavator și articulată la încheietură. Fantoma de oțel se opri

se îndreptă ca un câine de preerie care stă pe şezut şi adulmecă orizontul în căutarea unui coyot.

Apoi cupa se arcui în jos scobind fundul oceanului şi dădu la iveală un tranşeu adânc, care începuse să se ridice la un capăt ca o rampă. Când deveni prea voluminoasă pentru a intra în cupă, apăru ca prin minune o imensă gheară metalică. Cleştii ghearei muşcară din tranşeu, îl desprinseră de sediment şi îl lăsară să cadă mai încolo într-un nor de mâl. Apoi gheara se dădu la o parte şi cupa îşi continuă excavarea.

– Grozavă treabă, domnule Pitt, zise Plunkett rânjind uşurat. Pentru ora ceaiului ne vei scoate de aici şi vom conduce maşina pe şosea.

Pitt se lăsă pe spate în scaunul rabatabil, privind un monitor TV cu aceeaşi preocupare atentă pe care de obicei o rezerva meciurilor de fotbal.

– Mai avem până la şosea.

– Îmbarcarea pe unul din vehiculele de exploatare subacvatică şi ajungerea în ecluză înainte de unda principală de şoc a cutremurului a fost o lovitură de geniu.

– Eu n-aş merge atât de departe, murmură Pitt în timp ce programa computerul vehiculului pentru a modifica uşor unghiul cupei. Numeşte-o furtul logicii domnului Spock.

– Pereţii ecluzei au rezistat, completă Plunkett. Dacă n-ar fi fost providenţa capricioasă, am fi fost striviţi ca ploşniţele.

– Încăperea a fost construită să reziste la o presiune de patru ori mai mare decât cea a celorlalte structuri ale proiectului, zise Pitt cu o hotărâre liniştită care nu admitea replică. Providenţa capricioasă, aşa cum o numeşti dumneata, ne-a dat timp să ermetizăm ecluza, să deschidem uşa exterioară şi să ne apropiem suficient pentru ca gheara şi cupa să acţioneze înainte de a lovi avalanşa. Altfel am fi fost prinşi în capcană cine ştie cât timp.

– Oh, la dracu', râse Plunkett. Nu-l mai impresiona nimic. Ce importanţă are din moment ce am tras clapa morţii!

– Aş vrea să nu mai foloseşti cuvântul "moarte".

– Îmi pare rău. Plunkett şedea într-un scaun puţin în spatel celui al lui Pitt. Îşi roti ochii în jurul cabinei. Grozavă maşină Care e sursa ei de energie?

– Un mic reactor nuclear.

– Zău, nuclear? Voi, yankeii ăştia, mă uluiţi de fiecare dată Pun rămăşag că putem ajunge cu monstrul ăsta, pe fundu oceanului, până pe plaja Waikiki.

– Şi ai câştiga, zise Pitt cu un zâmbet slab. Reactorul ş sistemele de întreţinere a vieţii pe *Marele John* ne pot duce pân acolo. Singura problemă e viteza constantă de cinci kilometri p oră. Vom muri de foame cel puţin cu o săptămână înainte de ajunge la destinaţie.

– N-ai pus nimic la pachet? întrebă Plupkett cu umor.

– Nici măcar un măr.

Plunkett îi aruncă lui Pitt o privire reţinută.

– Chiar şi moartea ar fi de preferat decât să fiu nevoit să au din nou melodia aceea blestemată.

– Nu-ţi place *Minnie*? întrebă Pitt cu o surpriză prefăcută.

– După ce am auzit corul pentru a douăzecea oară, nu.

– Cu telefonul distrus, singurul nostru contact cu suprafaţa transmiţătorul acustic radio. Nu are o rază prea grozavă, dar e t ce avem. Pot să-ţi ofer valsuri de Strauss sau marile orchest din anii '40, dar n-ar fi potrivite.

– Nu mi-am format nici o impresie despre inventar dumitale muzical, mormăi Plunkett. Apoi îl privi pe Pitt. Ce rău cu muzica lui Strauss?

– Instrumentală, răspunse Pitt. Prin apă, muzica interpreta la vioară este distorsionată şi se poate auzi ca sunetele produ de balene sau alte mamifere acvatice. *Minnie* este cântat de u cor. Dacă la suprafaţă o percepe o persoană, va şti că aici, jo este cineva în viaţă. Nu contează cât e de înăbuşit, sunet vocilor omeneşti nu poate fi confundat.

– Oricât de bine ar face asta, zise Plunkett, dacă e iniţiată misiune de lansare nu ne putem transfera din vehiculul aces într-un submersibil fără o ecluză, ceea ce lipseşte compl

acestui remarcabil tractor. Dacă pot să vorbesc deschis, în viitorul apropiat nu întrezăresc decât propriul nostru deces.

– Aș vrea să nu mai folosești cuvântul "deces".

Plunkett căută într-unul din buzunarele largei sale jachete de lână și scoase la iveală o sticlă plată.

– N-au mai rămas decât patru înghițituri, dar ar trebui să ne mai îmbărbăteze câtva timp.

Pitt luă sticla întinsă, când un uruit înfundat zgudui uriașul vehicul pe șenile. Cupa se oprise scrâșnind într-o stâncă și încerca s-o ridice. Mult prea grea pentru ea, se lupta și gemea încercând să ridice sfărâmătura. Ca un halterofil olimpic în căutarea medaliei de aur, cupa ridică povara masivă deasupra fundului oceanului și o aruncă cu zgomot surd pe o movilă de lângă un șanț.

Farurile exterioare nu putură penetra prin norii de mâl și monitoarele dinăuntrul cabinei de control arătau constant numai culori amestecate de galben și cenușiu. Dar monitorul computerului le oferi o imagine sonar tridimensională care afișa dimensiunile excavării.

Se scurseseră cinci ore pline de când Pitt declanșase operația de salvare. În cele din urmă văzură o imagine mărită care arăta un coridor îngust dar clar, ce se înclina spre suprafață.

– O să cam jupuim vopseaua de pe tranchete, dar cred că ne putem strecura prin el, zise Pitt încrezător.

Chipul lui Plunkett se lumină.

– Calc-o pe coadă, domnule Pitt. M-am săturat să mă tot uit la nămolul ăsta împuțit.

Pitt înclină capul ușor într-o parte și îi făcu cu ochiul.

– Așa cum dorești, domnule Plunkett. Preluă controlul manual și își frecă mâinile ca un pianist pe punctul de a începe să cânte. Ține pumnii ca șenilele să se prindă bine de sediment sau va trebui să rămânem aici cu o rezidență permanentă.

Ușurel, dădu în față maneta de control a jicloarelor. Șenilele late din ambele părți ale *Marelui John* începură să se miște încet, înaintând prin mâlul moale și căpătând viteză pe măsură ce Pitt

accelera. Încet, încet înaintară. Apoi o șenilă apucă pe un strat d pietre mici răsucind giganticul utilaj minier în partea opusă șanțului. Pitt încercă să-l redreseze, dar peretele cedă și un val d mâl se împrăștie pe o latură a vehiculului.

Aduse la loc maneta de jicloare, apoi dădu în marșarier, ș din nou în față, mișcându-l pe *Marele John* înainte și înapoi Reactorul nuclear compact avea suficientă putere, dar șenilel nu-și găseau tracțiunea. Rocile și nămolul zburau de pe șenil când acestea sfâșiau suprafața argiloasă și lipicioasă.

Totuși utilajul rămase înțepenit în îngusta lui închisoare.

– Poate ar trebui să oprim și să îndepărtăm noroiul cu cupa zise Plunkett foarte serios. Sau, încă și mai bine, să luăm loc ș să analizăm situația.

Pitt se opri câteva clipe pentru a-i arunca englezului c privire dură, înghețată. Plunkett jură că ochii lui Pitt îi arseră un număr important de celule cerebrale.

– Mulți oameni de-ai mei și cu mine am muncit din răsputeri și mult timp pentru a construi prima comunitate subacvatică, zise el pe un ton aproape satanic. Și cineva, undeva, e răspunzător pentru distrugerea ei. Tot aceiași stau și în spatele pierderii submersibilului vostru, a vasului și echipajului acestuia. *Asta* e situația. Acum, în ceea ce mă privește, am de gând să ies din gaura asta chiar dacă ar fi să scot sufletul din utilajul ăsta, să ajung teafăr la suprafață, să-i găsesc pe nemernicii din spatele dezastrului și să-i fac să-și înghită dinții.

Se întoarse furios și acționă șenilele pe învelișul de rocă și mâl. Cu o bălăbăneală șovăitoare marele utilaj înaintă împle-ticîndu-se un metru, apoi doi.

Plunkett stătea ca un copac, profund intimidat, totuși foarte convins. "Pe Dumnezeul meu, se gândi el, cred că omul poate, într-adevăr, să o facă."

13

La opt mii de kilometri distanță, în adâncul unei galerii săpată în rocă vulcanică, o echipă de săpători se dădu la o parte când doi oameni înaintară și priviră prin gaura excavată într-un perete de beton. O duhoare grețoasă ieșea din gaură, insuflând echipei de mineri, formată din douăzeci de oameni, sentimentul înfiorător al necunoscutului.

Reflectoarele care luminau galeria îngustă aruncau umbre distorsionate, sinistre, în ceea ce părea să fie un tunel larg aflat în spatele betonului gros de un metru. Înăuntru se distingea un vechi camion ruginit, înconjurat de ceea ce părea a fi o întindere vastă de arbuști maro-cenușii. În ciuda aerului umed, în adâncurile movilelor, cu urme de luptă pe ele, ale insulei Corregidor, la intrarea în golful Manila, cei doi bărbați care se uitau prin gaură asudau din abundență. După ani de cercetare, știau că erau pe punctul de a descoperi ascunzătoarea unei părți din enorma pradă de război, din timpul ultimei conflagrații mondiale, cunoscută sub numele de Aurul lui Yamashita, după numele generalului Yamashita Tomoyuky, comandantul forțelor japoneze din Filipine, după octombrie 1944.

Imensa comoară care fusese jefuită de japonezi în timpul războiului din China, țările din sud-estul Asiei, Indiile Olandeze

Biblioteca Jud. Constanța

de Est și Filipine era formată din mii de tone de pietre prețioase și bijuterii exotice, lingouri de aur și de argint, cât și piese de altar budiste și catolice încrustate cu nestemate neprețuite în aur masiv.

Manila fusese locul de colectare pentru transportul ulterior al acesteia în Japonia, dar din cauza pierderilor masive de nave în ultimele etape ale războiului, provocate de submarinele americane, ajunseseră în Tokio mai puțin de douăzeci de procente din întreaga pradă. Neavând încotro se îndrepta și fiind confruntați cu invazia iminentă a americanilor, puși pe răzbunare, paznicii japonezi ai comorii au fost în dilemă. Nu intenționau să o înapoieze națiunilor și oamenilor pe care îi jefuiseră. Singura lor opțiune a fost să ascundă imensa comoară în peste o sută de locuri diferite pe sau în jurul insulei Luzon, sperând să se întoarcă după război și s-o ia acasă.

Pe piețele de monedă forte curentă, estimările conservatoare ale comorii furate oscilau între patru sute cincizeci și cinci sute miliarde de dolari.

Săpăturile în acest loc special din insula Corregidor, la câteva sute de metri vest și mai adânc cu un kilometru decât tunelul lateral – care servise drept cartier general al generalului Douglas MacArthur înainte ca acesta să fie evacuat în Australia – se desfășurau de patru luni. Folosind copii ale vechilor hărți OSS, descoperite recent în arhivele CIA de la Langley, agenți secreți americani și filipinezi lucrau într-o echipă care îndruma excavația. Era obositor și mergea foarte încet.

Instrucțiunile de pe hărți au fost descifrate dintr-un dialect japonez vechi, nefolosit de o mie de ani. Galeria spre ascunzătoarea comorii a fost începută dintr-un unghi lateral, deoarece tunelul original de acces fusese minat cu mai multe bombe de una sau două mii de livre și destinat să se prăbușească la intrarea principală. Penetrarea prin labirintul de douăzeci de mile, săpat de japonezi în timpul ocupației Luzon-ului, trebuia să fie calculată precis, altfel minerii ar fi irosit luni de zile.

excavând la un nivel greșit și ratând tunelul comorii cu câțiva centimetri.

Cel mai înalt dintre cei doi bărbați, Frank Mancuso, făcu semn să i se aducă o lanternă puternică. I se dădu una și o vârî în deschizătura din perete. Se făcu alb ca varul la față în semiîntunericul galben. Uluit și oripilat își dădu seama ce era de fapt pădurea de arbuști.

Rico Acosta, un inginer minier detașat pe lângă agenții secreți filipinezi, se apropie de Mancuso.

– Ce vezi, Frank?

– Oase, zise Mancuso, vocea sunându-i șoptit. Schelete, Dumnezeule, cred că sunt cu sutele acolo.

Făcu un pas în spate și dădu din cap spre Acosta.

Acesta făcu semn săpătorilor, arătându-le breșa.

– Lărgiți-o, le ordonă el.

Dură mai puțin de o oră ca echipa de mineri filipinezi să facă cu baroasele o gaură suficient de mare pentru ca un om să poată trece prin ea. Cimentul care forma pereții tunelului era de proastă calitate, uscat, sfărâmicios și ușor de spart. Considerară faptul ca un noroc, din moment ce nimeni dintre ei nu dorea să riște a fi îngropat înăuntru, folosind explozibil.

Mancuso șezu deoparte și își aprinse o pipă butucănoasă și curbată în timp ce aștepta. La patruzeci și doi de ani își păstra trupul încă zvelt, cu membre alungite, ca ale unui jucător de baschet. Părul șaten și lung îi cădea pe gât în șuvițe uleioase având mare nevoie de un spălat, iar chipul lui rotund, blând, se potrivea mai degrabă unui contabil decât unui inginer de prospecțiuni. Ochii albaștri, având o predispoziție visătoare, nu păreau capabili să se concentreze niciodată, și totuși el observa întotdeauna totul.

Absolvent al Școlii de Minerit din Colorado, își petrecuse primii ani bântuind prin minele lumii în căutare de pietre prețioase. Opale în Australia, smaralde în Columbia și rubine în Tanzania, cu diferite grade de reușită. Petrecuse trei ani în insul

Hokkaido, din nordul Japoniei, în căutarea celei mai rare dintre pietrele prețioase – painita roșie.

Cu puțin timp înainte de a împlini treizeci de ani fu curtat și recrutat de o obscură agenție de informații din Washington și angajat ca agent special cu contract. Prima sa misiune fu să caute Aurul lui Yamashita ca membru al unei echipe de agenți secreți filipinezi.

Excavarea se desfășura în cel mai strict secret. Aurul sau pietrele prețioase găsite nu ar fi fost înapoiate foștilor proprietari. Toate comorile găsite urmau să fie reținute de guvernul filipinez, pentru a micșora povara datoriei și a revigora economia, devastată de jaful financiar incalculabil al domniei lui Marcos.

Omologul lui, Acosta, lucrase și el ca inginer minier înainte de a intra în rândul agenților secreți. Era înalt pentru un filipinez, iar ochii indicau mai mult decât urmele unei descendențe chinezești.

– Deci poveștile sunt adevărate, zise Acosta.

Mancuso ridică privirea.

– Poftim?

– Zvonurile că japonezii i-au forțat pe prizonierii aliați să sape aceste tuneluri și apoi i-au îngropat de vii ca să nu poată dezvălui locul nicicând.

Acosta își ridică pălăria și își șterse cu mâneca sudoarea de pe frunte.

– Bunicul meu a făcut parte din Detașamentul cincizeci și șapte de cercetași filipinezi. A fost luat prizonier și aruncat în temnița spaniolă de la Fort Santiago. N-a mai ieșit niciodată de acolo. Aproape două mii de prizonieri au murit fie de foame, fie prin sufocare. Numărul lor exact nu va fi aflat niciodată.

Mancuso încuviință din cap cu convingere.

– Generațiile viitoare nu-și pot imagina barbaria păgână care a întinat teatrul de război al "Pacificului." Trase din pipă și exală un nor de fum albăstrui înainte de a continua. Statistici înfiorătoare arată că cincizeci și șapte la sută din soldații aliați,

deținuți în lagărele japoneze, au murit, în comparație cu numai unu la sută în cele deținute de germani.

– E ciudat că japonezii nu s-au întors pentru a face eforturi să pună mâna pe comoară, zise Acosta.

– Grupuri care se dădeau drept companii de construcții chiar *au încercat* să obțină contracte pentru reconstrucția postbelică, așa încât să caute aurul sub această acoperire, dar o dată ce Ferdinand Marcos a aflat de comoară, le-a trântit ușa în nas și a căutat-o singur.

– Și a găsit o parte, adăugă Acosta. În valoare de peste treizeci de milioane de dolari, pe care le-a scos ilegal din țară înainte de a fi alungat de la putere.

– Plus ceea ce a furat de la propriul nostru popor.

Acosta scuipă scârbit pe podeaua galeriei.

– El și nevastă-sa erau bolnavi de lăcomie. Ne va lua o sută de ani să ne revenim după guvernarea lui.

Șeful de echipă al săpătorilor flutură o mână, făcându-le semn.

– Acum ar trebui să poți să te strecori, zise el.

Duhoarea cumplită te ametea. Mancuso își legă o basma la gură și merse în zigzag prin breșa îngustă din peretele tunelului. Auzi o plesnitură ușoară urmată de împroșcatul apei când ghetele călcă într-o mică băltoacă. Rămânând pe loc, așteptă o clipă, ascultând picuratul apei din crăpăturile tavanului boltit. Apoi aprinse lanterna îndreptând fascicolul de lumină în jos.

Mai făcu un pas călcând peste un fragment de os legat de un schelet îmbrăcat în rămășițele descompuse ale unei uniforme, acoperit cu mâl. O pereche de plăcuțe metalice stătea de o parte și de alta a țestei, lanțul minuscul fiind încă în jurul gâtului. Mancuso îngenunche și ținu una din plăcuțe în lumină. Șterse murdăria cu degetul arătător și cel mare până când deslușise numele: *William A. Miller*.

Era un număr de înregistrare din armată, dar Mancuso lăsă plăcuța să cadă. O dată ce va anunța superiorilor această descoperire, o echipă de înregistrare a mormintelor va fi trimisă

la Corregidor, iar William A. Miller și camarazii lui, morți de mult, se vor întoarce acasă pentru o înmormântare cu onoruri militare după cincizeci de ani.

Mancuso se întoarse și lumină în cerc. Atât cât putu bate lanterna, tunelul era tapetat cu schelete, unele împrăștiate, altele adunate în mormane. Mai studie câteva plăcuțe de identitate, înainte ca Acosta să intre cu o mică lanternă.

– Sfinte Dumnezeule! exclamă el la vederea rămășițelor sinistre. O armată de morți.

– O armată aliată, zise Mancuso. Americani, filipinezi, chiar și câțiva britanici și australieni. Se pare că japonezii au adus la Manila prizonieri din alte sectoare ale războiului pentru muncă forțată.

– Numai Dumnezeu știe prin ce suplicii au trecut, murmură Acosta, chipul înroșindu-i-se de mânie și venindu-i să vomite. Își făcu cruce. Cum au fost asasinați oare?

– Nici o urmă de răni provocate de gloanțe. Cred că s-au sufocat după ce au fost închiși înăuntru.

– Cei care au ordonat această execuție în masă trebuie să plătească.

– Sunt probabil morți, omorâți în măcelul executat de armata lui MacArthur în jurul Manilei. Iar dacă mai sunt încă în viață, li s-a pierdut urma. Aliații în Pacific au fost prea îngăduitori. Nu au fost organizate vânători de oameni împotriva celor responsabili pentru aceste atrocități, cum au făcut evreii cu naziștii. Dacă până acum nu au fost găsiți și spânzurați, acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

– Totuși trebuie să plătească, repetă Acosta, mânia transformându-i-se în ură.

– Nu te mai gândi la răzbunare, zise Mancuso. Treaba noastră e să localizăm aurul.

Se apropie de primul camion din lunga coloană care era parcată în mijlocul morților. Anvelopele erau dezumflate iar prelata de deasupra lăzii putrezise sub permanenta picurare a

apei. Cu o smucitură coborî oblonul ruginit din spate și lumir în interior. Dar stupoare, în afara unor rămășite de lemn din niș lăzi rupte, în camion nu mai exista nimic. O presimțire înce să-i strângă stomacul lui Mancuso. Se repezi la următo camion, călcând cu grijă printre morți, bocancii plescăind în a mâloasă. Sudoarea provocată de umezeală i se răcise pe spina Îi trebui un stăruitor efort de voință să continue și teama, că putea să nu găsească ceea ce căutau, se intensifică.

Al doilea camion era gol așa cum erau și următoarele șa La două sute de metri în interiorul tunelului dădu de o fundăt de la o prăbușire, pe care ochiul lui de miner o recunoscu fiind provocată de explozibil. Dar șocul veni la vederea u mic trailer auto a cărui construcție modernă, din aluminiu, n potrivea cu imaginea anilor '40. Nu existau însemne pe la dar Mancuso observă înscrisurile producătorului pe anvelope

Urcă o mică scăriță de metal și se opri în ușă, plimbând raza lanternei prin interior. Era mobilată ca un birou de celor întâlnite des pe șantierele de construcții.

Acosta se apropie urmat de patru din oamenii săi desfășurau firul reflectorului. Se dădu în spate și lumin tregul trailer.

– De unde naiba a mai apărut și ăsta? zise Acosta uluit.

– Adu lumina înăuntru, zise Mancuso, simțind c împlinește cea mai rea dintre temerile lui.

Lumina suplimentară îi făcu să vadă că trailerul era Birourile nu erau în neorânduială, coșurile de hârtii fu golite și nu existau scrumiere pe nicăieri. Singurele sem încăperea fusese folosită erau o cască de constructor a într-un cuier și o tablă mare ce atârna pe un perete. Ma studie coloanele de cifre înșirate. Numerele erau scri caractere arabice în timp ce titlurile apăreau în sim katakana.

– Un orar? întrebă Acosta.

– Un inventar al comorii.

Acosta se lăsă pe un scaun în spatele unui birou.

– A dispărut. Totul s-a dus.

– Acum douăzeci și cinci de ani, potrivit datei de pe tablă.

– Marcos? întrebă Acosta. Trebuie să fi ajuns aici primul.

– Nu, nu Marcos, răspunse Mancuso, de parcă știuse adevărul dintotdeauna. Japonezii. S-au întors, au luat aurul și ne-au lăsat hârtiile.

14

Curtis Meeker parcă automobilul soției sale, marca Mercu
Cougar, și trecu nepăsător prin fața celor trei blocuri situate în
Străzile E și F, pe Strada Zece, îndreptându-se spre Teatrul Fo
Își încheie pardesiul împotriva aerului rece al toamnei și ajur
să meargă la pas cu un grup de cetățeni vârstnici, care sâmb
seara efectuau un tur al capitalei pe jos.

Ghidul îi opri în fața teatrului unde John Wilkes Boot
împușcase pe Abraham Lincoln și le oferi câteva explic
scurte înainte de a-i traversa strada la Casa Petersen, u
murise președintele. Fără ostentație, Meeker trecu mai dep
flutură insigna de agent federal sub ochii portarului și pătr
în foaierul teatrului. Avu o scurtă conversație cu directorul,
se așeză pe o canapea unde păru să citească calm un progra

Spectatorilor întârziați la premieră, care trecură reped
lângă Meeker precipitându-se spre locurile lor, acesta le păr
amator de teatru, plictisit la repunerea în scenă a unei piese
sfârșitul secolului al XIX-lea inspirată din războiul spar
merican, care prefera să stea în foaier.

Categoric Meeker nu era nici turist, nici amator de t
ncția sa era aceea de director adjunct al Operațiilor Te

Avansate și rareori se întâmpla să plece noaptea altundeva în afară de birou, unde studia fotografii secrete luate din satelit.

Era, de fapt, un bărbat timid care rareori rostea una sau două propoziții deodată, dar era foarte respectat în lumea informațiilor, fiind recunoscut drept cel mai bun analist al fotografiilor din satelit în domeniu. Era, cum l-ar descrie femeile, un bărbat arătos, cu păr negru grizonat, chip amabil, zâmbet plăcut și privire prietenoasă.

În timp ce atenția îi părea concentrată asupra programului, strecură o mână în buzunar și apăsă butonul unui transmițător.

În sala de spectacol, Raymond Jordan se chinuia să rămână treaz. Sub privirea piezișă și necruțătoare a soției, căscă, apărându-se parcă de dialogul vechi de o sută de ani. Din fericire pentru publicul așezat în stalurile tari, în stil vechi, piesele reprezentate la Teatrul Ford erau scurte. Jordan se foi, încercând să găsească o poziție mai confortabilă în stalul tare de lemn și își mută gândul de la piesă la partida de pescuit pe care o plănuise pentru a doua zi.

Brusc, reveria îi fu întreruptă de trei piuituri ușoare venind de la ceasul purtat la încheietura mâinii. Era ceea ce se numea un ceas Delta – datorită codului pe care-l recepționa – dar i se dăduse marca Raytech ca să pară unà obișnuită și să nu iasă în evidență prin nimic.

Ținu palma căuș deasupra afișajului de cristal care se aprindea pe cadran. Codul Delta îl alertă în legătură cu gravitatea situației și îi indică că cineva dorește să-l întâlnească de urgență.

Îi șopti o scuză soției și ajunse pe interval și apoi în hol. Când Jordan îl recunoscu pe Meeker chipul i se înnoură. Deși nu-l deranjau întreruperile, nu fu fericit când bănui că aceasta implica o anume criză.

– Care e situația? întreba el fără vreun alt preambul.

– Știm ce navă a transportat bomba, răspunse Meeker, ridicându-se în picioare.

– Nu putem discuta aici.

– Am aranjat cu directorul să ne pună la dispoziție biroul u. Acolo vă pot informa în siguranță.

Jordan cunoștea încăperea. Îl urmă pe Meeker și intrară ntr-o anticameră mobilată ca în 1860. Închise ușa și îl privi e Meeker.

– Ești sigur? Nu e nici o greșeală?

Meeker negă solemn din cap.

– Fotografiile luate anterior arătau trei nave în zonă. Am ctivat vechiul nostru satelit de informații *Regele cerului*, când cesta a trecut deasupra exploziei și au fost detectate doar ouă nave.

– Cum?

– Mărirea prin computer a sistemului radar-sonar care ne permite să vedem prin apă de parcă ar fi transparentă.

– Ți-ai instruit oamenii?

– Da.

Jordan îl privi pe Meeker drept în ochi.

– Ești satisfăcut de concluzii?

– Nu am nici o îndoială, replică Meeker ferm.

– Dovezile sunt solide?

– Da.

– Știi că în caz de nereușită vom împărți responsabilitatea.

– Cum îmi termin raportul, mă duc acasă și dorm ca un bebeluș... Ei bine, aproape.

Jordan se relaxă și se instală într-un scaun lângă masă. Ridică privirile spre Meeker expectativ.

– OK, dă-i drumul.

Meeker extrase un dosar îmbrăcat în piele dintr-un buzunar interior al pardesiului și îl așeză pe masă.

Jordan zâmbi.

– După cum văd, nu prea crezi în serviete.

– Îmi place să am mâinile libere, zise Meeker ridicând din umeri. Deschise dosarul și așeză pe masă cinci fotografii. Primele trei prezentau navele la suprafață, incredibil de amănunțit.

– Aici se vede transatlanticul norvegian încercuind autotransportorul japonez aflat în derivă. La doisprezece kilometri distanță, nava britanică de cercetări tocmai coboară în apă un submersibil.

– Fotografiile *dinainte* de explozie, zise Jordan.

Meeker încuviință din cap.

– Următoarele două sunt luate de *Regele cerului* după explozie, dezvăluind două carcase distruse pe fundul mării. A treia s-a dezintegrat. În afară de câteva bucăți din motoarele răspândite pe fundul oceanului, virtualmente nu a mai rămas nimic din ea.

– Care dintre ele a fost? întrebă încetișor Jordan, de parcă anticipa răspunsul.

– Le-am identificat pe cele două care s-au scufundat întregi. Meeker se opri și întoarse privirea de la fotografii spre Jordan, de parcă ar fi dorit să-și întărească răspunsul. Vasul care a deținut bomba a fost autotransportorul japonez.

Jordan suspină și se lăsă pe spate în scaun.

– Nu mi se pare o surpriză deosebită faptul că Japonia are bomba. Se află doar în posesia tehnologiei de ani de zile.

– S-au dat de gol când au construit un reactor cu metal lichid. Fuzionând rapid cu neutronii, acesta creează mai mult combustibil de plutoniu decât folosește. E primul pas în fabricarea armei nucleare.

– Văd că ți-ai făcut tema, zise Jordan.

– Trebuie să știu ce să caut.

– Cum ar fi o ipotetică fabrică de producere a armelor nucleare care rămâne să fie descoperită, zise Jordan caustic.

Meeker îl privi hotărât, apoi zâmbi.

– Nici agenții tăi de informații nu cunosc locul unde sunt produse.

– Adevărat, admise Jordan. Japonezii au reușit o camuflare incredibilă. Îmi face impresia că și guvernanții sunt ținuți cu masca pe figură.

– Dacă locul de fabricație ar fi la suprafață, sateliții noștri
oi de detectare l-ar fi înregistrat.

– Ciudat că nu există zone de radioactivitate neobișnuită.

– N-am detectat nimic în afară de reactori de energie
electrică și o grămadă de deșeuri nucleare lângă un oraș de
coastă numit Rokota.

– Am văzut rapoartele, răspunse Jordan. Au săpat o galerie
de patru kilometri pentru a-și îngropa deșeurile. S-ar putea să f
trecut ceva cu vederea?

Meeker dădu negativ din cap.

– Mai trebuie încă să detectăm indicatorii de construcți
extinsă și tipul de trafic din interiorul și din afara regiunii.

– La dracu', rosti scurt Jordan. Japonia zburdă pe oceane c
bombe nucleare destinate porturilor Statelor Unite, în timp
noi stăm bine mersi fără să știm locul de fabricație, destinații
finale sau planul din spatele întregii operațiuni.

– Ai spus "bombe", la plural? întrebă Meeker.

– Înregistrările de la centrul seismografic din Colorado ar
că s-a produs o a doua explozie la o milisecundă după prima.

– Ce păcat că n-ai putut iniția o operație majoră pentr
afla răspunsurile acum zece ani.

– Cu ce fonduri? mormăi Jordan. Ultima administrați
redus bugetul Serviciului de Informații. Pe toți politicieni
interesează numai Rusia și Orientul Mijlociu. Ultimii oamen
care Departamentul de Stat ne-ar permite să-i studiem sunt b
noștri prieteni din Japonia. Doi agenți pensionați, cu ca
trebuit să păstrăm legătura, sunt tot ce aveam voie să menți
acolo. Israelul e o altă națiune unde e o aceeași situație.
nu-ți vine să crezi de cât timp n-am mai primit ordinul
uităm în cealaltă parte, în timp ce Mosad-ul înregistra eș
pentru care au fost învinuiți arabii.

– Președintele *va trebui* să-ți ofere puteri discreționare
ce-i vei demonstra seriozitatea situației.

– Voi afla dimineață, imediat după ce-i dau raportul. I
netedă și rafinată a lui Jordan prezenta o mică fisură, iar t

se înăspri peste măsură. Indiferent de modul în care atacăm problema, ne vom juca de-a prinselea. Ce mă sperie, ce îmi vâră în suflet o groază teribilă, e faptul că suntem deja în mare întârziere pentru a putea pune capăt desfăşurării acestui complot.

Murmurul vocilor răzbătu prin uşă. Piesa se sfârşise şi publicul se revărsa în foaier.

Jordan se ridică în picioare.

– Trebuie să ne oprim şi să mă întorc în sala de spectacole, altminteri nevastă-mea o să-mi facă mutre în drum spre casă. Îţi mulţumesc pentru informaţii.

– Ar mai fi ceva, zise Meeker.

Extrase altă fotografie din dosar şi o ridică în lumină.

Jordan fixă cu privirea un obiect din centrul fotografiei.

– Pare să fie un fel de tractor imens. Ce reprezintă?

– Ce vezi este un vehicul subacvatic necunoscut care se deplasează pe fundul mării la cinci kilometri adâncime, la o distanţă nu mai mare de douăzeci de kilometri de regiunea exploziei. Ştii cui aparţine? Sau ce face acolo?

– Da... zise Jordan încet. Nu ştiam, dar acum am aflat. Mulţumesc, Curtis.

Jordan îi întoarse spatele unui Meeker complet dezorientat, deschise uşa şi se topi în şuvoiul mulţimii care părăsea teatrul.

15

Respectându-şi cuvântul, Pitt eliberă utilajul chinuit di închisoarea sa de sub pământ. Şenilele de metal scrâşneau î timp ce-şi făceau drum prin roca de lavă, câte un centimetru fiecare zvâcnire. Cu o încetineală chinuitoare, impunător vehicul îşi croi drum spre suprafaţa fundului oceanului, stârnir piatra şi noroiul care formară un imens râu învolburat în spate său şi ieşi pe teren deschis.

– Am scăpat, strigă Plunkett încântat. Fantastică reuşită.

– Fantastică reuşită, îl maimuţări Pitt. Puse în funcţiu computerul şi ceru o serie de date geografice pe monitor. E miracol că am scăpat fără pierderi de presiune sau ava mecanice.

– Dragul meu, încrederea mea în tine este adâncă marea... Ah, suntem la fund. Nu ţi-am pus nici o clipă îndoială rezistenţa.

Pitt îi aruncă o privire curioasă.

– Dacă poţi fi păcălit aşa de uşor, află că am un pod* New York pe care aş vrea să ţi-l vând.

---

* În limba engleză cuvântul bridge are două înţelesuri: pod şi jo cărţi, în funcţie de context. În text se apelează la un joc de cuvinte (n.tr.).

– Ce-ai zis de pod?

– Joci bridge?

– Da. Sunt destul de bun. Am câştigat foarte multe turnee. Dar tu?

– Nu prea sunt grozav deloc.

Luând în consideraţie situaţia lor dificilă, schimbul de cuvinte era explicabil, căci erau oameni absorbiţi de soarta lor şi perfect conştienţi de primejdia de a fi înmormântaţi în adâncurile abisului. Dacă Pitt sau Plunkett încercau un sentiment de teamă, nu îl arătau în nici un fel.

– Acum că am scăpat de alunecarea de teren, ce plan ai? întrebă Plunkett la fel de calm de parcă ar fi cerut altă ceaşcă de ceai.

– Planul e să urcăm, răspunse Pitt, arătând spre acoperiş.

– Din moment ce acest minunat tractor pe şenile nu poate pluti, şi până la suprafaţa oceanului mai avem cinci kilometri, cum vei realiza imposibilul?

Pitt zâmbi sarcastic.

– Relaxează-te pe scaun şi priveşte peisajul. Vom face o mică plimbare prin munţi.

– Bun venit la bord, domnule amiral. Comandantul Morton salută regulamentar şi întinse mâna, dar salutul era pur oficial. Nu era încântat şi nu încercă să fie ipocrit. Rareori se întâmplă să fim chemaţi la suprafaţă în timpul misiunii pentru a prelua vizitatori. Trebuie să vă spun că nu-mi place deloc.

Sandecker îşi înăbuşi un zâmbet când păşi din şalupa joncii pe coverta submarinului *Tucson* ieşit pe jumătate din apă. Îi strânse mâna lui Morton cu o nepăsare şi o atitudine dominatoare care făceau ca prezenţa lui acolo să pară ca un fapt cotidian.

– Nu am tras sforile să deviaţi de la procedura operaţională ca să cobor la un cocktail, domnule comandat. Sunt aici din

ordinul Preşedintelui. Dacă vă deranjează, voi fi încântat să r
întorc la bordul joncii.

O expresie chinuită străbătu chipul lui Morton.

– Nu vă supăraţi, domnule amiral, dar sateliţii sovietici...

– Ne vor fotografia în culori aprinse spre deliciul analişti
lor de la informaţii. Da, da, dar în fond puţin ne pasă ce văd
cred ei. Sandecker se întoarse când Giordino urcă la bo
Directorul asistent al proiectului, Al Giordino.

Aproape inconştient, Morton îl întâmpină pe Giorc
numai cu o jumătate de salut, şi îi conduse printr-un bocapor
centrul de control al submarinului. Îl urmară pe coman
într-un mic compartiment cu o masă-ecran cu interiorul sc
care oferea o imagine sonar tridimensională a func
oceanului.

Locotenentul David DeLuca, ofiţerul navigator de
Tucson, era aplecat deasupra mesei. Când Morton
prezentările se ridică şi zâmbi cu căldură.

– Domnule amiral Sandecker, ce onoare! La Acad
n-am lipsit niciodată de la cursurile dumneavoastră.

Sandecker era încântat.

– Sper că nu te-au adormit.

– Deloc. Relatările dumneavoastră despre proi
NUMA au fost fascinante.

Morton îi aruncă o privire scurtă lui DeLuca şi dădu d
arătând spre masă.

– Amiralul e foarte interesat de descoperirea ta.

– Ce ai să-mi arăţi, fiule? zise Sandecker punând m
umărul lui DeLuca. În mesaj se spune că ai recepţionat
neobişnuite pe fundul oceanului.

DeLuca ezită o clipă.

– Recepţionăm o muzică ciudată...

– *Sirena Minnie*? îi scăpă lui Giordino.

DeLuca încuviinţă din cap.

– La început, dar acum sună ca marşurile lu
Philip Sousa.

Ochii lui Morton se îngustară.

– Cum poți să știi?

– Dirk, zise Giordino hotărât. E încă în viață?

– Să sperăm, zise Sandecker cu bucurie crescândă. Îl privi pe DeLuca. Mai auzi muzica și acum?

– Da, sir. O dată ce am localizat-o, putem urmări sursa.

– Se mișcă?

– Cam cu cinci kilometri pe oră.

– Plunkett și cu Dirk au supraviețuit cutremurului și s-au salvat în *Marele John*, concluzionă Giordino.

– Ați încercat să luați contact cu ei? îl întrebă Sandecker pe Morton.

– Am încercat, dar sistemele noastre nu sunt concepute să transmită prin apă la o adâncime mai mare de un kilometru.

– Putem să-i contactăm cu telefonul subacvatic din submersibil, zise Giordino.

– Afară doar de cazul în care... Sandecker ezită. Privi spre Morton. Dacă ar fi încercat să contacteze un vas la suprafață, i-ați fi auzit, domnule comandant?

– Dacă auzim muzica am fi putut auzi și transmisiile verbale. S-ar putea să fie șterse și distorisionate, dar cred că computerele noastre ar reuși să însăileze un mesaj coerent.

– Ați primit astfel de sunete?

– Nici unul, răspunse Morton.

– Probabil că sistemul lor telefonic este avariat, speculă Sandecker.

– Atunci cum pot să transmită muzică?

– Un sistem de amplificare pentru situații de urgență, în cazul unei avarii a vehiculului, răspunse Giordino. Un vehicul de salvare ar putea să-l localizeze după sunet. Dar n-a fost construit pentru transmisie locală sau recepție.

Morton simți cum începu să-l cuprindă mânia. Nu-i plăcea să piardă controlul unei situații la bordul navei pe care o comanda.

– Poate îmi dați voie să întreb cine sunt acești oameni din *Marele John*, așa cum îi spuneți, și cum au ajuns să cutreiere fundul Oceanului Pacific?

Sandecker flutură neglijent mâna.

– Îmi pare rău, domnule comandant, e un proiect secret.

Și se întoarse spre DeLuca.

– Zici că se deplasează.

– Da, sir.

DeLuca apăsă o serie de butoane și ecranul fixat în masă dezvălui o secțiune a fundului oceanului într-un holograf tridimensional. Cei patru bărbați, îngrămădiți în jurul mesei priveau parcă Marele Canion subacvatic din vârful unui acvariu. Detaliul era mărit de cartografierea avansată a computerului și sonarului digital, care arăta imaginile în culori unde predominau nuanțele de albastru și verde.

Zona de ruptură Mendocino semăna cu vestita regiune turistică a Arizonei de Nord în miniatură, cu povârnișurile ei abrupte, înalte de până la trei mii de metri. Marginile inegale de-a lungul marii spărturi în pământ erau crestate cu sute de încrețituri, dându-i înfățișarea unei imense spintecături printr-o serie de ondulații de nisip.

– Cea mai recentă tehnologie vizuală subacvatică, zise Morton mândru. *Tucson* a fost primul submarin care a beneficiat de ea.

– Cu numele de cod Marele Karnak, zise Sandecker cu trufie. Știe tot, vede tot. Inginerii noștri de la NUMA au contribuit la realizarea ei.

Morton, al cărui chip era acum curios de congestionat și ursuz, păru grozav de afectat de înfrângerea în această competiție de superioritate. Dar se controlă și încheie printr-un act de bravură.

– Locotenent, arată-i amiralului jucăria în acțiune.

DeLuca luă o sondă scurtă ca o baghetă și trasă un fascicul de lumină pe suprafața ecranului.

– Vehiculul dumneavoastră submarin a apărut în acest punct într-un mic canion chiar lângă zona de ruptură principală iar acum se deplasează în zigzag peste povârnișuri către vârful marginii zonei de ruptură.

Giordino privi sumbru la regiunea aplatizată unde se aflase cândva baza de prospectare.

– N-a rămas prea mult din "Tărâmul Umed", zise el trist.

– Nu a fost construit să dureze de-a pururi, îl consolă Sandecker. Rezultatele valorează mai mult decât pierderea în sine.

Fără să i se ceară, DeLuca lărgi ecranul până când se văzu imaginea estompată a *Marelui John*, care urca cu greu un povârniș abrupt.

– Mai clar de așa nu se poate.

– E foarte bine, îl complimentă Sandecker.

Privind pata mică, proiectată pe pustietatea infinită, le fu imposibil să creadă că înăuntru se aflau doi oameni în viață, care respirau. Proiecția mișcătoare părea atât de reală, încât făcură eforturi pentru a se înfrâna să nu se întindă și să o atingă.

Gândurile lor îmbrăcau forme extreme. DeLuca își imagină că era un astronaut care privea în jos la viața de pe o planetă străină, în timp ce Morton își aminti de imaginea unui camion pe o autostradă văzut de el din avionul ce zbura la treizeci de mii de picioare înălțime. Atât Sandecker cât și Giordino și-l imaginară pe prietenul lor luptându-se împotriva unei atmosfere ostile pentru a rămâne în viață.

– Nu puteți să-i salvați cu submersibilul? întrebă Morton.

Giordino strânse balustrada din jurul mesei ecran până când încheieturile degetelor deveniră albe.

– Ne putem întâlni, dar nici o navă nu are ecluză pentru a ne transfera din una în alta sub presiunea a tone de apă. Dacă ar încerca să plece din *Marele John*, la o asemenea adâncime, ar fi turtiți până ar ajunge la o treime din înălțimea lor.

– Dar dacă ar fi ridicați la suprafață cu un cablu?

– Nu am cunoștință de vreo navă echipată cu șase kilometri de cablu suficient de gros pentru a-și susține propria greutate și pe cea a DSMV-ului.

– Exploratorul *Glomar* ar putea s-o facă, zise Sandecker. ar este într-o misiune de foraj pe lângă coastele Argentinei. ntreruperea operațiunilor, reechiparea și drumul până aici ar ura patru săptămâni.

Morton începu să înțeleagă starea de urgență și de eputință.

– Îmi pare rău că echipajul meu și cu mine nu putem face imic.

– Vă mulțumesc, domnule comandant, oftă cu năduf ndecker. Apreciez sugestiile dumneavoastră.

Timp de un minut păstrară cu toții tăcerea, cu ochii ațintiți upra imaginii vehiculului miniatural care se târa pe ecran ca o oșniță ce escalada peretele unei rigole.

– Mă întreb încotro se îndreaptă? murmură DeLuca.

– Cum ai zis? întrebă Sandecker de parcă s-ar fi trezit brusc in toropeală.

– De când îl urmăresc, se îndreaptă într-o direcție prestabilită. ând povârnișul devine abrupt se tot poticnește. Dar de îndată e terenul se aplatizează se întoarce mereu la direcția lui inițială.

Privindu-l pe DeLuca, Sandecker înțelese dintr-o dată.

– Dirk se îndreaptă către un ținut înalt. Sfinte Dumnezeule, roape că l-am abandonat fără măcar să-i iau în considerație ențiile.

– Programează destinația aproximativă a cursei, îi ordonă orton lui DeLuca.

DeLuca introduse datele în computerul pentru navigație, i privi monitorul așteptând proiecția busolei. Numerele rură aproape instantaneu.

– Domnule amiral, omul dumneavoastră, domnule amiral, ndreaptă pe direcția trei-trei-patru.

– Trei-trei-patru, repetă hotărât Morton. În față nu-i nimic ât teren pustiu.

Giordino îl privi pe DeLuca.

– Te rog, lărgește sectorul din fața DSMV-ului.

DeLuca dădu din cap și lărgi zona imaginii în direcția cerută de Giordino.

– Arată cam la fel, cu excepția câtorva munți submarini.

– Dirk se îndreaptă către Conrow Guyot, zise Giordino cu un glas lipsit de expresie.

– Guyot? întrebă DeLuca.

– Un munte submarin cu un vârf aplatizat, explică Sandecker. Un munte vulcanic subacvatic al cărui vârf a fost nivelat de acțiunea valurilor când s-a cufundat ușor în ocean.

– Care e adâncimea vârfului? îl întrebă Giordino pe DeLuca.

Tânărul navigator trase o hartă dintr-un sertar de sub masă și o întinse pe suprafața transparentă.

– Conrow Guyot, citi el cu voce tare. Înălțime trei sute zece metri.

– La ce distanță suntem de DSMV?

Întrebarea veni din partea lui Morton.

DeLuca verifică distanța cu compasul pe scara aflată în partea de jos a hărții.

– Aproximativ nouăzeci și șase kilometri.

– La opt kilometri pe oră, calculă Giordino, apoi dublând distanța în caz de teren accidentat și ocolirea defileurilor, dacă au noroc, ar trebui să ajungă în vârful lui Conrow cam mâine pe vremea asta.

Privirea lui Morton deveni sceptică.

– Escaladarea muntelui poate să-i aducă mai aproape de suprafață, dar tot vor rămâne la o adâncime de trei sute de metri sau mai puțin, aproximativ cu o mie de picioare. Cum crede tipul ăsta...

– Îl cheamă Dirk Pitt, îl ajută Giordino.

– OK, Pitt. Cum crede el că o să ajungă la suprafață. Înotând?

– Nu de la adâncimea aceea, zise Sandecker prompt. *Marele John* este presurizat la o atmosferă, aceeași la care stăm și noi la nivelul oceanului. Presiunea apei exterioare, acolo jos, este de

zeci și trei de ori mai mare. Chiar dacă le furnizăm echipament de scufundare de înaltă performanță și butelii din amestec de heliu și oxigen pentru respirație la mare adâncime, șansele lor sunt egale cu zero.

– Dacă subita creștere a presiunii nu i-ar ucide în momentul ieșirii *Marelui John*, adăugă Giordino, i-ar omorî decompresiunea în drumul până la suprafață.

– Deci, ce *as* ascunde Pitt în mânecă? insistă Morton.

Privirea lui Giordino părea să fixeze ceva aflat în spatele raționului.

– Nu știu răspunsul, dar presupun că ar trebui să găsim unul dracului de repede.

16

Prin întinderea de un cenușiu pustiitor se ridica o pădure de forme ciudate ce izvorau din fundul oceanului. Erau ca niște horuri deformate și emanau nori fierbinți de abur negru de trei sute șaizeci și cinci grade Celsius, care erau repede înăbușite de oceanul rece.

Fumurile negre, anunță Pitt, identificându-le în lumina farurilor *Marelui John*.

Vor fi înconjurate de comunități întregi de creaturi marine, zise Pitt fără să-și dezlipească ochii de pe monitorul de control cu datele navigației.

În timpul prospecțiunilor noastre am cartografiat peste o duzină.

Ar fi mai bine să le ocolești. N-aș suporta să văd cum trece peste ele bruta asta.

Pitt zâmbi și trecu la controlul manual, cotind DSMV-ul pentru a evita ciudata colonie de viață exotică marină, care prospera fără lumina soarelui. Era ca o oază luxuriantă în deșert, acoperind aproape un kilometru pătrat de fund de ocean. Tentaculele late ale monstrului nepoftit ocoliră fumurile negre și hățișurile ucolăcite de viermi gigantici care se legănau în curent ca trestiile în vânt.

Plunkett privi cu groază la lujerele găunoase, în care viermii se băgaseră cu delicații lor cili roz în apa neagră.

– Unii dintre ei trebuie să fie lungi de peste trei metri! exclamă el.

În jurul fumurilor negre și al viermilor lungi erau răspândite imense midii albe și varietăți de moluște comestibile pe care Plunkett nu le mai văzuse niciodată în viața lui. Creaturi de culoarea lămâii, care arătau ca niște mingi de fum și erau legate de meduze, se amestecau cu crabi albi ghimpoși și creveți albăstrui. Nici unele nu aveau nevoie de fotosinteză pentru a supraviețui. Se hrăneau cu bacteriile care converteau sulfura de hidrogen și oxigenul din fumuri în hrană organică. Dacă soarele s-ar stinge brusc, aceste creaturi, în mediul lor întunecat, ar continua să existe în timp ce alte forme de viață s-ar stinge.

Încercă să-și graveze în minte imaginea ciudaților locuitori ai fumurilor, pe când aceștia dispăreau în norul de mâl care se forma în spate, dar nu se putu concentra. Pironit în cabina singuratică a vehiculului minier, Plunkett simți un extraordinar val de emoție în timp ce privea această lume străină. Și, slavă Domnului, nu era un necunoscător al adâncurilor abisale, dar deodată se simți la fel de izolat ca un astronaut pierdut în galaxie.

Pitt nu aruncă decât câteva frânturi de privire incredibilei scene din afară. Nu avea timp de distracție. Ochii și reflexele lui depindeau de reacția față de primejdiile arătate pe monitor. De două ori aproape că pierdu controlul *Marelui John* în fisurile căscate, oprind chiar la un metru de marginea lor. Terenul accidentat se dovedea adesea la fel de dificil ca albia vulcanică din Hawaii și trebuia să programeze computerul cu rapiditate pentru a depista făgașele cel mai puțin înșelătoare.

În special trebuia să fie atent la zonele de alunecări de teren și la marginile de canioane care nu puteau susține vehiculul. Odată fu nevoit să înconjoare un vulcan mic, dar activ, a cărui lavă topită se scurgea printr-o lungă crăpătură în jos, pe pantă,

înainte de a se solidifica sub apa rece ca gheața. Cârmi printre galerii crestate și conuri înalte, traversând cratere late de toate formele și compozițiile pe care cineva s-ar fi așteptat să le găsească pe Marte. Conducând în funcție de informațiile de radar și sonar ale computerului, în loc de a se baza pe aria vizuală oferită de farurile DSMV-ului, călătoria asta nu era pentru Pitt nicidecum una de plăcere. Încordarea începea să-și spună cuvântul prin dureri musculare și ale ochilor, încât el se hotărî să-i cedeze temporar controlul lui Plunkett care deprinsese repede comenzile sofisticate ale *Marelui John*.

– Tocmai am trecut de două mii de metri, raportă Pitt.

– E grozav, răspunse Plunkett vesel. Am trecut deja de jumătate.

– Încă nu completa cecul*. Panta a devenit mai abruptă Dacă mai crește cu cinci grade, șenilele nu-și mai pot mențin aderența.

Lui Plunkett îi trecură prin cap tot felul de gânduri în caz d eșec. Avea deplină încredere în Pitt, un amănunt care îl irit grozav pe omul de la NUMA.

– Suprafața pantei s-a netezit. Ar trebui să avem cale liber pînă în vârf.

– Rocile de lavă din jur și-au pierdut marginile ascuțite s-au rotunjit, mormăi Pitt obosit, cuvintele fiind rostite încet c de un om în pragul epuizării, dar sub nici un motiv nu se poa supune că sunt netede.

– Să nu ne facem griji. Am ieșit din zona abisală și ne află la o adâncime medie. Plunkett se opri și privi prin peretele c sticlă la fulgerarea unei bioluminescențe albastru-verzui Porichthys myriaster, un pește care luminează timp de do minute.

– Ar trebui să-ți pară rău de el, îl mustră Pitt.

* În limba engleză" Don't write the chek just yet" – Încă nu compl ul, având sensul expresiei din limba română "nu zice hop până nu oul" (n.tr.).

– De ce? se prinse Plunkett. Porichthys s-a adaptat foarte bine. Luminescența îi folosește să-i sperie pe răpitori, să-i servească drept momeală pentru atragerea hranei, ca mijloc de a-și identifica propria specie și, bineînțeles, să atragă sexul opus în bezna asta totală.

– Să înoți toată viața în vidul ăsta întunecat și friguros. Asta e o adevărată povară.

Plunkett își dăduse seama că fusese luat peste picior.

– Foarte inteligentă observație, domnule Pitt. Ce păcat că nu putem oferi peștilor un pic de distracție.

– Cred că le putem oferi ocazia să se strâmbe de râs.

– Ah, serios? Cum adică?

– O să te vadă la volan un pic. Făcu semn către consola de control. E a ta în întregime. Fii atent să nu slăbești din ochi monitorul și nu te mai uita după meduze cu reclame de neon pe ele.

Pitt se aplecă în scaunul lui, închise ochii și încercă să adoarmă puțin.

Două ore mai târziu, Pitt se trezi brusc datorită unui trăsnet răsunător care veni ca o împușcătură. Imediat simți pericolul. Se ridică și cercetă consola, urmărind o lumină roșie care se aprindea și se stingea.

– O defecțiune?

– Avem o spărtură, îl informă Plunkett prompt. Lumina de avertizare a apărut în același timp cu zgomotul.

– Ce zice computerul despre avarii și poziție?

– Îmi pare rău, nu m-ai învățat codul pentru a activa programul.

Pitt formă repede codul adecvat pe tastatură. Înregistrarea apăru instantaneu pe ecranul monitorului.

– Avem noroc, zise Pitt, încăperile cu echipamentul electronic și de menținere a vieții sunt în siguranță. La fel ca și

compartimentul blindat al reactorului. Spărtura e undeva jos, pe lângă compartimentul generatorului sau al motorului.

– Prin asta înțelegi că avem noroc?

– În zona aceea ai loc să te miști iar pereții se pretează la astuparea spărturii. Loviturile pe care le-a luat vehiculul ăsta pătrân trebuie să fi provocat o spărtură microscopică în carcasa inferioară.

– Forța apei din afară, dacă pătrunde printr-o gaură de mărimea unui vârf de ac poate umple volumul interior al acestei cabine în două ore, zise Plunkett neliniștit. Se foi agitat. Optimismul îi dispăruse din privire și fixa monitorul cu ochi goi. Iar dacă gaura se lărgește și carcasa cedează... Vocea i se stinse.

– Pereții aceștia nu vor ceda, zise Pitt cu emfază. Au fost construiți să reziste la o presiune de șase ori mai mare decât la această adâncime.

– Totuși o mică scurgere de apă poate pătrunde în interior cu puterea unui fascicul de laser. Forța lui poate despica un cablu electric sau brațul unui om cât ai clipi din ochi.

– Atunci va trebui să fiu atent, nu-i așa? zise Pitt, în timp ce se ridică din scaun și se târî către capătul dinspre pupa al cabinei de control.

Trebuia să-și mențină un echilibru constant pentru a evita să fie aruncat de colo-colo de legănatul și smucitul continuu al vehiculului, clătinându-se pe terenul accidentat. Chiar înainte de a ajunge la ușă, se aplecă și ridică o mică trapă și aprinse luminile pentru a cerceta compartimentul motorului.

Auzi un șuierat ascuțit deasupra zumzăitului turbinei cu jet, dar nu vedea de unde vine. Deja podeaua de oțel era acoperită de apa care se ridicase cam la un sfert de metru. Se uită și ascultă încercând să localizeze sunetul. Nu avea rost să se scufunde orbește în apa înghețată.

– O vezi? strigă Plunkett la el.

– Nu, rosti Pitt scurt și nervos.

– Să opresc?

– Pentru nimic în lume. Mergi în continuare spre vârf.

Se aplecă spre podea. Șuieratul acela era o teroare amenințătoare, o prevestire mai îngrozitoare decât lumea ostilă din afară. Oare micuța spărtură avariase deja echipamentul vital? Oare putea fi astupată? Nu era timp de pierdut, nici de contemplat, nici de cântărit șansele. Cel care ezita urma să fie sacrificat. Acum nu avea importanță dacă murea înecat, tăiat în bucăți sau zdrobit de presiunea necruțătoare din adâncul mării.

Se strecură prin trapă și se ciuci înăuntru timp de câteva clipe, fericit că mai este încă întreg. Șuieratul era aproape, cam la o distanță de un braț și simți înțepătura jetului care împinse ceva în față. Dar ceața de stropi rezultată care umplu compartimentul îl împiedică să vadă întreaga gaură.

Pitt se apropie prin ceață. Îi fulgeră prin minte un gând și își scoase un pantof. Îl ridică cu tocul în față și începu să bâjbâie cu el în dreapta și stânga cum face orbul cu bastonul. Brusc, pantoful îi fu aproape smuls din mână. O porțiune a tocului era clar găurită. Atunci o văzu, o mică scânteiere în față pe partea dreaptă.

Jetul subțire ca un ac țâșnea la baza turbinei cu aburi care învârtea imensele curele de tracțiune ale DSMV-ului. Montura groasă de titaniu se opunea puterii concentrate a jetului, dar suprafața ei dură fusese deja scobită și înfundată de atacul violent al acestuia.

Pitt descoperise problema, dar aceasta era departe de a fi rezolvată. Nici un fel de călătuială sau bandă adezivă nu putea să oprească jetul țâșnitor cu puterea de a tăia prin metal. Se ridică și se strecură pe lângă turbină către un dulăpior cu unelte și piese de schimb. Studie interiorul timp de o clipă, apoi luă o țeavă de rezervă pentru înlocuire sub presiune la generatorul de aburi. După aceea apucă un ciocan greu în formă de tărnăcop.

Când termină, apa se ridicase deja la jumătate de metru. Expedientul trebuia pur și simplu să reușească. Dacă nu, toată speranța era pierdută, iar el și cu Plunkett nu mai aveau altceva de făcut decât să aștepte, fie să se înece, fie să fie striviți de presiunea apei care sporea.

Încetișor, cu infinită precauție, se întinse cu țeava într-o mână și ciocanul în cealaltă. Rămase în echilibru în apa care se ridica repede, trase adânc aer în piept, îl ținu puțin, apoi expiră. Cu multan vârî capătul țevii în gaura deschisă, atent să îndrepte celălalt capăt mai departe de corpul său și imediat o îndesă în fisura înclinată a cluasonului care separa compartimentele turbinei și reactorului. Cu furie ciocăni partea de jos a țevii, introducând-o în unghi până când fu fixată ca o pană și numai foarte puțină apă mai pătrundea în jurul ei.

Soluția fusese ingenioasă dar nu era perfectă. Țeava reduse jetul la o țâșnitură minusculă, suficientă ca să poată ajunge în vârf, dar nu era o soluție definitivă. Era numai o amânare, o chestiune de ore, înainte ca gaura să se lărgească din nou sau ca țeava să plesnească sub forța ca de laser a apei.

Pitt se lăsă pe spate, înfrigurat, ud și cu mintea prea sleită pentru a simți sudoarea șiroindu-i pe trup.

"Ce ciudat, se gândi el după câtva timp, să stai în apa rece ca gheața și totuși să transpiri."

După douăzeci și două de ore extenuante de când scăpase din mormânt, credinciosul DSMV ajunsese în apropierea vârfului muntelui marin. Odată Pitt revenit la cârmă, șenilele oamene săpară, alunecară, apoi săpară din nou prin roca de lavă acoperită cu mâl, zbuciumându-se la urcuș și înaintând cam un metru de fiecare dată, până când, în cele din urmă, marele tractor ajunse la sol neted.

Numai atunci *Marele John* se opri de tot și deveni la fel de nemișcat ca și norul înconjurător de mâl care se lăsă încet pe vârful aplatizat al muntelui Conrow Guyot.

– Am reușit, bătrâne, râse Plunkett agitat în timp ce îl bătea pe spate pe Pitt. Am reușit cu adevărat.

– Da, încuviință Pitt obosit, dar mai avem încă un obstacol de trecut.

Dădu din cap spre afișajul digital al adâncimii de trei sute douăzeci de metri până sus.

Veselia lui Plunkett se vaporiză pe loc...

– Vreun semn de la oamenii tăi? întrebă el îngrijorat.

Pitt atinse radarul sonar. Ecranul prezenta vârful de zece kilometri pătrați la fel de gol și neted ca o foaie de carton. Vehiculul de salvare pe care îl așteptaseră nu sosise.

– Nu-i nimeni acasă, zise el încet.

– E greu de crezut că la suprafață nimeni n-a auzit muzica și nu ne-a luat urma, zise Plunkett mai mult iritat decât dezamăgit.

– Au avut foarte puțin timp pentru a organiza o operațiune de salvare.

– Totuși m-aș fi așteptat ca unul din submersibilele tale să se întoarcă să ne țină companie.

Pitt ridică obosit din umeri.

– Defecțiunile tehnice, vremea potrivnică, le-ar fi putut provoca multe dificultăți.

– Doar n-am venit până aici să crăpăm în locul ăsta de iad. Plunkett ridică privirea către suprafață. Negrul tuci se transformase într-un amurg de un albastru-indigo. Nu atât de aproape.

Pitt știa că Giordino și amiralul Sandecker ar fi mutat munții din loc să-i salveze pe el și pe Plunkett. Refuza să accepte ideea că nu-i deslușiseră planul și nu acționaseră în consecință. Se ridică în liniște, merse spre pupa și ridică ușa de la compartimentul motoarelor.

Spărtura se mărise și nivelul apei depășea un metru. Peste patruzeci de minute sau o oră va ajunge la turbină. Când o va inunda va muri și generatorul. Fără sistemele de întreținere a vieții în stare de funcționare, Pitt și Plunkett le vor urma curând.

– Vor veni, zise Pitt pentru sine cu hotărâre neclintită. Vor veni.

17

Trecură zece minute, douăzeci, când spaima de singurătate abătu asupra lor. Sentimentul de a fi uitați pe fundul anului, bezna nesfârșită, bizarele viețăți oceanice care se au în jurul lor, totul era ca un coșmar oribil.

Pitt îl parcase pe *Marele John* în mijlocul muntelui marin și programă computerul pentru a supraveghea spărtura din partimentul motorului. Privea cu precauție ecranul torului, la cifrele care arătau că nivelul apei ajungea la centimetri de generator.

Deși ridicarea la o adâncime mai mică micșorase cu mult nea apei de afară, spărtura se mărise și eforturile ulterioare Pitt nu puteau să oprească inundația în creștere. Evacuă ntru a echilibra presiunea atmosferică mărită provocată de re se ridica.

lunkett se întoarse pe jumătate și îl studie pe Pitt, al cărui uternic și colțuros era extrem de calm și ferm, ca și genele păreau să clipească vreodată. Ochii săi reflectau mânie nu o anumită persoană sau obiect, ci mânie, îndreptată pur și împotriva unei situații pe care nu o putea controla. Era departe de Plunkett ca și cum oceanograful britanic s-ar

fi aflat la o mie de kilometri distanță. Mintea lui Pitt era blindată împotriva oricăror senzații și a fricii de moarte. Gândurile îi treceau prin sită un număr vast de planuri de salvare, calculând fiecare detaliu din fiecare unghi până când, unul câte unul, fură toate îndepărtate din minte.

Numai o singură posibilitate rămânea, o șansă îndepărtată de succes, dar totul depindea în exclusivitate de Giordino. Dacă prietenul lui nu apărea în ora următoare, era prea târziu.

Plunkett se apropie și îl înghionti pe Pitt în umăr cu pumnul.

– O realizare excepțională, domnule Pitt. Ne-ai adus din fundul abisului aproape până la suprafață.

– Nu este suficient, murmură Pitt. N-am dus treaba până la capăt.

– Te deranjează să-mi spui cum ai plănuit să reușești în absența ecluzei pentru salvarea vehiculului și a capsulei pentru transferul de personal ca să ne ducă la suprafață?

– Ideea mea originală a fost ca să înot până acasă.

Plunkett ridică o sprânceană.

– Sper că nu te-ai gândit să ne ținem respirația.

– Nu.

– Foarte bine, zise Plunkett satisfăcut. În ceea ce mă privește aș fi mort înainte să parcurg treizeci de metri. Ezită și îl fixă pe Pitt curios. Să înoți? Nu se poate să vorbești serios.

– O speranță ridicolă născută din disperare, răspunse Pitt filosofând. Corpurile noastre n-ar putea să supraviețuiască în fața atacului violent al presiunii extreme și decompresiei.

– Ziceai că asta a fost ideea originală. Mai ai și alta... cum ar fi să încerci să ridici monstrul ăsta la suprafață?

– Ești pe aproape.

– Ridicarea unui vehicul de cincisprezece tone este realizabilă numai într-o imaginație bogată.

– De fapt, depinde de Al Giordino, răspunse Pitt cu stăpânire de sine. Dacă mi-a înțeles intențiile, ne va ieși în întâmpinare cu un submersibil echipat cu...

– Dar te-a părăsit, zise Plunkett arătând cu mâna peisajul în pustiu.

– Trebuie să fi existat un motiv al naibii de serios pentru asta.

– Domnule Pitt, știi asta la fel de bine ca și mine, nu va veni ...eni, cel puțin nu în decurs de ore, zile... Ai mizat pe un ...acol și ai pierdut. Chiar dacă vor veni să cerceteze, o vor face ...ocul unde a existat baza minieră, nu aici.

Pitt nu răspunse ci se uită în apă. Luminile DSMV-ului ...eseră o mulțime de peștișori. Argintii, cu corpuri ...terioase aplatizate în părți, cu cozi suple, tremurând în apă în ...p ce șirurile de organe ușoare străluceau în partea de jos a ...aculuiː Ochii erau disproporționat de mari și ieșeau afară ...niște tuburi care se ridicau în sus. Îi privi, în timp ce aceștia ...roteau grațios în spirale lenețe în jurul voluminoasei prore a *...arelui John*.

Încetișor se aplecă înainte de parcă ar fi ascultat, apoi se ...ă din nou pe spate.

– Am crezut că aud ceva.

– Un mister că încă mai auzim pe lângă muzica asta ...omotoasă, mormăi Plunkett. Timpanele mele au încetat să mai ...ncționeze.

– Amintește-mi să-ți trimit o telegramă de condoleanțe la o ...ă ulterioară, zise Pitt. Sau ai prefera să renunțăm, să inundăm ...bina și să punem punct?

Rămase ca împietrit, cu ochii ațintiți la peștișori. O umbră ...ași se târa spre ei și toți ca unul țâșniră în beznă și dispărură.

– E ceva în neregulă? întrebă Plunkett.

– Avem musafiri, zise Pitt cu un rânjet de genul ...am-spus-eu.

Se răsuci pe scaun, aplecă capul și privi în exterior.

Unul din submersibilele NUMA, de la baza submarină, ...âma suspendat în vid, ușor deasupra și în spatele DSMV-ului. ...iordino arbora cel mai larg zâmbet al lui. Lângă el, amiralul

Sandecker le făcu un semn elegant din mână prin hubloul mare și rotund.

Era momentul pe care și-l dorise Pitt, pentru care se rugase în tăcere și îmbrățișarea de urs puternic a lui Plunkett arăta cu ce bucurie trăia momentul.

– Dirk, zise el solemn, cu umilință îți cer iertare pentru tovărășia mea pesimistă. E ceva dincolo de instinct. Ești un tip nemaipomenit de priceput.

– Fac și eu ce pot, admise Pitt cu o modestie hazoasă.

De puține ori în viața lui mai văzuse Pitt ceva la fel de minunat, ca figura zâmbitoare a lui Giordino înăuntrul submersibilului. De unde a apărut amiralul? se întrebă el. Cum putuse să intre în scenă așa de repede?

Giordino nu pierdu timpul. Se îndreptă către o ușă micuță care adăpostea o priză de curent exterioară. Pitt încuviință din cap și apăsă un buton. Ușa se deschise alunecând într-o canelură ascunsă și în mai puțin de un minut unul din brațele articulate, robotizate de pe submersibil conectă un cablu.

– Mă recepționați? izbucni clar vocea lui Giordino în difuzare.

– Habar nu ai ce bine îmi pare să-ți aud vocea, prietene, răspunse Pitt.

– Îmi pare rău că am întârziat. Primul nostru submersibil a fost avariat și s-a scufundat când era la suprafață. Acesta a rămas fără baterii și am pierdut timpul cu reparațiile.

– Am uitat totul. Îmi pare bine să vă văd, domnule amiral. Nu mă așteptam să constat onorata dumneavoastră prezență aici.

– Termină cu periatul, bubui Sandecker. Care e situația voastră?

– Avem o spărtură care ne va anihila sursa de energie electrică cam în patruzeci-cincizeci de minute. În afară de asta suntem în formă bună.

– Atunci am face mai bine să dăm drumul la treabă.

Fără să mai piardă vremea cu vorbele, Giordino manevră submersibilul până când prova acestuia era la același nivel și

tă în față cu bordul de jos al DSMV-ului. Apoi acționă brațele manipulare montate în față, sub sfera de control. Erau mult ai mici decât sistemul de brațe al *Marelui John* și mai fisticate.

Brațele modulare ale submersibilului erau proiectate să deplinească sarcinile mai multor tipuri de mâini mecanice și să acționeze hidraulic. Mâna stângă era atașată brațului printr-o ncheietură ce se putea roti, care la rândul ei era conectată la trei egete cu senzori în vârfuri, care puteau identifica orice aterial, de la lemn și oțel la plastic, bumbac și mătase. Sub anevrarea delicată a operatorului, sporită de un sistem omputerizat de senzori, degetele puteau să bage în ac și să noade șireturile și, dacă era nevoie, să spargă stâncă.

Cu delicatețe, brațul robotizat descâlci o tulumbă care pleca dintr-un mic rezervor spre un pilon mare având o gaură în centru. Încheietura brațului drept era echipată cu o serie de patru discuri circulare de tăiat metal. Fiecare disc era crestat cu o margine diferită și putea fi schimbat în funcție de duritatea materialului pe care îl tăia.

Pitt privi curios la ansamblul din partea stângă.

– Știam că discurile erau stocate la bordul submersibilului, dar unde ai găsit echipamentul de oxigen?

– L-am împrumutat de la un submarin în trecere, răspunse simplu Giordino.

– Logic.

În vocea lui Pitt se simțea o acceptare obosită, nefiind sigur dacă prietenul lui nu-l lua cumva în tărbacă.

– Începem desprinderea, zise Giordino.

– În timp ce ne desprinzi, voi spori volumul de aer cu câteva atmosfere pentru a compensa greutatea în plus provocată de spărtură.

– Sănătoasă idee, se declară de acord Sandecker. Veți avea nevoie de toată flotabilitatea pe care o puteți obține. Dar fiți atenți la limitele de siguranță ale presiunii sau veți avea probleme de decompresiune.

– Decompresiunea va fi calculată de computerul nostru, zise Pitt. Nici doctorul Plunkett şi nici eu nu suntem nerăbdători să dăm de vârtejuri.

Când Pitt începu să pompeze aer comprimat în compartimentul motorului şi cel de control, Giordino manevră submersibilul aşa încât manipulatoarele de la braţ şi mână să poată opera independent.

Mâna cu cele trei degete articulate aşeză elementul masiv de sudură pe un bulon care trecea printr-un braţ montat. Elementul deţinea o sarcină pozitivă în timp ce DSMV-ul era negativ. Când se stabili contactul, între element şi bulon apăru brusc un arc electric strălucitor. În timp ce metalul devenea incandescent şi se topea, oxigenul ţâşnea prin gaura din element dispersând construcţia.

– Tăiere cu arc electric, îi explică Pitt lui Plunkett. Au de gând să desprindă toate monturile, barele şi legăturile electrice, până când cabina de control se desprinde de eşafodajul principal şi de mecanismele de tracţiune.

Plunkett dădu din cap că înţelege, în timp ce Giordino extinse celălalt braţ până când o ploaie de scântei semnală că discurile de tăiat îşi atacau ţinta.

– Deci asta e treaba. Vom pluti până la suprafaţă la fel de uşor ca o sticlă goală de şampanie Veuve Cliquot-Ponsardin cu etichetă aurită.

– Sau o sticlă goală de bere Coors.

– În prima cârciumă întâlnită, domnule Pitt, fac eu cinste.

– Mulţumesc, doctore Plunkett. Accept, în cazul în care avem suficientă flotabilitate să ajungem sus.

– Scoate sufletul din ea, îi ceru lui Pitt cu nesăbuinţă. Mai degrabă risc vârtejurile decât înecul garantat.

Pitt nu-l aprobă. Agonia cumplită suferită de scufundători, de-a lungul timpului, din cauza vârtejurilor depăşea tortura inventată de om. Moartea era o uşurare şi supravieţuirea lăsa deseori un trup deformat, torturat de dureri neîncetate. Supraveghe cu multă atenţie afişajul, în timp ce cifrele roşii

rau trei atmosfere şi presiunea la aproape douăzeci de metri. cea adâncime trupurile lor, estima el, puteau să suporte lunea în intervalul scurt de timp rămas, înainte ca nitrogenul ceapă să se formeze în sângele lor.

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, era pe punctul de regândi estimarea când un scârţâit, ce sporea în intensitate, rberă în compartiment. Apoi urmă un scrâşnet adânc care amplificat de densitatea apei.

– Au mai rămas numai o montură şi o singură bară de tură, îi informă Giordino. Pregătiţi-vă de desprindere.

– Am înţeles, răspunse Pitt. Mă pregătesc să închid mele de energie şi electricitate.

Sandecker nu suporta gândul să vadă limpede chipurile baţilor prin subţirea perdea de apă ce separa cele două lcule, ştiind că era foarte probabil ca aceştia să-şi piardă viaţa.

– Cum staţi cu rezerva de aer? întrebă el cu nerăbdare.

Pitt verifică monitorul.

– Suficientă să ajungem acasă dacă nu ne oprim la o pizza.

Urmă un scrâşnet, care făcea să-ţi îngheţe sângele în vine, nd compartimentul de control se cutremură şi se răsuci în sus, prora în faţă. Apoi ceva cedă şi brusc structura acţionă de că ar fi vrut să se desprindă. Cu repeziciune, Pitt închise ncipalul generator de curent şi trecu pe baterii folosite în caz urgenţă, pentru a menţine în stare de funcţionare computerul telefonul. Dar brusc mişcarea încetă şi rămaseră agăţaţi într-o ziţie împietrită deasupra structurii uriaşe a tractorului.

– Staţi aşa, se auzi vocea liniştitoare a lui Giordino. Am at să tai nişte cabluri hidraulice. Apoi adăugă: Voi încerca să u cât mai aproape de voi cu putinţă, căci dacă ne depărtăm a mult, cablul de telefon va plesni şi vom pierde contactul bal.

– Grăbiţi-vă. Apa bufneşte înăuntru prin locurile secţionate unor cabluri şi legături.

– Am înţeles.

– Vedeți, să deschideți repede bocaportul și să ieșiți imediat afară când atingeți valurile, ordonă Sandecker.

– Ca gâștele cu diaree, îl asigură Pitt.

Pitt și Plunkett se relaxară câteva clipe ascultând zgomotul discurilor care mușcau din cabluri, desprinzându-le. Apoi urmă o înclinare puternică urmată de un zgomot năucitor și începură să se ridice ușor de pe vârful muntelui marin, lăsând șasiul tractorului cu fărâmăturile topite și cablurile sfărâmate ale *Marelui John* bălăbănindu-se în spatele lor, ca niște mărunțaie mecanice.

– Am plecat! mugi Plunkett.

Buzele lui Pitt se strânseră.

– Prea încet. Apa care pătrunde ne-a redus flotabilitatea pozitivă.

– Veți avea parte de un drum lung, zise Giordino. Apreciez că viteza de ascensiune este de numai zece metri pe minut.

– Tragem după noi motorul, reactorul și o tonă de apă. Volumul nostru de abia depășește excesul de greutate.

– Ar trebui să urcați ceva mai repede când vă veți apropia de suprafață.

– Nu folosește la nimic. Apa dinăuntru va compensa descreșterea presiunii.

– Nu vă faceți griji că putem pierde cablul de comunicare, zise Giordino vesel. Pot să mențin ușor aceeași viteză de ascensiune ca și voi.

– Slabă consolare, murmură Pitt în barbă.

– Înălțimea douăzeci de metri, zise Plunkett.

– Douăzeci de metri, repetă Pitt.

Ambele perechi de ochi fixau afișajul adâncimii care licărea pe ecranul monitorului. Nici unul nu vorbi în timp ce minutele treceau chinuitor. Părăsiseră lumea de amurg, iar albastrul indigo al adâncului păli ușor datorită luminii filtrate care se apropia de deasupra. Culoarea verde apăru prima, apoi urmă galbenul. Un banc mic de toni îi salută înainte să-și ia tălpășița.

o sută cincizeci de metri, Pitt începu să deslușească cifrele de cadranul ceasului de la mână.

– Pierdeți viteză, îi avertiză Giordino. Ați ajuns la șapte etri pe minut.

Pitt apăsă pe tasta care indica scurgerile de apă. Ce citi nu-i făcu de loc.

– Nivelul de inundare a fost depășit.

– Poți să sporești volumul de aer? întrebă Sandecker cu o ngrijorare evidentă în voce.

– Nu fără riscuri fatale.

– Veți reuși, zise Giordino cu optimism. Ați trecut de ptzeci de metri.

– Când viteza de ascensiune scade la patru metri, apucați-ne gheara și trăgeți-ne după voi.

– Așa vom face.

Giordino îi depăși în înălțime până când vasul ajunse tr-un unghi în care pupa era orientată către suprafață iar el se ita în jos la Pitt și Plunkett. Apoi puse în funcțiune autopilotul ntru a menține o viteză care să-i permită să se mențină la eeași distanță de cabina *Marelui John*. Dar înainte de a putea tinde brațul robotizat, observă că DSMV-ul începuse să boare, iar distanța dintre ei sporea. Repede compensă distanța.

– Doi metri pe minut, zise Pitt cu un calm glacial. Ai face i bine să ne atașezi.

– În timpul mersului.

În momentul în care mâna robotizată reușise să prindă ca r-o menghină o margine ieșită în afară a epavei, aceasta se ri complet.

– Suntem la o flotabilitate staționară, raportă Pitt.

Giordino dădu drumul la ultimele greutăți de balast și ogramă submersibilul să coboare.

Servomotoarele mușcară în apă și submersibilul cu cabina SMV-ului la prora începu să se miște din nou, cu o încetineală nuitoare, către suprafața care începea să se arate.

Optzeci de metri, şaptezeci, lupta pentru a ajunge la suprafaţă părea să continue la nesfârşit.

Apoi la douăzeci şi şapte de metri sau aproximativ nouăzeci de picioare, ascensiunea încetă pentru ultima dată. Apa care se ridica în compartimentul maşinilor ţâşnea prin noi deschideri din ţevile care se rupseseră din nou şi prin crăpături, cu forţa unui stingător de foc.

– Te pierd, zise Giordino agitat.

– Ieşiţi afară, evacuaţi, zbieră Sandecker.

Pitt şi Plunkett nu aveau nevoie de indicaţii. Nu aveau chef ca *Marele John* să devină cavoul lor. Cabina începuse să coboare, târând după ea submersibilul. Singura lor salvare era presiunea aerului dinăuntru. Era aproximativ egală cu a apei de la suprafaţă. Dar soarta le dăduse ceva, ce acum le lua înapoi. Inundaţia n-ar fi putut să găsească un moment mai nepotrivit pentru a scurtcircuita sistemul de baterii pentru caz de urgenţă, întrerupând forţa hidraulică a bocaportului de ieşire.

Plunkett luptă frenetic să deschidă bocaportul şi să-l împingă în afară, dar presiunea apei era necruţătoare. Apoi Pitt i se alătură şi amândoi împinseră cu toată forţa.

În submersibil Giordino şi Sandecker urmăriră lupta asta cumplită din ce în ce mai îngrijoraţi. Flotabilitatea negativă descreştea rapid şi cabina începea să coboare în adâncuri cu viteză alarmantă.

Bocaportul cedă, de parcă ar fi fost împins într-o mare de clei. Când apa începu să pătrundă pe lângă margini în cabină, Pitt strigă:

– Respiră de mai multe ori şi nu uita să expiri în drumul spre suprafaţă.

Plunkett încuviinţă scurt din cap, respiră de câteva ori adânc pentru a elimina bioxidul de carbon din plămâni şi îşi ţinu ultima respiraţie. Apoi îşi vârî capul în apă, ţâşnind prin bocaport şi dispăru.

Pitt îl urmă ventilându-şi plămânii pentru a-şi ţine respiraţia mai mult timp. Îşi flexă genunchii pe pragul bocaportului şi îşi

vânt în sus, în timp ce Giordino dădu drumul braţului
tic şi ultimele rămăşiţe ale DSMV-ului căzură în vid.
Pitt n-ar fi avut de unde să ştie, dar ieşise la patruzeci şi doi
metri sau o sută treizeci şi opt de picioare de suprafaţă.
pirea de sus părea să fie la zece kilometri distanţă. Ar fi
t *salariul* său pe un an pentru o pereche de labe. Totodată,
r fi dorit să fie cu cincisprezece ani mai tânăr. Nu o dată,
d avea douăzeci sau treizeci de ani, coborâse la o adâncime
optzeci de picioare, fără să-l oblige nimeni, scormonind
dul plajei Newport din California. Trupul era încă în perfectă
diţie fizică, dar timpul şi viaţa dură îşi spuseseră cuvântul.
Înotă în sus, cu mişcări puternice şi regulate din mâini şi
oare, exalând mici bule de aer, astfel încât gazele expandate
plămâni să nu-i distrugă vasele capilare şi să nu-i împingă
le direct în sânge, provocându-i embolie.
Strălucirea soarelui dansa la suprafaţă, trimiţând dâre de
ină în adâncul oceanului. Descoperi că se găsea în umbra a
ă vase. Fără vizor reuşi să discearnă prin apă conturul vag al
durilor navelor. Una părea a fi un vas mare, cealaltă se
tura ca un mamut. Îşi dirijă direcţia aşa încât să ajungă la
rafaţă între ele şi să evite o posibilă lovitură cu capul. Sub el,
rdino şi Sandecker îl urmau în submersibil, ca un echipaj
ţitor care aclama un înotător ce traversează canalul.
Se îndreptă înot către Plunkett aflat în evidentă încurcătură.
părea că pe bărbatul mai în vârstă îl părăsiseră toate puterile.
tru Pitt era evident că Plunkett era pe punctul de a ceda. Îl
că de gulerul cămăşii şi-l trase pe britanic după el.
Pitt exală tot aerul din plămâni. Crezu că nu o să ajungă
odată la suprafaţă. Sângele îi zvâcnea în urechi. Apoi, brusc,
mai când îşi aduna toate resursele fizice pentru un ultim efort,
kett deveni inert. Britanicul făcuse o ultimă încercare
nte de a-şi pierde cunoştinţa, dar nu era un înotător încercat.
Bezna începu să-i întunece privirea lui Pitt şi focuri de
ficii începură să-i scapere înaintea ochilor. Lipsa de oxigen îi
riza creierul, dar dorinţa de a ajunge la suprafaţă era

copleşitoare. Apa oceanului îi înţepa ochii şi îi inunda nările. Înecul urma la un răstimp de câteva secunde, dar nu avea de gând să cedeze.

Încercă o ultimă sforţare, trăgând trupul inert al lui Plunkett, bătu furios din picioare şi zvâcni din mâna liberă ca un nebun. Văzu reflexia de oglindă a valurilor. Păreau atât de amăgitor de aproape şi totuşi le simţea atât de departe de el.

Auzi o bufnitură puternică de parcă cineva ar fi sfârâmat apa. Apoi brusc, patru chipuri negre se materializară în apă în jurul lui. Doi îl înşfăcară pe Plunkett şi plecară cu el. Altul vârî în gura lui Pitt muştiucul unui tub de oxigen.

Supse o gură grozavă de aer, apoi alta până când scafandrul îi luă uşor muştiucul pentru a respira şi el. Era aerul normal şi obişnuit, cunoscutul amestec de hidrogen, oxigen şi alte câteva gaze, dar Pitt îl resimţi ca pe aerul uscat şi strălucitor al ţinutului Colorado şi al unei păduri de pini după ploaie.

Capul lui Pitt sparse apa şi privi la nesfârşit soarele ca şi cum nu l-ar mai fi văzut niciodată înainte. Cerul nu-i păruse niciodată mai albastru iar norii mai albi. Marea era calmă, valurile nu se înălţau la mai mult de jumătate de metru.

Salvatorii încercară să-l ajute, dar el îi îndepărtă. Se întoarse plutind pe spate şi privi în sus la turnul imens al unui submarin nuclear care se ridica deasupra lui. Apoi zări jonca. De unde mama dracului apăruse? se întrebă el. Submarinul explica apariţia scafandrilor marinei militare, dar o joncă chinezească?

O mulţime de oameni stătea pe balustradele joncii şi îi recunoscu pe mulţi ca făcând parte din echipajul lui de prospecţiune, care aclamau şi băteau din palme ca nebunii. O zări pe Stacy Fox şi îi răspunse la salut dând din mână.

Gândul lui se întoarse rapid spre Plunkett, dar nu era cazul să-şi facă griji. Corpolentul britanic era deja întins pe puntea submarinului, înconjurat de marinari americani. Aceştia îl transportaseră repede şi el începuse să dea afară apa din el regurgitând şi vomând.

Submersibilul NUMA ieşi la suprafaţă la un pas distanţă. dino apăru imediat prin bocaport privind la toată lumea eni celui care câştigase lozul cel mare. Era atât de aproape i se adresă lui Pitt pe un ton firesc de conversaţie.

– Ai văzut urgia pe care ai provocat-o? Râse. O s-o plătim.

Fericit şi mulţumit să se afle printre cei vii, pe chipul lui Pitt u brusc o expresie de furie. Prea multe lucruri au fost ruse şi prea mulţi muriseră fără ca el să ştie încă de ce. Când unse, vocea îi suna nenatural şi nefiresc.

– Nu eu, nu tu. Dar cine e vinovat va plăti.

PARTEA a II-a

Amenințarea Proiectului Kaiten

6 octombrie 1993
Tokio, Japonia

18

Ultimele cuvinte de rămas-bun pe care piloții kamikaze și le u unii altora înainte de a se cățăra în avioane erau "Ne n la Yasukuni".

Deși nu se așteptau să se mai întâlnească în carne și oase, u să se reunească în spirit la Yasukuni, monumentul morativ atât de respectat, ridicat în onoarea celor morți pe ul de luptă pentru cauza Împăratului, încă de la revoluția 868. Sanctuarul se află pe o movilă numită Kudan Hill în cul orașului Tokio. Cunoscută și sub numele de onsha, sau "Sanctuarul Invocării Spiritului", partea onială centrală a fost construită după regulile stricte ale cturii shinto și este complet lipsită de mobilier.

Religie culturală bazată pe tradiția antică, shinto a îmbrăcat lungul anilor forma unor numeroase rituri și secte reunite în lui *kami*, sau "calea puterii divine în diverse zeități". În l celui de al doilea război mondial, evoluase într-un cult de într-o filosofie etică mult îndepărtată de religia propriu- Sub ocupația americană, tot sprijinul guvernamental sanctuarelor shinto a fost întrerupt, dar ulterior acestea desemnate drept valori naționale și monumente culturale onorate.

Pătrunderea în sanctuarul interior era interzisă tuturor cu excepția marelui preot. În interiorul sanctuarului era păstrat cu sfințenie un obiect sacru care reprezenta simbolul spiritual divin. La Yasukuni simbolul sacru era o oglindă.

Străinii nu aveau voie să treacă prin imensa poartă de bronz care ducea spre monumentul eroilor căzuți în război. Ciudat este faptul că spiritele a doi căpitani de vas străini, ale căror nave se scufundaseră pe când aprovizionau forțele japoneze în timpul războiului ruso-japonez, erau zeificate laolaltă cu cei aproape două milioane cinci sute mii de eroi niponi de război. La Yasukuni este zeificată și o serie întreagă de ticăloși. Spiritele lor includ asasini politici, personaje ale lumii interlope militare și criminali de război conduși de generalul Hideki Tojo, care este răspunzător de atrocități egale sau chiar mai fioroase decât sălbăticiile comise la Auschwitz și Dachau.

De la al doilea război mondial, Yasukuni devenise mai mult decât un monument comemorativ militar. Era simbolul unirii conservatorilor și militanților de dreapta, care încă visau la un imperiu dominat de superioritatea culturii japoneze. Vizita anuală a primului-ministru Ueda Junshiro și a conducătorilor partidului său, în ziua comemorării înfrângerii Japoniei în 1945, era relatată în amănunțime de presa și canalele de televiziune naționale. Ceea ce urma de obicei era o furtună de proteste pătimașe reunind opoziția politică, stângiști și pacifiști, facțiuni religioase nonshinto și țări învecinate, care avuseseră de suferit sub ocupația japoneză în timpul războiului.

Pentru a evita critica pe față și punerea în lumină a opiniei adversarilor, ultranaționaliștii din spatele mișcării renăscute pentru imperiu și glorificarea rasei japoneze erau obligați să se roage în mod clandestin la Yasukuni în timpul nopții. Veneau și plecau ca strigoii, cei incredibil de bogați, înalții funcționari guvernamentali și manipulatorii sinistri care se țineau în umbră, agățați cu obstinație de o structură de putere care era de neatins chiar și pentru liderii de guverne.

Și cel mai ascuns și puternic dintre toți era Hideki Suma.

O burniță ușoară cădea când Suma trecu de poartă și o ică pe aleea de pietriș către sanctuarul Shokonsha. Era trecut de miezul nopții, dar vedea drumul de la luminile din Tokio erau reflectate de norii joși. Se opri lângă un copac unător și privi de jur-împrejur terenul din interiorul pereților i. Singurul semn de viață era o colonie de porumbei care-și se cuib sub plăcile rotunde ce încoronau acoperișul boltit.

Mulțumit că nu va fi studiat de un observator, Hideki Suma prin ritualul spălării mâinilor într-un bazin de piatră și al rii gurii cu un mic polonic cu apă. Apoi intră în sanctuarul lor și îl întâlni pe preotul principal, care îl aștepta. Suma o ofrandă la paraclis și scoase din buzunarul interior al inei de ploaie un teanc de hârtii înfășurate într-un ament făcut sul. I le dădu preotului care le așeză pe altar.

Un mic clopoțel sună pentru a-l convoca pe Suma la tea sa specifică sau *kami* și apoi își prinseră mâinile în ciune. După o scurtă ceremonie de purificare, Suma vorbi or cu preotul câtva timp, își recuperă sulul de hârtie și altarul la fel de discret cum venise.

tresul ultimelor trei zile îl părăsise ca apa care se scurge pe dintr-o grădină. Suma se simți reîntinerit de puterea și îndrumarea propriului său *kami*. Încercarea lui sacră urifica cultura japoneză de otrava influențelor occidentale, ce proteja câștigurile imperiului financiar, era ghidată de divină.

icine l-ar fi văzut pe Suma trecând prin burniță l-ar fi cu ușurință. Avea un aspect foarte comun, îmbrăcat lopetă muncitorească și cu o pelerină ieftină de ploaie. purta pălărie și părul alb, bogat, era pieptănat peste cap. ură, obișnuită pentru toți bărbații și femeile japoneze, devreme, ceea ce îi conferea lui Suma un aspect mult nicios decât cei patruzeci și nouă de ani pe care îi avea.

După normele occidentale era scund, conform idealurilor japoneze era aproape înalt la un metru și șaptezeci.

Numai când te uitai în ochii lui părea diferit de verișorii de aceeași rasă. Irisul avea o culoare magnetică de albastru-indigo, probabil moștenirea unui străvechi negustor olandez sau a unui marinar englez. Cu o tinerețe nesigură, se apucase de haltere la vârsta de cincisprezece ani și muncise cu o hotărâre rece până când își transformase trupul într-o sculptură musculoasă. Cea mai mare satisfacție a lui nu era în putere, ci în modularea mușchilor și a tendoanelor propriei sale creații.

Șoferul și paznicul lui se înclină și închise poarta grea de bronz după el. Moro Kamatori, cel mai vechi prieten al lui Suma și mâna lui dreaptă, cât și secretara, Toshie Kudo, stăteau răbdători pe locurile din spate ale unei limuzine negre Murmoto ultimul tip, cu un motor de șase sute de cai putere cu doisprezece cilindri.

Toshie era mult mai înaltă decât compatrioatele ei. Mlădioasă, cu picioare lungi, păr negru – lignit, lung până în brâu, piele ireproșabilă pusă în evidență de ochii magici de culoarea cafelei, arăta de parcă ieșise dintr-un film cu James Bond. Dar, spre deosebire de frumusețile exotice care se învârteau în jurul acestui maestru al spionajului îndrăgostit de viață, Toshie poseda un nivel înalt de abilitate intelectuală. Coeficientul ei de inteligență se ridica la o sută șaizeci și cinci și opera la întreaga capacitate cu ambele zone ale creierului.

Nu-și ridică privirile când Suma intră în mașină. Atenția îi era concentrată pe computerul aflat lângă genunchii ei rotunzi.

Kamatori vorbea la telefon. Intelectul său nu era la același nivel cu al lui Toshie, dar era meticulos și abil în îndeplinirea planurilor secrete ale lui Suma. Era deosebit de talentat în chestiunile financiare necurate, trăgând sforile pentru Suma, care prefera să se izoleze de ochii publicului.

Kamatori avea un chip dârz și impasibil, flancat de două urechi clăpăuge. Sub sprâncenele negre și groase, ochii negri, lipsiți de viață, priveau printr-o pereche de ochelari fără ramă, cu

...le groase. Buzele strânse nu zâmbiseră niciodată. Era un om ... emoții sau convingeri. Fanatic credincios al lui Suma, ...ntul principal al lui Kamatori era vânătoarea de oameni. ...că cineva, oricât de bogat sau oricât de sus ar fi fost în ...ocrația guvernamentală, prezenta un obstacol în calea ...lizării planurilor lui Suma, Kamatori se putea debarasa de el ...așa fel, încât să pară un accident sau vina să cadă pe adversari.

Kamatori ținea un catastif cu toate omorurile, cuprinzând ...alii despre fiecare eveniment. În răstimpul celor douăzeci și ...ci de ani, cifra se ridica la două sute treizeci și șapte.

Termină de vorbit, puse receptorul în furcă și privi ...e Suma.

– Amiralul Itakura de la ambasada noastră din Washington. ...rsele lui i-au confirmat că la Casa Albă se știe că explozia a ...t nucleară și a provenit de pe *Steaua Divină*.

Suma ridică stoic din umeri.

– Președintele a expediat un protest formal primului-mi...tru Junshiro?

– Guvernul american tace în mod suspect, răspunse ...natori. Totuși, norvegienii și britanicii cârâie în legătură cu ...derea vaselor.

– Dar americanii, nimic.

– Doar relatări lapidare în mass-media.

Suma se aplecă în față și atinse genunchiul îmbrăcat în ...p de nylon al lui Toshie cu degetul arătător.

– Te rog, o fotografie cu locul exploziei.

Toshie dădu respectuoasă din cap și programă codul ...sar în computer. În mai puțin de treizeci de secunde, o ...grafie color se derulă dintr-un fax construit în peretele ...ărțitor care separa compartimentul șoferului de cel al ...gerilor. O trecu lui Suma, care aprinse luminile din ...iorul mașinii și luă o lupă de la Kamatori.

– Fotografia în infraroșu, mărită, a fost făcută acum o oră și ...tate de satelitul nostru spion *Akagi*, explică Toshie.

Câteva clipe Suma privi prin lupă fără să scoată un cuvânt. Apoi ridică privirile întrebător:

– Un submarin nuclear al serviciilor secrete şi o joncă asiatică? Americanii nu acţionează aşa cum m-aş fi aşteptat. Surprinzător că nu şi-au trimis jumătate din flotă în Pacific.

– Câteva nave se îndreaptă către locul exploziei, zise Kamatori, inclusiv un vas de cercetare oceanică: NUMA.

– Dar supravegherea din spaţiu?

– Serviciile secrete americane au adunat deja multe date de la sateliţii lor spioni *Piramider* şi de la aeronava SR-90.

Suma atinse cu degetul un mic obiect din fotografie.

– Un submersibil plutind între două vase. Ăsta de unde a mai apărut?

Kamatori se uită la fotografie peste degetul lui Suma.

– Binenînţeles că nu din joncă. Trebuie să fi venit din submarin.

– Nu vor găsi nici un fel de rămăşiţe scufundate de la *Steaua Divină*, murmură Suma. Trebuie să fi fost prefăcută în atomi. Şi dădu fotografia înapoi lui Toshie. Te rog, o informare despre vasele noastre care transportă automobile, unde se află acum şi destinaţia.

Toshie ridică privirile spre el deasupra monitorului de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Am datele pe care mi le-aţi cerut, domnule Suma.

– Da?

– *Luna Divină* a terminat de descărcat automobilele la Boston aseară, raportă ea citind literele japoneze de pe ecranul computerului. *Apa Divină* aştepta acum opt ore în docurile portului Los Angeles şi descarcă acum.

– Altele?

– Mai sunt două nave în cursă, continuă Toshie. *Cerul Divin* trebuie să sosească în docurile din New Orleans, în decurs de optsprezece ore, şi *Lacul Divin* mai are cinci zile până la Los Angeles.

– Poate ar trebui să semnalăm navelor în cursă să se abată e porturi din afara Statelor Unite, zise Kamatori. Vameşii ericani s-ar putea să fie avertizaţi pentru căutarea semnelor iaţiei.

– Cine este agentul nostru secret din Los Angeles? întrebă ma.

– George Furukawa conduce afacerile dumneavoastră crete în statele din sud-vestul occidental.

Suma se lăsă pe spate evident uşurat.

– Furukawa e un agent bun. Va fi vigilent dacă vameşii ericani vor încerca să ne facă greutăţi. Se întoarse spre matori, care vorbea la telefon. Îndreaptă *Cerul Divin* spre maica, până când vom obţine mai multe date, dar dă-i drumul *erului Divin* să-şi continue cursa spre Los Angeles.

Kamatori dădu din cap că a înţeles şi întinse mâna după lefon.

– Nu există riscul să fie detectate? întrebă Toshie.

Suma strânse din buze şi scutură din cap.

– Agenţii secreţi americani vor cerceta navele dar nu vor da ciodată de urma bombelor. Tehnologia noastră îi va înfrânge.

– Explozia de la bordul *Stelei Divine* a venit într-un oment nepotrivit. Mă întreb dacă vom ajunge vreodată să m cauza.

– Nu mă interesează şi nici nu-mi pasă, zise Suma cu ceală. Accidentul a fost un ghinion, dar nu va împiedica plina realizare a Proiectului Kaiten.

Suma se opri, cu o expresie brutală pe faţă.

– Avem amplasate destule bombe pentru a distruge orice une care ameninţă noul nostru imperiu.

19

Vicepreşedintele George Furukawa primi telefonul de la a sa în biroul elegant de la prestigioasele Laboratoare nuel J. Vincent. Ea îi aminti de ora de la dentist. Îi mulţumi, câteva vorbe drăgăstoase şi puse receptorul în furcă.

Femeia de la celălalt capăt al liniei nu era soţia sa, ci una agentele lui Suma care putea să imite vocea doamnei kawa. Întâlnirea de la dentist era un cod pe care îl mai ise şi în alte cinci ocazii anterioare. Acesta însemna că un care transporta automobile Murmoto ajunsese în port şi se tea să descarce.

După ce îşi informă secretara că îşi va îngriji dinţii tot restul amiezii, Furukawa intră în lift şi apăsă butonul pentru rea subterană. Făcu câţiva paşi până la locul de parcare îi aparţinea, deschise uşa maşinii Murmoto model sport şi ză în spatele volanului.

Furukawa băgă mâna sub scaun. Plicul era acolo, aşezat în ină, după ce venise la birou, de către unul din oamenii lui a. Verifică conţinutul cu documentele potrivite pentru a ca trei automobile din aria de descărcare a docurilor.

Hârtiile erau completate şi corecte ca de obicei. Satisfăcut, l motorul puternicului bolid V-8 cu patru sute de cai putere.

treizeci și două de valve și cinci virgulă opt litri consum. Rulă până la bariera groasă de oțel care ieșea din aleea de ciment.

Un paznic zâmbitor ieși din gheretă și se înclină.

– Astăzi plecați devreme, domnule Furukawa?

– Mă duc la dentist.

– Dentistul dumneavoastră trebuie să aibă un iaht plătit cu onorariul cerut pentru tratament.

– Ce zici de o vilă în Franța? glumi Furukawa la rândul lui.

Paznicul râse și apoi puse întrebarea de rutină:

– Vă luați ceva de lucru acasă?

– Nimic. Mi-am lăsat servieta în birou.

Paznicul apăsă pe o manetă pentru a coborî bariera și făcu semn cu mâna spre aleea dublă care ducea spre stradă.

– Să luați o gură de gin când ajungeți acasă. Asta o să vă potolească durerea.

– Nu e o idee rea, zise Furukawa, băgând maneta de viteze în treapta întâi. Mulțumesc.

Situate într-o clădire înaltă de sticlă, ascunse vederii din stradă de un pâlc de eucalipți, Laboratoarele Vincent erau un centru de cercetare și proiectare, proprietatea unui consorțiu de companii aviatice și spațiale. Munca era extrem de secretă și rezultatele păzite cu grijă, din moment ce majoritatea fondurilor proveneau din contracte guvernamentale pentru programe militare. Erau concepute și studiate proiecte de viitor în tehnologia spațială, cele cu un potențial ridicat îndreptându-se spre proiectare și producție, în timp ce celelalte erau păstrate pentru a fi studiate ulterior.

Furukawa era ceea ce în cercurile de spionaj e cunoscut sub numele de adormitul. Părinții lui fuseseră doi din multele mii de japonezi care emigraseră în Statele Unite la scurt timp după război. Se amestecaseră repede cu japonezii americani care încercau să adune bucățile vieții lor întrerupte la eliberarea din lagăre. Familia Furukawa nu traversase Pacificul pentru că dragostea de Japonia îi părăsise. Departe de ei gândul. Urau America cu multiplele ei culturi.

Veniseră ca niște cetățeni respectabili și muncitori, cu copul expres de a-și crește singurul copil pentru a deveni ur onducător al afacerilor americane. Nu fusese cruțată nici un fe le cheltuială pentru a-i oferi copilului cea mai bună educație pusă la dispoziție de națiune, banii ajungând misterios dir băncile japoneze în conturile familiei. Incredibila răbdare ș lungii ani de menținere a fațadei fură răsplătiți când fiul lor George, obținu un doctorat în fizică aerodinamică și, în cele din urmă, un post important în cadrul Laboratoarelor Vincent Extrem de respectat printre proiectanții de aviație, Furukaw utea acum să strângă cantități enorme de informații despre ce ai înaintată tehnologie aerospațială a Americii, pe care l ransmitea în secret companiei Suma Industries.

Datele secrete pe care Furukawa le furase pentru o țară p are urma s-o viziteze economisiseră Japoniei miliarde de dola n cercetare și proiectare. Activitățile lui trădătoare, îndeplinit proape de unul singur, oferiseră Japoniei un avans de cinci a posibilitatea de a deveni liderul mondial pe piața aerospațială

Furukawa fusese totodată recrutat pentru Proiectul Kaiten mpul unei întâlniri cu Hideki Suma în Hawaii. Fusese onor fie ales de unul dintre cei mai influenți lideri ai Japoni ntru o misiune sacră. Ordinele erau ca el să aranjeze în mc ecret ridicarea unor mașini special colorate de la docuri nsportarea acestora spre destinații secrete. Furukawa n ese întrebări. Faptul că ignora întreaga operație nu-l deranj se putea implica mai mult, de teama de a nu-și compromi pria misiune de a fura tehnologie americană.

Între orele de aglomerație traficul se rărise, în timp ce int bulevardul Santa Monica. Câțiva kilometri mai departe c c spre sud, pe autostrada San Diego. Cu o simplă apăsare lerație, automobilul Murmoto șerpuia prin șirul de maș se deplasau mai încet. Detectorul de bord țiui și Furuka e viteza sub limita admisă cu trei sute de metri înainte d n sfera de acțiune a radarului unei mașini parcate a poliți un zâmbet stins în timp ce apăsă din nou pe pedala

accelerație. Furukawa trecu pe lângă banda din dreapta și ocoli rampa, luând-o în jos spre portul Freeway. Zece minute mai târziu ajunse în zona terminală a portului și o luă pe o alee unde trecu de un camion imens și un semitrailer, parcate în spatele unui depozit gol. Ușile cabinei și laturile trailerului erau vopsite cu însemnele unei binecunoscute companii de transport și depozitare. Claxonă de două ori. Șoferul imensului camion claxonă și el de trei ori drept răspuns și duse vehiculul în spatele mașinii tip sport a lui Furukawa.

După ce se feri de un șir de camioane grele care intrau și ieșeau din docurile de încărcare, Furukawa se opri în cele din urmă la porțile unei împrejmuiri pentru mașinile importate. Alte parcuri din apropiere erau înțesate de Toyota, Honda și Mazda, care tocmai fuseseră descărcate de pe vase înainte de a fi reîncărcate în transportoare auto cu două niveluri, care urmau să le care în sălile de expoziție ale negustorilor.

În timp ce paznicul cerceta documentele din plic, Furukawa privi la marea de mașini deja descărcate de pe *Apa Divină*. O treime din ele fuseseră reîncărcate și așteptau în soarele californian. Plictisit, începu să numere șirul, în timp ce o armată de șoferi le scotea prin câteva bocaporturi căscate și le cobora pe rampele din curte, unde ele apăreau într-un ritm de optsprezece mașini pe minut.

Paznicul îi înapoie plicul.

– OK, sir, trei limuzine sport SP-500. Vă rog dați-i hârtiile dispecerului de pe alee. Vă rezolvă el.

Furukawa îi mulțumi și îi făcu semn camionului să-l urmeze.

Dispecerul roșcovan care fuma trabuc îl recunoscu pe Furukawa.

– V-ați întors să mai luați niște mașini din alea maro scârboase? întrebă el voios.

Furukawa ridică din umeri.

– Am un client care le cumpără pentru parcul lui de vânzări auto. Poți să mă crezi sau nu dar asta e culoarea companiei lui.

– Ce vinde, șopârle de Kyoto?

– Nu, cafea importată.

– Nu-mi spune marca. Nu vreau să știu.

Furukawa îi strecură dispecerului o hârtie de o sută de dolari.

– În cât timp pot să-mi iau marfa?

Dispecerul rânji.

– Mașinile sunt ușor de găsit în parcuri. Le veți avea în douăzeci de minute.

Nici nu trecuse o oră când cele trei automobile cafenii fură legate zdravăn înăuntrul trailerului închis și scoase din parcuri. Furukawa și șoferul nu schimbară nici un cuvânt. Evitară chiar să se privească.

După ce trecu de poartă, Furukawa opri mașina pe marginea șoselei și aprinse o țigară. Urmări cu o curiozitate împietrită camionul și semitrailerul care o cotiră și se îndreptară spre portul Freeway. Numărul de înmatriculare de pe trailer era din California, dar știa că în vreo parcare pustie va fi schimbat, înainte de a trece granița statului.

În ciuda detașării sale experimentate, în mod inconștient Furukawa se întreba în sinea lui ce mister ascundeau limuzinele cafenii? Și de ce destinația lor finală era atât de secretă?

20

Mai întâi vom face surfing la răsăritul soarelui la
u Point, zise Pitt ținând-o pe Stacy de mână. Mai târziu
ungi peste tot cu ulei și vom petrece o după-amiază
moțăind pe o plajă albă și caldă. Apoi ne vom bălăci
apus, în timp ce vom sorbi cocktail-uri pe terasa
Halekalani și după aceea vom cina în micuțul
t intim pe care îl știu în Manoa Valley.
y îl privi amuzată.
-ai gândit vreodată să formezi o escortă?
u-mi stă în obicei să atac o femeie, zise Pitt amical. De
nt întotdeauna falit.
pri și privi afară prin hubloul elicopterului militar cu
oare care uruiau în noapte. În seara salvării lui Pitt și a
tt uriașa pasăre apăruse și luase la bord întreaga echipă
ctare de la "Tărâmul Umed" cât și echipajul *Bătrânului*
pe puntea joncii chinezești. Dar nu înainte ca toată
mulțumească din toată inima lui Owen Murphy și
acestuia pentru ospitalitate. Actul final fu ridicarea
Knox. O dată ce cadavrul înfășurat în pânză fu urcat
rea aeronavă se ridică deasupra joncii și a lui *Tucson*
rum spre Hawaii.

Oceanul strălucea în lumina unei luni scânteietoare când pilotul trecu aproape direct deasupra unui vas de croazieră. În față, spre sud-est, Pitt zări luminile insulei Oahu. Ar fi trebuit să fie adânc cufundat în somn, dar agitația veselă de a fi scăpat de hidosul personaj cu coasa făcea să-i fiarbă sângele în vine. Aceasta și faptul că Stacy rămăsese trează să-i țină companie.

– Vezi ceva? întrebă ea între căscaturi.

– Oahu la orizont. Ar trebui să trecem deasupra orașului Honolulu în zece minute.

Îl privi atâtător.

– Mai povestește-mi despre mâine, mai ales despre ce se va întâmpla după cină.

– N-am ajuns la partea asta.

– Ei și?

– OK, sunt acolo doi palmieri...

– Palmieri?

– Firește, zise Pitt, arătându-se surprins de întrebarea ei. Iar între ei atârnă un hamac ispititor pentru două persoane.

Elicopterul, cu o formă ultramodernă, tip Ferrari, fără obișnuita elice de la coadă, pluti câteva momente deasupra unui teren cu iarbă tăiată scurt, situat la periferia localității Hickam Field. Nevăzut în beznă, perimetrul era păzit de un pluton al armatei pentru operații speciale. Un semnal luminos de la sol informă pe pilot că zona era în siguranță. Numai atunci începu să coboare ușurel imensa navă pe iarba moale.

Un microbuz cu înscrisul *KAWANUNAI TOURS* pictat pe laturi își făcu imediat apariția și opri în afara razei paletelor elicei. Acesta fu urmat de o limuzină Ford neagră și de o ambulanță a armatei pentru a transporta cadavrul lui Jimmy Knox la Tripler Army Hospital în vederea autopsiei. Patru bărbați în haine civile coborâră din mașină și se postară la ușa elicopterului.

Când membrii obosiți ai echipajului NUMA debarcară, fură ți la autobuz. Pitt și Stacy ieșiră ultimii. Un paznic în rmă întinse brațul barându-le drumul și îi îndrumă spre na unde amiralul Sandecker și Giordino se aflau deja.

Pitt dădu la o parte brațul paznicului și se îndreptă spre buz.

– La revedere, îi zise lui Plunkett, și să nu te mai uzi la are.

Plunkett strânse bărbătește mâna lui Pitt.

– Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, domnule Pitt. La toarea noastră întâlnire, fac cinste.

– Îmi amintesc. Șampanie pentru dumneata, bere pentru

– Să ne ajute Dumnezeu.

Când Pitt se apropie de automobilul negru, doi bărbați își u insignele aurite în dreptul ochilor lui Sandecker, tificându-se ca agenți federali.

– Acționez din ordin prezidențial, domnule amiral. Urmează ă reținem și să vă transport pe dumneavoastră, pe domnul Pitt, nul Giordino și domnișoara Fox la Washington, imediat.

– Nu înțeleg, răspunse Sandecker iritat. Ce-i graba asta?

– Nu știu, sir.

– Ce se întâmplă cu echipa mea NUMA? Timp de patru u lucrat la un proiect submarin în condiții extreme. Merită oadă de odihnă și relaxare cu familiile lor.

– Președintele a ordonat blocarea transmiterii oricăror știri. pajul NUMA, împreună cu doctorul Plunkett și Salazar, vor ortați la un loc sigur pe partea insulei expusă vântului, până interdicția este ridicată. Apoi sunt liberi să meargă pe iala guvernului oriunde dispuneți.

– Cât timp vor rămâne captivi? întrebă Sandecker.

– Trei sau patru zile, răspunse agentul.

– N-ar trebui ca și domnișoara Fox să meargă cu ceilalți?

– Nu, sir. Ordinul este să călătorească cu dumneavoastră.

Pitt o fixă pe Stacy cu agerime.

– Te ţii de noi, stimată doamnă?

Un ciudat zâmbet apăru pe buzele ei.

– Voi rata *ziua noastră* de mâine din Hawaii.

– Într-un fel mă cam îndoiesc.

Ochii ei se măriră puţin.

– Găsim noi altă ocazie, poate la Washington.

– Nu prea cred, zise el, vocea înăsprindu-i-se brusc. M-ai dus de nas, m-ai dus de nas rău de tot, începând cu prefăcuta cerere de ajutor din *Bătrânul Gert*.

Ridică privirile spre el, cu o expresie amestecată de mânie şi ofensă în ochi.

– Am fi murit cu toţii dacă tu şi cu Al n-aţi fi apărut în momentul acela.

– Şi misterioasa explozie. Tu ai aranjat-o?

– Habar nu am cine e vinovat de asta, zise ea cu onestitate. N-am fost instruită.

– Instruită? repetă el încetişor. Ciudat termen pentru un fotograf liber profesionist. De fapt pentru cine lucrezi?

O duritate bruscă apăru în vocea ei.

– Vei afla cât de curând.

Apoi îi întoarse spatele şi intră în maşină.

Pitt reuşi să doarmă numai trei ore în zborul spre capitala naţiunii. Adormi deasupra munţilor Stâncoşi şi se trezi la mijitul zorilor deasupra Virginiei de Vest. Stătea în spatele avionului guvernamental cu reacţie, departe de ceilalţi, preferând să rămână cu gândurile sale în loc să facă conversaţie. Privirile îi coborâră în jos spre ziarul *USA Today* de pe genunchi, fără să vadă în realitate cuvintele şi imaginile.

Pitt era furios, îngrozitor de furios. Îl iritase faptul că Sandecker nu suflase o vorbă şi îi ocolise întrebările arzătoare despre explozia care provocase cutremurul. Era supărat pe Stacy, fiind sigur acum că cercetarea submarină britanică era doar în parte operaţie de cercetare, fiind combinată şi cu

ţinerea de informaţii prin spionarea "Tărâmului Umed". oincidenţa că *Bătrânul Gert* se scufundase în acelaşi loc sfidea şi şansele cele mai astronomice.

Profesiunea de fotograf a lui Stacy era o acoperire. Era pur şi simplu un agent secret. Singura enigmă rămasă era să acopere semnificaţia iniţiativelor agenţiei pentru care lucra.

În timp ce era pierdut în gânduri, Giordino veni în spatele vionului şi se aşeză lângă el.

– Arăţi abătut, prietene.

Pitt se întinse.

– Mi-ar place să ajung acasă.

Giordino desluşi starea de spirit a lui Pitt şi, abil, întoarse cuţia spre colecţia de automobile vechi ale prietenului său.

– La ce lucrezi acum?

– Vrei să spui la ce maşină?

Giordino dădu din cap.

– La Packard sau la Marmon?

– La nici una, răspunse Pitt. Înainte de a pleca spre Pacific reconstituit motorul pentru Stutz dar nu l-am instalat.

– Automobilul acela verde, de oraş, din 1932?

– Da, despre el este vorba.

– Ne întoarcem acasă cu două luni mai devreme. Tocmai la p pentru tine să te înscrii la concursurile de maşini vechi de Richmond.

– Mai sunt două zile, zise Pitt gânditor. Nu cred că pot să min maşina la timp.

– Dă-mi voie să te ajut, se oferi Giordino. Împreună vom i să aducem bătrâna bombă verde pe linia de plecare.

Expresia lui Pitt deveni sceptică.

– S-ar putea să nu avem ocazia. Ceva se petrece, Al. Când e amiralul, înseamnă că se petrece ceva foarte important.

Buzele lui Giordino se curbară într-un zâmbet încordat.

– Am încercat şi eu să-l trag de limbă.

– Şi?

– Aş fi avut conversaţii mai productive cu ulucile din gard.

– Singura fărâmiță scăpată din cioc, zise Pitt, a fost că după ce aterizăm, mergem direct la clădirea Cartierului General.

Giordino păru încurcat.

– N-am mai auzit până acum de o clădire a Cartierului General la Washington.

– Nici eu, zise Pitt, cu ochii verzi mușcători și iscoditori. Un alt motiv pentru care cred că suntem trași pe sfoară.

21

Dacă Pitt numai bănuia că erau pe punctul de a fi păcăliți, fu nvins de asta după ce zări clădirea Cartierului General Federal.

Furgoneta neînmatriculată, fără geamuri laterale, care îi dică de la baza aviatică Andrews, o luă pe Constitution venue, treeu de o prăvălie cu haine de mâna a doua, intră pe o e neîngrijită și opri la intrarea în trepte a unui imobil de ămidă cu șase etaje, lăsat în paragină, din spatele unei parcări. aprecie că fundația fusese turnată prin 1930.

Întreaga structură părea să fie în stare proastă. Mai multe estre erau bătute în scânduri în spatele geamurilor sparte, oseaua neagră de pe balcoanele din fier forjat se cojea, mizile erau vechi și foarte zgâriate și, ca ultim aspect, un abond nespălat stătea întins pe treptele crăpate de beton gă o cutie de carton plină cu haine și obiecte jalnice.

Cei doi agenți federali care îi însoțeau de la Hawaii o luară us pe scări. Îl ignorară pe derbedeul hoinar, în timp ce ndecker și Giordino îi aruncară o privire în trecere. joritatea femeilor l-ar fi privit pe bietul om fie cu dezgust, fie compasiune, dar Stacy dădu din cap și îi zâmbi ușor.

Pitt, curios, se opri și zise:

– Frumoasă zi pentru plajă.

Vagabondul, un negru în jur de 40 de ani, ridică privirea.

– Eşti nebun, bătrâne? La ce-mi foloseşte mie să mă bronzez?

Pitt recunoscu ochii pătrunzători ai unui observator de profesie, care disecară fiecare centimetru pătrat din mâinile, hainele, trupul şi chipul lui Pitt în această ordine. Categoric nu erau ochii absenţi ai unui locuitor al străzii.

– Oo, nu ştiu, îi răspunse Pitt pe un ton prietenos. Poate să-ţi fie de folos, când ieşi la pensie şi te muţi în Bermude.

Vagabondul surâse arătând-şi dantura de un alb impecabil.

– Să-ţi ajute Dumnezeu aici, *bătrâne*!

– Voi încerca, zise Pitt amuzat de această replică ciudată.

Trecu de primul cerc deghizat de protecţie şi-i urmă pe ceilalţi în holul clădirii.

Interiorul era la fel de dărâmat ca şi exteriorul. Persista un miros neplăcut de dezinfectant. Podelele din gresie verde erau zgâriate rău ca şi zidurile goale şi pătate de ani de zile cu urme de mâini.

Singurul obiect, din holul soios, care părea să se menţină în stare bună era o cutie de poştă veche. Alama solidă sclipea sub armăturile prăfuite de fixare a lustrelor care atârnau din tavan, iar uliul american de deasupra cuvintelor "Poşta Statelor Unite" era la fel de strălucitor ca în ziua în care fusese turnat. Pitt consideră că acesta era un contrast curios.

Uşa unui vechi ascensor se deschise alunecând silenţios. Oamenii de la NUMA fură surprinşi să descopere un interior cromat strălucitor şi un ostaş al Marinei Militare Americane în uniformă albastră care făcea pe liftierul. Pitt observă că Stacy se purta de parcă mai trecuse pe aici înainte.

Pitt intră ultimul văzându-şi ochii înroşiţi de oboseală şi ţepii cărunţi ai bărbii în luciul pereţilor cromaţi. Marinarul închise uşile şi liftul se mişcă cu o linişte sinistră. Pitt nu simţi nici un fel de mişcare. Nu existau indicatoare luminoase deasupra uşii sau un ecran care să arate ordinea etajelor. Numai

mţul său interior îi spuse că se deplasau foarte rapid în jos, la o istanţă considerabilă.

În cele din urmă uşa se deschise spre un foaier şi coridor ât de curate şi ordonate încât l-ar fi făcut pe un căpitan de vas xigent să se simtă mândru.

Agenţii federali îi conduseră de la lift spre altă intrare unde ămaseră de-o parte şi de alta. Grupul trecu printr-un spaţiu între şa interioară şi cea exterioară pe care Pitt şi Giordino îl cunoscură imediat ca o ecluză care izola acustic încăperea. ând a doua uşă se închidea, aerul era împins afară cu un pocnet tectabil.

Pitt se trezi stând în picioare într-un loc fără secrete, o normă sală de conferinţe cu tavanul jos, atât de insensibilă la omote exterioare încât tuburile fluorescente de lumină băzâiau viespile, iar o şoaptă se auzea de la zece metri distanţă. Nu istau umbre pe nicăieri, iar timbrul vocii normale suna proape ca nişte zbierete.

Mijlocul încăperii era ocupat de o masă masivă şi veche de bliotecă cumpărată pe vremuri de Eleanor Roosevelt pentru asa Albă. Era foarte bine lustruită. În centru se afla o fructieră mere ionatane. Pe parchet era întins un frumos covor persan chi, roşu ca sângele.

Stacy se îndreptă spre cealaltă parte a mesei. Un bărbat se lică şi o sărută uşor pe obraz, salutând-o cu o voce ce avea un or accent texan. Părea tânăr, cu cel puţin şase sau şapte ani i tânăr decât Pitt. Stacy nu se obosi să-l prezinte. Ea şi cu Pitt mai schimbaseră o vorbă de la urcarea în aeronava lfstream din Hawaii. Îl ignorase tot timpul cu stângăcie, ânând întoarsă cu spatele la el.

Doi bărbaţi cu trăsături asiatice stăteau lângă prietenul lui cy. Discutau cu voce scăzută şi nu se sinchiseau să ridice virile spre Pitt şi Giordino care rămaseseră în picioare şi urau încăperea. Un tip gen Harvard, purtând un costum cu şi breloc Phi Beta Kappa ataşat la lanţul de ceas, stătea ur un pic mai departe, răsfoind un dosar.

Sandecker se îndreptă către un scaun din capul mesei, se aşeză şi îşi aprinse una dintre havanele lui favorite. Îl văzu pe Pitt tulburat şi neliniştit, trăsături care îi erau complet străine.

Un bărbat slab şi mai în vârstă, cu părul până la umeri şi cu o pipă în mână, se apropie:

– Care dintre dumneavoastră este Dirk Pitt?

– Eu, zise Pitt.

– Frank Mancuso, zise străinul întinzându-i mâna. Mi s-a spus că vom lucra împreună.

– Ştii mai multe ca mine, zise Pitt strângându-i puternic mâna la rândul său şi prezentându-l pe Giordino. Prietenul meu Al Giordino şi cu mine suntem cu masca pe figură.

– Am fost convocaţi să ţinem un MAIT* .

– Un ce?

– MAIT. Un acronim pentru Echipa Agenţiilor de Investigaţii.

– Vai, Doamne, gemu Pitt. N-am nevoie de aşa ceva. Vreau doar să mă duc acasă, să-mi torn un pahar de tequila cu gheaţă şi să mă vâr în pat.

Înainte să continue cu văicărelile, Raymond Jordan intră în sala de conferinţe, însoţit de doi bărbaţi cu o expresie de parcă doctorul le-ar fi spus că aveau o ciupercă din jungla Borneo pe ficat. Jordan se îndreptă direct spre Sandecker şi îl salută călduros.

– Ce bine îmi pare că te văd, Jim. Apreciez din toată inima modul cum ai înţeles să cooperezi în porcăria asta. Ştiu că distrugerea proiectului a fost o lovitură pentru tine.

– NUMA va construi altă bază, zise Sandecker în tonul său obişnuit plin de siguranţă.

Jordan se aşeză în capul mesei. Adjuncţii lui îşi traseră scaunele lângă el şi întinseră pe masă în faţa lui mai multe dosare cu documente.

O dată aşezat, Jordan nu se relaxă. Stătea ţeapăn, şira spinării neatingând spatele scaunului. Ochii lui liniştiţi şi

* MAIT – Multi Angency Investigative Team (n.tr.).

întunecaţi se mişcau rapid de la unul la celălalt de parcă ar fi încercat să citească gândurile tuturor. Apoi se adresă direct lui Pitt, Giordino şi Mancuso, care încă stăteau în picioare.

– Domnilor, v-aş ruga să luaţi loc.

Câteva clipe nu se auzi nici un cuvânt, timp în care Jordan îşi aranjă dosarele în faţă. Atmosfera părea concentrată şi încărcată cu tipul de tensiune şi grijă care provoacă ulcerul.

Pitt stătea cu un chip lipsit de expresie, cu mintea aiurea. N-avea chef de discuţii serioase şi se simţea fizic foarte obosit în urma stresului ultimelor două zile. Îşi dorea cu disperare o baie fierbinte şi opt ore de somn, dar se străduia să reziste din respect pentru amiral care, în definitiv, era şeful lui.

– Îmi cer scuze, începu Jordan, pentru orice fel de inconvenienţă, dar mă tem că ne confruntăm cu o situaţie critică şi urgentă care poate afecta securitatea naţiunii noastre.

Se opri să consulte dosarele personale de pe biroul din faţa lui.

– Câţiva dintre voi mă cunoaşteţi şi unii au lucrat cu mine în trecut. Domnule Pitt şi domnule Giordino, sunteţi dezavantajaţi pentru că eu ştiu ceva despre dumneavoastră, în timp ce dumneavoastră ştiţi foarte puţin despre mine.

– Aiurea, îl provocă Giordino, evitând privirea mânioasă a lui Sandecker.

– Îmi pare rău, zise Jordan politicos. Mă numesc Ray Jordan şi sunt împuternicit direct de Preşedinte să conduc şi să rezolv toate chestiunile de securitate naţională atât în străinătate cât şi în ţară. Operaţia pe care suntem pe punctul să o lansăm va opera ambele laturi. Pentru a explica situaţia şi prezenţa dumneavoastră aici dau cuvântul adjunctului meu pentru operaţiuni, domnul Donald Kern.

Kern era osos, scund şi slab. Ochii lui de un albastru rece parcă păreau să pătrundă în gândurile interioare ale tuturor, în afară de ale lui Pitt. Era de parcă două gloanţe s-ar fi întâlnit în aer, nereuşind nici unul să treacă de celălalt.

– Mai întâi, deschise Kern discuția cu un glas surprinzător de profund, în timp ce încerca să-l ghicească pe Pitt, toți suntem pe punctul de a deveni o parte dintr-o nouă organizație federală, formată din detectivi, specialiști, personal auxiliar, analiști și agenți de teren, adunați în scopul de a preîntâmpina o amenințare serioasă pentru un mare număr de oameni, aici și în alte părți ale lumii. Pe scurt, echipa MAIT.

Apăsă unul din multele butoane de pe consola biroului și se întoarse spre un perete din spate pe care era dispusă o hartă organizatorică luminată. În vârful acesteia era un cerc și unul mai mare sub el. Patru cercuri mai mici se aflau în partea de jos ca picioarele unui păianjen.

– Cercul principal reprezintă centrul de comandă de aici din Washington, zise el ca la curs. Cel mai mic este Centrul nostru de Culegere a Informațiilor din insula Koror situată în Pacific, aparținând Republicii Palau. Rezidentul care va funcționa drept director al Operațiilor pe Teren este Mel Penner. Se opri și-l privi în ochi pe Penner care intrase în sală împreună cu el și Jordan.

Penner dădu din cap cu o mutră roșcovană și zbârcită și ridică leneș din mână. Nu se uită în jurul mesei la ceilalți și nici nu zâmbi.

– Acoperirea lui Mel este de sociolog UCLA care studiază cultura locală, adăugă Kern.

– Cu Mel scăpăm ieftin, zâmbi Jordan. Casa și mobilierul biroului includ un pat de campanie, un telefon, o mapă pentru documente și un birou de lucru care servește totodată și de masă unde mănâncă și gătește pe reșou.

La dracu' cu Mel, se gândi Pitt în sinea lui, chinuindu-se să rămână treaz, întrebându-se de ce le lua atât de mult timp să prezinte cazul.

– Echipele noastre vor purta nume codificate, continuă Kern. Codul va consta în diverse mărci de automobile. De exemplu, noi la Comandamentul Central vom fi cunoscuți drept "echipa Lincoln". Mel Penner este "echipa Chrysler". Se opri să

gă cercurile potrivite de pe hartă înainte de a continua. nul Marvin Showalter care, apropo, este director asistent de ritate pentru Departamentul de Stat al Statelor Unite va nja lucrurile la ambasada noastră din Tokio și se va ocupa de e problemă diplomatică apărută din partea japoneză. Codul ipei șale este "Cadillac".

Showalter se ridică, atinse cu degetele brelocul Phi Beta pa și se înclină.

– Îmi face plăcere să lucrez cu voi toți, zise el politicos.

– Marv, îți vei informa personalul că agenții noștri operativi IT vor fi pe teren, pentru a sesiza orice poate să apară ca vitate neautorizată. Nu vreau ca situația noastră să fie promisă prin informațiile trimise de ambasadă.

– Mă voi ocupa de acest aspect, promise Showalter.

Kern se întoarse spre Stacy și spre bărbatul ce stătea ă ea.

– Domnișoara Stacy Fox și doctorul Timothy Weatherhill, ur cei dintre dumneavoastră care nu-i cunoașteți, se vor a de transmiterea știrilor interne ale acestei investigații. Vor sub acoperirea de ziarist și fotograf pentru *Denver Tribune*. r fi "echipa Buick".

poi făcu semn spre cei doi bărbați de descendență asiatică. "Echipa Honda" e compusă din domnul Roy Orita și l James Hanamura. Răspund de faza cea mai critică a gației, cea din Japonia.

Înainte ca Don să continue informarea, zise Jordan, mai rebări?

Cum ținem legătura între noi?

loșiți undeva și folosiți telefonul public, răspunse Kern. A elefon e o chestie de rutină și nu trezește suspiciuni. altă tastă de pe consolă și o serie de cifre apărură pe Memorați acest număr. Vă oferim o linie sigură care va fi douăzeci și patru de ore pe zi de un operator care este Instruit și știe unde să ne găsească pe oricare dintre noi noment.

– Aş putea adăuga, zise Jordan, că trebuie să ne contactaţi o dată la şaptezeci şi două de ore. Dacă nu sunaţi, cineva va fi trimis imediat să vă găsească.

Pitt se balansa cu scaunul pe picioarele din spate, ridică o mână.

– Eu am o întrebare.

– Domnule Pitt?

– Aş fi profund recunoscător dacă cineva e atât de amabil să-mi spună ce mama dracului se petrece aici?

Urmă un moment de tăcere îngheţată. Cum era de aşteptat, toată lumea din jurul mesei, cu excepţia lui Giordino, îl privi pe Pitt cu ochi îngustaţi şi dezaprobatori.

Jordan se întoarse spre Sandecker, care scutură din cap şi zise morocănos.

– Aşa cum mi-aţi cerut, Dirk şi Al nu au fost puşi la curent cu situaţia.

Jordan dădu din cap.

– Am fost neglijent pentru faptul că nu v-am informat. Greşeala e a mea. Iertaţi-mă, domnilor. Aţi fost trataţi foarte ireverenţios, după toate prin câte aţi trecut.

Pitt îl privi insistent pe Jordan.

– Dumneavoastră aţi condus operaţiunea de spionare a coloniei miniere NUMA?

Jordan ezită apoi zise.

– Noi nu spionăm, domnule Pitt, observăm. Da, eu am dat ordinul. O echipă britanică de cercetare oceanică s-a întâmplat să lucreze în Pacificul de Nord şi au cooperat, acceptând să-şi mute operaţiunea în zona voastră.

– Şi explozia de la suprafaţă care a spulberat nava britanică şi echipajul acesteia şi a provocat cutremurul care a distrus eforturile şi cercetările intense depuse timp de opt ani, a fost tot ideea dumneavoastră?

– Nu. Aceea a fost o tragedie neprevăzută.

– Poate îmi scapă ceva, zise Pitt cu asprime, dar am avut ideea trăsnită că ne aflăm în aceeaşi tabără.

– Chiar şi suntem, domnule Pitt, vă asigur, răspunse Jordan încet. Dădu din cap către amiralul Sandecker. Baza dumneavoastră, "Tărâmul Umed" cum o numeaţi, a fost construită într-un secret atât de strașnic, încât nici una din agenţiile noastre de spionaj n-a ştiut că a fost autorizată.

Pitt îl întrerupse.

– Aşa că atunci când aţi auzit de proiect vi s-a lungit nasul şi a trebuit să investigaţi.

Jordan nu era obişnuit să fie în defensivă, totuşi evită privirea lui Pitt.

– Ce-a fost a fost. Regret pierderea tragică a atâtor oameni, dar nu putem fi învinovăţiţi în întregime de a ne fi plasat agenţii într-o poziţie nefericită şi într-un moment nepotrivit. Nu am fost conveniţi înainte că autotransportorul japonez ducea şi bombe nucleare peste ocean şi nici n-am putut prevedea că acele bombe vor exploda întâmplător deasupra a două nave nevinovate şi a coloniei voastre miniere.

Pentru o clipă Pitt rămase înmărmurit de dezvăluire, apoi surpriza îi dispăru la fel de repede cum apăruse. Îl fixă cu privirea pe Sandecker şi se simţi ofensat când vorbi.

– Dumneavoastră aţi ştiut, domnule amiral, aţi ştiut înainte să plecaţi din Washington şi n-aţi spus nimic. *Tucson* nu era acolo pentru a ne salva pe Plunkett şi pe mine. Misiunea lui era să înregistreze cotele de radioactivitate şi să caute rămăşiţe.

Era una din rarele ocazii când Pitt şi Giordino îl văzură pe Sandecker înroşindu-se de amărăciune.

– Preşedintele m-a pus să jur că voi păstra secretul, zise el încetişor. Dirk, nu te-am mințit niciodată, dar n-am avut de ales decât să-mi ţin gura.

Lui Pitt îi păru rău de amiral, ştia cât de greu trebuie să-i fi fost să fie evaziv cu doi prieteni apropiaţi, dar nu făcu nici un efort să-şi ascundă resentimentul pentru Jordan.

– De ce suntem *noi* aici? întrebă el.

– Preşedintele a aprobat personal fiecare persoană în parte selectată pentru această echipă, răspunse Jordan. Cu toţii aveţi

un trecut şi o activitate indispensabile pentru succesul acestei operaţiuni. Amiralul şi domnul Giordino vor alcătui împreună un program de cercetare a fundului oceanului şi de salvare a oricăror fărâmături de la nava care a explodat. Numele de cod este "Mercedes".

Ochii obosiţi ai lui Pitt se mijiră cu hotărâre spre Jordan.

– Aţi răspuns numai la jumătate din întrebare.

Jordan îl temperă, spunând:

– Ajung şi la asta. Dumneata şi domnul Mancuso, pe-care cred că l-ai cunoscut, veţi acţiona ca o echipă de sprijin.

– Sprijin pentru ce?

– Pentru faza operaţiunii care necesită cercetare subterană şi submarină.

– Unde şi când?

– Rămâne de stabilit.

– Şi numele de cod?

Jordan îl privi pe Kern care răsfoia printr-un dosar cu hârtii şi apoi scutură din cap.

– Până acum nu s-a stabilit .

– Ar putea condamnaţii să-şi creeze propriul lor cod?

Jordan schimbă priviri cu Kern apoi ridică din umeri.

– Nu văd de ce nu.

Pitt îi zâmbi lui Mancuso.

– Ai vreo preferinţă?

Mancuso scoase pipa dintre dinţi.

– Las la alegerea ta, zise eLamabil.

– Atunci codul va fi "echipa Stutz."

– Jordan ridică capul.

– Poftim?

– N-am auzit de el, mârâi Kern.

– Stutz, pronunţă Pitt clar, unul dintre cele mai bune automobile clasice ale Americii, construit între 1911 şi 1935 la Indianapolis, Indiana.

– Îmi place, dădu Mancuso din cap aprobator.

Kern îl privi chiondorâş pe Pitt şi ochii îi căpătară o presie bănuitoare, de copoi.

– Îmi face impresia că nu luaţi în serios operaţiunea asta.

Jordan ridică din umerii înţelegător.

– Dacă aşa le place lor.

– Ok, zise Pitt fern, acum că această chestiune de pe linea de zi a fost clarificată, eu unul mă ridic şi plec. Se opri privească cadranul oval al ceasului său Doxa antiacvatic, del vechi. Am fost târât aici împotriva voinţei mele. În mele patruzeci şi opt de ore nu am dormit decât trei şi nu am ncat decât o singură dată. Trebuie să merg la baie. Şi încă ar nu am ce se petrece. Firește, civilii dumneavoastră şi aşamentul de puşcaşi marini pot să mă oprească dar în ţia asta aş putea să fiu rănit şi nu mai pot face parte din ipă! Ah, da, mai e o chestiune pe care nimeni nu s-a gândit o ridice.

– Ce chestiune? întrebă Kern încă şi mai enervat.

– Nu-mi amintesc ca lui Al şi mie să ne fi própus cineva în oficial să ne oferim voluntari.

Kern reacţionă de parcă ar fi înghiţit un ardei iute.

– Cum adică voluntari?

– Ştiţi, atunci când e vorba de cineva care îşi oferă serviciile năvoie, îi oferi Pitt definiţia pe un ton rece.

Se întoarse spre Giordino.

– Ai primit o invitaţie formală la petrecere, Al?

– Nu, afară doar de cazul în care nu s-a pierdut la poştă.

Pitt îl fixă sfidător pe Jordan când spuse:

– Cam asta-i regula jocului.

Apoi se întoarse spre Sandecker:

– Îmi pare rău, domnule amiral.

– Mergem? zise Giordino.

– Haidem.

– Nu puteţi pleca, zise Kern cu o seriozitate glacială. Aveţi e cu guvernul.

– Nu am nici un fel de contract să fac pe agentul secret. Vocea lui Pitt sună calm, complet netulburată. Doar dacă n-a avut loc vreo revoluție de când ne-am întors din fundul oceanului; trăim încă într-o țară liberă după câte știu.

– O clipă, vă rog, zise Jordan, acceptând cu înțelepciune punctul de vedere al lui Pitt.

Jordan dispunea de puteri aproape nelimitate și era obișnuit să conducă cu o mână de fier. Dar, totodată era foarte isteț și știa când să se dea după curent, chiar când acesta curgea în sens invers. Îl fixă pe Pitt cu interes și curiozitate. Nu observă ură, nici aroganță, numai un bărbat extenuat care fusese suprasolicitat. Studiase dosarul directorului Proiectelor Speciale NUMA. Trecutul lui Pitt era ca o carte de aventuri. Faptele erau venerabile și onorante. Jordan era suficient de abil pentru a nu intra în conflict cu un om pe care era al naibii de norocos că-l avea în echipă.

– Domnule Pitt, dacă vei avea răbdare încă câteva minute vă voi spune ceea ce trebuie să știți. Anumite detalii vor rămâne secrete. Nu cred c-ar fi înțelept ca dumneata și unele persoane de la această masă să fie puse la curent cu toate detaliile situației. Mie unul nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, dar asta e pentru protecția voastră. Înțelegeți?

Pitt încuviință din cap.

– Vă ascult.

– Japonia e în posesia bombei, le dezvălui șeful Serviciului de Securitate Națională. De cât timp o au și câte bombe vor fi construit nu cunoaștem. Dar tehnologia lor nucleară fiind avansată, Japonia a putut construi focoase de rachetă de peste un deceniu. Și în ciuda aderării lor zgomotoase la tratatul de neproliferare, cineva, sau un anume grup din structura lor de putere, a hotărât că au nevoie de o forță de intimidare pentru specularea valorii de șantaj a acesteia. Puținul pe care îl știm l-am aflat după următoarea întâmplare. Un vas japonez, ce transporta automobile Murmoto, precum și două sau mai multe bombe nucleare, a explodat în mijlocul Pacificului, târând după

un transatlantic norvegian de pasageri și marfă și o navă de cercetare britanică împreună cu echipajele acestora. De ce existau bombe nucleare pe nava japoneză? Le introduceau pe ascuns în porturile americane. În ce scop? Probabil pentru șantaj nuclear. Japonia poate să aibă bomba, dar nu are rachete și nici bombardiere cu rază lungă de acțiune pentru transport. Așa că ce-am face noi, dacă am fi în locul lor, pentru a proteja o structură de putere financiară care ajunge în buzunarul fiecărei țări a lumii? Introducem în secret arme nucleare în orice națiune sau combinație de națiuni cum ar fi Europa, care reprezintă o amenințare pentru imperiul nostru economic și le ascundem în amplasamente strategice. Apoi, dacă o anumită țară, să zicem SUA, se enervează, după ce liderii japonezi încearcă să impună politica lor Casei Albe, Congresului și comunității de afaceri, americanii le plătesc cu aceeași monedă, refuzând să înapoieze sute de miliarde de dolari împrumutate de la băncile japoneze și chiar amenință cu boicotul și sancțiuni comerciale asupra tuturor bunurilor japoneze? Măsuri extreme pe care senatorul Mike Diaz și membra Congresului Loren Smith le propun la Capitoliu chiar în timpul acestei discuții. Și poate, rețineți, dacă președintele ajunge la exasperare, ordonă forțelor militare superioare să instaureze o blocadă asupra insulelor japoneze, întrerupând aprovizionarea cu petrol și materii prime și paralizând întreaga producție. Mă urmăriți?

Pitt dădu din cap.

– V-am înțeles foarte bine.

– Acest scenariu presupus nu este exagerat, mai ales când cetățenii americani își vor da seama într-o bună zi că lucrează o lună pe an pentru plata unor datorii către creditorii străini, în cea mai mare parte japonezi. Sunt niponii îngrijorați? Nu, atât timp cât au puterea să apese pe butoane și să arunce în aer orice oraș din lume chiar înainte de știrile de la ora șase. De ce suntem noi ei? Să-i oprim, găsind ascunzătorile bombelor. Și să-i oprim înainte să-și dea seama că suntem pe urmele lor. Asta e sarcina echipei Buick". Stacy e agent operativ al Agenției de Securitate

Națională. Timothy e expert în energie nucleară, care s-a specializat în detectarea radioactivității. "Echipa Honda" condusă de James și Ray, care sunt agenți operativi de frunte ai CIA, are misiunea de a descoperi sursa bombelor și centrul de comandă care controlează exploziile. E oare acesta un coșmar înfricoșător? Absolut. Viețile a cinci sute de miliarde de oameni din țările care se află în competiție cu Japonia depind de ceea ce noi, toți cei aflați în jurul acestei mese, vom putea realiza în următoarele săptămâni. Dintr-o înțelepciune izvorâtă mai degrabă din ignoranță, Departamentul de Stat nu ne permite supravegherea secretă a națiunilor cu care ne aflăm în raporturi prietenești. Aflați în prima linie a sistemului principal de avertizare a acestei națiuni, suntem obligați să acționăm în umbră și să murim în obscuritate. Alarmele sunt gata să sune, fie că mă crezi, fie că nu, domnule Pitt, iar această echipă MAIT e ultimul mijloc folosit pentru a preveni un dezastru pe scară largă. Înțelegi cum stau lucrurile?

– Da..., zise Pitt încet. Mulțumesc domnule Jordan, înțeleg.

– Acum dorești să faci parte oficial din echipă?

Pitt se ridică și spre uimirea tuturor celor prezenți, cu excepția lui Giordino și Sandecker, zise:

– O să mă mai gândesc.

Apoi părăsi încăperea.

În timp ce cobora treptele spre aleea de lângă vechiul imobil părăginit, Pitt se întoarse și privi spre zidurile murdare și ferestrele bătute în scânduri. Scuturâ din cap cu mirare, apoi își coborî privirile spre agentul de pază îmbrăcat rufos și tolănit pe trepte și murmură:

– Deci aici sunt ochii și urechile marii republici?

Jordan și Sandecker rămaseră în sala de conferințe după ce toți ceilalți plecară.

Iritat și morocănos, amiralul îl privi pe Jordan și zâmbi ușor.

– Te deranjează fumul trabucului?

Jordan afișă o expresie de dezgust.

– Cam târziu mă întrebi Jim, nu crezi?

– Un obicei nenorocit, dădu din cap Sandecker. Dar nu mă jează să suflu fumul spre cineva, mai ales când acest va îmi ia oamenii tare. Și asta e exact ceea ce ai făcut tu, I-ai luat tare pe Pitt și pe Giordino.

– Știi al naibii de bine că e o stare de criză, zise Jordan . N-avem timp să ne purtăm cu mănuși ca primadonele.

Chipul lui Sandecker se întunecă. Arătă spre dosarul lui Pitt ra deasupra teancului dinaintea lui Jordan.

– Nu ți-ai făcut tema, altfel ai fi știut că Dirk Pitt este un t mai mare decât tine și cu mine la un loc. Puțini oameni ruit mai mult țării lor. Puțini oameni mai sunt ca el. Încă e re să fluiere *Yankee Doodle* sub un duș și crede că o ere de mână echivalează cu un contract și cuvântul unui e legământul său. Poate să fie priceput ca diavolul, dacă e s că prin asta sprijină drapelul și familia americană cât și ll-ul.

Dacă știe cât de urgentă e situația, zise Jordan încurcat, de eschivat și a plecat?

ndecker îl privi, apoi își îndreptă privirile spre schema atorică de pe ecranul luminat din spate, unde Kem "echipa Stutz".

-ai subestimat enorm pe Dirk, zise el aproape trist. Nu cum să știi că probabil chiar în secunda asta se gândește plan pentru a fi de folos operațiunii.

22

Pitt nu porni direct spre vechiul hangar căruia îi zicea de la marginea Aeroportului Internațional din Washington. du lui Giordino mai multe instrucțiuni și-l expedie un taxi.

O porni pe Constitution Avenue până ajunse la un rant japonez. Ceru un separeu liniștit într-un colț, se așeză u comanda. Între supa simplă de moluște și o tocană de eashimi, plecă de la masă și se îndreptă spre un telefon

coase un mic carnețel cu adrese din portofel și frunzări le cu numere de telefon până îl găsi pe cel căutat: Doctor l Nash (Payload Percy), Chevy Chase, Maryland. Nash chiul lui Pitt din partea mamei. Figura familiei, Nash se adesori cum obișnuia să asezoneze rețetele lui Dirk cu , când acesta era copil.

tt inseră moneda și formă numărul scris în dreptul ui.

teptă răbdător ca telefonul să sune de șase ori, în speranța h era acasă. Chiar și era, răspunzând cu jumătate de înainte ca Pitt să închidă.

– Doctor Nash la telefon, se auzi o voce răsunătoare și tinerească (avea optzeci și doi de ani).

– Unchiule Percy, Dirk la telefon.

– Oh, Dumnezeule, Dirk. Cam era timpul să-ți aud vocea. Nu i-ai telefonat lui unchiu-tău de cinci luni.

– Patru, îl corectă Pitt. Am participat la un proiect submarin.

– Ce face frumoasa mea soră și politicianul ăla antipatic cu care s-a măritat? Nici ei nu m-au sunat.

– N-am ajuns acasă până acum, dar mama și senatorul sunt la fel de ursuzi.

– Dar tu ce mai faci, nepoate? Ești sănătos?

– Sănătos și gata să mă iau la întrecere cu tine în Ma- rinda Park.

– Îți aduci aminte de asta, nu-i așa? Cred că n-aveai mai mult de șase ani pe vremea aia.

– Păi cum să uit? De câte ori încercam să te depășesc, mă aruncai în tufișuri.

Nash izbucni într-un râs jovial, așa cum îi era și felul.

– Niciodată să nu încerci să-i întreci pe cei mai vârstnici. Să știi că nouă ne place să ne dăm mai deștepți decât puștanii.

– De aceea și am nevoie de ajutorul dumitale și mă întrebam dacă n-am putea să ne întâlnim la sediul NUMA. Aș avea nevoie de inteligența dumitale.

– În ce problemă?

– Reactor nuclear pentru mașinile de curse.

Instantaneu Nash își dădu seama că Pitt evita subiectul la telefon.

– Când? întrebă el fără ezitare.

– Cât poți de repede.

– Într-o oră e bine?

– Ar fi grozav, zise Pitt.

– Unde ești acum?

– Mănânc niște sashimi japonez.

Nash gemu.

– Groaznic, Dumnezeu știe prin ce mediu poluat și toxic ă pești.

– Totuși are gust bun.

– Să știi că te spun maică-tii. Nu te-a crescut cum trebuie.

– Percy, ne vedem într-o oră.

Pitt puse receptorul în furcă și se întoarse la masă. Cât era mând, de abia se atinse de sashimi.

Se întreba meditativ dacă nu cumva una dintre bombele duse în țară ar fi putut fi îngropată sub podeaua rantului.

* * *

Pitt luă un taxi până la clădirea de zece etaje care adăpostea NUMA. Plăti șoferului și aruncă o privire scurtă în sus pereții de sticlă verde-smarald și care se terminau în vârf cu ală piramidală. Nefiind un iubitor al aspectului clasic ce-l au clădirile guvernamentale ale capitalei, amiralul ecker dorise una strălucitoare și modernă și o obținuse. era un atrium înconjurat de cascade și acvarii înțesate de marine exotice. Un glob uriaș se ridica în centrul podelei armură de un verde marin, având trasate contururile ice și geografice ale fiecărei mări, lac important și fluviu pământ.

t intră într-un ascensor gol și apăsă pe butonul numărul cu de biroul său de la etajul patru și urcă până la secția de ificații și informații de la ultimul nivel. Acolo se afla l cerebral al NUMA, o bancă a tuturor informațiilor, oricât runte, înregistrate vreodată pe oceane – științifice, istorice, ate și neimaginate. Acesta se găsea într-o vastă încăpere de computere pentru care Sandecker cheltuia un procent al bugetului NUMA, o constantă sursă de critică din unui mic grup al inamicilor săi din Congres.

otuși această formidabilă bibliotecă electronică econo- enorme sume de bani pentru sute de proiecte, deschisese

drumul unor numeroase descoperiri importante și ajutase la prevenirea mai multor dezastre naționale care nu fuseseră niciodată consemnate de mass-media.

Omul din spatele acestui supermarket de date extraordinare era Hiram Yaeger.

"Formidabil", era cel mai des întâlnit compliment oferit minții lui Yaeger, în timp ce aspectul lui era descris drept "șifonat". Cu părul lung, blond și încărunțit, legat într-o coadă, cu barbă bogată, ochelari de bunicuță, blugi Levi's frecați și pătați, Yaeger dădea impresia unei vechi relicve hippy. Curios, nu fusese niciodată așa ceva. Era un veteran decorat de trei ori în Vietnam, care luptase în marina militară. Dacă ar fi rămas să lucreze în domeniul computerelor în California și ar fi inițiat propria sa companie, ar fi ajuns în cele din urmă șeful unei corporații grozave și ar fi devenit un om foarte bogat. Dar pe Yaeger nu-l interesa să devină antreprenor. Era un paradox de primă clasă și unul dintre oamenii pe care Pitt îi aprecia cel mai mult.

Când amiralul Sandecker îi oferise conducerea vastului complex computerizat de date al NUMA, care beneficia de fonduri aproape nelimitate, Yaeger acceptase, își mutase familia într-o mică fermă din Sharpsburg, Maryland, și muncea ca un nebun opt zile pe săptămână. Stătea ore întregi ocupându-se de sistemele de date douăzeci și patru de ore pe zi, folosind trei schimburi de tehnicieni pentru a cumula și clasa datele oceanice provenind de la toate expedițiile curente americane și străine de pe tot globul.

Pitt îl găsi pe Yaeger la biroul său, amplasat pe un podium înalt și rabatabil, în centrul vastei încăperi. Yaeger dăduse dispoziții să fie construit astfel, pentru a putea ține sub supraveghere domeniul lui de un miliard de dolari. Mânca o pizza și bea o bere fără alcool, când îl zări pe Pitt și zvâcni în picioare cu un zâmbet larg.

– Dirk, te-ai întors!

Pitt urcă treptele spre altarul lui Yaeger, așa cum îl numeau ternii în spatele lui și își strânseră călduros mâinile.

– Salut Hiram.

– Ce rău îmi pare de "Tărâmul Umed", zise Yaeger serios. unt atât de fericit să te văd în viață. Doamne Dumnezeule, ca un criminal în regim de izolare. Stai puțin jos și tra- sufletul.

Pitt se uită cu poftă la pizza.

– Auzi, nu-mi dai și mie o bucățică?

– Asta e bună! Servește-te. Mai am una la dispoziție. Vrei ic de bere de asta falsificată? Zău că îmi pare rău că nu am nde să-ți dau una adevărată, dar tu mă știi pe mine.

Pitt se așeză și își trase în față o pizza generoasă plus două din cea a lui Yaeger și trei beri fără alcool, pe care geniul puterelor le păstra într-un mic frigider încorporat în birou. re înghițituri, Pitt îl puse la curent pe Yaeger cu umentele întâmplate până la salvarea sa, zborul până în aii relatându-l foarte pe scurt.

Yaeger ascultă cu interes, apoi zâmbi ca un judecător tic la un proces de divorț.

– Te-ai întors repede acasă, după cum văd.

– A intervenit ceva.

Yaeger râse.

– Dă-i drumu'. Nu te repezi să mănânci pizza. Ce se-învârte mintea aia diabolică a ta?

– Îl aștept din clipă în clipă pe un unchi de-al meu, doctor Nash. Percy a fost unul dintre specialiștii Proiectului hattan, care a construit prima bombă atomică. Fost director omisia de Energie Atomică, acum la pensie. Împreună cu genția ta de supercomputer și cu experiența lui Percy în nța armelor nucleare, vreau să creez un scenariu.

– Ceva conceptual?

– Ceva secret etc.

– Presupunând ce?

– O operațiune de contrabandă.

– Ce fel de contrabandă poate să fie?

– Aș prefera să-ți spun după ce vine și Percy.

– Un obiect solid, tangibil, poate cumva un focos nuclear? întrebă Yaeger cam încrezut.

Pitt îl privi.

– S-ar putea.

Yaeger se ridică leneș în picioare și porni în jos pe scări.

– În timp ce-l așteptăm pe unchiul tău, încălzesc computerul CAD/CAM.

Dispăru spre etajul computerelor înainte ca Pitt să-l întrebe la ce se gândea.

23

O generoasă barbă albă flutura în jurul chipului lui Payload Percy și-i acoperea jumătate din cravata de lână scoțiană. Avea un nas borcănat, sprâncene conturate și ochii oblici ai unui conducător de tren, croit să depisteze emigranții în ținutul indienilor. Privea lumea cu expresia unui personaj care făcea reclamă pentru bere la televizor și părea mult mai tânăr decât cei optzeci și doi de ani ai săi.

Pentru Washington era îmbrăcat ferchez. Percy nu suporta costumul bleumarin cu dungi gri subțiri, care era atât de comun. Intră în complexul de computere NUMA îmbrăcat într-un sacou sport, mirosind a lavandă, cu batistă la buzunar și cravată potrivită, pantaloni gri și cizme de cowboy din piele de șopârlă.

Cu toate că jumătate din văduvele tentante de pe o rază de o sută de mile îl curtau și îi întrețineau prietenia, Percy reușise într-un fel sau altul să rămână burlac. O personalitate mereu solicitată la petreceri, mare coseur, era un gurmand care deținea o pivniță de vinuri invidiată de toți amatorii de distracție.

Latura serioasă a caracterului său era cunoașterea extraordinară a artei mortale pe care o implică armele nucleare. La Los Alamos Percy lucrase de la început și rămăsese la datorie

lucrând pentru Comisia de Energie Atomică și agenția care îi succedase timp de aproape cincizeci de ani. Mulți conducători din lumea a treia și-ar fi oferit întreaga avere pentru talentele lui Percy.

Era unul dintre acei foarte puțini experți care puteau să asambleze o bombă nucleară funcțională în propriul garaj la prețul unei mașini de tăiat iarbă.

– Dirk, băiatule! explodă el. Ce bine-mi pare să te văd.

– Arăți formidabil, zise Pitt în timp ce se îmbrățișau.

Percy ridică din umeri cam trist.

– Păcătosul ăsta de serviciu al circulației mi-a ridicat permisul de conducere a motocicletei, dar totuși pot să-mi conduc bătrânul meu Jaguar XK-21.

– Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să mă ajuți.

– Fii serios, tot timpul la dispoziție.

Pitt îl prezentă pe Percy lui Hiram Yaeger. Bătrânul îl examină pe Yaeger atent din cap până în picioare. Pe chip avea o expresie de amuzament blând.

– Poți să cumperi haine ca astea decolorate și prespălate de undeva? întrebă el pe un ton de conversație.

– De fapt nevastă-mea le înmoaie în soluție de urină de cămilă, coada rândunicii și suc de ananas, răspunse Yaeger cu o mutră serioasă. Le înmoaie și le dă aerul acela special de decență.

Percy râse.

– Da, aroma m-a făcut să mă gândesc la niște ingrediente secrete. Îmi face plăcere să te cunosc, Hiram.

– La fel, dădu Hiram din cap. Cred.

– Să începem, zise Pitt.

Yaeger trase două scaune suplimentare lângă ecranul unui computer care era de trei ori mai mare decât majoritatea modelelor. Așteptă până când Pitt și Percy se așezară, apoi întinse ambele mâini în față de parcă ar fi zărit o nălucă.

– Ultima creație în domeniu, îi instrui el. Se numește CAD/CAM, un acronim pentru Computer – Aided Design/

Computer – Aided Manufacturing. Esențialmente un sistem computerizat de grafice, dar și o mașină vizuală supersofisticată care permite proiectanților și inginerilor să alcătuiască desene frumos detaliate ale oricărui obiect mecanic imaginabil. Fără compas, busolă sau teu. Poți să programezi toleranțele și apoi pur și simplu să trasezi o schiță simplă pe ecran cu un creion electronic. Apoi computerul o va transforma într-o formă precisă elaborată sau în trei dimensiuni.

– Uimitor, murmură Percy. Poți să separi secțiuni diferite desenelor și să accentuezi detaliile?

– Da, și mai pot să aplic și culori, să schimb forme, să simulez condiții de stres și să înregistrez schimbările, apoi să stochez rezultatele în memoria computerului pentru a fi rechemate într-un procesor de cuvinte. Aplicațiile de la proiectare la produsul finit sunt dispuse în trepte.

Pitt încălecă pe scaun și își puse bărbia pe spătar.

– Ia să vedem dacă ne duce la lozul cel mare.

Yaeger îl examină peste ochelarii de bunicuță.

– Noi în branșă numim asta conceptualizare.

– Dacă termenul ăsta te face mai fericit.

– Deci ce căutăm? întrebă Percy.

– O bombă nucleară, răspunse Pitt.

– Unde?

– Într-un automobil.

– Care urmează să fie trecut peste graniță? îl chestionă intuitiv.

– Cam așa ceva.

– Pe uscat sau pe mare?

– Pe mare.

– Asta are ceva de-a face cu explozia din Pacific de acum câteva zile?

– Nu știu.

– Băiete, la ghicitori din astea sunt de neînvins. Totodată sunt curent cu ce se întâmplă în domeniul nuclear. Și știi,

bineînțeles, că în afară de Președinte, am avut acces la cele mai înalte secrete cu putință.

– Unchiule, încerci să-mi spui ceva?

– Mă crezi dacă îți spun că am fost primul consultat de Ray Jordan după explozia din Pacific?

Pitt zâmbi învins.

– Atunci știi mai mult decât mine.

– Că Japonia ascunde în toată țara bombe nucleare în automobile, da, atât știu. Dar Jordan nu a considerat oportun să folosească un bătrân în operațiunea asta, așa că pur și simplu mi-a folosit creierul și m-a trimis la plimbare.

– Consideră-te angajat. Tocmai ai devenit membru al "echipei Stutz". Și tu la fel, Hiram.

– O să dai de dracu' când Jordan va afla că ți-ai luat întăriri.

– Dacă avem succes, o să-i treacă.

– Cum e chestia asta cu bombe japoneze în mașini? întrebă Yaeger neîncrezător.

Percy îi puse mâna pe umăr.

– Ceea ce suntem pe cale să încercăm aici, Hiram, trebuie să fie ținut în cel mai strict secret.

– Hiram e sigur din punctul ăsta de vedere, zise Pitt.

– Atunci suntem gata să începem vânătoarea.

– Câteva date în plus mi-ar fi de folos, zise Yaeger fixându-l pe Percy.

Bătrânul expert în probleme atomice îi întâlni privirea.

– Prin anii 1930, Japonia pleca la război pentru a-și construi un imperiu economic, încrezătoare în propriile sale puteri. Acum, cu cincizeci de ani mai târziu, dorește să pornească din nou la luptă, numai că, de data aceasta, ca să-l protejeze. În cel mai mare secret și-au construit arsenalul nuclear, înainte ca altcineva să se fi gândit să-i verifice existența. Cota de plutoniu și uraniu pentru arme a fost obținută din dispozitive nucleare civile. Faptul că dețineau bomba a fost totodată trecut cu vederea, deoarece nu au dispus de un sistem de lansare cum ar fi

rachete cu rază lungă de acțiune, sisteme de navigare, bombardiere sau submarine purtătoare de rachete.

– Credeam că japonezii semnaseră tratatul de neproliferare nucleară, zise Yaeger.

– Adevărat, guvernul și majoritatea oamenilor sunt total împotriva armelor atomice. Dar forțe din spatele principalei elite politice au construit clandestin un arsenal nuclear. Acesta a fost construit mai degrabă pentru apărare împotriva unei amenințări economice, decât ca factor militar de intimidare. Conceptul lor a fost că bombele pot fi folosite ca o amenințare, în eventualitatea unui război comercial total și ca o asigurare a continuării exportului de mărfuri în Statele Unite și Europa. Sau dacă s-ar ajunge cumva la o blocadă navală în jurul insulelor lor.

Yaeger era tulburat; Pitt îl simțea.

– Vreți să spuneți că am putea să stăm pe o bombă atomică?

– Poate să fie la câteva blocuri mai încolo, zise Pitt.

– E de neimaginat, murmură Yaeger cu mânie. Câte or fi introdus în țară?

– Nu știm până acum, răspunse Pitt. S-ar putea să fie și o sută. Totodată noi nu suntem singura țară amenințată. Sunt răspândite în toată lumea.

– Situația se înrăutățește, zise Percy. Dacă bombele au fost într-adevăr plasate în metropolele internaționale majore, japonezii sunt în posesia posibilității de distrugere totale. E o amenințare eficientă. O dată ce bombele sunt amplasate, posibilitatea lansării accidentale sau neautorizate a unei rachete e eliminată. Nu există mod de apărare împotriva lor, nici timp de reacție, nici sisteme cosmice pentru a opri focoasele, nici mod de alertare și nici posibilitatea unei contralovituri. În momentul care apasă pe buton, explozia este instantanee.

– Sfinte Cristoase, ce putem face?

– Să le găsim, zise Pitt. Ideea este că bombele sunt introduse în țară cu navele ce transportă mașini. Bănuiesc că

sunt ascunse în interiorul acestora. Cu ajutorul computerului tău atât de deștept vom încerca să aflăm cum anume.

– Dacă sunt aduse pe vas, zise Yaeger hotărât, inspectorii vamali, care caută droguri, le vor găsi.

Pitt scutură din cap.

– Avem de-a face cu o operațiune sofisticată, condusă de profesioniști, specialiști în tehnologie înaltă. Își cunosc meseria. Vor proiecta bomba ca o parte integrantă a mașinii, pentru a elimina riscul unei cercetări amănunțite. Vameșii sunt atenți la cauciucuri, rezervoare de carburant, tapițerie, oriunde există un spațiu de aer. Astfel încât trebuie să fie ascunsă într-un loc unde nici cel mai experimentat vameș să nu o poată găsi.

– Complet imună la tehnicile de descoperire cunoscute deja, fu de acord Yaeger.

Percy fixa podeaua gânditor.

– În regulă, acum să vorbim despre mărime.

– Asta e domeniul *tău*, zâmbi Pitt.

– Mai scutește-mă, nepoate. Eu trebuie să știu cel puțin modelul mașinii și nu prea sunt adeptul automobilelor japoneze.

– Dacă e o Murmoto, trebuie să fie probabil o limuzină sport.

Expresia jovială de pe chipul lui Pitt deveni extrem de serioasă.

– Ca să rezumăm, căutăm un dispozitiv nuclear compact în jur de zece kilograme, care nu e detectabil în interiorul unei limuzine de mărime medie.

– Care poate fi amorsată și detonată de la mare distanță, adăugă Pitt.

– Dacă șoferul nu e un sinucigaș, asta e de la sine înțeles.

– La ce mărime a bombei ne gândim? întrebă Yaeger inocent.

– Pot să varieze în formă și mărime începând cu un butoi și terminând cu o minge de baseball, răspunse Percy.

– O minge de baseball, murmură Yaeger neîncrezător. Dar o bombă atât de mică poate provoca distrugeri substanțiale?

Percy își ridică privirea spre tavan de parcă ar fi văzut efectele dezastrului.

– Dacă focosul are, să zicem, în jur de trei kilotone, ar putea probabil să pună la pământ centrul Denver-ului, Colorado, cu imense incendii provocate de explozie, care se pot împrăștia foarte departe, în suburbii.

– O situație îngrozitoare, zise Yaeger.

– E adevărat, dar trebuie să o luăm în considerație, din moment ce mai multe națiuni din lumea a treia posedă arme nucleare. Percy gesticulă către ecranul gol. Ce folosim ca model pentru exemplificare?

– Ford Taunus-ul familiei mele, fabricație '89, răspunse Yaeger. Experimental am inserat toate piesele în inteligența computerului. Pot să vă ofer imagini mărite ale părților specifice sau forma solidă completă.

– Un Taunus e un model potrivit, fu de acord Pitt.

Degetele lui Yaeger zburdară câteva clipe pe claviatură și apoi se lăsă pe spate cu mâinile încrucișate. O imagine apăru pe ecran în culori aprinse. Altă comandă din partea lui Yaeger și o limuzină cu patru uși Ford Taunus, roșu metalizat, începu să se rotească în diferite unghiuri de parcă era pe un postament rulant care trecea de la orizontal la vertical.

– Poți să ne introduci în interior? întrebă Pitt.

– Intrăm, îi confirmă Yaeger.

O apăsare pe buton și parcă pătrunseră prin metalul solid în vederile în secțiune ale șasiului și corpului interior al mașinii. Ca fantomele care plutesc pe ziduri, văzură clar fiecare sudură, țeavă și șurub. Yaeger îi purtă prin interiorul diferențialului, de-a lungul osiei, prin curelele de transmisie în inima motorului.

– Uluitor, murmură Percy admirativ. E ca și cum te-ai plimba printr-o plantă care crește. Dacă am fi avut noi mașinăria asta în '42, am fi putut pune capăt teatrelor de război din Europa și Pacific cu doi ani mai devreme.

– Ce noroc pentru nemți că n-ați avut bomba în '42, îl tachină Yaeger pe Percy.

Percy îi aruncă o privire severă pentru o clipă şi apoi îşi îndreptă atenţia înapoi spre imaginea de pe ecran.

– Vezi ceva interesant? îl întrebă Pitt.

Perey se trase de barbă.

– Cutia de transmisie ar fi un container bun.

– Nu e bine. Nu poate fi în motor sau în cutia de viteze. Maşina trebuie să poată fi condusă în mod normal. Asta elimină posibilitatea unei baterii sau radiator descărcate, zise Yaeger. Poate amortizoarele.

Percy scutură scurt din cap.

– Merge pentru o bombă explozivă din plastic de formă tubulară, dar diametrul e prea îngust pentru un dispozitiv nuclear.

Studiară în tăcere imaginile încă câteva minute, în timp ce tastatura lui Yaeger îi conduse într-o călătorie printr-un automobil pe care puţini oameni o văd vreodată. Arborele şi cuzineţii, sistemul de frânare, mecanismul de pornire şi alternatorul, toate fură examinate şi respinse.

– Am ajuns la accesoriile opţionale, zise Yaeger.

Pitt căscă şi se întinse. În ciuda concentrării, de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi.

– N-ar putea fi în dispozitivul de încălzire?

– Configuraţia nu e potrivită, răpunse Percy. În recipientul de spălare a parbrizului?

Yaeger scutură din cap.

– E prea evident.

Deodată Pitt înţepeni.

– Dispozitivul de aer condiţionat, izbucni el. Compresorul din dispozitivul de aer condiţionat.

Yaeger programă iute computerul pentru a ilustra imaginea din interior.

– Maşina poate fi condusă şi nici un vameş nu va pierde două ore să o dezasambleze pentru a vedea de ce nu produce aer condiţionat.

– Scoate ce-i înăuntru şi vei obţine un lăcaş perfect pentru a adăposti o bombă, zise Pitt analizând imaginea computerului. Tu ce crezi Percy?

– Bobinele condensatorului pot fi modificate pentru a include un dispozitiv pentru amorsare şi detonare, confirmă Percy. O cutie îngrijită, o cutie foarte îngrijită. Spaţiu mai mult decât suficient pentru a adăposti o bombă capabilă să distrugă o zonă întinsă. Bună treabă domnilor, cred că am rezolvat misterul.

Pitt se îndreptă spre un birou liber şi ridică receptorul. Formă numărul liniei telefonice directe dată de Kern, la instruirea echipei MAIT. Când o voce răspunse la celălalt capăt zise:

– La telefon domnul Stutz. Spuneţi-i vă rog domnului Lincoln că problema se află în dispozitivul de aer condiţionat al maşinii sale. La revedere.

Percy îi aruncă lui Pitt o privire amuzantă.

– Ştii cu adevărat cum să pui problema oamenilor, nu-i aşa?

– Fac şi eu ce pot.

Yaeger stătea privind la interiorul compresorului a cărui imagine o mărise pe ecran.

– E o muscă în ciorbă, zise el încetişor.

– Ce? întrebă Percy. Ce ai spus?

– Deci îi deranjăm pe japonezi şi ei vor să ne plesnească. Nu au cum să elimine toate mijloacele noastre de apărare, mai ales submarinele nucleare. Forţa noastră de represalii le-ar dezintegra întregul şir de insule. După părerea mea, cred că lucrul ăsta nu e posibil şi ar conduce la suicid. Nu-i decât o cacealma.

– Teoria ta are o mică problemă, zise Percy zâmbindu-i răbdător lui Yaeger. Japonezii au băgat în treaba asta cele mai bune creiere în materie de informaţii şi au prins puterile mondiale în călcâiul lui Ahile. Din punctul lor de vedere consecinţele tale nu sunt aşa de catastrofale. Am făcut contract cu japonezii să-i ajutăm la cercetarea defensiv-strategică pentru

distrugerea focoaselor rachetelor atacatoare. În timp ce liderii noștri au abandonat proiectul, ca fiind prea costisitor și nefuncțional, ei au mers înainte cu eficiența lor obișnuită și au pus la punct un sistem de apărare foarte bun.

– Vrei să spui că sunt invulnerabile? întrebă Yaeger șocat.

Percy neagă din cap.

– Nu încă. Dar dă-le încă doi ani și vor avea un sistem *Războiul Stelelor* deosebit, iar noi nu.

24

În spatele ușilor închise din clădirea Capitoliului, o subcomisie selectă se întrunea pentru a cerceta și evalua influența culturală și economică japoneză asupra Statelor Unite. Cuvintele acestea elegante erau un frumos mod de a spune că anumiți membri ai Congresului erau turbați de furie din cauza a ceea ce ei considerau situația de ostatic a Statelor Unite în fața curubului din ce în ce mai strâns al capitalului japonez.

Ichiro Tsuboi, directorul general al Kanoya Securities, cea mai mare companie de garanții din lume, stătea în fața comitetului Congresului la o masă aflată mai jos față de biroul lung și curbat ca o tejghea. Era flancat de patru din consilierii lui ăți, care îi iritau pe membrii comitetului cu gălăgioasele lor consultații, înainte ca Tsuboi să răspundă la fiecare întrebare.

Tsbuoi nu avea aspectul acelui financiar gigantic, posesor al unei companii de garanții care poseda suficient capital încât să-i înghită pe Paine Webber, Charles Schwab, Merrill Linch și restul onoratelor agenții de bursă de pe Wall Street. De fapt cumpărase deja acțiuni serioase în mai multe dintre acestea. La rup era scund și zvelt și avea un chip pe care unii îl asemănau cu acela al proprietarului jovial al unei case de gheișe.

Biblioteca Jud. Constanța

Privirea lui Tsuboi era înşelătoare. Putea privi cu uşurinţă în ochii unor membri protecţionişti ai Congresului care aruncau flăcări din priviri. Rivalii lui din Japonia şi din străinătate se temeau de el şi îl urau din motive generate de experienţă. Tsuboi era la fel de necruţător pe cât era de viclean. Prin manevrele lui financiare abile ajunsese un fel de mit, al cărui dispreţ pentru America şi naţiunile europene nu era nici pe departe un secret bine păzit. Cei mai isteţi agenţi de bursă pentru investiţii cât şi corsarii financiari din Wall Street erau porumbei, în comparaţie cu acest guru al bursei din Tokio. El poseda puterea să dărâme cu o singură mână stâlpii de susţinere a economiei americane.

Şedea şi înregistra cu politeţe întrebările selectului comitet, zâmbind cu o curtoazie înnebunitoare în tot timpul interogatoriului şi răspunzând la fel de lejer de parcă ar fi conversat cu oaspeţii la cină.

– Ca onoraţii membri ai Congresului să scoată o legislaţie care să oblige companiile japoneze să-şi vândă majoritatea drepturilor din afacerile noastre în Statele Unite companiilor dumneavoastră doar la un procent din valoarea lor, nu e nimic altceva decât naţionalizare. Credibilitatea afacerilor americane va fi compromisă în întreaga lume. Se va crea haos. Sistemele bancare se vor prăbuşi laolaltă cu valutele internaţionale. Naţiunile industrializate vor fi falimentare. Şi în ce scop? După umila mea părere, investitorii japonezi sunt cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată poporului american.

– Nu există o astfel de legislaţie în curs de elaborare, rosti tăios senatorul Mike Diaz. Eu am zis aşa: acelea din companiile dumneavoastră, care operează şi adună profit pe sol american, ar trebui să fie supuse acelorași reguli şi impozite ca ale noastre. Pieţele voastre de capital rămân închise pentru noi. Americanii nu au voie să cumpere terenuri şi proprietăţi în cadrul companiilor voastre, în timp ce dobânzile japoneze scapă de impozit în ţara asta, domnule Tsuboi, iar dumneavoastră cunoaşteţi treaba asta al naibii de bine.

Singurul om care nu era intimidat de Tsuboi era senatorul democrat de New Mexico, Michael Diaz, preşedintele comitetului, sufletul unei mişcări care avea intenţia nu numai să limiteze, dar să diminueze investiţiile străine în guvernul, afacerile şi terenurile americane şi dacă ar fi fost după el să impună embargouri comerciale asupra tuturor produselor japoneze de import.

Rămas văduv pe la cincizeci de ani, Diaz era singurul senator care trăia tot timpul la birou. Avea o micuţă baie particulară şi o încăpere auxiliară cu pat, frigider, maşină de gătit şi chiuvetă. În ultimii douăzeci şi cinci de ani fusese numit politicianul cel mai muncitor de pe Capitol Hill întrucât, obiceiurile lui de lucru rămăseseră neschimbate. Soţia îi murise de diabet la scurt timp după ce fu ales pentru prima candidatură. Nu aveau copii şi de la moartea ei nu-i trecuse nici o clipă prin cap să se recăsătorească.

Părul era de un negru desăvârşit, pieptănat pe spate într-o freză înaltă, chipul rotund şi oacheş cu ochii căprui închis şi cu buze care se deschideau uşor dezvelind nişte dinţi strălucitori de un alb perfect. Când era pilot de elicopter militar în Vietnam aparatul fusese doborât, iar el rănit la genunchi.

Capturat şi transportat la Hanoi, petrecu doi ani în închisoare. Temnicerii lui nu-i îngrijiseră piciorul şi acum şchiopăta, mergând cu ajutorul unui baston.

Un adept al liniei dure împotriva influenţei şi amestecului străin în afacerile americane, Diaz luptase pentru introducerea unor restricţii comerciale şi tarife înalte şi împotriva a ceea ce el vedea ca practici de investiţii şi comerciale incorecte din partea guvernului japonez. Vedea această luptă cu Japonia ca pe ceva mai mult decât o bătălie economică, ca pe un război financiar în care Statele Unite erau deja înfrânte.

– Domnule preşedinte?

Diaz dădu din cap spre o membră reprezentativă a comitetului.

– Da, doamnă Smith, vă rog.

– Domnule Tsuboi, începu ea, aţi afirmat înainte că dolarul ar trebui înlocuit cu yenul. Nu credeţi că exageraţi?

– Nu, atâta timp cât investitorii japonezi finanţează cincizeci şi cinci la sută din deficitul dumneavoastră bugetar, răspunse Tsuboi fluturând din mână. Conversiunea monedei dumneavoastră într-a noastră nu este decât o chestiune de timp.

Membrei Congresului american Loren Smith din Colorado nu-i venea să creadă cele auzite. Înaltă, remarcabilă, cu păr castaniu deschis şi ochi violeţi, reprezenta un district din vestul ţării. Debordând de energie, era elegantă ca un lynx şi cu o îndrăzneală de băieţoi. Respectată pentru abilitatea ei politică, avea o mare influenţă în Congres.

Mulţi bărbaţi puternici din Washington încercaseră să-i câştige favorurile, atât în interiorul cât şi în afara Congresului, dar era o persoană independentă şi se întâlnea numai cu bărbaţi care nu aveau nimic de-a face cu afacerile şi politica. Păstra o legătură secretă cu un bărbat pe care îl admira profund şi se simţea bine la gândul că nu vor putea niciodată trăi împreună ca prieteni intimi sau ca soţ şi soţie. Fiecare avea viaţa lui, întâlnindu-se numai când erau dispuşi.

– Cum ar putea fi relaţiile noastre mai apropiate decât sunt acum? întrebă Loren. Bunurile filialelor bancare japoneze din Statele Unite depăşesc cu mult pe cele ale băncilor americane luate împreună. În ţara asta peste un milion de americani lucrează deja la patroni japonezi. Traficul dumneavoastră de influenţă, prin pragmatismul său, a cumpărat pur şi simplu guvernul american. Deţineţi terenuri americane în valoare de opt miliarde de dolari. Ceea ce înţelegeţi dumneavoastră, domnule Tsuboi, prin colaborare mai strânsă între naţiunile noastre este ca Japonia să ne dirijeze economia şi relaţiile internaţionale. Am greşit cu ceva? Vă rog răspundeţi.

Tsuboi nu era obişnuit să fie luat la întrebări de o femeie. Mişcarea feministă în Japonia era aproape inexistentă. Femeile sunt excluse din sistemul afacerilor. Nici un bărbat japonez nu

primeşte ordine de la soţia lui. Siguranţa de sine începu să i se clatine, iar consilierii rămaseseră cu gura căscată.

– Preşedintele şi Congresul pot să înceapă cu asigurări că nu veţi închide niciodată piaţa pentru produsele şi investiţiile noastre, răspunse Tsuboi evaziv. Totodată ar trebui să ne permiteţi să intrăm în ţara dumneavoastră fără viză.

– Şi dacă nu împărtăşim asemenea sugestii?

Tsuboi ridică din umeri şi zâmbi veninos.

– Noi suntem creditorii. Dumneavoastră datornicii, cea mai mare naţiune din lume. Dacă suntem ameninţaţi, nu vom avea altă cale decât să folosim mecanismul cu pârghii în favoarea intereselor noastre.

– Cu alte cuvinte, America a devenit aservită Japoniei.

– Din moment ce Statele Unite se află într-o stare de declin, iar naţiunea mea este într-o incredibilă ascensiune, poate ar trebui să luaţi în consideraţie acceptarea metodelor noastre. Cetăţenii dumneavoastră ar trebui să studieze cultura noastră ceva mai profund. Ar avea ceva de învăţat.

– Este oare un motiv pentru care vastele voastre operaţiuni din străinătate sunt conduse de tehnicieni de ai voştri şi nu de specialişti ai ţărilor gazdă?

– Noi angajăm personal local, răspunse Tsuboi de parcă s-ar fi simţit jignit.

– Dar nu în posturi de conducere. Dumneavoastră angajaţi maiştri, secretari şi paznici. Aş mai adăuga, foarte puţine femei şi lucrători minori. Aţi reuşit totodată să excludeţi sindicatele.

Doamna senator Smith fu nevoită să aştepte răspunsul în timp ce Tsuboi conversa în japoneză cu oamenii lui. Fie nu ştiau, fie nu le păsa că vocile lor şoptite erau înregistrate şi traduse. Un flux continuu de pagini cu discuţiile traduse apărea mereu în faţa senatorului Diaz.

– Trebuie să înţelegeţi, răspunse Tsuboi în cele din urmă, nu avem prejudecăţi, dar pur şi simplu nu considerăm că e normal să permitem celor din vest, care nu sunt versaţi în

metodele noastre şi nu respectă obiceiurile noastre naţionale, să ocupe posturi înalte în întreprinderile japoneze din străinătate.

– Nu aşa se pune problema, domnule Tsuboi, replică Loren cu încordare. Cred că vorbesc în numele majorităţii americanilor când spun că nu mă interesează ideea de a fi trataţi cu dispreţ de cetăţeni străini naturalizaţi, în propria noastră grădină.

– Este neplăcut ceea ce spuneţi, doamnă Smith. Vorbind în numele poporului meu, eu nu scuz intruziunea pe care o sugeraţi. Pur şi simplu dorim să scoatem un profit, fără a călca pe cineva pe bătătură.

– Da, suntem perfect la curent cu propriul interes în afaceri japoneze, care se manifestă atât de ostentativ. Mă refer la vânzarea tehnologiei strategice militare şi de computere către blocul sovietic*. Pentru funcţionari corporativi ca dumneavoastră, Uniunea Sovietică, Germania de Est, Cuba, Iran şi Libia sunt pur şi simplu clienţi.

– Problemele ideologice şi morale internaţionale nu ne preocupă. A le pune înaintea chestiunilor practice privind comerţul economic nu înseamnă nimic pentru modul nostru de gândire.

– Încă o întrebare, zise Loren. E adevărat că aţi înaintat propunerea ca guvernul dumneavoastră să cumpere în întregime statul Hawaii, aşa încât deficitul comercial între Statele Unite şi Japonia să fie echilibrat?

Tsuboi nu se consultă cu ajutoarele sale, dar răspunse aprig.

– Da. Am propus această măsură. Japonezii formează majoritatea populaţiei din Hawaii şi companiile noastre posedă

* Istoria a luat-o înaintea evenimentelor imaginate de autorul acestui roman. Popoarele au pulverizat formaţiuni statale ca Germania de Est – octombrie 1990, prin deschiderea graniţelor şi prăbuşirea zidului Berlinului – şi Uniunea Sovietică – puciul din august şi evenimentele din decembrie 1991 – obţinându-şi independenţa şi statutul naţional firesc.

Aşa încât toate referirile la aceste state sau alte elemente legate de istoria lor contemporană vor fi luate de cititor ca atare (n.tr.).

zeci şi doi la sută din teren. Am mai sugerat şi faptul ca statul lifornia să fie transformat într-o comunitate economică mbinată aparţinând Japoniei şi Americii. Deci avem o imensă ână de lucru, pe care o putem exporta şi capitalul nostru poate nstrui sute de întreprinderi.

– Consider concepţiile dumneavoastră extrem de antipatice, e Loren înăbuşindu-şi mânia. Raptul Californiei de către munitatea de afaceri japoneză nu se va întâmpla niciodată. n păcate, ni s-a spus că multe din cartierele rezidenţiale din waii sunt aproape numai pentru japonezi, iar într-un număr de uburi de golf şi de recreaţie americanii nu au acces. Loren se ri pentru a-l fixa pe Tsuboi cu privirea, înainte de a continua un ton sever: Eu sunt dintre cei care se vor opune acestei azii şi voi lupta împotriva ei cu toate mijloacele oferite de ziţia pe care o am.

Un murmur aprobator se auzi în încăpere. Câţiva aplaudară timp ce Diaz zâmbi şi ciocăni uşor în semn de linişte.

– Cine ştie ce se va întâmpla în viitor, zâmbi Tsuboi cu un de superioritate. Noi nu avem un plan secret pentru a luenţa guvernul dumneavoastră. Aţi pierdut jocul economic forfeit.

– Dacă am pierdut, înseamnă că nu i-am prins pe hoţii de avre sprijiniţi de Compania de garanţii Kanoya, rosti scurt en.

– Voi, americanii, trebuie să învăţaţi să acceptaţi realitatea. că noi cumpărăm America, asta se întâmplă pentru că voi o eţi.

Puţinii spectatori participanţi la şedinţă şi numerosul onal al Congresului ridicară din umeri în faţa acestei minţări voalate, sentimentul de ostilitate încercat ntuându-se. Ciudata combinaţie de aroganţă şi umilinţă, iteţe şi forţă imprimă încăperii o atmosferă neplăcută şi iştitoare.

Privirea lui Diaz era dură când se aplecă pe deasupra mesei nferinţă către Tsuboi.

– Cel puțin există două avantaje de partea noastră în această situație nefericită.

Pentru prima dată Tsuboi păru încurcat.

– Despre ce avantaje vorbiți, domnule senator?

– Unu, un pas în plus – și investițiile voastre, care sunt, în mare majoritate, cuvinte pe hârtie și monitoare de computer, vor fi anulate. Doi, americanul urât nu mai există, zise Diaz cu un ton rece ca vântul din Antarctica. A fost înlocuit de japonezul urât.

25

După ce-l lăsă pe Pitt la Cartierul General Federal, Giordino ă un taxi spre Departamentul Comerțului de pe Constitution venue. Bazându-se pe un prieten care era secretar asistent la epartamentul de Afaceri Interne și Internaționale, împrumută dosar cu inventarul de import al mașinilor Murmoto. Apoi ă un taxi spre Alexandria, Virginia. Se opri o singură dată, ntru a verifica o adresă din cartea de telefon. Clădirea pe care căuta adăpostea rețeaua de distribuție a Corporației Murmoto otor pentru cinci state. Formă numărul și o întrebă pe lefonistă cum se poate ajunge acolo.

Era târziu după-amiază și deja o pală de vânt rece de ceput de toamnă trecu printre copaci și începu să smulgă nzele. Taxiul se opri la curba din fața unui imobil modern de ărămidă roșie cu largi ferestre din sticlă de culoarea bronzului. n înscris cu litere de aramă pe gazonul din față o identifica ept Corporația de Distribuție Murmoto Motor.

Giordino plăti taximetristului și se opri o clipă, studiind arcul de mașini. Era înțesat cu automobile Murmoto. Nu se edea nici o mașină americană sau europeană.

Pătrunse prin ușa dublă a intrării principale și se opri în fața nei recepționere japoneze foarte drăguțe.

– Pot să vă ajut? întrebă ea drăgălaș.

– Albert Giordino, Departamentul Comerțului, răspunse el. Aș dori să vorbesc cu cineva în privința noilor transporturi de automobile.

Se gândi o clipă apoi se uită în cartea personalului.

– Adică cu domnul Dennis Suhaka, directorul transporturilor. Îl voi anunța că doriți să-l vedeți, domnule Giordano.

– Giordino, Albert Giordino.

– Mă scuzați, mulțumesc.

În mai puțin de un minut o secretară înaltă și arătoasă, cu descendență asiatică, dar care suferise o intervenție chirurgicală pentru a-i modifica forma ochilor, veni în hol și-l escortă pe Giordino la biroul lui Suhaka. În timp ce străbătea un coridor lung cu o mochetă bogată, Giordino se amuză de titlurile afișate pe uși. Nu exista președinte, nici vicepreședinți, nici administratori, fiecare era director de ceva sau altceva.

Suhaka era rotofei și jovial. Zâmbea larg când veni din spatele biroului și îi strânse mâna lui Giordino.

– Dennis Suhaka, domnule Giordino. Cu ce pot să ajut Departamentul Comerțului?

Spre ușurarea lui Giordino, Suhaka nu îl întrebă nimic în legătură cu aspectul lui exterior și nici nu-i ceru actul de identitate.

– Nu mare lucru. O hârtie tipic birocratică pentru statistică. Șeful meu mi-a cerut să mă opresc aici în drumul meu spre casă și să verific numărul mașinilor importate și transportate pe mare de comercianții voștri, față de cifrele date de cartierul general din Tokio.

– Pentru ce perioadă de timp? Noi aducem un număr imens de mașini.

– În ultimele nouăzeci de zile.

– Nici o problemă, răspunse Suhaka încercând să fie cât se poate de amabil. Listele noastre de transport sunt toate computerizate și pot să vi le ofer în zece minute. Ar trebui să

corespundă. Tokio nu greșește niciodată. Pot să vă ofer o cafea în timp ce așteptați?

– Da, zise un Giordino epuizat. Nu vă refuz.

Suhaka îl pofti într-un mic birou gol la ora aceea, frumoasa secretară aduse cafeaua și, în timp ce el o sorbea, se întoarse cu un teanc întreg de foi de inventar.

Giordino găsi, ceea ce Pitt îl trimisese să găsească, în mai puțin de o jumătate de oră. Apoi se lăsă pe spate și moțăi, încercând să-și omoare timpul de parcă ar fi fost un trântor care-și făcea treaba în cadrul imensului sistem birocratic.

Exact la ora cinci, Suhaka intră în încăpere.

– Personalul merge acasă dar eu lucrez peste program. Pot să vă ajut cu ceva?

– Nu, răspunse Giordino închizând dosarele. Aș vrea să plec eu acasă. Mi-am terminat cele șapte ore de lucru. Acum sunt timpul meu liber. Vă mulțumesc pentru solicitudine. Cifrele dumneavoastră de import vor fi programate în marele computer guvernamental din spațiu. În ce scop? Numai un mărunt funcționar din biroul de la subsol o știe sigur.

Luă dosarul de la Departamentul Comerțului și se apropia de ușă când se întoarse, de parcă îi venise vreo idee, ca Peter Falk în rolul lui Columbo.

– Ar mai fi ceva.

– Da?

– O mică inadvertență care poate nici n-ar trebui menționată.

– Da?

– Întâmplător am găsit șase mașini care apar în lista de inventar că ar fi fost descărcate la Baltimore de pe două nave diferite, dar nu sunt menționate pe lista de export trimisă de cartierul general din Tokio.

Suhaka păru efectiv pus în încurcătură.

– N-am știut niciodată de treaba asta. Pot să fac o comparație cu cifrele pe care le aveți dumneavoastră?

Giordino scoase documentele contabile pe care le împrumutase de la prietenul său din Departamentul Comerțului și le așeză lângă cele date de secretara lui Suhaka. Indică automobilele subliniate de pe lista lui și care nu apăreau pe cea trimisă din Tokio. Toate cele șase erau limuzine SP-500 sport.

– Oficialmente discutând, nu ne interesează această nepotrivire, zise Giordino indiferent. Atât timp cât le-ați introdus legal în țară, compania dumneavoastră e în regulă din punct de vedere al guvernului. Sunt sigur să este pur și simplu o eroare din partea departamentului contabil din Tokio care până acum precis a fost clarificată.

– O neglijență de neiertat din partea mea, zise Suhaka de parcă i s-ar fi înecat corăbiile. Am prea mare încredere în documentele trimise de acasă. Cineva din personalul meu trebuie să se fi sesizat.

– Din curiozitate, cine anume a primit acele mașini?

– O secundă.

Suhaka îl conduse pe Giordino în biroul lui, unde luă loc și puse în funcțiune computerul. Apoi așteptă. Pe măsură ce datele apărură pe ecran, zâmbetul îi dispăru imediat și deveni palid ca moartea.

– Toate cele șase mașini au fost repartizate la beneficiari diferiți. Depistarea lor ar lua câteva ore. Dacă doriți să verificați împreună cu mine chestia asta mâine dimineață, o să vă pot oferi numele respective.

Giordino își împreună palmele într-un gest amabil.

– Haideți s-o lăsăm baltă. Cred că amândoi avem lucruri mai importante de făcut mâine. Eu unul trebuie să ies cu bine din ora de trafic, să-mi fac un duș și să-mi invit nevasta la un restaurant. E aniversarea căsătoriei noastre.

– Felicitări, zise Suhaka cu vădită ușurare.

– Mulțumesc. Și multe mulțumiri pentru solicitudine.

Suhaka răspunse cu un zâmbet larg.

– Sunt întotdeauna gata să vă ajut. La revedere.

Giordino merse până în stația de benzină aflată la patru blocuri distanță și formă un număr la telefonul public. O voce bărbătească răspunse cu un simplu "Alo".

– La telefon amicul dumneavoastră, comis-voiajorul Mercedes. Am un model care cred că vă va interesa.

– Ai ieșit din zona ta, sir. Ar trebui să vinzi undeva mai aproape de mare sau, și mai bine, chiar în Oceanul Pacific.

– Mare scofală, mormăi Giordino. Dacă nu-ți permiți o mașină germană bună, încearcă o Murmoto. Am descoperit șase limuzine sport SP-500 pentru care fac un rabat special.

– O clipă.

Interveni pe fir o voce pe care Giordino o recunoscu imediat ca fiind a lui Donald Kern.

– În ciuda faptului că ai ieșit din teritoriul tău, sunt gata întotdeauna să economisesc bani. Spune-mi unde pot să văd chilipirurile tale.

– Trebuie să obțineți această informație de la distribuitorii Murmoto din Alexandria. Computerul lor înregistrează șase mașini care au intrat în țară, dar n-au ieșit niciodată din fabrică. Îți sugerez să te grăbești până nu se aude și ți le suflă cineva. Jumătate din automobile au fost descărcate la docurile vamale din Baltimore pe 4 august. Celelalte trei au sosit pe 10 septembrie.

Kern înțelese imediat ceea ce voia Giordino să spună.

Se întoarse spre adjunctul său care asculta la cască.

– Treci la treabă. Obține acces la sistemul de computer Murmoto și caută în lista transporturilor navale unde se află cele șase mașini, înainte să-și dea seama și să șteargă datele.

Reluă discuția cu Giordino.

– Bravo, bună treabă. Te-am iertat. Apropo, cum s-a întâmplat să afli toate astea?

– Ideea a venit din partea lui Stutz. Mai aveți vești de la el?

– Da. A sunat acum o jumătate de oră, răspunse Kern. A descoperit sursa problemei.

– că dacă cineva poate da răspunsul la toate el, zise Giordino referindu-se la talentul descoperi ceva necunoscut. Ai nevoie de o ți face asta.

26

Era întuneric când Yaeger îl lăsă pe Pitt în fața vechiului hangar din capătul îndepărtat al Aeroportului Internațional din Washington. Structura fusese construită în 1936 și pe vremuri adăpostise un vechi avion de transport cumpărat de mult de Liniile Aeriene Americane. Cu excepția farurilor automobilului Taunus al lui Yaeger, singura iluminare venea de la strălucirea luminilor orașului de pe râul Potomac și de la un bec aflat pe șosea, la cincizeci de metri spre nord.

– Pentru cineva care n-a fost acasă de patru luni, nu prea ai multe bagaje, râse Yaeger.

– Geamantanele mele au rămas la pești, murmură Pitt cu ochii pe jumătate închiși.

– Mi-ar plăcea nespus să-ți revăd colecția de mașini, dar trebuie să ajung acasă.

– Eu mă bag direct în pat. Mulțumesc pentru faptul că m-ai condus. Și îți mulțumesc pentru toată această după-amiază. S-a făcut treabă bună, ca de obicei.

– Mi-a plăcut. Nu mă deranjează să-mi storc creierii pentru a încerca să rezolv misterele universului.

Yaeger flutură din mână, ridică geamul pentru a se feri de aerul rece al nopții și demară în noapte.

Pitt scoase din buzunarul pantalonilor un transmițător pe care îl ținea în biroul său de la NUMA și formă o serie de coduri care anulară sistemul de securitate a hangarului și aprinseră luminile în interior.

Deschise ușa veche și bătută de vânturi și intră. Podeaua lucioasă de beton a hangarului arăta ca un muzeu al transporturilor. Într-un colț era parcat un vechi aeroplan cu trei motoare Ford, în apropierea unui automobil Pullman de la începutul secolului. Restul de zece mii de metri pătrați era acoperit de peste cincizeci de automobile. Mărci exotice europene cum ar fi Hispano-Suiza, Mercedes-Benz 540K și frumoasa Talbot-Lago de culoare albastră stăteau vis-à-vis de frumoasele mașini clasice americane Cord L-29, Pierce-Arrow și senzaționalul automobil de oraș Stutz, de culoare verde turcoaz. Singura piesă care părea ciudată în acest decor era o cadă de fontă cu un motor de barcă atașat la partea din spate.

Merse obosit spre scara de metal în spirală care ducea spre apartament. Pe vremuri un fost birou, Pitt redecorase încăperea, transformând-o într-un apartament confortabil cu un dormitor și o spațioasă combinație sufragerie-birou, ale cărei rafturi erau pline cu cărți și cutii de sticlă cu modelele vaselor descoperite de Pitt.

O aromă îmbietoare venea dinspre bucătărie. Găsi un bilet ce atârna pe o pasăre a paradisului care se ridica dintr-o vază de pe masă. Când îl citi, un zâmbet îi lumină chipul.

Am auzit că ai revenit în oraș. Am curățat mizeria din frigider la o lună după ce ai plecat. M-am gândit că poate ți-e foame. Salata e la gheață și o porție de bouillabaisse e la cald într-o cratiță pe plită. Îmi pare rău că n-am putut să te întâmpin, dar trebuie să particip la un dineu la Casa Albă.

Cu dragoste,
I.

Rămase câteva clipe în picioare, încercând să-și împingă mintea copleșită de somn să ia o hotărâre. Mai întâi să mănânce și apoi să facă duș? Sau să intre imediat sub duș? Se gândi că un duș fierbinte l-ar scoate din circuit și n-ar putea să se întoarcă la masă. Se dezbrăcă și luă pe el un halat scurt. Mâncă salată Waldorf și aproape întreaga cratiță de bouillabaisse împreună cu două pahare de Cabernet Sauvingnon Smothers Brothers 1983 care provenea dintr-o mică vinotecă.

Termină și, în timp ce spăla vasele în chiuvetă, sună telefonul.

– Alo?

– Domnul Pitt?

– Da, domnule Jordan, răspunse Pitt recunoscându-i vocea. Cu ce vă pot ajuta?

– Sper că nu v-am sculat din somn.

– Capul meu e încă la zece minute depărtare de pernă.

– Am vrut să vă întreb dacă știți ceva de Al.

– Da. M-a sunat imediat după ce a vorbit cu dumneavoastră.

– În ciuda proiectului neautorizat, informația a fost foarte utilă.

– Știu că n-ar fi trebuit să fac ceva fără aprobare, dar am vrut să-mi verific o bănuială.

– Nu prea îți place să lucrezi în echipă, nu-i așa, Dirk? zise Jordan folosind prenumele lui Pitt pentru prima oară. Preferi să faci de unul singur.

– "Înțelepciunea presupune urmărirea celor mai bune scopuri cu cele mai bune mijloace".

– Cuvintele tale?

– Nu, aparțin lui Francis Hutcheson, un filosof scoțian.

– Îți acord tot creditul de a-l fi citat în formă exactă, zise Jordan. Majoritatea funcționarilor din Washington ar fi plagiat originalul și ar fi zis "Scopul scuză mijloacele".

– Ce doriți? întrebă Pitt uitându-se disperat la pat.

– M-am gândit că poate ai vrea să știi că am găsit purtătoarele de bombe.

– Toate cele şase maşini? întrebă Pitt uluit.

– Da. Sunt ascunse în clădirea unei bănci japoneze în centrul comercial al Washington-ului. Ferecate într-o încăpere la subsol până în ziua când vor fi şterse de praf, duse la ţinte şi făcute să explodeze.

– Aţi acţionat rapid.

– Tu ai metodele tale, noi pe ale noastre.

– Le-aţi pus sub supraveghere?

– Da, dar trebuie să procedăm cu prudenţă. Nu îndrăznim să riscăm încă, nu înainte de a-i termina pe cei responsabili de această oroare şi de a le distruge centrul de comandă, zise Jordan. Aşa cum s-a întâmplat, Giordino a fost la un fir de păr de a compromite operaţiunea în această după-amiază. Cineva de la Murmoto Distributors s-a speriat. Am pătruns şi am ieşit din sistemul lor contabil doar cu câteva minute înainte de a şterge datele de import.

– Aceste date v-au condus la maşini?

– Am putut depista o cunoscută companie de transport deţinută de japonezi, ale cărei camioane au transportat automobilele. Nu au programat menţiunea destinaţiei în înregistrările lor, bineînţeles, dar noi totuşi am reuşit "să împrumutăm" o copie după ordinul de livrare al şoferului. Acesta arăta numărul de kilometri străbătuţi de camion după părăsirea docurilor. Restul a presupus investigaţie solidă şi muncă pe teren.

– Cum ar veni spartul şi intratul.

– Noi nu spargem niciodată când intrăm, zise Jordan.

– Dacă s-ar strecura afară informaţia că bunii noştri cetăţeni stau pe bombe nucleare aparţinând unei puteri străine, ţara va fi sfâşiată de panică.

– Nu e o situaţie prea fericită, sunt de acord. Zarva publică şi dorinţa de răzbunare s-ar putea să-i sperie pe japonezi până într-atât, încât să mute maşinile în poziţii strategice şi să apese pe buton înainte de a le putea găsi şi neutraliza.

– O cercetare pe scară largă s-ar putea să dureze douăzeci de ani până la găsirea tuturor.

– Nu cred, zise Jordan calm. Ştim cum o fac şi, mulţumită ţie şi lui Giordino, ştim ce căutăm. Japonezii nu sunt nici pe jumătate la fel de profesionişti ca noi în munca de informaţii. Pun pariu că vom descoperi fiecare Murmoto, cu bombă cu tot, în decurs de treizeci de zile.

– Salut optimismul, zise Pitt. Dar ce spuneţi de aliaţii noştri şi de ruşi? E posibil ca japonezii să fi ascuns bombe şi sub ei. Preşedintele îi va avertiza şi pe liderii lor?

– Nu încă. Nu putem avea încredere în naţiunile NATO pentru păstrarea unui secret atât de periculos. Pe de altă parte, preşedintele poate să creadă că informarea Kremlinului în legătură cu aceasta ar putea duce la încordarea relaţiilor. Gândeşte-te. Acum ne aflăm împreună în aceeaşi barcă, împreună ameninţaţi dintr-o dată de o altă supraputere.

– Mai există şi o altă ameninţare fioroasă.

– Sunt aşa de multe. Pe care am sărit-o?

– Să presupunem că Japonia pune câteva bombe atât în SUA cât şi în Rusia. Fiecare am crede că celălalt ne-a atacat, ar începe războiul şi îi vom lăsa pe viclenii de japonezi să înghiţulească firimiturile.

– Nu vreau să mă culc cu ideea asta în cap, zise Jordan liniştit. Să luăm lucrurile aşa cum sunt. Dacă operaţiunea noastră va avea succes, atunci totul se află din nou în mâinile politicienilor.

– Ultimul dumneavoastră gând, zise Pitt mimând teama, ar ţine treaz pe oricine nopţi întregi.

Tocmai moţăia când piuitul sistemului de alarmă îl alertă cu privire la prezenţa cuiva care încerca să intre în hangar. Ieşind cu greu din patul confortabil, merse în birou şi deschise un mic sistem de monitoare TV.

Stacy Fox stătea în fața intrării de serviciu privind și zâmbind la ceea ce Pitt considera că era o cameră video de pază, bine ascunsă și camuflată.

Apăsă un buton și ușa se deschise. Apoi ieși din încăpere și se opri în balconul aflat în capul scărilor.

Ea păși în hangar arătând sexy, totuși serioasă în jacheta albastră fără guler, o fustă care îi punea în evidență talia subțire și o bluză albă. Se mișcă ușor printre automobile cu o uimire reverențioasă. Se opri în fața frumosului automobil închis, cu două locuri, marca Talbot-Lago Grand Sport, cu o cabină specială construită de un meșter francez numit Saoutchik și trecu ușor cu degetele peste o apărătoare.

Nu era prima. Aproape fiecare femeie care vizitase locuința aceasta ciudată a lui Pitt fusese atrasă de Talbot. El o considera o capodoperă a artei mecanice, dar femeile simțeau o atracție senzuală când o priveau. O dată ce observau forma lustruită, aproape felină a caroseriei, simțeau puterea feroce a motorului și mirosul elegant al tapițeriei din piele, mașina devenea un simbol erotic.

– Cum m-ai găsit? întrebă el, ecoul vocii răspândindu-se în încăperea spațioasă.

Ea își ridică privirea.

– Ți-am studiat dosarul două zile, înainte de a zbura în Pacific să mă îmbarc pe *Invincibil*.

– Ai găsit ceva interesant? întrebă el indispus că viața lui era pusă la dispoziția oricui, o dată cu permisiunea de a-i încălca intimitatea.

– Ești un tip pe cinste.

– Chiar că mă flatezi.

– Colecția ta de mașini este uluitoare.

– Există multe colecții mai mari, cu modele și mărci mai scumpe.

Ea se întoarse către Talbot-Lago.

– Aceasta îmi place foarte mult.

– Eu prefer mașina verde de oraș, de lângă ea.

Stacy se întoarse și privi Stutz-ul de parcă studia un manechin ce prezintă o rochie la parada modei. Apoi scuturâ din cap.

– Frumoasă, dar masivă, prea masculină pentru gustul unei femei.

Apoi ridică din nou privirea spre el.

– Putem vorbi?

– Dacă pot să rămân treaz. Hai sus.

Ea urcă scara circulară, iar el îi prezentă pe scurt apartamentul.

– Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă Pitt.

– Nu, mulțumesc. Îl privi fix și în ochi îi apăru o expresie de compasiune. N-ar fi trebuit să vin. Arăți de parcă ai fi pe punctul de a te prăbuși.

– Îmi revin eu după o noapte bună de somn, zise el trist.

– Ai nevoie de un masaj zdravăn pe spate, zise ea pe neașteptate.

– Am crezut că ai venit să discutăm.

– Pot să vorbesc în timp ce masez. Suedez sau shiatsu? Ce metodă de masaj preferi?

– La dracu', fă-le pe amândouă.

Ea râse.

– În regulă.

Îl luă de mână, conducându-l în dormitor și-l împinse cu fața spre pat.

– Scoate-ți halatul.

– Pot să-mi acopăr modestia cu un cearșaf?

– Ai ceva ce n-am mai văzut eu înainte? zise ea, trăgând în jos de mânecile halatului.

El râse.

– Să nu îmi ceri să mă întorc.

– Vreau să-mi cer scuze înainte ca Tim și cu mine să plecăm spre Coasta de Vest, zise ea serios.

– Tim?

– Doctor Weatherhill.

– Presupun că ați mai lucrat împreună și înainte.

– Da.

– O să ne mai întâlnim vreodată? întrebă el.

– Nu știu. Misiunile noastre s-ar putea să ne ducă în direcții diferite. Ezită un moment. Vreau să știi că mă simt jenată de toate încurcăturile pe care le-am provocat. Mi-ai salvat viața și, pentru că am ocupat spațiul din ultimul submersibil, erai gata să ți-o pierzi pe a ta.

– Un masaj bun și suntem chit, zise Pitt afișând un zâmbet obosit.

Ea privi în jos la trupul lui întins.

– După ce ai trăit sub apă patru luni arăți destul de bronzat.

– Sângele meu țigănesc, bolborosi el cu o voce somnoroasă.

Folosind presiunea degetului specifică tehnicii de bază shiatsu, Stacy își apăsa degetele pe zonele senzoriale de pe tălpile goale ale lui Pitt.

– E grozav, murmură el. Ți-a spus Jordan ce am aflat despre bombe?

– Da, i-ai dat o pistă. Credea că ai acționat fără ordinul lui. Acum că Tim și cu mine știm exact încotro să ne îndreptăm investigația, ar trebui să facem un important pas înainte în descoperirea mașinilor cu bombe.

– Și veți cerceta porturile de pe Coasta de Vest?

– Seattle, San Francisco și Los Angeles sunt porturile unde sosesc navele cu automobile Murmoto.

Pitt amuți când Stacy începu să-l maseze pe picioare, combinând metodele shiatsu cu cele suedeze. Îi masă brațele, spatele și gâtul. Apoi îl bătu ușurel pe fund și îi porunci să se întoarcă.

Pitt dormea profund.

La un moment dat, în timpul orelor mici ale dimineții, se trezi simțind trupul ei înlănțuit sălbatic de-al lui. Mișcările, senzațiile, țipetele slabe ale vocii lui Stacy treceau prin ceața

epuizării ca un vis. Se simți de parcă plana într-o furtună cu tunete și fulgere, înainte ca totul să se estompeze și să recadă în vidul negru al somnului profund.

– O surpriză, somnorosule, zise membra Congresului, Loren Smith, coborând degetul pe spinarea lui Pitt.

Mintea lui Pitt împrăștie pânzele de păianjeni când se întoarse pe o parte și își ridică privirea spre ea. Stătea picior peste picior, în picioarele goale, pe marginea patului, purtând un pulovăr înflorat din bumbac și pantaloni verzi din pânză groasă de in cu pliuri. Părul era legat la spate cu o eșarfă mare.

Apoi brusc își aminti și aruncă o privire cercetătoare în partea cealaltă a patului. Spre marea lui ușurare era gol.

– Nu trebuie să faci fapte remarcabile în Congres? o întrebă el, mulțumit în secret că Stacy plecase înainte de a sosi Loren.

– Suntem în pauză.

Ținea în mână o ceașcă de cafea pe care el nu putea s-o ajungă, tentându-l.

– Ce trebuie să fac pentru cafea?

– Te costă un sărut.

– E cam scumpă, dar sunt disperat.

– Și o explicație.

A ajuns și la asta, își zise el încercând să-și adune gândurile.

– În legătură cu ce?

– Nu cu ce, ci cu cine. Știi tu, femeia cu care ai petrecut noaptea.

– Cu ce femeie? întrebă el cu o inocență exersată.

– Cea care a dormit în patul ăsta azi-noapte.

– Mai vezi vreo altă femeie pe aici?

– Nu e nevoie să o văd, zise Loren foarte încântată că poate să-l tachineze. O miros.

– Mă crezi că a fost maseza mea?

Se aplecă și-l sărută lung. Când în sfârșit se ridică, îi dădu cafeaua și zise:

– Nu-i rău. Îți dau un A pentru creativitate.

– Am fost păcălit, zise el încercând să schimbe subiectul conversației. Ceașca asta nu e plină decât pe jumătate.

– Doar n-ai fi vrut s-o vărs pe așternut, nu-i așa?

Râse, de parcă în realitate se bucura de indiscreția lui Pitt. Mută-ți trupul păros din pat și spală parfumul acela de pe tine. Recunosc, nu-i un miros neplăcut. Destul de scump. Fac ceva de mâncare.

Loren stătea la masă tăind felii de grepfruit când Pitt ieși de la duș pentru a doua oară în ultimele opt ore. Își înfășură un prosop în jurul coapselor, se duse în spatele ei și îi încercui mijlocul cu brațele. O frecă cu nasul pe gât.

– Nu ne-am văzut de mult. Cum te-ai descurcat atât de mult timp fără mine?

– M-am îngropat în legi și te-am uitat complet.

– N-ai avut timp și de distracții?

– Am fost fată serioasă. Nu că aș fi dat cu piciorul la ocazii, mai ales dacă aș fi știut că nu pierzi timpul la întoarcere.

Loren suporta destul de bine, se gândi Pitt. Nu se observa decât o ușoară îmbujorare de gelozie. Dar știa că e preferabil să nu exagereze. Pitt nu era singurul bărbat din viața ei. Nici unul nu-și dicta unul altuia și nu afișa o gelozie nejustificată, situații care făceau relația lor foarte plăcută.

În timp ce el îi mușca ușor lobul urechii, ea se întoarse și-l apucă cu brațele de gât.

– Jim Sandecker mi-a spus despre distrugerea proiectului vostru și cum ai scăpat ca prin urechile acului.

– Asta trebuia să fie secret, zise el în timp ce-și frecau nasurile.

– Membrele Congresului *au* anumite privilegii.

– Poți să ai privilegii cu mine oricând vrei.

Ochii ei se întunecară.

– Serios, îmi pare rău că baza a fost distrusă.

– Vom construi alta. Zâmbi spre ea. Rezultatele tuturor testelor noastre au fost salvate. Asta e important.

– Jim a spus că ai fost la câteva clipe de moarte.

Pitt rânji.

– Apă de ploaie, cum se spune.

Îi dădu drumul și se așeză la masă. Părea o scenă casnică într-o dimineață de duminică între un bărbat însurat și soția lui, totuși nici Loren și nici Dirk nu fuseseră vreodată căsătoriți.

Luă un ziar pe care îl adusese ea împreună cu alimentele și trecu în revistă articolele. Ochii i se opriră asupra unuia și, după ce îl parcurse în grabă, își ridică privirea.

– Văd că ai apărut iarăși în *Post*, zise el zâmbind. Te-ai supărat pe prietenii noștri din Orient, nu-i așa?

Loren amesteca expertă o omletă într-un vas.

– Aproape o treime din valoarea afacerilor noastre a fost transferată la Tokio. Și cu ea s-a dus prosperitatea și independența națiunii. America nu mai aparține americanilor. Am devenit o colonie financiară a Japoniei.

– Chiar așa de proastă e situația?

– Oamenii habar nu au cât de proastă e, zise Loren, așezând omleta și o farfurie cu pâine prăjită în fața lui Pitt. Deficitele noastre enorme au creat o ușă deschisă, prin care economia noastră să se scurgă și banii japonezi să intre.

– Numai noi suntem de vină, zise el gesticulând cu furculița. Ei subconsumă, noi supraconsumăm, îngropându-ne tot mai adânc în datorii. Ne-am abandonat sau vândut inițiativa în orice fel de tehnologie care nu a fost furată. Și stăm la coadă cu agendele deschise și cu limbile scoase dintr-o lacomă anticipare, pentru a le vinde lor corporațiile și terenurile, cu scopul de a face bani repede. Să vedem lucrurile așa cum sunt, Loren; nu s-ar fi întâmplat așa ceva dacă publicul, comunitatea de afaceri, voi, cei din Congres și economiștii cretini de la Casa Albă și-ar fi dat seama că țara asta se află angajată într-un război financiar fără egal, cu un dușman care ne consideră inferiori. Așa cum stau lucrurile acum, am aruncat pe apa sâmbetei orice șansă de a câștiga.

Loren se așeză cu o ceașcă de cafea în mână și îi dădu lui Pitt un pahar cu suc de portocale.

– E cel mai lung discurs pe care te-am auzit rostindu-l. Te gândești să candidezi pentru Senat?

– Mai bine îmi smulg unghiile de la picioare. În plus, un Pitt pe Capitol Hill e suficient, zise el referindu-se la tatăl său, senatorul George Pitt din California.

– L-ai întâlnit pe senator?

– Nu încă, răspunse Pitt luând o înghițitură de omletă. Mi-a fost imposibil.

– Ce planuri ai? întrebă Loren privind cu dor în ochii de un verde ca opalul ai lui Pitt.

– Am de gând să mai trebăluiesc pe la mașinile astea și să mă odihnesc câteva zile. Poate, dacă reușesc să pun Stutz-ul la punct în timp util, voi participa la cursele cu mașini clasice.

– Mă gândesc la ceva mult mai plăcut, decât să te umpli de vaselină, zise ea cu o voce guturală.

Ocoli masa, se aplecă și-l apucă de mână strângându-l tare. Simți cum dorința ei se scurge în el ca nectarul și, dintr-o dată, o dori mai mult ca oricând înainte. Spera numai să poată face față unei a doua reprize.

Apoi, de parcă era atras de un magnet, se lăsă purtat spre canapea.

– Nu în pat, zise ea cu vocea înecată. Nu acolo, până nu schimbi cearșafurile.

27

Hideki Suma coborî din avionul particular cu motor Murmoto, urmat de Moro Kamatori. Aparatul aterizase pe aeroportul aflat lângă un imens dom de plastic care se ridica cincizeci de metri spre cer. Situat în mijlocul unui parc bogat amenajat, domul acoperea un vast atrium care constituia centrul unui proiect subteran numit "Edo" după orașul, rebotezat Tokio în timpul Restaurației Meiji în 1868.

Ca primă unitate a noii frontiere subterane a Japoniei, Edo fusese proiectat și construit de Suma ca o comunitate de studiere și cercetare științifică, care avea șaizeci de mii de oameni. Complexul circular de douăzeci și două de etaje, construit ca un cilindru imens în jurul atriumului, conținea departamentele comunității științifice, birourile, băile publice, sălile de conferință, restaurantele, un centru comercial, o bibliotecă și propria unitate de securitate de o mie de oameni.

Cilindrii subterani mai mici, conectați la centru prin tunele, asigurau sistemele de comunicare, încălzire și răcire, de control al temperaturii și umidității, generatoarele de curent electric și mașinile de prelucrare a gunoaielor. Structurile complicate erau construite din ceramică și atingeau adâncimea de o mie cinci sute de metri în rocă vulcanică.

Suma finanțase proiectul de unul singur fără ajutor guvernamental. Orice legi sau restricții, care puneau bețe în roate construcției, fură rezolvate rapid de enorma putere mânuită de tentaculele corporative și din lumea interlopă ale lui Suma.

El și Kamatori se urcară într-un ascensor ascuns care îi duse într-o latură a birourilor sale, ce acopereau întregul etaj patru al cilindrului exterior. Secretara sa, Toshie Kudo, stătea în picioare așteptându-l, când ușile care duceau spre biroul și apartamentul bine păzit se deschiseră.

Cele trei camere spațioase erau decorate cu panouri în culori delicate, fresce, ceramică frumoasă și veșminte din secolul al XVI-lea din brocart, satin și crep cu bogate ornamente. Picturi înfățișând peisaje terestre și marine acopereau majoritatea pereților, unele înfățișând dragoni, leoparzi, tigri și șoimi care reprezentau bărbăția marțială a clasei luptătorilor.

– Domnul Ashikaga Enshu vă așteaptă, îl anunță Toshie.

– Nu-mi amintesc numele.

– Domnul Enshu este un detectiv, specializat în găsirea pieselor rare de artă și negocierea vânzării acestora cu clienții săi, explică Toshie. A sunat și a spus că a descoperit o pictură potrivită pentru colecția dumneavoastră. Mi-am luat libertatea să-i fixez o întâlnire, gândindu-mă că poate doriți să vedeți piesa.

– Am foarte puțin timp, zise Suma privind la ceas.

Kamatori ridică din umeri.

– Nu strică să vezi ce ți-a adus, Hideki. Poate a găsit pictura pe care o căutai.

Dădu din cap spre Toshie.

– În regulă, te rog poftește-l.

Suma se înclină când negustorul de artă intră în încăpere.

– Aveți o nouă achiziție pentru colecția mea, domnule Enshu?

– Da, așa sper. Una care cred că vă va bucura foarte mult. Ashikaga zâmbi călduros sub o chică de păr argintiu, sprâncene groase și o mustață bogată.

– Te rog, așază-l la lumină, zise Suma arătând spre un șevalet aflat în fața unei ferestre largi.

– Pot să ridic puțin mai sus transperantele?

– Vă rog.

Enshu trase de sforile transperantelor din șipci. Apoi așeză pictura pe șevalet, dar o ținu acoperită cu o bucată de mătase.

– Un Masaki Shimzu de la școala Kano din secolul al XVI-lea.

– Veneratul artist al peisajelor marine, zise Kamatori arătând o ușoară emoție. Unul din favoriții tăi, Hideki.

– Cunoașteți că sunt un admirator al lui Shimzu? îl întrebă Suma pe Enshu.

– În cercurile artistice e bine cunoscut faptul că dumneavoastră îi colecționați opera, în special tablourile cu peisaje ale insulelor noastre.

Suma se întoarse spre Toshie.

– Câte din tablourile lui am în colecție?

– În prezent aveți unsprezece din cele treisprezece peisaje marine și patru din seria de peisaje ale munților Hida.

– Și cu acesta s-ar face douăsprezece tablouri despre insule.

– Da.

– Peisajul pe care mi l-ai adus cărei insule aparține? îl întrebă Suma pe Enshu, nerăbdător. Ajima?

– Nu, Kechi.

Suma păru vizibil dezamăgit.

– Sperasem că se putea să fie Ajima.

– Îmi pare rău. Enshu întinse brațele într-un gest defetist. Tabloul cu Ajima s-a pierdut în timpul căderii Germaniei. Ultima dată a fost văzut atârnând în biroul ambasadorului țării noastre din Berlin, în mai 1945.

– Te voi plăti bucuros dacă vei continua cercetările.

– Mulțumesc, zise Enshu înclinându-se. Am deja detectivi în Europa și în Statele Unite, care încearcă să-l localizeze.

– Bine, acum să dezvelim insula Kechi.

Cu agitație exersată, Enshu dezveli o pictură generoasă a panoramei unei insule, în tuș monocrom, culori vii și forță de aur.

– Îți taie răsuflarea, murmură Toshie cu venerație.

Enshu dădu din cap aprobator.

– Este cel mai bun exemplu din opera lui Shimzu pe care l-am văzut vreodată.

– Tu ce crezi Hideki? întrebă Kamatori.

– O lucrare de maestru, răspunse Suma, mișcat de geniul artistului. Incredibil cum a putut să picteze o vedere de sus cu un detaliu atât de viu la începutul secolului al XVI-lea. Parcă ar fi pictat dintr-un balon.

– Legenda spune că a pictat dintr-un zmeu, zise Toshie.

– E mai probabil să fi *schițat* dintr-un zmeu, o corectă Enshu. Și a pictat scena pe pământ.

– Și de ce nu? Ochii lui Suma nu se desprinseseră deloc de pictură. Poporul nostru construia și zbura cu zmeie acum o mie de ani.

În sfârșit, se întoarse și-l privi pe Enshu.

– Ai făcut bine, domnule Enshu. Unde l-ai găsit?

– În casa unui bancher din Hong Kong, răspunse Enshu. Își vindea bunurile și își mută operațiunile în Malaiezia, înainte să preia chinezii insula. Mi-a trebuit cam un an, dar în cele din urmă am reușit să-l conving la telefon să-l vândă. N-am pierdut timpul și am zburat la Hong Kong pentru a aranja afacerea și a mă întoarce aici cu tabloul. De la aeroport am venit direct la dumneavoastră.

– Cât costă?

– O sută patruzeci și cinci de milioane de yeni.

Suma își frecă mâinile cu satisfacție.

– Un preț foarte bun. Consideră-l vândut.

– Mulțumesc, domnule Suma. Sunteți extrem de amabil. Voi continua să caut tabloul cu Ajima.

Schimbară plecăciuni și apoi Toshie îl escortă pe Enshu afară din birou.

Ochii lui Suma se întoarseră la pictură. Țărmurile erau presărate cu stânci negre și exista un sat mic cu bărci pescărești la un capăt. Perspectiva era la fel de precisă ca o fotografie aeriană.

– Ce ciudat, zise el încetișor. Singurul tablou din colecția cu insule pe care nu-l am este cel pe care îl doresc cel mai mult.

– Dacă încă există, Enshu îl va găsi, îl consolă Kamatori. Îmi face impresia că e un tip tenace.

– O să-i plătesc pentru Ajima de zece ori mai mult decât am dat pe Kechi.

Kamatori se așeză pe un scaun și își întinse picioarele.

– Când Shimzu a pictat Ajima, habar nu avea ce va reprezenta insula mai târziu.

Toshie se întoarse și îi aminti lui Suma.

– Aveți o întâlnire cu domnul Yoshishu peste zece minute.

– Bătrânul hoț și șef al Dragonilor de Aur, zâmbi Kamatori zeflemitor. A venit să-și revizuiască partea lui din imperiul financiar.

Suma arătă spre imensele ferestre curbate care dominau atriumul.

– Nimic din ce e aici n-ar fi fost posibil fără organizația pe care Kurori Yoshishu și tatăl meu au construit-o în timpul și după război.

– Dragonii de Aur și celelalte societăți secrete nu-și au locul în viitorul nipon, zise Kamatori folosind cuvântul tradițional care însemna "Sursa soarelui".

– În comparație cu tehnologia noastră modernă apar ca o ciudățenie, admise Suma, dar încă ocupă un loc important în cultura noastră. Asocierea mea cu ei de-a lungul anilor s-a dovedit a fi foarte valoroasă pentru mine.

– Puterea ta e mai presus de nevoia de facțiuni fanatice, culturi ale personalității sau sindicate interlope, zise Kamatori cu sinceritate. Tu ai puterea să tragi sforile unui guvern format din păpușile tale personale și totuși ești legat de personajele corupte

ale lumii interlope. Dacă se va auzi vreodată că tu ești dragonul numărul doi, te va costa scump.

– Nu sunt legat de nimeni, zise Suma cu un ton explicativ și echilibrat. Ceea ce legile numesc activitate criminală este o tradiție în familia mea de două secole. Am onorat codul, călcând pe urmele strămoșilor mei și construind o organizație pe baza pusă de ei, care e mai puternică decât multe națiuni din lume. Nu îmi e rușine de relațiile mele cu lumea interlopă.

– Aș fi mai fericit dacă ai arăta respect pentru Împărat și ai urma vechile legi morale.

– Îmi pare rău, Moro. Deși mă rog la Templul Yasukuni pentru spiritul tatălui meu, nu simt nevoia să venerez mitul Împăratului Dumnezeu. Nici nu iau parte la ceremoniile ceaiului, nu mă întâlnesc cu gheișe, nu merg la piesele Kabuki, nici la meciurile de sumo și nu cred în superioritatea culturii noastre naționale. Nici nu subscriu noii teorii că suntem superiori oamenilor din Vest în ceea ce privește obiceiurile, inteligența, emoțiile, limba și mai ales structura creierului. Refuz să-mi subestimez rivalii și să mă bălăcesc în conformism național și gândire de grup. Eu sunt propriul meu zeu și cred în bani și putere. Te supără asta?

Kamatori privi în jos spre palmele pe care le ținea deschise pe genunchi. Șezu liniștit cu o expresie de tristețe care i se accentua în ochi. În cele din urmă zise:

– Nu, mă întristează. Eu mă plec în fața Împăratului și a culturii noastre tradiționale. Cred în descendența lui divină și în faptul că noi și insulele noastre suntem tot de origine divină. Și cred în puritatea sângelui și unitatea spirituală a rasei noastre. Dar te urmez și pe tine, Hideki; pentru că suntem prieteni vechi și, în ciuda operațiunilor tale sinistre, ai contribuit mult la crearea noii ipostaze a Japoniei, drept cea mai puternică națiune de pe pământ.

– Loialitatea ta este profund apreciată, Moro, zise Suma cu sinceritate. Nu aștept mai puțin din partea cuiva care se mândrește cu descendență de samurai și curaj în lupta cu *katana*.

– *Katana* e mai mult decât o sabie, e sufletul samuraiului, se Kamatori cu venerație. A fi expert în mânuirea ei e un fapt ordin divin. A o folosi în apărarea Împăratului înseamnă -mi asigur odihna sufletului în Yasukuni.

– Cu toate astea ai tras sabia pentru mine, când ți-am rut-o.

Kamatori îl fixă cu privirea.

– Ucid cu plăcere în numele tău, pentru a onora binele pe re l-ai făcut poporului nostru.

Suma privi în ochii lipsiți de viață ai ucigașului plătit, truchiparea vie a timpurilor când samuraii ucideau pentru icare lord feudal ce le oferea securitate sau avansare. Era odată conștient că loialitatea absolută a unui samurai putea se schimbe peste noapte. Când vorbi, vocea lui sună plăcut ferm.

– Unii oameni vânează animale sălbatice cu arcul și săgeata, ajoritatea folosesc o armă de foc. Tu ești singurul pe care îl u, Moro, care vânează ființe umane cu sabia.

– Arăți bine, bătrâne prieten, zise Suma când Korori shishu fu introdus în biroul lui de Toshie. Yoshishu era știt de Ichiro Tsuboi, care tocmai sosise din Statele Unite, ă dezbaterea avută la comitetul Congresului ales.

Bătrânul, un realist sincer, îi zâmbi lui Suma.

– Nu bine, ci mai bătrân. Încă câteva treceri ale lunii pe cer oi dormi alături de onorabilii mei strămoși.

– O să mai vezi luna nouă de o sută de ori.

– Perspectiva de a lăsa în spate toate aceste dureri provocate vârstă face din ieșirea mea din scenă un eveniment pe care îl pt cu nerăbdare.

Toshie închise ușa și plecă, în timp ce Suma se înclină e Tsuboi.

– Ce bine îmi pare că te văd, Ichiro. Bine ai venit acasă de Washington. Mi s-a spus că le-ai oferit politicienilor ricani un nou Pearl Harbor.

– Nu ceva atât de dramatic, zise Tsuboi. Dar cred cu tărie că le-am făcut câteva crăpături în clădirea Capitoliului.

Fapt cunoscut doar de foarte puțini, Tsuboi devenise membru al Dragonilor de Aur când avea numai paisprezece ani. Yoshishu se interesă de băiat, îi asigură avansarea în societatea secretă și îl învățăarta manipulării financiare pe scară mare. Acum, ca președinte al Companiei Kanoya Securities, Tsuboi personal apăra imperiile financiare ale lui Yoshishu și Suma și le conducea tranzacțiile secrete.

– Îl cunoașteți amândoi pe consilierul și prietenul meu de încredere, Moro Kamatori.

– Un spadasin la fel de bun ca și mine în tinerețe, zise Yoshishu.

Kamatori se înclină adânc.

– Sunt sigur că sabia dumneavoastră este încă mai rapidă decât a mea.

– L-am cunoscut pe tatăl tău când era instructor de scrimă la universitate, zise Tsuboi. Am fost cel mai slab elev al lui. Mi-a propus să cumpăr un tun și să mă apuc de vânătoarea de elefanți.

Suma îl prinse pe Yoshishu de braț și îl conduse spre un scaun. Pe vremuri cel mai temut om din Japonia, mergea acum încet și țeapăn, dar pe chip avea întipărit un zâmbet de granit și privirii lui nu-i scăpa nimic.

Se așeză pe un scaun cu spătar drept, își ridică privirea spre Suma și trecu direct la obiectul vizitei sale.

– În ce etapă se află Proiectul Kaiten?

– Avem optsprezece vehicule-capcană pe mare. Sunt ultimele. Patru sunt destinate Statelor Unite, cinci pentru Uniunea Sovietică, iar restul împărțite între Europa și țările din Pacific.

– În cât timp vor fi ascunse în apropierea țintelor?

– Nu mai târziu de trei săptămâni. Până atunci centrul nostru de comandă va fi conectat cu sistemele de detectare a apărării și declanșare a exploziilor.

Joshishu îl privi surprins pe Suma.

– Ultima explozie de la bordul *Stelei Divine* nu a întârziat proiectul?

– Din fericire am luat în calcul posibilitatea pierderii unei nave din cauza furtunii, coliziunii sau altui accident maritim. Am menținut șase rachete de rezervă. Le-am înlocuit pe cele trei pierdute în explozie. După montarea în automobile, au fost expediate pe mare la Veracruz, în Mexic. De acolo vor fi transportate cu camioanele în SUA, peste granița din Texas, spre ținte.

– Restul sunt depozitate în siguranță, sper.

– Într-un tanc petrolier ancorat la cincizeci de mile de țărmul pustiu al insulei Hokkaido.

– Cunoaștem cauza exploziei de la bordul *Stelei Divine*?

– Nu ne prea explicăm explozia prematură, răspunse Suma. Toate dispozitivele de securitate au fost în stare de funcționare. Probabil o mașină a fost răsturnată de furtună și containerul focosului a fost deteriorat. Apoi radiația s-a scurs și s-a răspândit pe punți. Echipajul a intrat în panică și a abandonat nava. Un vas norvegian a descoperit epava abandonată și a trimis o echipă de bordaj. Curând după aceasta, *Steaua Divină* a sărit în aer în chip misterios.

– Dar echipajul care a părăsit vasul?

– Nici urmă de el. A dispărut în timpul furtunii.

– Care e numărul total al automobilelor din cadrul sistemului? întrebă Yoshishu.

Suma se îndreptă spre birou și apăsă un buton de pe un mic panou de control. Peretele depărtat se ridică în tavan, dând la iveală un ecran transparent. Dădu altă comandă și imaginea holografă a globului pământesc apăru în culori vii ca de neon. Apoi programă locurile viitoarelor explozii care apărură sub forma unor mici puncte de lumină aurie în poziții strategice din aproape douăzeci de țări. Numai atunci răspunse Suma întrebării lui Yoshishu.

– O sută treizeci în cincisprezece țări.

Yoshishu rămase tăcut, fixând cu privirea micile raze care luminau încăperea o dată cu rotirea globului, ca reflexiile unui glob de oglinzi deasupra unui ring de dans.

Uniunea Sovietică avea mai multe luminițe decât oricare altă națiune, sugerând o amenințare mai mare pentru Japonia decât rivalii economici ai acesteia din Europa și Statele Unite. În mod ciudat, instalațiile militare și orașele mari nu constituiau ținte. Toate luminițele păreau să clipească în zone pustii sau slab populate, făcând din pericolul Kaiten o armă de șantaj cu atât mai misterioasă.

– Spiritul tatălui tău e mândru de tine, zise Yoshishu cu un ton de venerație liniștită. Datorită geniului tău, ne putem ocupa locul meritat de putere mondială de primă mărime. Secolul XXI aparține Japoniei. America și Rusia sunt terminate.

Suma era mulțumit.

– Proiectul Kaiten n-ar fi putut fi creat și construit fără ajutorul tău, dragul și bătrânul meu prieten și, firește, fără magia financiară a lui Ichiro Tsuboi.

– Ești foarte amabil, zise Tsuboi făcând o plecăciune. Intriga machiavelică de a obține un fond secret pentru construirea unei uzine clandestine de fabricare a armelor nucleare mi-a stârnit ambiția.

– Serviciile Secrete sovietice și americane știu că dispunem de capacitate, zise Kamatori, aducând o undă de realism în discuție.

– Dacă n-au știut înainte de explozie, adăugă Suma, acum precis o știu.

– Americanii ne suspectează de câțiva ani, zise Suma. Dar nu au reușit să penetreze sistemele noastre de securitate și să confirme localizarea exactă a uzinei.

– Ce noroc pe noi că prostovanii continuă să caute pe orizontală și nu pe verticală. Vocea lui Yoshishu suna ironic. Dar trebuie să admitem foarte reala posibilitate că, mai devreme ori mai târziu, CIA sau KGB vor descoperi locul.

– Probabil mai devreme, zise Kamatori. Unul din agenții noștri secreți m-a informat că, la câteva zile după explozia de pe *Steaua Divină*, americanii au lansat o vastă operațiune de investigare a amestecului nostru în incident. Au început deja să adulmece în jurul unei Corporații de Distribuție a Murmoto Motor.

O cută de îngrijorare apăru pe chipul lui Yoshishu.

– Sunt buni, agenții ăștia secreți americani. Mă tem că Proiectul Kaiten e în primejdie.

– Până mâine vom ști exact cât de mult au aflat, zise Kamatori. Mă voi întâlni cu agentul nostru, care tocmai s-a întors de la Washington. Pretinde că deține informații de ultimă oră.

Îngrijorarea de pe chipul lui Yoshishu se accentuă.

– Nu ne putem permite să punem proiectul în pericol, până când centrul de comandă nu devine pe deplin operațional. Consecințele pot atrage după ele sfârșitul noului nostru imperiu.

– Sunt de acord, zise Tsuboi mohorât. Suntem vulnerabili în următoarele trei săptămâni, timp în care bombele stau nefolosite. O singură scurgere de informații și națiunile vestice își vor uni forțurile și ne vor lovi din toate părțile, atât economic cât și militar.

– Nu-ți face griji, zise Suma, dacă agenții lor descoperă uzina de fabricare a armelor nucleare, nu vor afla niciodată locul unde se află centrul de comandă a Proiectului Kaiten. Nici într-o mie de ani, dar în trei săptămâni!

– Și chiar dacă le surâde norocul, zise Kamatori, nu-l vor putea niciodată neutraliza la timp. Nu există decât o singură cale de acces înăuntru și aceea este fortificată cu bariere masive de oțel și păzită de o armată întreagă de agenți înarmați până în dinți. Instalația poate să primească o lovitură directă din partea unei bombe atomice și totuși rămâne în stare de funcționare.

Un zâmbet crispat tăie buzele lui Suma.

– Totul decurge în avantajul nostru. Cea mai mică intenție de penetrație sau atac încercat de forțele speciale ale inamicului

și îi putem amenința cu explozia a una sau a mai multor bombe aflate în automobile.

Tsuboi nu fu convins.

– La ce bun o amenințare goală?

– Hideki a făcut o remarcă bună, zise Kamatori. Absolut nimeni din afara acestei încăperi, în afară de inginerii de la centrul de comandă, nu știe că sistemul nostru mai are trei săptămâni până la definitivare. Liderii apuseni pot fi ușor manipulați să creadă că sistemul este complet operativ.

Yoshishu dădu satisfăcut din cap.

– În acest caz nu avem de ce ne teme.

– O concluzie garantată, afirmă Suma fără ezitare. Dăm prea mare importanță unui coșmar care nu se va întâmpla niciodată.

Apoi în biroul luxos decorat se lăsă tăcerea, cei patru bărbați ședeau fiecare cufundați în propriile gânduri. După un minut telefonul interior de pe biroul lui Suma bâzâi. Ridică receptorul și ascultă câteva clipe fără să rostească nici un cuvânt. Apoi îl puse la loc în furcă.

– Secretara mă informează că bucătarul a terminat de preparat cina în sufragerie. Aș fi foarte încântat dacă onorații mei oaspeți vor accepta să luăm masa împreună.

Yoshishu se ridică încet în picioare.

– Accept cu plăcere. Cunoscând excelentele calități culinare ale bucătarului tău, speram să mă inviți.

– Înainte să punem capăt subiectului, zise Tsuboi, ar mai fi o problemă.

Suma dădu din cap.

– Ai cuvântul, Ichiro.

– Bineînțeles nu ne putem permite să provocăm explozii de bombe nucleare de fiecare dată când un guvern ostil flutură paloșul deasupra restricțiilor comerciale sau a tarifelor de import mărite. Trebuie să avem alternative care nu sunt atât de catastrofale.

Suma și Kamatori schimbară priviri.

– Ne-am gândit foarte mult la această situație, zise Suma, și dem că cea mai bună soluție este răpirea inamicilor noștri.

– Terorismul nu este specific culturii noastre, obiectă boi.

– Ce părere ai de Frăția Sângelui Roșu, fiule? întrebă shishu calm.

– Niște măcelari demenți și fanatici. Masacrează femei și ii nevinovați în numele unei dogme revoluționare vagi care are sens pentru nimeni.

– Da, dar sunt japonezi.

– Câțiva, dar majoritatea sunt est-germani instruiți de KGB.

– Pot fi și ei folosiți, zise Suma pe un ton neutru.

Tsuboi nu se dădu învins.

– Sunt împotriva celei mai mici asocieri cu ei. Orice tură suspectă și serviciile secrete ale străinilor vor fi asmuțite omenii pe care n-am îndrăzni să le deschidem.

– Hideki nu pledează pentru asasinat, completă Kamatori. a ce sugerează el este că răpirea unor ostatici nevinovați s-ar e pe seama Frăției Sângelui Roșu.

– Acum e mai logic ce spui, zâmbi Yoshishu. Cred că leg. Pledezi pentru temnița de mătase.

Tsuboi scutură din cap.

– N-am auzit niciodată de așa ceva.

– E ceva din vremurile de demult, explică Yoshishu. Când ogun nu voia ca un inamic să fie asasinat, punea să-l scă și îl ducea în secret într-o temniță de lux ca semn de ct. Apoi arunca vina acestei dispariții pe potrivnicii geloși zonierului.

– Exact, aprobă Suma din cap. Am construit un astfel de loc moșie mică dar modernă.

– Nu o puțin riscant? întrebă Tsuboi.

– Evidența nu e niciodată suspectată.

Kamatori îl privi pe Tsuboi.

– Dacă ai candidați pentru uitare, nu trebuie decât să-mi dai ele lor.

Ochii lui Tsuboi priviră în jos fără să vadă nimic. Apoi ridică privirea.

– Sunt două persoane în Statele Unite care ne dau multă bătaie de cap. Dar trebuie să fii extrem de prevăzător. Sunt membri ai Congresului, iar răpirea lor va provoca cu siguranță un scandal enorm.

– Răpirea și cererea unei recompense din partea Frăției Sângelui Roșu ar constitui o bună acoperire pentru dispariția lor subită, zise Suma de parcă descria vremea.

– La cine te gândești exact? întrebă Kamatori.

– La doamna Loren Smith, membră a Congresului și la senatorul Michael Diaz.

Yoshishu dădu din cap.

– Ah, da, cei doi care pun la cale restricții economice totale împotriva noastră.

– În ciuda eforturilor depuse de cercurile noastre de influență, strâng un număr suficient de voturi pentru a forța trecerea legilor propuse de ei prin ambele camere. Eliminați-i și acest curent de opinie se va împrăștia.

– Se va isca scandal mare în guvern, îi avertiză Suma. S-ar putea să riposteze.

– Sferele noastre de influență au dobândit o autentică putere asupra Congresului și vor direcționa riposta către o conspirație teroristă. Mânia lui Tsuboi la amintirea modului cum fusese tratat de comitetul Congresului nu se stinsese. Am pierdut destul teren în fața politicienilor americani. E vremea să afle că puterea lor a încetat să-i mai protejeze de rău.

Timp de câteva clipe, Yoshishu privi afară pe fereastră fără să vadă nimic. Apoi scutură din cap.

– Mare păcat!

Suma îl privi.

– Despre ce vorbești, bătrâne prieten?

– Despre Statele Unite ale Americii, rosti Yoshishu încetișor. Seamănă cu o femeie frumoasă care moare de cancer.

DISCO
CLEOPATRA

28

Marvin Showalter călătorea într-o garnitură de tren a uratului și eficientului metrou din Tokio. Nu încercă să se refacă că citea o carte sau un ziar. Privea calm spre tovarășii de ălătorie, aflați "la treabă" așa cum se spune în meseria asta, cei oi agenți ai Serviciilor Secrete Japoneze care îl țineau sub upraveghere din celălalt vagon.

Showalter ieșise din ambasada americană la scurt timp după heierea unei ședințe plictisitoare cu doi congresmeni recăreți, în legătură cu refuzul Japoniei de a permite folosirea ajelor americane de construcție pentru o nouă clădire ce urma fie ridicată pentru o companie petrolieră americană. Era pur și plu un exemplu tipic de a renunța la barierele protecționiste, timp ce japonezii puteau să intre liber în Statele Unite și să ce construcții cu propriii lor arhitecți, maiștri, materiale și ilaje fără probleme majore ridicate de restricțiile vernamentale.

"Reciprocitatea" nu se aplica în comerțul bilateral cu ponia.

Părea să se îndrepte spre micul condominiu, pe care soția sa cei doi copii mici îl numeau "casă" în timpul misiunii sale în

Japonia. Clădirea era proprietatea guvernului american și adăpostea pe majoritatea funcționarilor ambasadei împreună cu familiile lor. Costul construcției întregii clădiri de zece etaje era mai mic decât o treime din prețul terenului pe care se afla.

Cele două umbre îl urmaseră în această călătorie de rutină, care nu se modifica decât în cazurile când lucra peste program o oră sau două. Zâmbi în sinea lui când ajunse la stația obișnuită și cei doi agenți se ridicară anticipându-i coborârea. Păși spre ușă cu restul călătorilor, așteptând ca aceasta să se deschidă spre peron. Era cel mai vechi truc din lume, cel arătat în filmul *Filiera franceză*.

Când ușa se deschise, Showalter coborî cu mulțimea pe peron și începu să numere. Ezită și aruncă o privire celor doi agenți japonezi. Coborâseră pe ușa din mijloc a vagonului din spate și se îndreptau încet în direcția lui, flancați de un grup de pasageri care plecau.

Când ajunse cu numărătoarea la douăzeci și cinci, se întoarse rapid și sări înapoi în vagon. Două secunde mai târziu ușa se închise și trenul se puse în mișcare. Prea târziu, agenții Serviciilor Secrete Japoneze își dădură seama că fuseseră trași pe sfoară. Încercară agitați să forțeze ușile și să reintre în tren. Dar era inutil. Săriră înapoi pe peron în timp ce trenul câștiga viteză și dispărea în tunel.

Showalter nu era total mulțumit de această simplă stratagemă. Data viitoare urmăritorii lui vor fi mai precauți și îl vor face să apeleze la metode mai complicate. La următoarea stație se urcă într-un tren de legătură și porni spre Asakusa, o zonă în nord-estul orașului Tokio, într-un loc cunoscut sub numele de Shitamachi. Asakusa era o parte din vechea cetate Tokio cu multe vestigii istorice.

Showalter studie oamenii din jurul lui așa cum făcuse de multe ori. Unii pasageri îl studiau și ei la rândul lor. Pe cei, care nu arătau ca ei, cu păr negru și des, ochi de culoare închisă și având culoarea specifică a pielii, îi numeau *gaijin*, în traducere "persoană din afară". Credeau în teoria că asemănarea fizică a

eamului lor era poate baza unității și a conformismului ponez.

Aceasta, cât și izolarea insulei lor natale.

Societatea lor era bazată pe ideea de familie și se extindea upra oricui lucra alături de ei. Își duceau viața sub o plapumă mplicată de obligații, mulțumire, îndatoriri și împliniri. cceptau acest stil de viață conformist de parcă toți ceilalți erau ște ratați vrednici de milă.

Nu puteau concepe amestecul de naționalități care trăiau șnic în Statele Unite, așa ceva nu era tolerat în Japonia, o țară cele mai dure legi ale emigrării din lume.

Trenul opri la stația de metrou Tawaramachi, coborî și se estecă în mulțimea care se îndrepta spre strada aglomerată ppabashi. Făcu semn unui taxi și trecu prin fața unui șir de taurante și magazine unde se vindeau imitații din plastic ale entelor prezentate în vitrinele localurilor. Îi ceru șoferului să îndrepte spre o zonă cu mai multe blocuri de formă pătrată, esată cu magazine artizanale, temple și case străvechi. Coborî mașină la o intersecție, plăti șoferului, apoi merse pe o alee ustă mărginită de flori până când ajunse la un han japonez, mit *ryokan*.

Deși cu aspect rustic și vechi, *ryokan* avea un interior foarte și atractiv. Showalter fu întâmpinat la ușă de un membru al onalului, care se înclină și zise.

– Bine ați venit la Ritz!

– Credeam că este Asakusa Dude Ranch, răspunse alter.

Fără alt cuvânt, musculosul portar, cu brațe și picioare ca ine de tren, îl pofti să pășească pe pardoseala netedă din de râu a intrării. Pătrunseră pe parchetul de stejar lustruit cepției, unde Showalter fu invitat politicos să scoată pantofii încalțe o pereche de papuci de plastic.

Spre deosebire de majoritatea papucilor care sunt prea mici ru picioarele mari ale anglo-americanilor, cei ai lui alter se potriveau de parcă ar fi fost comandați dinainte,

ceea ce de fapt şi erau, din moment ce *ryokan*-ul era proprietatea secretă condusă de o agenţie de informaţii americană specializată în protejarea şi acoperirea agenţilor.

Camera lui Showalter avea o uşă glisantă de hârtie shoji, care dădea înspre o mică verandă deasupra unei grădini dichisite, cu un mic pârâiaş care şerpuia năbădăios pe pietre printre bambuşi. Podeaua era acoperită cu tradiţionala rogojină tatami. Trebui să-şi scoată papucii şi să înainteze în ciorapi pe rogojina fragilă.

În încăpere nu exista mobilă, nici scaune, numai perne pe podea şi un pat format din saltele solide acoperite de multe perne pe care japonezii le numeau *futons*. În centrul camerei de oaspeţi era un mic ceaun plin cu cărbuni aprinşi.

Showalter se dezbrăcă şi îmbrăcă un *yukata* de bumbac subţire. Apoi o servitoare în kimono îl conduse spre compartimentul băilor. Se dezbrăcă de *yukata* şi îl lăsă împreună cu ceasul într-un coş de nuiele, apoi, înfăşurat într-un prosop, intră în baia de aburi. Intră printre scaunele mici şi găleţile de lemn, oprindu-se în dreptul unui robinet. Se săpuni şi se frecă bine. Numai atunci fu gata să intre încet în apa fierbinte a unui imens bazin cu pereţi de lemn.

O siluetă fantomatică apăru învăluită de apa fierbinte până la brâu.

– "Echipa Honda", presupun.

– Numai jumătate, răspunse Roy Orita. Jim Hanamura trebuie să sosească în orice moment. Bei un saki?

– Nu e voie să bei în timpul serviciului, zise Showalter bucurându-se de apa fierbinte. Dar ce mama dracului, sunt mai îngheţat ca un sloi. Arde-mi o porţie dublă.

Orita umplu o micuţă ceaşcă de ceramică dintr-o sticlă de pe marginea bazinului.

– Mizeria la care te poţi aştepta din partea Departamentului de Stat. Showalter sorbi lung din ceaşca de saki şi lăsă băutura să se aşeze bine în stomac. Cum merge treaba? Ai vreo informaţie despre pistele oferite de "echipa Lincoln"?

– Am verificat Compania Murmoto. Nu pot să stabilesc o legătură directă între conducerea acesteia şi bombe. Eu cred că ei sunt în regulă. Habar nu au de ce se întâmplă sub nasul lor.

– Unii dintre ei trebuie să ştie ceva.

Orita rânji.

– Numai doi muncitori de la linia de asamblare trebuie să fie la curent cu asta.

– De ce numai doi?

– Atâţia sunt necesari. Muncitorul de la linia de asamblare, care supraveghează instalarea dispozitivelor de aer condiţionat. El selectează anumite maşini pentru a plasa bombele. Şi cel care inspectează maşinile, pentru a se asigura că funcţionează, înainte ca acestea să fie încărcate pe vas şi trimise comercianţilor. El avizează dispozitivele false care nu funcţionează.

– Trebuie să mai existe şi un al treilea om, îl contrazise Showalter. Un agent din departamentul computerizat de transport maritim, care şterge orice urmă a maşinilor-capcană, cu excepţia facturii de încărcare cerută de vameşii străini.

– Ai urmărit firul de la fabrică la furnizorul de dispozitive de aer condiţionat şi mai departe la uzina de fabricare a bombelor?

– Până la furnizor, da. Apoi urma dispare. Sper să adulmec ceva şi să merg pe fir până la sursă în următoarele câteva zile.

Vocea lui Orita se stinse când un bărbat ieşi din vestiar şi se îndreptă către bazinul încălzit. Era scund, cu păr şi mustaţă cenuşii şi ţinea un mic prosop în dreptul pântecelui.

– Dumneata cine mama naibii eşti? întrebă Showalter, furnat că un străin pătrunsese în intimitatea *ryokan*-ului.

– Mă numesc Ashikaga Enshu.

– Cine?

Bărbatul rămase în picioare câteva clipe, fără să răspundă. Showalter începu să se uite agitat în jur, întrebându-se de ce nu sosesc paznicii.

Apoi Orita începu să râdă.

– Grozavă deghizare, Jim. Ne-ai păcălit pe amândoi.

James Hanamura își scoase peruca de păr argintiu și își îndepărtă sprâncenele și mustața.

– Chiar așa, nu-i rău, îți spun eu. L-am păcălit și pe Hideki Suma și pe secretara lui.

Showalter respiră adânc și se cufundă în apă până la gât.

– Sfinte Dumnezeule, ce spaimă am mai tras. Îmi închipuiam că ai trecut de barierele de securitate și urma să ne lichidezi pe Orita și pe mine.

– Saki-ul ăla arată grozav. V-a mai rămas ceva?

Orita îi turnă o ceașcă.

– Mai avem o ladă întreagă la bucătărie. Apoi brusc o expresie de surpriză îi străbătu chipul. Ce ai zis?

– Poftim?

– Hideki Suma.

– Jumătatea mea de operațiune. Am descoperit cui aparțin Corporația de Aviație și Auto Murmoto și Compania de Navigație Sushimo printr-o serie de paravane de afaceri false: lui Hideki Suma, magnatul solitar. Murmoto și Sushimo sunt numai un strop dintr-o găleată întreagă. Tipul ăsta are mai multe bunuri decât întregul stat California, cu Nevada și Arizona la un loc.

– Nava care a explodat, *Steaua Divină*, nu aparține Companiei de Navigație Sushimo? întrebă Showalter.

– Ba da. Se leagă lucrurile, nu ești de părere? Mie mi se pare că Hideki Suma e amestecat până în gât în afacerea asta.

– Suma e un personaj foarte puternic, zise Showalter. Prosperă prin căi ciudate și întortocheate. Se spune că dacă îi comandă primului-ministru Junshiro și miniștrilor cabinetului său să dea din mâini și să zboare, se bat care să sară primul pe fereastră.

– Și ai reușit cu adevărat să-l întâlnești pe Suma? întrebă Orita uluit.

– Te cred. Ar trebui să vezi ce birou și ce secretară are. Ambele clasa întâi.

– De ce a fost nevoie să te deghizezi?

– A fost ideea "echipei Lincoln". Suma colecționează tablourile unui artist japonez din secolul al XVI-lea pe nume Masaki Shimzu. Jordan a angajat un expert în falsuri pentru a picta ceea ce, în cercurile artistice, e numit un Shimzu redescoperit, un tablou de care se știa că lipsește din colecția lui Suma. Apoi, jucând rolul reputatului specialist în opere de artă pierdute, Ashikaga Enshu, i l-am vândut.

Showalter dădu din cap.

– Deșteaptă treabă, foarte deșteaptă. Cred că a trebuit să studiezi arta japoneză.

– Un curs destul de slăbuț, râse Hanamura. Suma povestea cum Shimzu picta insulele dintr-un balon. Ar fi pus să mă torturheze și să mă taie în bucăți, dacă ar fi știut că plătea o sută patruzeci și cinci de milioane de yeni pentru un fals, pictat după o fotografie luată din satelit.

– În ce scop? întrebă Orita cu chipul ciudat de încordat.

– Să-i pun microfoane în birou, firește.

– Cum se face că n-am fost implicat și eu?

– M-am gândit că cel mai bine e ca nici unul din voi să nu știe ce face celălalt, îi răspunse Showalter lui Orita, așa încât să fie că ați fi fost prinși să nu puteți dezvălui lucruri importante.

– Unde ai pus microfoanele? îl întrebă Orita pe Hanamura.

– Două în rama tabloului. Unul într-un șevalet din fața unei ferestre și altul în maneta de ridicat transperante. Ultimele două sunt perfect acordate cu un transmițător pe care l-am așezat într-un copac în fața domului ce adăpostește atriumul.

– Dar dacă Suma dispune de echipament de detectare a bruns?

– Am "împrumutat" schițele electrice ale etajului său din clădire. Echipamentul lui de detectare este de primă mână, dar nu va putea detecta plosnițele* noastre. Și când spun plosnițe, mă refer la sensul concret.

---

* Joc de cuvinte – în limba engleză "bug" – plosniță, microfon secret (n.a.).

Orita nu înțelese ce voia Hanamura să spună.

– Eu nu m-am prins.

– Dispozitivele noastre miniaturale de recepționare și transmitere nu au aspectul unor obiecte electronice minuscule. Sunt făcute să arate ca furnicile. Dacă sunt descoperite, sunt fie ignorate, fie zdrobite pur și simplu, fără nici un fel de suspiciune.

Showalter aprobă din cap.

– Foarte isteață treabă.

– Chiar și frații noștri japonezi trebuie să se încline în fața tehnologiei americane de ascultare. Hanamura zâmbi larg. Transmițătorul cu releu care are mărimea unei mingi de golf trimite toate conversațiile, inclusiv cele telefonice sau pe interfon venite de la microfoanele secrete din birouri, spre unul din sateliții noștri și apoi le transmite lui Mel Penner și "echipei Chrysler" la Palau.

Orita fixă apa cu privirea.

– Știm sigur că transmit conversațiile lui Suma?

– Sistemul funcționează perfect, îl asigură Showalter. L-am contactat pe Penner înainte de a veni la întâlnire. Recepționează semnalele tare și clar. La fel și noi. Un membru al echipei mele de la ambasadă e conectat și el la sistemul de ascultare al lui Jim.

– Sper că ne veți alerta dacă vă parvine vreo informație pe care o putem folosi în cercetări.

– Absolut. Showalter își mai turnă niște saki. De fapt, când am plecat din ambasadă, avea loc o conversație șocantă între Suma și Korori Yoshishu. Îmi pare rău că n-am prins decât câteva minute din ea.

– Yoshishu, murmură Hanamura. Sfinte Dumnezeule, mai trăiește ticălosul ăla bătrân?

– Are nouăzeci și unu de ani și e la fel de mârșav ca întotdeauna, răspunse Showalter.

Hanamura scuturâ din cap.

– Cel mai mare criminal al epocii, personal răspunzător de mai mult de un milion de morți. Dacă Yoshishu e în spatele lui

Suma și al unei organizații care împrăștie în întreaga lume bombe nucleare, am dat cu toții de un mare, foarte mare necaz.

Cu o oră înainte de ivirea zorilor, o limuzină Murmoto se opri și o siluetă ieși din umbră, intrând pe furiș pe ușa deschisă. Apoi mașina se târî încet printre îngustele străzi mărginașe ale Asakusei.

– În biroul domnului Suma au fost plasate microfoane secrete, zise Orita. Unul din agenții noștri, dându-se drept negustor de artă, a ascuns dispozitive sofisticate de ascultare în rama unui tablou, într-un șevalet și în maneta transperantelor.

– Ești sigur? întrebă Kamatori înmărmurit. Negustorul a adus o pânză originală de Shimzu.

– Un fals pictat după o fotografie din satelit.

Kamatori șuieră.

– Ar fi trebuit să mă informezi mai devreme.

– N-am aflat decât acum câteva ore.

Kamatori nu zise nimic, dar îl fixă pe Orita în semiîntunericul limuzinei, de parcă ar fi dorit să-i fortifice credința.

Ca și George Furukawa, Roy Orita era un agent secret, născut în Statele Unite din părinți japonezi și pregătit pentru angajarea în CIA.

În cele din urmă, Kamatori zise:

– Multe s-au spus în după-amiaza aceasta care îi pot dăuna prietenului Suma. Ești sigur că nu s-a strecurat vreo greșeală?

– Negustorul a spus că îl cheamă Ashikaga Enshu?

Kamatori se simți șocat și rușinat. Îndatorirea lui era de a proteja organizația lui Suma de infiltrări. Eșuase în mod inexcusabil și pierduse mult din cinstea obrazului.

– Da, Enshu.

– Numele lui adevărat e James Hanamura. E celălalt membru al echipei mele, a cărei misiune este de a investiga vânzarea mașinilor cu bombe nucleare.

– Cine a făcut legătura între mașini și bombe?

– Un amator pe nume Dirk Pitt. A fost împrumutat de la Agenția Națională de Marină și Cercetări Subacvatice.

– E periculos pentru noi?

– Ar putea să ne facă necazuri. Nu pot să spun cu siguranță. Nu face parte din echipa de detectivi. Dar are o formidabilă reputație de a duce la bun sfârșit proiecte imposibile.

Kamatori se lăsă pe spate și privi leneș pe fereastră la clădirile întunecate. În cele din urmă se întoarse spre Orita.

– Poți să-mi dai o listă cu numele agenților cu care lucrezi și să mă pui la curent cu activitățile lor actuale?

Orita dădu din cap.

– Lista cu numele da. Activitățile curente, imposibil. Toți lucrăm separat. Ca în magie, nimeni nu știe ce face cealaltă mână.

– Informează-mă cât mai bine cu putință.

– Ce intenționați să faceți cu Pitt?

Kamatori îl privi pe Orita, cu venin în ochii lui reci.

– Dacă se ivește ocazia potrivită, îl ucid.

29

Ghidat de Loren Smith într-o parte și de Al Giordino în cealaltă, Pitt coborî cu spatele automobilul de oraș Stutz de pe platforma unui trailer și îl parcă între un Hispano-Suiza roșu model 1926, o cabrioletă mare, fabricată în Franța și un frumos Marmon V-16 din 1931.

Ciuli urechea și ascultă motorul câteva clipe, mărind turația rămânând satisfăcut de mersul rotund al motorului. Apoi opri contactul.

Era o zi de vară indiană. Cerul era limpede și era cald pentru un început de toamnă. Pitt purta o pereche de pantaloni de catifea coral și geacă sport de velur, în timp ce Loren radia într-un costum trandafiriu.

În timp ce Giordino deplasa trailerul spre parcare, Loren stătea pe scara Stutz-ului și se uita la câmpul de peste o sută de mașini clasice, aranjate în jurul pistei de concurs Virginia Memorial. Concursul de eleganță, un spectacol unde mașinile erau judecate după aspect, era combinat cu niște concursuri care de un tur de pistă între vehiculele clasice, proiectate și construite ca automobile de curse sau de șosea.

– Toate sunt formidabile, zise Loren admirativ. N-am mai văzut așa de multe mașini exotice în același loc.

– Strânsă competiție, răspunse Pitt când ridică capota și șterse motorul. Aș avea noroc să ies al treilea în clasa mea.

– Când se dă verdictul?

– Oricând de acum încolo.

– Și cursele?

– După concursurile de frumusețe vor fi anunțați câștigătorii și înmânate premiile.

– Cu ce mașină intri în concurs?

– După program, cu Hispano ăsta roșu de lângă noi.

Loren privi atractiva cabrioletă construită la Paris.

– Crezi că poți s-o învingi?

– Nu știu. Stutz-ul e cu șase ani mai nou, dar Hispano are un motor mai puternic și o caroserie mai ușoară.

Giordino se apropie și îi anunță.

– Mi-e foame. Când mâncăm?

Loren râse, îl sărută ușor pe Giordino pe obraz și scoase un coș de picnic de pe bancheta din spate a Stutz-ului. Se așezară pe iarbă și mâncară mortadella și brânză franțuzească cu pâine, însoțită de pateu de ficat și fructe, împreună cu o sticlă de vin Valea Lunii.

Apărură membrii juriului și începură să examineze mașina lui Pitt pentru concursul de frumusețe. Aceasta fu introdusă în clasa D, automobile clasice americane din perioada 1930-1941. După cincisprezece minute de examinare amănunțită, îi strânseră mâna și trecură mai departe la următorul automobil din aceeași clasă, o berlină Lincoln V-12 1933.

Când Pitt și prietenii lui tocmai terminau vinul, câștigătorii erau anunțați publicului prin megafoane. Stutz ieși al treilea în spatele unui Packard sport 1938 și al unei limuzine Lincoln 1934.

Pitt pierduse un punct și jumătate din cele o sută posibile pentru că bricheta Stutz nu funcționa, iar țeava de eșapament nu se potrivea exact cu modelul original.

– Am ieșit mai bine decât mă așteptam, zise Pitt mândru. Nu credeam că voi fi printre primii.

– Felicitări, zise Frank Mancuso.

Pitt aruncă o privire lipsită de expresie inginerului minier care parcă apăruse acolo din neant.

– Tu de unde ai mai apărut?

– Am auzit prin vie că ești aici, zise Mancuso prietenos. Așa că m-am gândit să dau pe aici, să văd și eu mașinile și să schimb două vorbe cu tine și cu Al.

– A venit timpul să trecem la treabă?

– Nu încă.

Pitt se întoarse și-l prezentă pe Mancuso lui Loren.

Giordino îl salută simplu din cap și îi oferi noului venit un pahar de vin din sticla deschisă de curând.

Îl privi pe Pitt cu expresie aprobatoare, apoi dădu din cap spre Loren și Stutz.

– Două frumuseți clasice. Ai un gust rafinat.

Pitt zâmbi timid.

– Fac și eu ce pot.

– Asta e o mașină pe cinste, zise Mancuso admirând forma automobilului Stutz. Manopera LeBaron, nu-i așa?

– Exact. Te pasionează și pe tine automobilele vechi?

– Frate-meu e nebun după mașini. Am ciugulit și eu câte ceva de la el. Se plimbă pe culoarul care separă șirurile de mașini. N-ai vrea să-mi ții un mic curs autorizat asupra acestor mașini grozave?

Se scuzară față de Loren, care se lansă într-o conversație cu noul proprietarului mașinii Hispano-Suiza. După ce trecură de câteva automobile, Giordino deveni neliniștit.

– Ce se întâmplă? întrebă el.

Mancuso îl fixă cu privirea.

– Probabil ați auzit de la amiralul Sandecker. Dar "echipa Mercedes" a fost trimisă în concediu. Proiectul vostru de scufundare a rămășițelor navei ce a transportat bombele a fost anulat.

– Pentru vreun motiv anume?

– Președintele a hotărât că ar fi mai bine ca deocamdată să ne abținem. Prea multe probleme. Propaganda sovietică încearcă deja să arunce vina asupra noastră. Congresul vorbește despre lansarea unor investigații, iar Președintele nu e dispus să dea explicații în privința unei operații secrete de recuperare. Nu-și poate permite descoperirea în acest moment a proiectului de la "Tărâmul umed". Acesta nu a fost conform cu legile internaționale privind prospecțiunea fundului oceanului.

– Nu am luat decât mostre, zise Pitt cu un ton defensiv. A fost un program pur experimental.

– S-ar putea, dar restul lumii poate să vă sară în cap. Mai ales națiunile lumii a treia vor urla la Națiunile Unite, dacă vor crede că au fost date la o parte de la descoperirea unei neașteptate mine de aur.

Pitt se opri și examină un imens automobil decapotabil.

– Un Cadillac de curse?

– Un Faeton Cadillac V-16, îl corectă Pitt. La licitație se apropie de un milion de dolari.

Giordino aprobă din cap.

– Cam cât mașinile Duesenbergs.

Pitt se întoarse și îl privi concentrat pe Mancuso.

– Cam câte mașini-capcană au descoperit?

– Numai cele șase ale voastre. Stacy și Weatherhill n-au trimis nici o informație despre cum înaintează cercetările pe Coasta de Vest.

– Probabil că japonezii au o groază de chestii din astea răspândite prin țară, zise Pitt. Jordan va avea nevoie de o armată întreagă să le depisteze.

– Nu se pune problema oamenilor, dar chestiunea este să nu forțăm nota cu japonezii. Dacă vor bănui că proiectul lor de plasare a bombelor nucleare este amenințat, s-ar putea să se apuce și să ne atace pe căi obișnuite.

– Ce bine ar fi dacă "echipa Honda" ar putea să ajungă la sursă și să pună mâna pe o hartă a amplasamentelor, zise Giordino încetișor.

– La asta și lucrează, afirmă Mancuso hotărât.

Pitt se aplecă și privi la capul de cristal al unui cocoș care împodobea radiatorul unui automobil decapotabil cu două locuri Pierce-Arrow.

– Între timp ne învârtim toți pe aici cu mâinile în buzunare.

– Nu te simți dat la o parte. Ai făcut mai mult în primele patru ore decât întreaga echipă în patruzeci și opt. Ne vor chema și pe noi când va fi nevoie.

Giordino își mută atenția de la mașini la o fată care trecea pe acolo îmbrăcată într-o fustă scurtă de piele și zise vag:

– Ce ar putea să mai apară la un concurs de frumusețe?

Păreau un grup neverosimil, dar erau îmbrăcați în costumele lor închise și cu mape diplomat, serioși observatori în mijlocul spectatorilor și proprietarilor de mașini clasice cu haine neprotocolare. Cei patru bărbați japonezi examinau studios mașinile, scrijelind în carnetele de luat notițe și purtându-se de parcă erau mesagerii unui consorțiu de colecționari de mașini din Tokio.

Era o foarte bună acoperire. Oamenii îi observară, fără amuzați de veșmintele lor protocolare și întoarseră spatele, fără să bănuiască că de fapt erau o echipă de agenți secreți de prim rang, iar servietele lor conțineau arsenale de grenade cu gaz și arme de asalt.

Echipa japoneză nu venise să admire automobilele, ci s-o spioneze pe Loren Smith.

Pieptănară zona din jurul amplasamentului juriilor de concurs, notându-și ieșirile și locurile unde se aflau paznicii înarmați. Șeful lor, cu o față smeadă strălucind în soarele după-amiezii, observă că mașina lui Pitt se afla în centrul câmpului de automobile clasice, dându-și seama că era aproape imposibil să o scoată pe Loren de acolo, fără să producă un incident.

Le porunci celor trei oameni ai lui să se întoarcă la limuzina parcată lângă alee, în timp ce el se învârti prin preajmă, urmărind fiecare mișcare a lui Loren. Totodată îi urmări pe Pitt, Giordino și Mancuso pe o mică distanță, examinându-le hainele în căutarea unei posibile umflături care să ascundă o armă. Nu observă nimic care să-i dea de bănuit și presupuse că toți trei erau neînarmați.

Apoi se învârti pe acolo liniștit, convins fiind că momentul potrivit va veni în cele din urmă.

Un oficial al concursului îl anunță pe Pitt că el trebuia să se prezinte cu Stutz-ul la linia de plecare. Împreună cu prietenii care îl însoțeau, rulă pe culoarul de iarbă dintre șirurile de mașini și trecu printr-o poartă, intrând pe pista ovală de asfalt lungă de o milă.

Giordino ridică capota și făcu o ultimă verificare a motorului, în timp ce Mancuso îi privea. Loren îi dădu lui Pitt un lung sărut de încurajare, apoi merse alene pe marginea pistei, oprindu-se lângă un parapet nu prea înalt.

Când Hispano-Suiza se opri lângă el, Pitt coborî și se prezentă, în timp ce șoferul coborî pentru a verifica închiderea capotei.

– Presupun că în această cursă vom fi rivali. Mă numesc Dirk Pitt.

Șoferul de la volanul automobilului Hispano, un bărbat solid cu păr cărunt, barbă albă și ochi albaștri spre verde, îi întinse mâna.

– Clive Cussler.

Pitt îl privi ciudat.

– Ne cunoaștem?

– Posibil, răspunse Cussler zâmbind. Numele dumneavoastră îmi e cunoscut, dar nu știu de unde să vă iau.

– Poate ne-am întâlnit cumva la o întrunire sau petrecere a clubului automobiliștilor.

– Se poate.

– Succes, îi ură Pitt cu eleganță.

Cussler îi răspunse cu prietenie.

– La fel și dumneavoastră.

Pe când se aranja în spatele volanului, ochii lui Pitt examinară instrumentele de la bord și apoi se concentră asupra starter-ului oficial care desfășura încet steagul verde. Nu observă lunga limuzină Lincoln de culoare albă care opri lângă zidul de beton pentru protecție, chiar în fața lui Loren. Nu îl văzu nici pe bărbatul care ieși din mașină, se îndreptă spre ea și îi spuse câteva cuvinte.

Atenția lui Giordino era concentrată spre Stutz. Numai Mancuso, care se afla la câțiva pași distanță, o văzu dând din cap aprobativ către bărbat, un japonez, și însoțindu-l la limuzină.

Giordino lăsă capota și strigă deasupra parbrizului.

– Nu sunt scurgeri de ulei sau de apă. Nu o forța prea tare. Am refăcut noi motorul, dar are peste șaizeci de ani vechime. Și nu poți să cumperi piese de rezervă pentru Stutz la Pep Boys.

– Voi menține turația sub roșu, îi promise Pitt. Numai atunci își dădu seama că n-o mai vede pe Loren și privi în jur. Ce-i cu Loren?

Mancuso se aplecă spre ușă și arătă cu mâna spre Lincoln-ul alb.

– Omul de afaceri japonez din limuzina aceea a vrut să-i vorbească. Probabil vreun traficant de influență.

– Nu mi-ar place să piardă cursa.

– Stau cu ochii pe ea, zise Mancuso.

Giordino se apropie și-l apucă pe Pitt de umăr.

– Fii atent cum schimbi vitezele.

Apoi el și Mancuso se retraseră pe marginea pistei când starter-ul se postă între cele două automobile și ridică steagul verde deasupra capului.

Pitt apăsă pedala de accelerație până când turometrul îi indică o sută de turații pe secundă, ceea ce era aproape perfect.

Anticipă mișcarea starter-ului oficial și ridică piciorul de pe ambreiaj chiar în secunda când steagul începu să coboare.

Stutz-ul turcoaz recepționă comanda și zvâcni cu o lungime de mașină în fața automobilului Hispano-Suiza de culoare roșie.

Motorul cu opt cilindri al Stutz-ului era dotat cu doi arbori cu came având patru valve pe cilindru.

Și deși caii putere erau comparabili, motorul cu șase cilindri ai Hispano-Suizei consuma opt litri față de cinci cât consuma Stutz-ul. În ceea ce privește șasiul și greutatea totală, solidul automobil de oraș avea un handicap de două sute de kilograme față de cabrioletă.

Ambii șoferi eliminaseră întrerupătorul care permitea gazelor de eșapament să treacă prin tobele de eșapament, astfel că automobilele scoteau zgomote grozave.

Urletul motoarelor bătrâne, când mașinile țâșniră de pe linia de plecare, agită publicul din tribune care aplaudă și strigă, îndemnând frumoasele capodopere de artă mecanică să sporească viteza.

Pitt încă accelera când intră în prima curbă într-un abur de gaze de eșapament și o furie de sunete. Schimba vitezele pe cât de corect îi permitea vechiul sistem de transmisie. Viteza întâi era uzată și scotea un țiuit constant, dar a doua era mult mai silențioasă. După o anumită distanță, în timp, cele două mașini ar fi putut atinge o viteză de o sută șaizeci kilometri pe oră, dar demarajul ambelor nu era prea grozav.

Pitt era mereu cu ochii pe turometru când băgă în viteza a patra. Stutz-ul fugea cu o sută de kilometri pe oră urmărit de Hispano-Suiza care trudea din greu în spatele lui și câștiga din distanță la curbe.

Intrând pe linia dreaptă, Hispano se apropie de Stutz. Cussler se străduia din greu să-l ajungă din urmă. Scotea sufletul din marele automobil francez, zgomotul valvelor acoperind aproape complet urletul tobei de eșapament. Ornamentul format dintr-o barză în zbor, montat pe radiator, ajunse în dreptul mânerului ușii din spate a Stutz-ului.

Pitt nu putea face altceva decât să țină roțile din față în poziție stabilă, cu pedala de accelerație apăsată până la podea și

gonească pe pistă cât putea mai repede. Acul turometrului bra la un milimetru sub linia roșie. Nu îndrăzni să forțeze otorul peste limitele lui, cel puțin nu încă. Încetini ușor și ispano îl ajunse din urmă.

Câteva clipe merseră volan lângă volan. Apoi cuplul de rsiune al Hispano-ului începu să-și spună cuvântul și acesta îl epăși. Gazele de eșapament din puternicul motor cu opt cilindri ubuiau în urechile lui Pitt și acesta văzu luminile din spate prinzându-se și stingându-se când șoferul apăsa frâna. Dar ussler nu avea de gând să încetinească. Conducea Hispano-ul e parcă ar fi zburat.

Când intră în turul final, Pitt se strecură în spatele marelui utomobil roșu, urmărindu-l câteva sute de metri înainte de a vira puternic în curbă. Apoi când ajunseră pe linia dreaptă folosi cei câțiva cai putere ținuți în rezervă și țâșni înainte pe pistă.

Cu această energie în plus și momentul bine ales, luă conducerea și păstră distanța față de Hispano care îl ataca din spate, suficient timp pentru a trece primul linia de sosire, ornamentul în formă de zeița soarelui de pe radiatorul Stutz-ului aflându-se la mai puțin de jumătate de metru în fața berzei de pe Hispano.

Era o lovitură de maestru, genul de final care entuziasma ublicul. Zvâcni capul în spate și salută mulțimea cu mâna, zând. Ar fi trebuit să continue și să facă turul de onoare, dar iordino și Mancuso săriră pe marginea pistei făcându-i semn în mână să oprească.

Vră spre marginea pistei și încetini.

Mancuso gesticula agitat spre limuzina albă care gonea re ieșire.

– Limuzina, țipă el din fugă.

Reacția lui Pitt fu inuman de rapidă și îi luă doar o clipă -și mute gândul de la cursă spre ceea ce Mancuso încerca -i spună.

– Loren? întrebă el țipând.

Giordino sări pe pragul mașinii aflate în mișcare.

– Cred că japonezii ăia din limuzină au pus mâna pe ea, zise el.

Mancuso îi ajunse din urmă, gâfâind.

– Au șters-o înainte să-mi dau seama că ea este încă în mașină.

– Ești înarmat? îl întrebă Pitt.

– Am un Colt calibrul 25.

– Urcă, îi ordonă Pitt.

Apoi se întoarse spre Giordino.

– Al, cheamă un paznic cu aparat de emisie-recepție și alertează poliția. Frank și cu mine îi urmărim.

Giordino dădu din cap fără să răspundă și fugi spre un paznic care patrula prin preajmă, în timp ce Pitt porni glonț cu Stutz-ul, trecând de poarta ce ducea de la pistă spre parcarea din spatele tribunelor.

Știa că Stutz-ul era din păcate mult depășit de limuzina puternică și nouă, dar trăise totdeauna cu credința nestrămutată că imposibilul poate fi atins.

Se așeză bine în scaun și strânse volanul, cu bărbia proeminentă avântată în față și începu urmărirea.

30

Pitt reuși să iasă pe poartă repede. Oficialul de acolo îl văzu venind și îndepărtă oamenii din drum. Stutz-ul ajunse în parcare cu o viteză de optzeci de kilometri pe oră, cu douăzeci de secunde în spatele Lincoln-ului alb.

Goniră printre aripile mașinilor parcate, Pitt ținând apăsat claxonul din centrul volanului. Din fericire locul era liber. Toți spectatorii și participanții la concursul de frumusețe erau în tribune urmărind cursele. Acum mulți dintre aceștia se întoarseră privind la Stutz-ul turcoaz care se îndrepta spre stradă, datorită zgomotului ce biciuia aerul.

Pitt era înnebunit de furie. Șansele de a opri limuzina și de a salva pe Loren erau aproape inexistente. Era o urmărire oarbă din disperare. Nu era de sperat ca o mașină veche de zeci de ani să întreacă o limuzină modernă propulsată de un motor V-8 puternic, care avea un număr de cai putere aproape dublu. Știa că asta era mai mult decât o răpire. Se temea că răpitorii voiau s-o ucidă pe Loren.

Pitt strângea tare volanul când ajunseră pe șoseaua din fața circuitului de concurs, mașina înclinându-se într-o parte cu un scrâșnet protestatar de cauciuc și gonind pe șosea în urmărirea Lincoln-ului.

– Au un avans bunicel, zise brusc Mancuso.

– Putem să-l reducem, răspunse Pitt hotărât.

Trase de volan într-o parte și apoi îl aduse în poziția inițială pentru a ocoli o mașină care intra pe șoseaua cu două piste venind de pe un drum lateral.

– Până când nu vor fi siguri că sunt urmăriți, nu vor depăși limita de viteză, riscând să fie opriți de poliție. Cel mai bun lucru care îl avem de făcut este să-i ținem sub observație până când îi intercepteză poliția.

Teoria lui Pitt era înțeleaptă. Stutz-ul urmăritor începu să se apropie de limuzină.

Mancuso dădu din cap și spuse:

– O iau pe autostrada Cinci, de-a lungul râului James.

Pitt rula dominat de o furie nestăpânită, totuși încrezător. Pe o șosea dreaptă, cu curbe largi, Stutz-ul era în elementul lui. Iubea bătrânul automobil, cu mecanismul lui complex, design-ul minunat și motorul extraordinar. Pitt forța bătrâna mașină din cale-afară, gonind ca un diavol. Ritmul era prea puternic pentru Stutz, dar Pitt îi vorbea, ignorând expresia stranie de pe chipul lui Mancuso, îndemnând-o și implorând-o să-și depășească limitele.

Iar Stutz-ul răspundea.

Lui Mancuso faptul îi apărea incredibil. I se părea că Pitt determina fizic mașina să meargă mai repede. Privi vitezometrul și văzu acul atingând nouăzeci și opt de mile pe oră. Bătrânul și dinamicul automobil nu fugise atât de repede nici când era nou.

Mancuso se ținu de ușă când Pitt zvâcni printre mașini și camioane, depășind mai multe de fiecare dată, așa de repede încât fu uluit de faptul că rămâseseră întregi până atunci.

Mancuso auzi alt sunet în afară de eșapamentul Stutz-ului și privi spre cer de pe locul din dreapta șoferului.

– Ne urmărește un elicopter, anunță el.

– Poliția?

– Nu scrie nimic pe el. Pare comercial.

– Ce păcat că nu avem un radio.

Se apropiaseră la două sute de metri de limuzină când Stutz-ul fu descoperit și Lincoln-ul, în care se afla Loren, începu imediat să prindă viteză și să se îndepărteze.

Apoi pentru a pune capăt la toate, un flăcău de la țară care conducea un solid camion Dodge, cu două puști agățate la fereastra din spate, zări automobilul de epocă apropiindu-se de el și hotărî să se distreze puțin împiedicând trecerea Stutz-ului.

De fiecare dată când Pitt trecea pe banda din mijloc să depășească Dodge-ul, șoferul slăbănog și cu păr slinos, care rânjea știrb cu jumătate de gură, pur și simplu râdea pe înfundate și vira pe banda opusă tăind drumul Stutz-ului.

Mancuso scoase micuțul pistol automat din toc.

– Ia să trunit eu un glonț în parbrizul clovnului ăstuia.

– Lasă că ți-l aranjez eu, zise Pitt.

Apoi recurse la un vechi truc folosit de piloții de curse pe timpuri. Se apropie de partea din dreapta a Dodge-ului, apoi încetini și trecu în partea cealaltă. Repetă tactica fără să încerce să depășească, dar ținând situația sub control. Șoferul costeliv deplasa camionul dintr-o parte în alta pentru a bloca ceea ce își închipuia că sunt încercările lui Pitt de a-l depăși. Ținând Stutz-ul în șah, după numeroase asalturi capul începu să-i oscileze, pentru a observa din ce parte urma să apară bătrânul automobil de epocă.

Apoi făcu greșeala pe care o spera Pitt.

La o curbă nu se mai putu concentra și intră pe porțiunea drumului acoperită cu pietriș. Următoarea greșeală fu să tragă bravăn de volan. Dodge-ul se răsuci violent înainte și înapoi, apoi ieși ca fulgerul de pe șosea rostogolindu-se peste un pâlc de trifișuri și arbuști pitici înainte de a se opri pe capotă cu roțile în sus și de a declanșa claxoanele.

În urma incidentului, flăcăul se alese cu câteva vânătăi, dar urletul claxoanelor îl zăpăci de tot, înainte să scape din camionul cu roțile în sus și să sară într-un eleșteu din apropiere.

– Șmecheră chestie, zise Mancuso privind în urmă.

Pitt lăsă să-i scape un rânjet scurt.

– Se numeşte nesăbuinţă metodică.

Rânjetul dispăru când depăşi un camion şi văzu un trailer cu platformă oprit la mijlocul unei curbe strânse. Camionul îşi pierduse o parte din încărcătură, trei butoaie de ulei căzând de pe trailer. Unul se spărsese şi o mare porţiune din carosabil era acoperită de o peliculă unsuroasă şi lunecoasă.

Limuzina albă nu se ciocni de camion, dar îşi pierdu controlul pe porţiunea acoperită cu ulei şi făcu două rotiri complete de trei sute şaizeci de grade înainte ca şoferul, în mod incredibil, să o redreseze şi să ţâşnească înainte.

Stutz-ul intră cu toate cele patru roţi pe o direcţie piezişă cu pneurile fumegând şi soarele scânteind pe suprafaţa lustruită a volanului. Mancuso îşi încordă toate puterile pentru ciocnirea cu spatele camionului care i se părea iminentă.

Pitt încercă să evite derapareа pe o înfiorătoare porţiune de o sută de metri înainte să lase definitiv în spate urmele negre ale pneurilor. Apoi intră pe suprafaţa de ulei. Nu atinse frâna şi nu încercă să controleze maşina, ci apăsă ambreiajul şi lăsă automobilul să alunece liber până când acesta trecu de balta alunecoasă. Apoi conduse maşina pe porţiunea acoperită cu iarbă de lângă şosea până când cauciucurile se curăţară de ulei şi îşi continuă urmărirea aflându-se acum numai la câteva secunde în spatele Lincoln-ului.

După iminentul eşec, Mancuso fu uluit să-l vadă pe Pitt conducând la fel de relaxat de parcă îşi făcea excursia de duminică.

– Elicopterul? întrebă Pitt pe un ton de conversaţie.

Mancuso îşi aplecă capul pe spate.

– Nu ne-a părăsit. Zboară deasupra, în dreapta limuzinei.

– Îmi face impresia că lucrează mână în mână.

– E foarte ciudat că aparatul nu are nici un fel de înscrisuri, aprobă Mancuso.

– Dacă sunt înarmaţi, s-ar putea să dăm de necaz.

Mancuso aprobă din cap.

– Ai dreptate. Puşcoaceа mea cu gloanţe de mazăre nu poate să facă faţă atacului din aer al armelor automate de asalt.

– Totuşi ar fi putut să deschidă focul şi "să ne închidă apa la robinet" cu multe mile înainte.

– Fiindcă veni vorba de apă, zise Mancuso arătând spre radiator.

Efortul la care fusese supus bătrânul automobil începea să-şi spună cuvântul. Aburul sâsâind din capul radiatorului de sub zeiţa soarelui şi firişoare de ulei se scurgeau din deschizăturile capotei. Şi când Pitt apăsă frâna înainte de o curbă strâmtă se întâmplă de parcă ar fi înălţat o pânză. Garnitura de frână era supraîncălzită şi foarte uzată. Singurul lucru care se petrecu când Pitt apăsă pe pedală fu scânteierea roşie a stopurilor.

Pitt şi-o imagina pe Loren pe bancheta din spate a limuzinei legată şi cu un căluş în gură. Spaima şi îngrijorarea treceau prin el ca o pală de vânt îngheţat. Oricine ar fi răpit-o ar fi putut până acum s-o omoare. Goni acest gând înspăimântător din minte şi îşi zise că răpitorii nu-şi puteau permite s-o piardă ca ostatic. Dar dacă îi făceau vreun rău, vor muri, îşi jură el necruţător.

Conducând ca posedat de diavol, era devorat de hotărârea de a o salva pe Loren. Folosind fiecare părticică din încăpăţânarea lui specifică, continuă neabătut urmărirea Lincoln-ului.

– Ne apropiem de ei, observă Mancuso.

– Se joacă cu noi, răspunse Pitt măsurând şoseaua dintre ornamentul cu zeiţa soarelui de pe capotă şi bara de protecţie din spate a limuzinei albe care rula la numai cincizeci de metri în faţă.

– Ar trebui să aibă suficientă putere să ne fi lăsat în urmă de mult.

– Ar putea să aibă o problemă la motor.

– Nu cred. Şoferul e un profesionist. A menţinut aceeaşi distanţă între noi de la pata de ulei.

Mancuso îşi consultă ceasul în timp ce razele soarelui scânteiară printre ramurile copacilor de pe şosea.

– Unde mama dracului e poliţia?

– Probabil ne caută pe şoselele rurale. Giordino nu are de unde să ştie în ce direcţie am apucat-o.

– Nu mai poţi menţine ritmul ăsta prea mult timp.

– Al va da de urma noastră, zise Pitt complet încrezător în prietenul lui de o viaţă.

Mancuso ridică capul când auzul său sesiză un sunet nou. Se ridică în genunchi şi privi în sus, în faţă şi în spate, printre copacii de deasupra. Începu să dea din mâini ca nebunul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Pitt, ridicând piciorul de pe acceleraţie la o curbă strâmtă, deasupra unui pod scurt peste un râu îngust, apăsând până la podea pedala de frână aproape inutilizabilă.

– Cred că a sosit cavaleria, ţipă Mancuso agitat.

– Alt elicopter, recunoscu Pitt. Vezi însemnele?

Cele două maşini trecură în viteză de copaci, intrând într-un teren agricol deschis. Elicopterul care se apropia se înclină într-o parte şi Mancuso reuşi să citească cuvintele de sub motor şi elice.

– Departamentul şerifului din ţinutul Henrico, ţipă el peste bâzâitul puternic al elicei. Apoi îl recunoscu pe Giordino care făcea semne din uşa deschisă a aparatului. Micuţul italian sosise la ţanc. Stutz-ul ajunsese la ultimele puteri.

Pilotul ciudatului elicopter care zbura deasupra limuzinei observă la rândul lui noua apariţie. Vira brusc, coborî şi se îndreptă spre nord-est în plină viteză, dispărând rapid în spatele unui şir de copaci de la marginea unui lan de porumb.

Lincoln-ul păru să vireze încet pe prima bandă a şoselei. Pitt şi Mancuso observară cu oribilă neputinţă cum limuzina lungă şi albă schimba direcţia la dreapta, traversă, poticnindu-se, ,un mic şanţ şi o luă prin câmpul de porumb de parcă ar fi urmărit elicopterul în zbor.

Pitt ,realiză schimbarea de direcţie imediat. Reacţionând instantaneu, întoarse volanul angajând Stutz-ul în urmărirea Lincoln-ului.

Mancuso rămase cu gura deschisă când lujerele de porumb dure şi uscate rămase după recoltare, biciuiau parbrizul. Instinctiv se lăsă în scaun pe şpate cu mâinile deasupra capului.

Stutz-ul plonjă după limuzină topăind sălbatic pe arcurile şi telescoapele învechite. Nori de praf zburau în jurul lor atât de groşi, încât Pitt nu vedea nici măcar zeiţa soarelui, totuşi talpa-i rămânea apăsată până la cap pe acceleraţie.

Trecură printr-un gard de sârmă. Parte din el atinse capul lui Mancuso şi după aceea se treziră ieşiţi din câmpul de porumb, chiar lângă limuzină. Aceasta intrase deja în câmp deschis cu mare viteză, îndreptându-se direct către un siloz de beton, Stutz-ul rămânând foarte aproape în urma ei.

– Oh, Dumnezeule, murmură Mancuso anticipând dezastrul.

În ciuda şocului de a asista la o izbitură apropiată, pe care era neputincios să o evite, Pitt zvâcni violent de volan spre dreapta, aruncând Stutz-ul în cealaltă parte a silozului şi evită să se izbească de Lincoln, cam cu lungimea unui braţ.

Mai degrabă auzi, decât văzu strivirea convulsivă a metalului care se rupea, urmat de zgomotul cioburilor de sticlă spartă pe beton. Un mare nor de praf se ridică de la baza silozului şi învălui limuzina distrusă.

Pitt sări din Stutz înainte ca acesta să se fi oprit şi alergă către locul impactului. Fu cuprins de spaimă şi oroare când ajunse în apropierea silozului şi avu imaginea automobilului distrus şi contorsionat. Motorul trecuse prin peretele parafoc şi fusese strămutat pe locul din faţă. Volanul era înfipt în capotă. Pitt nu văzu nici urmă de şofer şi presupuse că trupul acestuia fusese zvârlit în cealaltă parte a maşinii.

Compartimentul pasagerilor era făcut armonică, capota avea forma unui vârf ascuţit, iar uşile îndoite în interior şi înţepenite atât de tare încât nu puteau fi desprinse decât cu un ferăstrău industrial de tăiat metal. Pitt îndepărtă cu disperare cele câteva cioburi de geam rămase la o uşă şi îşi vârî capul înăuntru.

Interiorul devastat era gol.

Cu mișcări lente și amorțite, Pitt înconjură mașina uitându-se sub ea după trupuri. Nu găsi nimic, nici măcar o urmă de sânge sau de haine sfâșiate. Apoi privi la bordul îngropat și descoperi motivul acestui automobil-fantomă gol. Smulse un mic instrument din sursa lui de curent și îl studie, chipul înroșindu-i-se de furie.

Încă mai stătea lângă mașina avariată când elicopterul ateriză și Giordino se apropie în fugă, urmat de Mancuso, care ținea la ureche o batistă plină de sânge.

– Loren? întrebă Giordino cu adâncă îngrijorare.

Pitt scuturâ din cap și îi întinse lui Giordino ciudatul instrument.

– Am fost trași pe sfoară. Mașina era o capcană, acționată de un robot electronic și condusă de cineva din elicopter.

Mancuso privi sălbatic limuzina.

– Am văzut-o intrând, zise el uluit.

– Și eu, îl susținu Giordino.

– Nu în automobilul acesta, rosti Pitt încetișor.

– Dar n-ai scăpat-o nici o clipă din ochi.

– Ba da. Gândește-te. Cele douăzeci de secunde de la pornire când a părăsit pista și s-a îndreptat spre parcare, trecând pe sub zona acoperită. Presupun că schimbul s-a făcut atunci.

Mancuso îndepărtă batista dând la iveală o crestătură zdravănă chiar deasupra lobului urechii.

– E logic. Pe aceasta n-am scăpat-o nici o clipă din ochi din momentul în care am ajuns pe autostradă.

Mancuso se întrerupse brusc și privi descurajat spre limuzina distrusă. Timp de câteva clipe rămaseră nemișcați și nimeni nu rosti nici o vorbă.

– Am pierdut-o, zise Giordino de parcă ar fi fost brusc cuprins de chinuri, cu chipul palid. Am pierdut-o, Dumnezeu să ne ajute.

Pitt privea fix mașina fără să o vadă, cu pumnii lui mari strânși cu mânie și disperare.

– O vom găsi pe Loren, zise el cu voce goală și înghețată ca o stâncă polară. Iar cei care au răpit-o vor plăti.

Frederick Forsyth
ZIUA ȘACALULUI

Ziua Șacalului este un thriller documentar. Subiectul: tentativa de asasinare a generalului de Gaulle. Un excepțional best-seller, dealtfel și ecranizat cu mare succes. O carte care îmbină suspansul romanului de spionaj cu realismul microscopic al romanului documentar.

Mary Higgins Clark
NU MAI PLÂNGE DOAMNĂ

O carte plină de suspans, în stilul romanelor polițiste celebre, dar în același timp și povestea unei iubiri ce răscumpără dincolo de moarte și alibiuri, adevărul. Un best-seller mondial în care, din nou, obsesia succesului în viață e una dintre cheile pentru aflarea căii ce te poate transforma dintr-un anonim – o vedetă, din sărac – milionar.

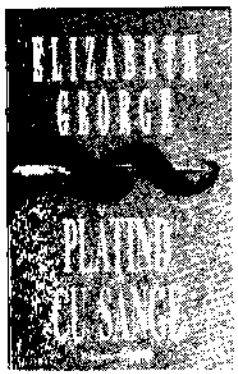

Elizabeth George
PLĂTIND CU SÂNGE

Este un roman polițist scris admirabil și amintind pe alocuri, dar la scară postmodernistă, de Agatha Christie. Finețea investigației psihologice te duce cu gândul la Graham Green.

Thomas Lynley, un adevărat aristocrat, și Barbara Havers, anchetatorii Scotland Yard-ului, evoluează fascinant în investigațiile lor...

Plătind cu sânge poate fi considerat și un foarte original roman social. Cititorul se află în fața unei cărți de care nu se mai poate despărți.

c597256

Biblioteca Jud C-ța
Nr. Inv. 597.256

PARTEA a-III-a

Insula Ajima

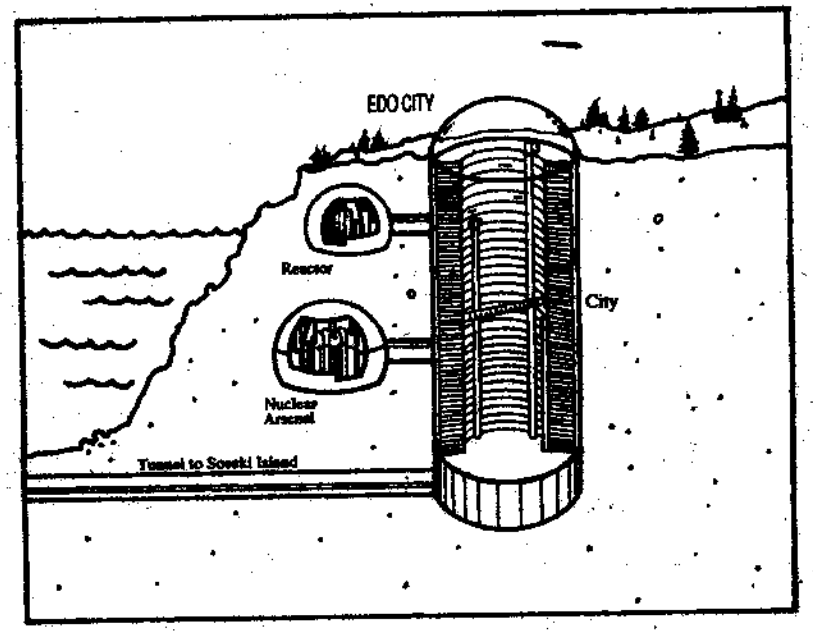

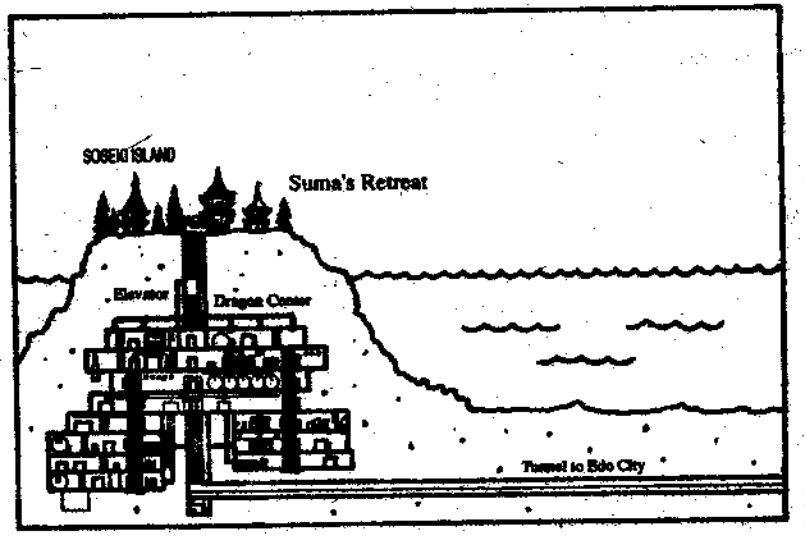

12 octombrie 19
Bielefeld, Germania de Ve

31

Dimineaţa de toamnă era rece, cu un vânt muşcător suflă dinspre nord, când August Clausen păşi afară din casa construită pe jumătate din lemn şi privi câmpul care se întin până spre movilele pădurii Teutoburg de lângă Bielefeld, nordul Rhenaniei-Westfalia. Ferma lui era în câmpie, mărgi de un pârâu şerpuitor pe care îl zăgăzuise de curând. Îşi înch paltonul gros de lână, respiră adânc de câteva ori, apoi o p pe potecă spre hambar.

Bărbat solid şi viguros, trecut puţin de şaptezeci şi patru ani, Clausen era adeptul zilei integrale de muncă, de la răsă soarelui până la apus. Ferma era în posesia familiei lui de c generaţii. El şi soţia sa crescuseră două fete, care se măritase plecaseră de acasă, preferând în locul vieţii la fermă o exist citadină în Bielefeld.

Cu excepţia unor muncitori sezonieri angajaţi pe peri secerişului, Clausen şi soţia lui se ocupau singuri de treb fermei.

Clausen împinse uşile hambarului, deschizându-le larg urcă într-un tractor mare. Vechiul dar solidul motor cu ben porni la prima cheie. Băgă în viteză şi conduse tractorul în c cotind apoi pe o şosea de ţară, îndreptându-se spre câmpul

fusese recoltat şi pregătit pentru însămânţarea din primăvara următoare. Pentru astăzi îşi planificase să umple o mică groapă care se formase în colţul dinspre sud-vest al terenului cu lăptuci. Era una din puţinele munci pe câmp de care voia să scape, înainte ca iarna să-şi intre în drepturi. În seara precedentă dotase tractorul cu o cupă de excavator, care să ia pământul dintr-o movilă, aflată în apropierea unui vechi bunker de beton rămas din timpul războiului.

O porţiune din pământul lui Clausen servise pe vremuri drept aerodrom pentru un escadron Luftwaffe. La întoarcerea acasă, după ce servise într-o brigadă Panzer, care luptase împotriva Armatei a Treia a lui Patton prin Franţa şi jumătate din Germania, găsise mormane întregi de avioane arse şi distruse, cât şi maşini avariate împrăştiate peste tot pe terenurile lui ajunse pârloagă. Ce era bun păstrase pentru el, iar restul îl vânduse negustorilor de vechituri.

Tractorul se deplasa pe şosea cu o viteză bună. În ultimele două săptămâni nu plouase mai deloc şi dealurile erau uscate. Frunzele plopilor şi mestecenilor aveau pete de un galben aprins pe verdele şters. Clausen trecu printr-o deschizătură din gard şi se opri lângă groapă. Coborî şi studie atent adâncitura. În mod curios, aceasta părea mai întinsă şi mai adâncă decât cu o zi înainte. La început se întrebă dacă fenomenul nu se datora infiltraţiei subterane a râului pe care îl zăgăzuise. Şi totuşi pământul din mijlocul adânciturii părea uscat de-a binelea.

Se urcă din nou în tractor, merse până la movila de pământ de lângă bunker-ul vechi, care acum era aproape complet acoperit de tufişuri şi cârcei de viţă de vie, şi coborî cupa. După ce o umplu cu pământ, dădu în marşarier, apoi se apropie de groapă până când ajunse cu roţile din faţă pe marginea acesteia. Ridică uşor cupa cu intenţia de a vărsa încărcătura de pământ, dar partea din faţă a tractorului începu să se aplece. Roţile din faţă se cufundau în pământ.

Clausen privi uluit cum adâncitura se deschise şi tractorul alunecă într-un puţ apărut dintr-o dată. O spaimă cumplită îl îngheţă când omul şi maşina căzură în bezna de jos. Era

înnebunit de frică, dar instinctiv se propti cu picioarele în podeaua de metal şi ţinu strâns de volan. Tractorul se prăbuşi în cădere vreo doisprezece metri, înainte să alunece cu zgomo într-un râu subteran adânc. Bulgări uriaşi de pământ loviră apa tranformând-o într-un vârtej înnegrit curând de norii de ţărâni care căzdeau. Zgomotul răsună până departe în întinderea nevăzută, când tractorul se cufundă în apă până la linia înaltelo pneuri din spate, înainte de a se opri.

Impactul alungă respiraţia din trupul lui Clausen. O durer violentă îi străbătu spinarea şi ştiu că aceasta însemna o vertebr lezată. Două sau poate mai multe coaste trosniră, după ce se lov cu pieptul de volan. Intră într-o stare de şoc, inima bătându-nebuneşte şi respirând dureros. Ameţit, nici nu simţi apa învolburându-i-se pe piept.

Clausen mulţumi cerului că tractorul aterizase pe cele patru roţi. Dacă s-ar fi răsturnat pe oricare din părţi, sau ar fi căzut pe capotă, în toate aceste cazuri ar fi fost strivit sau ferecat în cabină şi înecat. Stătu acolo, încercând să înţeleagă ce i se întâmplase. Privi în sus la cerul albastru, pentru a-şi da seama de situaţia lui. Apoi cercetă întunericul din jur prin norii de pământ Tractorul căzuse în bazinul unei peşteri de calcar. Un capăt era inundat, dar celălalt se ridica deasupra bazinului, spre o peşteră imensă. Nu văzu nici urmă de stalactite, stalacmite sau alte decoraţiuni naturale. Atât micuţa peşteră de la intrare, cât şi încăperea mai mare păreau să aibă o înălţime de şase metri, cu tavanele netede modelate cu echipament de excavaţie. Cu mare chin se strecură afară din cabina tractorului şi, mai târându-se mai înotând, ajunse în porţiunea cu formă de rampă care ducea spre peştera uscată. Cu genunchii şi mâinile alunecându-i pe suprafaţa lucioasă a peşterii, se luptă să înainteze în patru labe până când dădu de teren uscat. Epuizat, reuşi să se ridice, se întoarse şi cercetă cotloanele întunecate ale peşterii.

Aceasta era înţesată de avioane, literalmente zeci de aparate. Toate erau parcate în rânduri drepte, de parcă aşteptau un escadron de piloţi fantomă. Clausen le recunoscu ca fiind primele aparate cu reacţie ale Luftwaffe, Messerschmitt-262

Schwalbe (Rândunică). Stăteau ca strigoii în culorile lor pestriţe verde-cenuşiu şi, în ciuda celor cincizeci de ani de nefolosinţă, păreau într-o condiţie excelentă. Doar uşoara coroziune a suprafeţelor de aluminiu şi pneurile dezumflate indicau lunga abandonare. Baza aeriană secretă fusese probabil evacuată şi toate intrările ferecate înainte de sosirea armatelor aliate.

Clausen îşi uită temporar rănile când se plimbă impresionat printre avioane, în zona de comandă, precum şi în cea de reparaţii şi întreţinere. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, rămase uluit de ordinea care domnea acolo. Nu remarcă nici un semn de plecare precipitată. Avu simţământul că piloţi şi mecanici se aflau la inspecţie pe aerodromul de deasupra şi se puteau întoarce în orice clipă.

Intră într-o stare de extaz, când îşi dădu seama că toate aceste aparate din timpul războiului erau pe proprietatea lui, sau sub ea, şi îi aparţineau lui. Valoarea avioanelor pentru colecţionari şi muzee se ridica probabil la milioane de mărci vest-germane.

Clausen se înapoie la marginea bazinului subteran. Tractorul îi oferea o imagine jalnică cu volanul şi pneurile din spate ieşind afară din apă. Încă o dată privi cerul prin gaura deschisă. Nu avea nici o speranţă să se cătere afară prin propriile lui forţe. Deschizătura era prea sus şi pereţii prea abrupţi.

Nu se simţea absolut deloc îngrijorat. În cele din urmă nevasta lui va veni să-l caute şi va chema vecinii după ce îl va fi găsit stând fericit în mina lor de aur subterană, recent descoperită.

Pe undeva trebuia să existe un generator de curent electric. Se hotărî să-l descopere. Poate, se gândi el, ar putea să-l pună în funcţiune şi să lumineze peştera. Privi la ceas mijindu-şi ochii şi calculă că vor mai trece patru ore până când absenţa lui prelungită va stârni curiozitatea soţiei sale.

Ezită, privind gânditor capătul îndepărtat al peşterii care se ridica în bazinul ameninţător, întrebându-se dacă nu cumva, în bezna din spatele adâncimilor inundate de ape, se afla altă peşteră.

32

– Dacă lumea ar şti ce se petrece în spatele ei, ar pune foc Washington-ului, zise Sandecker, pe când peisajul rural din Virginia se derula prin faţa geamurilor antiglonţ de culoare închisă ale autobuzului Agenţiei Naţionale de Securitate deghizat într-un autobuz de linie, cunoscut pe plan naţional.

– Suntem vârâţi în război până peste cap, mormăi Donald Kern, director adjunct al echipei MAIT. Şi nimeni în afară de noi nu ştie asta.

– În ceea ce priveşte războiul ai dreptate, zise Pitt contemplând un pahar cu sifon pe care îl ţinea într-o mână. Nu-mi vine să cred că tipii ăştia au avut curajul s-o răpească pe Loren şi pe senatorul Diaz în aceeaşi zi.

Kern ridică din umeri.

– Senatorul a ieşit din cabana de pescuit la şase dimineaţa, a vâslit pe un lac nu mai mare decât un iaz şi a dispărut.

– De unde ştii că nu s-a sinucis sau că nu s-a înecat absolut întâmplător?

– Nu s-a găsit nici un cadavru.

– Ai dragat şi ai cercetat lacul întreg de azi-dimineaţă? întrebă Pitt sceptic.

– Nimic mai primitiv decât ceea ce spui. Ne-am dirijat cel mai modern satelit de spionaj deasupra zonei. Nu există nici un cadavru nici deasupra, nici sub apă.

– Tehnologia de care dispuneți vă permite să vedeți din spațiu un cadavru aflat sub apă?

– Uită ce ai auzit, zise Kern rânjind ușor. Crede-mă pe cuvânt că altă echipă japoneză de agenți secreți profesioniști l-au răpit pe Diaz în miezul zilei, o dată cu barca lui cu motor, și au reușit să o facă în prezența altor cinci pescari care jură că nu au văzut nimic.

Pitt îl privi pe Kern.

– Dar la răpirea lui Loren *au existat* martori.

– Al și Frank, care firește și-au dat seama de ce se întâmpla. Dar spectatorii din tribune se concentrau asupra cursei. Dacă s-a întâmplat ca unul dintre ei să privească în direcția lui Loren, în timp ce cursa era în desfășurare, tot ceea ce a văzut a fost o femeie urcând de bunăvoie într-o limuzină.

– Ceea ce a dat la iveală planul bine gândit al răpitorilor, zise Sandecker, a fost faptul că voi *știați* că ea a fost răpită și ați luat urma mașinii. Acțiunea voastră alertă a confirmat totodată implicarea japoneză din spatele răpirii senatorului Diaz.

– Cel care a pus la cale răpirile separate e de meserie, se declară Kern de acord. E prea mult pentru Frăția Sângelui Roșu.

– Organizația teroristă, zise Pitt. Ei au făcut-o?

– E ceea ce doresc ei să credem noi. FBI a primit un telefon din partea cuiva care pretindea că e membru al acestei organizații, asumându-și responsabilitatea. Un circ întreg. Mi-am dat seama de treaba asta în mai puțin de un minut.

– Dar elicopterul care dirija limuzina? întrebă Pitt. L-ați urmărit?

– Până la Hampton Roads. Acolo pur și simplu a explodat și a căzut în apă. O echipă de salvare a marinei cred că îl caută acum.

– Pun pariu pe o sticlă de scotch că nu vor găsi cadavre.

Kern îi aruncă lui Pitt o privire șireată.

– Probabil vei câștiga.

– Dar limuzina care a dispărut? Vreo urmă, ceva?

Kern scutură din cap.

– Până acum nimic. A fost probabil ascunsă și abandonată după ce au transferat-o pe doamna senator Smith în alt vehicul.

– Cine se ocupă de urmărire?

– FBI-ul. Cei mai buni agenți de teren ai lor formează deja echipe de cercetare și pun cap la cap toate datele cunoscute.

– Crezi că asta are vreo legătură cu cercetarea noastră privind mașinile-bombă? întrebă Giordino care, împreună cu Pitt și Mancuso, fuseseră luați de Kern și Sandecker dintr-un loc aflat la câteva mile de locul accidentului.

– Cred că vor să ne facă să renunțăm, răspunse Kern. Dar părerea noastră este că vor să stopeze activitatea Comitetului Senatorial de Investigare și să elimine pe deputații care susțin lege de stopare a investițiilor japoneze în Statele Unite.

Sandecker aprinse unul din trabucurile lui scumpe, după c îi reteză capătul.

– Președintele este într-o situație imposibilă. Atât timp c există o șansă ca Smith și Diaz să fie în viață, nu poate permi ca știrea despre răpiri să ajungă la urechile mijloacelor d informare. Dumnezeu știe ce naiba poate ieși din asta dac Congresul și marele public află ce s-a întâmplat.

– Ne-au băgat rău de tot la apă, zise Kern mohorât.

– Dacă nu e Frăția Sângelui Roșu, atunci cine? întrel Giordino aprinzându-și un trabuc pe care îl șterpelise din rezer amiralului Sandecker din Washington.

– Numai guvernul japonez dispune de resurse pentru operație de răpire atât de complicată, speculă Pitt.

– Din câte am putut stabili noi, zise Kern, primul-minist Junshiro și cabinetul său nu sunt direct implicați. E foarte posib să nu aibă habar de ce se întâmplă în spatele lor. Nu e ce neobișnuit în lumea politicii japoneze. Bănuiala noastră îndreaptă spre o organizație ultrasecretă, alcătuită din industriași ultranaționaliști bogați și lideri ai lumii interlope, care urmăres

expansiunea și protejarea imperiului economic japonez aflat în plină ascensiune, cât și propriile ei interese. Cel mai bun agent al nostru din "echipa Honda", cât și alte surse, indică că e vorba de un ticălos extrem de influent numit Hideki Suma. Showalter e sigur că Suma este răspunzător de operația automobilelor-bombă.

– Un client foarte primejdios, adăugă Sandecker. Viclean, lucid, om de acțiune strălucit, a tras sforile în spatele scenei politice japoneze timp de trei decenii.

– Iar taică-său a făcut același lucru trei decenii înaintea lui, zise Kern. Se întoarse spre Mancuso. Frank e expert în familia Suma. A întocmit un dosar extensiv despre ei.

Mancuso stătea într-un confortabil scaun rotativ sorbind o bere fără alcool, din moment ce băuturile alcoolice nu erau permise în autobuzul de comandă al Agenției Naționale de Securitate. Își ridică privirile.

– Suma, tatăl sau fiul? Ce vrei să știi?

– Un scurt istoric al organizației lor, răspunse Kern.

Mancuso sorbi câteva înghițituri din pahar și se uită fix în tavan de parcă își punea gândurile în ordine. Apoi începu să vorbească de parcă recita un expozeu la o lecție de engleză.

– În timpul cuceririi japoneze din al doilea război mondial, armatele lor au confiscat o imensă comoară, alcătuită din prădarea ordinelor religioase, băncilor, corporațiilor de afaceri și comorilor guvernelor înfrânte. Ceea ce începuse ca o scurgere înceată din Manciuria și Coreea se transformă în curând într-un fluviu, în timp ce China și toată Asia de Sud-Est, Malaya, Singapore, Indiile Olandeze de Răsărit și Filipinele căzură în fața atacului violent al Imperiului Soarelui Răsare. Totalul aurului, nestematelor și neprețuitelor obiecte furate rămâne de domeniul speculației, dar estimările se ridică la cifra de patru sute cincizeci cinci sute de miliarde, repet, miliarde de dolari la valoarea actuală a acestuia.

Sandecker scuturâ din cap.

– Inimaginabil.

– Numai aurul singur a fost estimat la peste șapte mi de tone.

– Totul a ajuns în Japonia? întrebă Giordino.

– Numai până în 1943. După aceea, navele de război americane și în special submarinele noastre au întrerupt fluxul Arhivele indică faptul că mai mult de jumătate din întregu tezaur a fost trimis pentru inventariere în Filipine și mai departe la Tokio. Dar către sfârșitul războiului a fost îngropat în locuri secrete, prin insule, și a devenit cunoscut sub numele de Auru lui Yamashita.

– Unde intră în joc familia Suma? întrebă Pitt.

– Ajung și la ei, zise Mancuso. Societățile lumii interlop japoneze s-au mișcat repede după plecarea trupelor de ocupație și-au însușit conturi în bănci, bunuri de valoare națională și avei ale persoanelor particulare, toate acestea în numele Împăratului Doi agenți minori ai unei organizații criminale cunoscute sub numele de Cerul Negru, care domina lumea interlopă a Japoniei la început de secol, s-au desprins de aceasta și și-au lansa propria societate, numind-o Dragonii de Aur. Unul era Koroi Yoshishu. Celălalt era Koda Suma.

– Koda, fiind tatăl lui Hideki, concluzionă Sandecker.

Mancuso încuviință din cap.

– Yoshishu este fiul unui dulgher de temple din Kyoto. A fost izgonit de acasă de taică-său când avea zece ani. A intrat în rândurile Cerului Negru și a avansat ierarhic în rândurile acestei organizații. În 1927, la vârsta de optsprezece ani, șefii lui i-a aranjat să se înroleze în armată, unde a avansat cu iscusință la gradul de căpitan, în perioada când Armata Imperială cucerea Manciuria. A pus la cale o operațiune cu heroină care a adus bandei sute de milioane de dolari, pe care aceasta i-a împărțit cu armata.

– Stai puțin, zise Giordino. Vrei să spui că armata japoneză se ocupa cu traficul de droguri?

– Organizau operațiuni care ar fi stârnit invidia regilor drogului din Columbia, răspunse Mancuso. Mână în mână c

Biblioteca jud. C-ța
Nr. Inv.

conducătorii bandelor criminale japoneze, militarii se ocupau de comerțul cu opiu și heroină, îi forțau pe cetățenii aflați sub ocupația lor să participe la loterii falsificate și să-și azvârle banii la casele jocurilor de noroc și controlau negoțul cu produse la bursa neagră.

Autobuzul se opri la lumina roșie a semaforului și Pitt privi spre chipul unui șofer de camion care încerca în zadar să vadă prin geamurile întunecate ale vehiculului.

Probabil, Pitt se uita cu adevărat pe fereastră, dar urmărea cu mintea fiecare cuvânt rostit de Mancuso.

– Koda Suma avea aceeași vârstă cu Yoshishu, primul născut al unui marinar de rând din Marina Imperială. Tatăl lui îl obligă să se înroleze în armată, dar el dezertă și fu recrutat de gangsterii Cerului Negru. Cam în același timp când îl băgară pe Yoshishu în armată, șefii bandei mușamalizară dosarul de dezertare al lui Suma și aranjară să fie reînrolat în armată, de data aceasta ca ofițer. Alimentând cu favoruri și bani persoanele potrivite ajunse repede la gradul de căpitan. Fiind agenți ai aceleiași organizații criminale, era absolut firesc ca ei doi să lucreze împreună.

Joshishu coordona operațiunile cu heroină, în timp ce Suma se ocupa de jafuri și încărcături clandestine la bordul vaselor de război imperiale.

– O rețea mafiotă monumentală, observă Giordino indispus.

– Adevărata cuprindere a acesteia n-a putut fi niciodată stabilită.

– Jaful a fost de proporții mai mari decât cel organizat de naziști în Europa? întrebă Pitt deschizând altă sticlă cu apă gazoasă.

– Cu mult mai întins, răspunse Mancuso zâmbind. Atunci, ca și acum, japonezii au fost mai interesați de latura economică – aur, pietre prețioase, valută forte – în timp ce naziștii s-au concentrat asupra capodoperelor de artă, sculptură și obiecte rare. Expresia chipului său deveni brusc serioasă. Urmând forțele japoneze în China și apoi în restul Asiei de Sud-Est,

Yoshishu și Suma s-au dovedit a fi mafioți de superclasă. C personajele cărții lui Heller, *Captură-22*, ei au pus la cale afa reciproc avantajoase cu propriii dușmani. Au vândut bunur lux și materiale de război lui Chiang Kay-Shek, dever prieteni buni cu generalissimul, un aranjament care a adus d sine plata unor dividente frumușele, după ce comuniștii năvălit în China, dar și mai târziu când guvernul chinez mutat în Formoza, care a devenit Taiwan. Au vândut, eumpărat, au jefuit, au făcut contrabandă, au smuls bani ș șantaj și au comis asasinate într-o proporție nemaiîntâln însângerând fiecare țară care ajungea sub călcâiul lor. E de sine înțeles că Suma și Yoshishu jucau în stilul "una pentru ti două pentru mine" când prada era inventariată și împărțită forțele imperiale.

Pitt se ridică de pe scaun și se întinse, atingând cu ușurii tavanul autobuzului.

– Cât anume din cantitatea totală a lucrurilor jefuite a aju de fapt în Japonia?

– Un mic procentaj se află în trezoreria imperială de răzb O parte din comoară mai ușor transportabilă, pietrele prețioase platina, a fost adusă cu ușurință la Tokio la bordul submarinel și ascunsă într-o fermă la țară. Cea mai mare parte a lingouril a rămas pe insula principală Luzon. A fost depozitată în sute kilometri de tuneluri, săpate de mii de prizonieri de război forțelor aliate folosiți ca sclavi, care erau fie uciși prin epuizar fie executați, pentru a asigura secretul ascunzătorilor dur război. Am excavat un tunel la Corregidor care conține scheletele a trei sute de prizonieri care-au fost îngropați de vii.

– Cum se face că această chestiune n-a fost adusă niciodat în atenția opiniei publice mondiale? întrebă Pitt.

Mancuso ridică din umeri.

– Nu știu. După patruzeci de ani actele de barbarism au fos menționate în câteva cărți. Dar până atunci, marșul morții pân la Bataan și armatele de soldați americani, britanici și filipinez

care au pierit în lagărele de prizonieri erau doar niște amintiri estompate.

– Nemții sunt încă hăituiți pentru holocaust, medită Pitt, dar japonezii au rămas aproape nederanjați în urma atrocităților comise.

Chipul lui Giordino era înverșunat.

– Au recuperat japonezii ceva din comoară după război?

– Parte din ea a fost descoperită de companiile de construcții japoneze, care pretindeau că îi ajută pe filipinezi să se refacă după ravagiile conflictului, prin dezvoltarea unor diverse proiecte de construcții industriale. Firește, au lucrat deasupra ascunzătorilor respective. Altă parte a fost descoperită de Ferdinand Marcos care, cu ajutorul vaselor, a scos afară din țară mai multe sute de tone de aur și l-a transformat discret în valută pe piețele mondiale de vânzare a lingourilor. Și o parte bunicică a fost recuperată de Suma și Yoshishu, douăzeci de ani mai târziu. Poate cam șaptezeci la sută din tezaur a rămas încă ascuns și poate nu va fi recuperat niciodată.

Pitt îl privi întrebător pe Mancuso.

– Ce s-a întâmplat cu Suma și Yoshishu după terminarea războiului?

– Nu sunt proști tipii ăștia. Au mirosit înfrângerea chiar din 1943 și au început să facă planuri de supraviețuire în stil mare. Evitând să moară în luptă în timpul întoarcerii lui MacArthur la Luzon sau să ajungă la sinuciderea rituală dictată de umilința înfrângerii, Suma a comandat un submarin. Apoi cu ajutorul generos din partea Împăratului, au ajuns în Chile, la Valparaiso, unde au trăit timp de cinci ani într-un lux exagerat. Când MacArthur era ocupat cu războiul din Coreea, mafioții se întoarseră acasă și deveniră șefi ai bandelor lumii interlope. Suma își consacră geniul mașinațiilor economice și politice, în timp ce Yoshishu își consolidă puterea asupra lumii interlope și noii generații asiatice de traficanți de droguri. În zece ani deveniră cei mai puternici mafioți ai Orientului Îndepărtat.

– O pereche cu adevărat drăgălașă, zise Giordino caustic.

– Koda Suma a murit de cancer în 1973, continuă Mancus Precum un cuplu de gangsteri din Chicago din perioa prohibiției, fiul lui Suma, Hideki și Yoshishu se puseră de aco să-și împartă masiva organizație în arii de activitate diferi Yoshishu conduse activitățile criminale, în timp ce Hide alcătui o bază de putere în guvern și industrie. În bună pa ticălosul bătrân s-a cam retras, menținându-și ghearele diverse plăcinte, conducându-i pe actualii lideri ai organizaț criminale Dragonii de Aur și ocazional punând la cale o acțiu comună împreună cu Suma.

– Potrivit "echipei Honda", îi informă Kem, Suma Yoshishu și-au unit forțele să sprijine financiar uzina armament și Proiectul Kaiten.

– Proiectul Kaiten? repetă Pitt.

– Numele codificat pentru operațiunea cu automobilel bombă. În engleză aceasta înseamnă "O schimbare de cer". D pentru japonezi are o însemnătate mai largă: "Se apropie o no zi, o mare schimbare".

– Dar Japonia pretinde că interzice introducerea arm mentului nuclear, îndrăzni să observe Pitt. Pare al naibii ciudat faptul că Suma și Yoshishu au putut să construiască fabrică de producere a armamentului nuclear fără cunoștința s sprijinul guvernului.

– Nu politicienii conduc Japonia. Sforile sunt trase trepădușii din spatele ușilor închise ale democrației. N-a fost ni un secret atunci când Japonia a construit reactorul care a prod rapid metalul lichid. Dar nu s-a știut că, pe lângă funcționar lui ca sursă de energie, acesta producea totodată plutoniu convertea litiu în tritiu, ingrediente esențiale pentru arme termonucleare. Presupunerea mea este că primul-minist Junshiro și-a dat în secret binecuvântarea pentru construir arsenalului nuclear, oricât de greu i-a venit s-o facă, din cau riscului ca acest lucru să ajungă la urechea publicului, dar mod intenționat a fost exclus de la Proiectul Kaiten.

– Firește, guvernul lor nu funcționează ca al nostru, zise Sandecker.

– "Echipa Honda" a localizat uzina de armament? îl întrebă Pitt pe Kern.

– Sunt siguri că se află într-un perimetru de șaizeci de kilometri pătrați din jurul orașului subteran Edo.

– Și încă nu au găsit-o?

– Jim Hanamura crede că orașul dispune de tunele adânci care fac legătura cu obiectivul. O acoperire ingenioasă, fără construcții la suprafață sau șosele ca să dea la iveală locul. Proviziile intră împreună cu miile de oameni care trăiesc și muncesc în Edo. Majoritatea echipamentului și materialelor de orice fel pot fi introduse și scoase fără probleme.

– S-a descoperit vreo pistă care duce la centrul de comandă al exploziei? întrebă Giordino.

– Centrul Dragonului?

– Așa l-au numit?

– Au un nume pentru orice, zâmbi Kern. Nimic solid. În ultimul său raport Hanamura spune că dăduse de o pistă care are ceva de a face cu un tablou.

– Informația asta ne ajută ca lopata pe mort, comentă ironic Giordino.

Ușa compartimentului de comunicație aflată în spatele autobuzului se deschise, un bărbat ieși și îi înmână lui Kern trei foi de hârtie.

În timp ce ochii îi străbăteau textul, chipul i se contractă. În cele din urmă, după ce termină de citit a treia pagină, cuprins de mânie lovi cu pumnul brațul unui fotoliu.

– Oh, Dumnezeule.

Sandecker se aplecă înspre el.

– Ce s-a întâmplat?

– Un raport de la Mel Penner de la Palau. Zice că Marvin Showalter a fost răpit în drum spre ambasadă. Un cuplu de turiști americani a afirmat că a văzut doi japonezi intrând în mașina lui Showalter când acesta a oprit din cauza unui camion ce bloca o șosea la o distanță de un bloc de ambasadă. S-a

întâmplat ca soțul și soția să raporteze acest lucru funcționari ambasadei pentru că au remarcat numerele de înmatricul americane și surpriza arătată de șofer când răpitorii au sărit mașină. N-au mai văzut nimic altceva deoarece autocarul turiști s-a mișcat în față și le-a obturat vederea. Când au ajuns vadă din nou strada, mașina lui Showalter dispăruse în trafic.

– Continuă.

– Jim Hanamura a cam întârziat cu informațiile. În ultir său raport către Penner, Jim confirmă localizarea uzinei armament la trei sute cincizeci de metri sub pământ. Z principală este legată de Edo City la patru kilometri spre n de o cale ferată electrică care trece printr-o serie întreagă tuneluri spre arsenale, spații de depozitare a deșeurilor birourile personalului.

– Mai e ceva? insistă blând Sandecker.

– Hanamura a mai spus că urmărește o pistă serioasă c duce spre Centrul Dragonului. Asta e tot.

– Ce zice de Roy Orita? întrebă Pitt.

– Numai o scurtă mențiune.

– A dispărut și el?

– Nu, Penner nu zice asta. Afirmă doar că Orita insistă s ține tare până când lămurim noi lucrurile.

– Aș zice că oaspeții conduc echipa gazdă cu trei la u zise Pitt cu un aer filosofic. Ne-au răpit doi parlamentari, au t elanul echipelor "Honda" și "Cadillac" și, ultimul dar și cel grav lucru, au aflat ce urmărim și de unde suntem.

– Suma are toți așii, încuviință Kern. Aș face mai bine informez de îndată pe domnul Jordan ca să-l avertizeze Președinte.

Pitt se lăsă pe spătarul scaunului și îl fixă pe Kern c privire rezervată.

– De ce te grăbești?

– Ce vrei să spui?

– Nu văd nici un motiv de panică.

– Președintele trebuie să fie alertat. Nu ne confrun numai cu pericolul unui șantaj nuclear, ci și cu o răscumpă

politică pentru Diaz și Smith. Suma poate lăsa securea să cadă în orice moment.

– Nu, nu o va face. Oricum nu încă.

– De unde știm noi asta? întrebă Kern.

– Ceva îl reține pe Suma. Are o sumedenie de automobile-capcană ascunse. Are nevoie doar ca unul dintre acestea să străbată străzile din Manhattan sau Los Angeles pentru a speria de moarte Casa Albă și publicul american. Literalmente are guvernul la mână. Dar el ce face? Se joacă de-a răpitul. Nu, îmi pare rău, ceva nu merge conform planului normal. Suma nu e gata de acțiune. Vă spun eu că bate pasul pe loc.

– Cred că Dirk are dreptate, zise Mancuso. Este posibil ca agenții lui Suma să fi așezat automobilele-capcană pe poziție înainte să pună la punct comanda exploziilor.

– E logic, i se alătură și Sandecker. Am mai putea avea încă timp să trimitem o nouă echipă pentru a o găsi și neutraliza.

– În momentul de față totul depinde de Hanamura, ezită Kern temător. Putem spera doar că a descoperit Centrul Dragonului. Dar totodată trebuie să luăm în considerație și posibilitatea foarte reală că este ori mort, ori capturat de oamenii lui Suma.

Tăcură cu toții în timp ce peisajul rural al Virginiei se derula prin fața geamurilor autobuzului. Frunzele copacilor aruncau reflexe aurii sub soarele toamnei.

Trecătorii de pe marginea șoselei nu acordară nici o atenție autobuzului aflat în mers. Dacă vreunul dintre ei ar fi zărit înscrisul cu destinația, aflat deasupra parbrizului șoferului, ar fi crezut pur și simplu că înăuntru se afla un grup de vizitatori ai câmpurilor de luptă din războiul civil, aflați în vacanță.

În cele din urmă Sandecker rosti gândul care stăruia în mintea tuturor.

– De-am ști măcar ce pericol urma să descopere Jim Hanamura?

33

În acel moment, în cealaltă parte a lumii, Jim Hanamu și-ar fi oferit bucuros noul automobil Corvette și moder sistem de sunet Redondo Beach oricui din amintitul autobuz străbătea Virginia, fiind dispus să facă schimb de locuri cu el.

Ploaia rece a nopții îi uda hainele și pielea, în timp ce zăc într-un șanț de scurgere a apei acoperit de noroi și frunze afl în putrefacție. Poliția și agenții de securitate care îl vâu împânziseră zona și porniseră la acțiune cu zece minute în un dar el zăcea acolo în nămol, încercând să se odihnească și s alcătuiască un plan de acțiune. Cu un efort dureros se rostog până ajunse să se sprijine pe cotul nevătămat și privi de-a lun șoselei. Singurul semn de viață venea din partea unui băr aflat în garajul unei case mici, care stătea aplecat sub cap deschisă a unui camion de transport.

Căzu la loc în șanț și leșină pentru a treia oară de c fusese împușcat în timpul evadării sale din Edo City. C Hanamura își reveni în fire, se întrebă cât timp fu inconștient. Privi încheietura mâinii drepte, dar ceasul se opr fiind spart în momentul avarierii mașinii. Probabil un inte nu prea lung, deoarece șoferul camionului de transport î repara la motor.

Cele trei gloanțe provenite din pușt
ile automate ale agenților de securitate îl atinseseră în brațul și umărul stâng. Avusese parte de unul din acele ghinioane, un incident neprevăzut care se întâmplă unul la o mie și care poate prinde un agent operativ profesionist pe picior greșit.

Planurile lui fuseseră precise și executate întocmai. Falsificase permisul de trecere al unuia dintre inginerii șefi ai lui Suma cu numele de Jiro Miyaza, care semăna foarte mult cu Hanamura la chip și alură.

Intrarea în Edo City și trecerea de punctele de control de până la secția de design și construcție fuseseră floare la ureche. Nici un paznic nu se arătă suspicios în legătură cu un om care se întorcea la serviciu după program și lucra în plus până după miezul nopții. Toți japonezii obișnuiesc să lucreze în plus, rareori întâmplându-se să se limiteze la programul normal de opt ore.

Inspecția fusese destul de lejeră, totuși mai severă decât cea impusă la pătrunderea în sediul Pentagonului din Washington. Paznicii dădură din cap spre Hanamura și stătură cu ochii pe el când își introduse permisul de intrare în computerul electronic de verificare a identității. Se auzi bâzâitul corespunzător, becul verde al unei camere video se aprinse și paznicii îi făcură semn să treacă, satisfăcuți că Hanamura era autorizat să pătrundă în acea secțiune a clădirii. Cu așa de mulți oameni care intrau și ieșeau la orice oră din zi și din noapte, nu-și amintiră că persoana reală – căreia i se substituise Hanamura – plecase spre casă cu câteva minute înainte.

Hanamura cercetă trei birouri într-o oră și jumătate înainte să găsească ceva interesant. În spatele sertarului biroului unui proiectant găsi un cilindru cu ciorne ale unei instalații secrete. Schițele ar fi trebuit să fie distruse. Presupunea doar că proiectantul neglijase să le arunce într-unul din aparatele de tocat hârtie.

Nu se grăbi deloc, fotocopie desenele, introduse copiile într-un plic și puse originalele înapoi în sertar așa cum le găsise. Plicul îl îndoi și îl lăgă cu un șnur pe gamba piciorului.

O dată ce trecu de paznici când părăsi clădirea, Hanar crezu că nu mai are nici o problemă. Ieși în vastul atrium ș așteptă rândul la un lift ce dădea spre un tunel pietonal ducea la parcarea unde își lăsase camioneta Murmoto. În li aflau douăzeci de oameni și Hanamura avu ghinionul de afla în rândul din față.

Când ușile se deschiseră la nivelul unde se afla parc soarta îi jucă o festă urâtă. Împins în față de mulțimea spatele său, Hanamura dădu nas în nas cu Jiro Miyaza.

Inginerul, a cărui identitate o împrumutase Hanam ieșise dintr-un ascensor adiacent cu soția și cei doi copii ai Se îndreptau către același nivel de parcare având de gând să în acea seară o plimbare cu mașina la suprafață. În inexplicabil, ochii lui Miyaza fură atrași de ecusonul prin buzunarul lui Hanamura.

Timp de o clipă se zgâi pur și simplu, apoi ochii i se m și se uită la figura lui Hanamura fără să-i vină să creadă.

– Ce faci cu permisul meu? întrebă el indignat.

– Sunt de la serviciul de securitate interioară, răspunse Hanamura cu un aer autoritar. Examinăm zonele de secur pentru a verifica vigilența paznicilor. Întâmplător mi s-a permisul cu numele tău și numărul actului de identitate.

– Fratele meu este adjunctul șefului serviciului securitate. Nu mi-a pomenit de o astfel de acțiune.

– Nu facem reclamă pe tema asta, zise Hanamura privin aspru pe Miyaza care refuză să dea înapoi.

Hanamura încercă să-și croiască drum pe lângă Miyaza inginerul îl înșfăcă de braț.

– Așteaptă! Vreau să verific chestia asta.

Mișcarea iute ca fulgerul a lui Hanamura rămase apr neobservată. Își repezi palma în pieptul lui Miyaza, rupân sternul. Inginerului i se tăie respirația, se apucă cu mâinil piept și alunecă în genunchi. Hanamura îl dădu la o parte îndreptă calm către vehiculul său pe care îl parcase cu spate spațiul special amenajat. Deschise repede ușa neîncuia

camionetei Murmoto V-6, se strecură pe locul şoferului şi acţionă cheia de contact. Motorul porni la a doua atingere a cheii, acţionă schimbătorul de viteze şi se îndreptă spre rampa şi poarta de ieşire aflate la nivelul inferior.

Ar fi putut să reuşească dacă soţia şi copiii lui Miyaza n-ar fi început să urle cât îi ţinea gura arătând înnebuniţi cu mâna către Hanamura. Un paznic aflat în apropiere se repezi spre ei şi îi interogă. Nu înţelese mare lucru din sporovăiala lor, dar fu suficient de isteţ pentru a folosi aparatul portabil radio alertându-şi colegii de la intrarea principală.

Hanamura nu întâmpină nici un obstacol, dar ajunse cu o fracţiune de secundă prea târziu. Un paznic păşi afară din gheretă şi ridică braţul făcându-i semn lui Hanamura să se oprească. Doi camarazi de-ai săi, aşezaţi pe laturile opuse ale tunelului de ieşire, îşi ridicară armele în poziţia de tragere. În plus exista şi solida barieră de oţel ce închidea drumul.

Hanamura aprecie scena cu un ochi de profesionist. Trebuia să încerce să-şi croiască drum în partea cealaltă. Îşi încordă toate puterile pentru impact, apăsă până în podea pedala de acceleraţie şi se ghemui pe locul şoferului cât de jos putu. Lovi bariera în parte cu bara de protecţie a camionului, în parte cu farurile, făcându-le praf, iar masca din faţă pătrunse în radiator. Şocul nu fu atât de puternic pe cât se aştepta Hanamura, se auzi doar un zornăit de metal şi sticlă şi un scrâşnet smucit în momentul în care camioneta smulse bariera de oţel din locul în care era fixată în pilonul de beton. Apoi geamurile dispărură într-o ploaie de ţăndări când paznicii deschiseră focul cu puştile lor automate. Aici avu un pic de noroc. Paznicii, în loc să tragă în motor, în rezervor sau în cauciucuri, ţintiră mai sus.

Focul încetă brusc când ieşi afară din tunel şi goni printr-un şuvoi de maşini ce intrau în oraşul subteran de pe o şosea adiacentă. Hanamura îşi împărţi în mod egal atenţia între oglinda retrovizoare şi şoseaua şi traficul din faţă. Nu se îndoia nici o clipă că oamenii din serviciul de securitate al lui Suma alertau poliţia pentru a ridica baraje.

Folosind viteza a patra, trecu camioneta Murmoto pe trotuar şi se înscrise pe un drum neasfaltat, plin de noroi ş cauza ploii care nu contenea. Numai după ce străbătu cu gi zece kilometri dintr-o zonă împădurită îşi dădu seama de durei care îi ardea umărul şi de sângele lipicios care i se prelingea partea stângă a trupului. Se opri sub un pin falnic şi îşi exami umărul şi braţul stâng.

Fusese atins în trei locuri. Un glonţ îi trecuse prin bice unul îi lovise clavicula, iar altul îl izbise în muşchiul umărul Nu erau răni mortale, dar neîngrijite puteau deveni extrem serioase. Ceea ce îl îngrijora pe Hanamura era faptul că pierdu mult sânge. Deja simţise primele semne ale leşinului. Îşi rup cămaşa şi făcu câteva bandaje primitive oprind scurgei sângelui cât de bine putu.

Încetul cu încetul, şocul şi durerea fură înlocuite amorţeală şi de ceaţa care i se infiltra în minte. Ambasada era o sută şaizeci de kilometri distanţă în inima Tokio-ului. N-ar reuşit niciodată să ajungă acolo străbătând mulţimea de str aglomerate fără să fie oprit de un poliţist intrigat de camion scrijelită de gloanţe sau de reţeaua de agenţi înarmaţi ai Suma, care vor bloca fiecare drum important ce ducea în or Pentru o clipă îi trecu prin cap să se refugieze în hanul echi MAIT, dar Asakusa era la nord-est de Tokio în partea opus Edo City-ului din vest.

Îşi ridică privirea prin parbrizul sfărâmat spre cerul ploi Norii joşi împiedicau urmărirea cu elicopterul. Asta îi venea ajutor. Bazându-se pe viguroasa tracţiune pe patru roţi camionetei Murmoto, Hanamura se hotărî să meargă pe ter variat folosind şoselele mărginaşe, înainte de a abando autocamioneta cu speranţa de a fura o maşină.

Hanamura continuă să şofeze prin ploaie înconjurâ cursuri de apă şi lanuri de orez, îndreptându-se mereu că luminile oraşului ce licăreau difuz pe cerul acoperit de nori gr Cu cât se apropia mai mult de metropolă, cu atât circula devenea mai densă. Peisajul de ţară se curma aproape imediat

micile drumuri întunecate se lățiră în șosele și autostrăzi aglomerate.

La rândul ei autocamioneta începu să dea semne de oboseală. Radiatorul era avariat în urma coliziunii cu bariera și aburul alb ieșea șuierând de sub capotă din ce în ce mai amenințător. Privi aparatul de măsură de la bord. Acul de temperatură vibra pe roșu. Era timpul să găsească altă mașină.

Apoi din cauza pierderii de sânge leșină și se prăbuși peste volan. Autocamioneta Murmoto părăsi șoseaua și lovi cu putere câteva mașini parcate, înainte de a trece prin peretele subțire de lemn al unei case. Șocul îl făcu să-și recapete cunoștința și privi zăpăcit în jurul unei mici curți distruse de camionetă. Îi mulțumi lui Dumnezeu că locuitorii casei erau plecați, iar camerele mobilate scăpaseră de dezastru.

Un far încă funcționa, luminând o poartă în spatele curții. Hanamura trecu poticnindu-se prin ea, ajungând într-o alee din spatele casei, când zbieretele vecinilor alertați răsunară în spatele lui. Zece minute mai târziu, după ce străbătu împleticindu-se un mic parc, căzu epuizat și se ascunse într-un șanț înnămolit. Zăcu acolo ascultând șuieratul sirenelor îndreptându-se spre camioneta avariată. La un moment dat, după ce mai prinse puteri, începu să avanseze spre unul din cartierele retrase ale Tokio-ului, dar un vehicul al poliției patrula șoseaua, luminând cu proiectoarele parcul și străzile înguste din jur. În acel moment leșină din nou.

Când frigul umed îl trezi, își dădu seama că era prea slăbit să fure o mașină și să continue drumul. Încet, țeapăn și strângând din dinți ca să-și înăbușe durerea care revenea chinuitor în valuri, traversă șoseaua legănându-se și se apropie de bărbatul care lucra la motorul camionului său.

– Te rog, ai putea să mă ajuți? îl imploră Hanamura cu voce scăzută.

Bărbatul se întoarse și privi uluit la străinul rănit care se clătina în fața lui.

– Ești rănit, zise el. Sângerezi.

– Am avut un accident mai sus pe stradă și am nevoi de ajutor.

Bărbatul îl cuprinse pe Hanamura cu brațul după mijloc.

– Să te duc în casă, soția mea îți va da primul ajutor în tim ce eu chem ambulanța.

Hanamura îl îndepărtă.

– Să lăsăm asta. E în regulă.

– Atunci ar trebui să mergi direct la spital, zise omul c sinceritate. Te duc eu imediat.

– Nu , te rog, se eschivă Hanamura. Dar ți-aș fi extrem d recunoscător dacă vei duce la ambasada americană un pachet di partea mea. E foarte urgent. Sunt curier și venind din Edo Ci mașina mea a derapat și a ieșit de pe șosea.

Proprietarul camionului rămase așteptând în picioare fără înțeleagă, în timp ce Hanamura mâzgăli ceva în engleză p spatele plicului și i-l dădu.

– Vrei să duc asta la ambasada americană în loc să transport la spital?

– Da, trebuie să mă întorc la locul accidentului. Poliția chema o ambulanță.

Șoferul camionului nu înțelese nimic din toate astea, d acceptă rugămintea fără alte comentarii.

– De cine să întreb la ambasadă?

– De un anume domn Showalter. Hanamura căută buzunar, își scoase portofelul și îi înmână șoferului un tea gros de bancnote japoneze. Pentru efortul dumitale. Știi un să mergi?

Chipul șoferului se lumină la ivirea chilipirului neașteptat.

– Da, ambasada este lângă joncțiunea liniilor expres t și patru.

– Cât de repede poți să pleci?

– Tocmai am terminat de reparat distribuitorul camionul Pot să plec în câteva minute.

– Foarte bine. Hanamura se înclină. Îți mulțumesc foa mult. Spune-i domnului Showalter că va trebui să-ți duble ceea ce ți-am plătit în momentul în care primește plicul.

Apoi Hanamura se întoarse şi plecă clătinându-se în ploaie şi în bezna nopţii.

Ar fi putut să meargă cu şoferul camionului până la ambasadă, dar nu îndrăznea să riste un leşin sau chiar moartea. În ambele eventualităţi şoferul ar fi intrat în panică şi s-ar fi dus la cel mai apropiat spital sau ar fi chemat un poliţist. Atunci preţioasele desene ar fi fost probabil confiscate şi s-ar fi reîntors la sediul lui Suma. Cea mai bună soluţie era să se încreadă în şansa şi în onoarea şoferului de camion, în timp ce el atrăgea urmărirea în altă direcţie. Împins numai de curaj şi de voinţă, Hanamura merse aproape un kilometru, înainte ca un vehicul blindat să apară din bezna parcului, să zvâcnească pe stradă şi să gonească în urmărirea lui. Prea epuizat să poată alerga, alunecă în genunchi lângă o maşină parcată şi scotoci în haină după pastila ucigătoare. Degetele tocmai i se încleştaseră în jurul capsulei cu otravă când maşina blindată cu însemne militare şi lumină roşie intermitentă pe capotă se opri, iar în lumina farurilor umbra lui Hanamura apărea pe peretele unui depozit la câţiva metri distanţă.

O siluetă coborî din maşină şi se apropie. În mod ciudat, purta un straniu palton de piele croit ca un chimono şi avea la brâu o sabie *katana* de samurai a cărei lamă şlefuită scânteia în lumină. Când se apropie încât i se putu vedea chipul în lumina farurilor, privi în jos spre Hanamura şi vorbi cu un glas infatuat.

– Ia te uită, vestitul copoi amator de artă, Ashikaga Enshu. Nici nu te-am recunoscut fără perucă şi barbă falsă.

Hanamura ridică ochii spre chipul de şarpe cu clopoţei al lui Moro Kamatori.

– Ia te uită, repetă el, doar nu oi fi slugoiul lui Hideki Suma.

– Ce ai spus?

– Ştii tu. Slugoi, lingău, ăla care îşi linge stăpânul la fund.

Kamatori deveni livid şi îşi dezveli turbat de furie dinţii strălucitori.

Hanamura nu-i oferi lui Kamatori satisfacţia unui răspuns. Gâfâia cu buzele întinse într-un rânjet chinuit. Vârî rapid în gură pilula aducătoare de moarte şi o muşcă cu molarii pentru a libera lichidul. Otrava fu absorbită instantaneu în gingie pr ţesut. În treizeci de secunde inima urma să i se oprească şi e mort.

– Adio, căcănarule, murmură el.

Kamatori avu la dispoziţie doar o clipă să acţioneze, c ridică sabia, apucând mânerul lung cu ambele mâini şi o învâ cu toată puterea descriind un cerc larg. Şocul surprizei scânteie clipă scurtă în ochii lui Hanamura, înainte ca acesta să înlocuit cu luciul morţii.

Kamatori încercă satisfacţia finală de a vedea cum sabia câştigă în cursa cu otrava, când lama desprinse capul de umerii lui Hanamura cu perfecţiunea ghilotinei.

34

Limuzinele Murmoto de un cafeniu metalizat erau parcate într-un şir dezordonat în spatele rampei ce ducea spre interiorul ca o peşteră al unui mare semitrailer. George Furukawa se simţea grozav de uşurat că aceste patru automobile erau ultimul transport. Documentele pe care le găsise ca de obicei sub scaunul din spate al propriei maşini sport includeau un scurt răvaş care îl informa că partea care îi revenea din proiect se încheiase.

Totodată primi noi instrucţiuni să examineze maşinile, controlând dispozitivele de transmitere a semnalelor radio. Nu i se dădea nici o explicaţie, dar trase concluzia că Hideki Suma era îngrijorat de faptul că ultimul transport s-ar putea să fi fost urmărit de un anume grup nenumit. Gândul că acesta ar putea fi format din agenţi federali îl făcea pe Furukawa să se simtă extrem de neliniştit. Se învârti repede în jurul fiecărui automobil studiind afişajul digital al unui dispozitiv electronic care detecta transmiterea de semnale radio.

Satisfăcut că limuzinele sport cu urâta lor culoare cafenie erau în regulă, făcu semn şoferului camionului şi ajutorului său. Aceştia înclinară uşor din cap fără să rostească vreun cuvânt şi pe rând începură să ducă maşinile de pe rampe în trailer.

Furukawa se întoarse şi se îndreptă spre maşina lui, fericit să fi scăpat de o misiune pe care o considera inferioară poziţiei lui de vicepreşedinte al Laboratoarelor Samuel J. Vincent. Onorariul frumuşel, pe care Suma i-l plătise deja pentru efortul şi loialitatea lui, va fi înţelept investit în corporaţii japoneze care îşi deschideau filiale în California.

Rulă până la poartă şi înmână paznicului copiile documentelor. Apoi îndreptă botul bombat al maşinii sport Murmoto spre traficul aglomerat de camioane din jurul terminalului docului şi porni spre birou. De data aceasta nu-l mai mânca curiozitatea, aşa că nu mai privi înapoi. Interesul său privind destinaţia secretă a transportului de automobile se stinsese.

Stacy îşi trase în sus fermoarul hanoracului, strângându-şi bine gulerul în jurul gâtului. Uşa laterală a elicopterului fusese îndepărtată şi aerul rece al oceanului pătrundea în interiorul cabinei de control. Lungile plete blonde îi biciuiau chipul şi şi le legă la spate cu o scurtă bandă de piele. Ţinea pe genunchi o cameră video pe care o ridică şi o pregăti. Apoi se aplecă într-o parte cât de mult îi permise centura de siguranţă şi fixă obiectivul camerei pe automobilul sport Murmoto ce părăsea zona docurilor.

– Ai văzut numărul de înmatriculare? întrebă pilotul blond care menţinea elicopterul într-un zbor orizontal.

– Da, l-am filmat. Mulţumesc.

– Pot să mă apropii puţin dacă vrei.

– Rămâi în siguranţă, îi ordonă Stacy vorbind în microfonul căştii în timp ce se uita prin obiectivul camerei.

Eliberă declanşatorul şi aşeză din nou camera pe genunchi.

– Probabil sunt alertaţi că cineva e pe urmele lor, altfel n-ar fi căutat dispozitivele de transmitere a semnalelor radio în maşini.

– Ce noroc pe bătrânul Weatherhill că nu transmitea!

Bill McCurry o îngheţa pe Stacy doar când se uita la ea. Era îmbrăcat numai într-un şort de doc, un tricou cu o reclamă de bere mexicană pe el şi purta sandale. Când făcuseră cunoştinţă mai devreme în aceeaşi dimineaţă, Stacy îl privise mai mult ca pe o gardă de corp decât ca pe unul dintre cei mai importanţi detectivi ai Agenţiei de Securitate Naţională.

Cu părul lung decolorat, pielea bine bronzată de soarele din sudul Californiei şi ochii de un albastru pal, privind pătrunzător prin lentilele roşii ale ochelarilor cu ramă de plastic, mintea lui McCurry era concentrată în parte spre camionul de transport a automobilelor şi parte spre meciul de volei în care promisese să joace în seara aceea pe plaja de la Marina del Rey.

– Camionul o ia spre Harbor Freeway, zise Stacy. Rămâi în afara sferei vizuale a şoferului şi vom urmări transmisia lui Timothy.

– Ar fi trebuit să fim sprijiniţi mai mult, zise McCurry serios. Dacă nu există nici o echipă care să-i urmărească în vehicule la sol şi nici alt elicopter care să ne înlocuiască, dacă avem probleme cu motorul, e posibil să ratăm urmărirea şi să punem în pericol pe Weatherhill.

Stacy scuturâ din cap.

– Timothy ştie care e treaba. Tu, nu. Crede-mă pe cuvânt, nu putem risca să folosim vehicule terestre sau o grămadă de elicoptere bâzâind deasupra. Tipii din camion au fost alertaţi să urmărească semnele unei operaţiuni de supraveghere.

Deodată vocea tărăgănată cu accent texan a lui Weatherhill răsuna în căşti.

– Sunteţi acolo sus, "echipă Buick"?

– Te auzim, Tim, răspunse McCurry.

– Pot să transmit?

– Bandiţii au căutat microfoane, răspunse Stacy, dar poţi să transmiţi.

– Menţineţi contactul vizual?

– Temporar, dar ne menţinem la câţiva kilometri în spate ca să nu fim reperaţi din cabina şoferului.

– Am înțeles.

– Nu uita să transmiți pe frecvența stabilită.

– Da, mămico, zise Weatherhill jovial. Acum ies din cutia asta unde am transpirat tot și mă pun pe treabă.

– Ținem legătura.

– Normal. Nici nu-mi trece prin cap să fug de voi.

Îndepărtând panoul fals de sub bancheta din spate și dezmorțindu-și trupul din poziția contorsionată în care se afla, Weatherhill se târî în spațiul portbagajului celei de a treia limuzine Murmoto încărcată în trailer. Desfăcu încuietoarea dinăuntru și deschise portbagajul. Apoi, ieși afară, se ridică în picioare și își întinse încheieturile care îl dureau.

Weatherhill suferise în poziția asta chinuitoare timp de aproape patru ore, după ce o echipă specială de agenți vamali îl ascunsese în interiorul mașinii, înainte de sosirea camionului și a lui Furukawa. Soarele care bătea în capotă și lipsa ventilației – nu putuse nici măcar crăpa ferestrele de teama de a nu trezi suspiciunea șoferilor camionului – în curând îl scăldară în sudoare. Nu crezuse niciodată că o să ajungă să i se facă rău din cauza mirosului unei mașini noi.

Interiorul trailerului era întunecat. Scoase o lanternă dintr-un săculeț pe care îl ținea la centura aferentă uniformei unui mecanic auto obișnuit și lumină mașinile bine ancorate din interiorul trailerului.

Două erau pe rampele aflate deasupra celor două de pe podea.

Din moment ce camionul rula pe o șosea californiană plată, iar călătoria în trailer nu ridica probleme, Weatherhill hotărî să cerceteze mai întâi limuzinele Murmoto aflate pe rampele de sus. Se cățără și deschise încetișor capota celei mai apropiate de el. Apoi scoase micuțul analizator de radiații din săculeț și studie afișajul, în timp ce îl învârtea în jurul compresorului de aer condiționat al automobilului.

Citi afișajul de pe spatele mâinii sale. Apoi așeză un set c noule îngrămădite pe apărătoare. Se opri și vorbi în aparatul c emisie recepție.

– Alo, "echipa Buick"?

– Te ascultăm, răspunse Stacy.

– Încep operația de explorare.

– Fii atent să nu tai vreo arteră.

– N-ai nici o grijă.

– Suntem pe recepție.

În cincisprezece minute Weatherhill demontase cut compresorului și examinase bomba. Era ușor dezamăgi Modelul nu era atât de avansat precum anticipase. Inteligei aloituit, de acord, dar el ar fi putut concepe și construi de un singur o bombă mult mai eficientă și distrugătoare.

Îngheță când auzi sunetul servofrânei și simți cu încetinește camionul. Dar acesta o coti pe altă autostradă curând începu să gonească din nou. Asamblă la loc compresor și o semnaliză pe Stacy.

– Încă pe recepție? întrebă el scurt.

– Încă aici, răspunse Stacy.

– Unde mă aflu?

– Traversezi Covina de Vest. Vă îndreptați spre răsări către San Bernardino.

– Mi-am retras contul și nu mai am nici o treabă la banc transmise el. La ce stație să cobor din autobuz?

– O secundă să verific opririle, îi răspunse Stacy. Dur câteva clipe reveni. Este un punct de oprire în partea asta d Indio. E obligatorie. Șoferii trebuie să se oprească pentr inspecție. Dacă din vreun motiv anume se abat din drum, o să facem să tragă pe dreapta cu ajutorul mașinii șerifulu Altminteri ar trebui să ajungi în stația de oprire în patruzeci cinci sau cincizeci de minute.

– Ne vedem acolo, zise Weatherhill.

– Drum bun.

Ca majoritatea agenților secreți, a căror adrenalină pompează puternic în timpul perioadelor critice ale operațiunii, acum, că partea dificilă trecuse, Weatherhill se relaxă repede și curând începu să se plictisească nemaiavând nici o treabă.

Tot ce-i mai rămânea acum de făcut era să se cațere prin trapa de ventilație până pe capotă și să sară în spatele trailerului în afara razei vizuale a oglinzilor retrovizoare ale șoferilor.

Deschise torpedoul și scoase pachetul ce conținea hârtiile de garanție ale automobilului și manualul proprietarului. Aprinzând luminile interioare, Weatherhill începu să răsfoiască pe îndelete manualul. Deși făcuse studii de fizică nucleară, fusese întotdeauna fascinat de electronică. Căută la pagina cu diagrama electrică a limuzinei cu intenția de a depista firele.

Dar pagina din manual nu conținea nici o diagramă electrică. În locul acesteia era o hartă cu instrucțiuni pentru amplasarea automobilelor în pozițiile desemnate pentru explozie.

Strategia lui Suma îi păru lui Weatherhill atât de îndrăzneț de evidentă, încât trebui să se forțeze s-o creadă. Bombele din mașini nu erau pur și simplu o amenințare pentru protejarea planurilor de expansiune economică a Japoniei. Spaima și oroarea erau reale. Exista intenția ca acestea să fie folosite.

35

Trecuseră cel puțin zece ani de când Raymon
mai forțase o intrare. Firește, acest lucru nu se înt
când începuse să avanseze în grad, pornind de la
agent operativ. Dintr-un capriciu, se hotărî să vad
avea încă astfel de disponibilități.

Introduse sonda unui minuscul computer în firele
de alarmă al hangarului lui Pitt. Apăsă un buton
combinația în sondă. Cutia de alarmă recunoscu codul
pe un afișaj LED. Apoi cu o nonșalanță și ușurință în
formă combinația potrivită care anula alarma, de
speraclul încuietoarea ușii și pătrunse înăuntru fără
mai mic zgomot.

Îl spionă pe Pitt stând în genunchi în fața Stutz-ului
cu spatele la el, în colțul îndepărtat al hangarului. Pit
repare un far.

Jordan rămase neobservat și privi colecția. Era
faptul că era atât de bogată. Îl auzise pe Sandecker
despre aceasta, dar descrierea verbală era departe de
Încetișor se strecură în spatele primului rând de mașini
și se apropie de Pitt din partea hangarului unde

apartamentul. Era un test. Curiozitatea îl împingea să vadă reacția lui Pitt față de un nepoftit care apărea brusc la un braț distanță de el.

Jordan se opri înainte de a parcurge ultimii trei metri și pentru o clipă îi studie pe Pitt și mașina.

Stutz-ul era rău avariat în multe părți și avea nevoie să fie vopsit. Parbrizul era crăpat și farul din stânga părea să atârne de un fir.

Pitt era îmbrăcat de casă, purtând o pereche de pantaloni de catifea cord și un pulover. Părul lui negru era ondulat și zburlit. Avea o expresie hotărâtă, ochii verzi sub cearcănele negre privind pătrunzător, capabili să străpungă tot ce aveau în față. Părea să vadă dincolo de sticla farului în interiorul cromat al acestuia.

Jordan se apropie când Pitt zise dintr-o dată, fără să se întoarcă.

– Bună seara, domnule Jordan. Îmi pare bine că ai venit.

Jordan îngheță, dar Pitt își văzu de treabă cu aerul indiferent al unui șofer de autobuz care aștepta banii potriviți pentru un bilet de călătorie.

– Ar fi trebuit să bat la ușă.

– Nu, nu trebuia. Știam că ești în apropiere.

– Ai un simț în plus sau ochi în spate? întrebă Jordan, mișcându-se ușor în zona periferică a câmpului vizual al lui Pitt.

Pitt se uită la el și rânji. Ridică și înclină vechiul far care arăta pe suprafața lui de argint imaginea lui Jordan.

– Am observat că ai dat târcoale hangarului. Ai intrat ca un profesionist. Cred că nu ți-a luat mai mult de douăzeci de secunde.

– N-am observat camera video din spate. Cred că am devenit senil.

– Se află vis-à-vis pe stâlpul de telefon. Majoritatea musafirilor o observă pe cea fixată pe clădire. E cu infraroșii. Activează un clopoțel alert când cineva se apropie de ușă.

– Ai o colecție incredibilă, îl complimentă Jordan pe Pit
Cât timp ți-a luat să o aduni?

– Am început cu un automobil închis cu două locuri, u
Ford maro club din '47, acum douăzeci de ani, acela din colț, i
colecționarea lor a devenit o boală. Unele le-am achiziționat
timpul proiectelor cu NUMA, altele le-am cumpărat din colec
particulare sau la licitație. Mașinile vechi și clasice sunt investi
de care te mândrești. E mult mai amuzant decât picturile. P
termină înlocuirea farului și se ridică în picioare. Pot să-ți of
ceva de băut?

– Stomacului meu bulversat nu i-ar strica un pahar de lapt

– Te rog, vino sus, îl pofti Pitt către scara ce conducea
apartamentul lui. Sunt onorat că șeful a venit să mă vadă, în l
să-și trimită adjunctul.

Când Jordan ajunse pe prima treaptă, ezită și zise:

– Pentru că am considerat că eu trebuie să fiu acela ca
să-ți spună. Doamna deputat Smith și senatorul Diaz au fo
acoși afară din țară.

Urmă o pauză când Pitt se întoarse încetișor și îl fulgeră
privirea, în care se citi brusc un sentiment de ușurare.

– Loren e în viață?

Cuvintele veniră mai degrabă ca o dorință decât ca
întrebare.

– Nu ne ocupăm de teroriști demenți, răspunse Jorda
Operațiunea de răpire a fost prea sofisticată pentru a provo
rănire sau moarte. Avem toate motivele să credem că dânsa
Diaz sunt tratați cu respect.

– Cum de au scăpat controlului?

– Agenții noștri au ajuns la concluzia că ea și Diaz
părăsit țara de pe aeroportul Newport News, Virginia, într-
avion particular ce aparține uneia dintre corporațiile america
ale lui Suma. Până când să putem trece prin ciur toate zborur
programate sau nu de pe toate aeroporturile aflate pe o supraf
de o mie de kilometri pătrați, să depistăm înregistrarea fiecă
avion, până să-l depistăm pe cel al lui Suma și să-i luăm ur

prin satelit, acesta era deja deasupra Mării Bering, în zbor spre Japonia.

– A fost prea târziu pentru a-l forța să coboare pe una din bazele noastre militare sub presiunea unui avion al armatei?

– Cu mult prea târziu. A fost întâmpinat și escortat de o escadrilă de avioane de vânătoare japoneze FSX aparținând Aviației Militare Japoneze de Autoapărare. Aș putea adăuga că acest tip de avion a fost construit pe o relație de parteneriat între General Dynamics și Mitsubishi.

– Și apoi ce s-a întâmplat?

Jordan se întoarse și privi spre mașinile sclipitoare.

– I-am pierdut, zise el cu o voce lipsită de tonalitate.

– După ce au aterizat?

– Da, la Aeroportul Internațional Tokio. N-are rost să explic de ce n-au fost interceptați, sau cel puțin urmăriți, deoarece numai mentalitatea idioată a Departamentului de Stat e de vină pentru lipsa agenților noștri secreți din Japonia, care i-ar fi putut opri. Pentru moment asta e tot ce avem.

– Cei mai buni specialiști în materie de informații de pe suprafața pământului și asta e tot ce aveți! Vocea lui Pitt suna foarte obosită. Intră în bucătăria lui, deschise frigiderul și turnă niște lapte. Apoi îi dădu paharul lui Jordan. Dar ce au făcut grozavele voastre echipe speciale din Japonia? Unde au fost când a aterizat avionul?

– Dat fiind faptul că Marvin Showalter și Jim Hanamura au fost asasinați...

– Asasinați amândoi? îl întrerupse Pitt.

– Poliția din Tokio a găsit cadavrul decapitat al lui Hanamura într-un șanț. Capul lui Showalter, minus trupul a fost descoperit acum câteva ore, înfipt în gardul ambasadei noastre. Colac peste pupăză, bănuim că Roy Orita e agent dublu. Ne-a vândut încă de la început. Numai Dumnezeu știe câte informații i-a furnizat lui Suma. Nu vom putea niciodată să evaluăm scurgerea de informații.

Mânia lui Pitt se înmuie când citi tristețea însoțită d frustrare de pe chipul lui Jordan.

– Îmi pare rău Ray, nu știam că situația e atât de proastă.

– Nu mi s-a întâmplat niciodată ca o echipă MAIT s înregistreze un astfel de eșec.

– Ce anume te-a pus pe urmele lui Orita?

– Câteva chestii mai generale. Showalter era prea deștept s fie răpit fără ajutor din interior. A fost trădat de cineva în ca avea încredere și care îi cunoștea mișcările cu exactitate. Și mai fost și Jim Hanamura; și-a exprimat câteva suspiciuni privire la Orita, dar nu avea argumente solide. Pentru a spo suspiciunea, Orita a părăsit misiunea și a dispărut. Nu i-a m dat raportul lui Mel Penner de când a dispărut Showalter. Ke crede că se ascunde în bârlogul lui Suma din Edo City.

– Ce știi despre el?

– A treia generație de americani. Taică-său a câștigat Stea de Argint în campania italiană. Nu ne putem imagina momeală a folosit Suma pentru a-l recruta.

– Cine i-a executat pe Hanamura și Showalter?

– Nu avem încă toate dovezile. Se pare că e vorba de omor ritualic. Un medic patolog al poliției crede că le-au fă tăiate capetele cu o sabie de samurai. Asasinul principal al Suma e cunoscut ca un mare iubitor al vechilor arte marțiale, c nu putem dovedi că el a făcut-o.

Pitt se cufundă încet în fotoliu.

– O pierdere, e a dracului de mare pierdere.

– Jim Hanamura n-a murit degeaba, zise Jordan cu sub încăpățânare. Ne-a oferit prima și singura pistă spre centrul control al exploziei.

Pitt ridică privirea încrezător.

– L-ați localizat?

– Nu avem încă motive de sărbătorire dar suntem foa aproape.

– Ce informații a furnizat Hanamura?

– Jim a pătruns în birourile proiectanților lui Suma și a găsit ceea ce par a fi niște schițe ale unui centru de control electronic care se potrivește cu ceea ce căutăm noi. Informațiile sugerează că e vorba de o instalație subterană la care se ajunge printr-un tunel.

– Ceva despre locul unde se află?

– Mesajul scurt pe care l-a scris pe spatele unui plic, pe care l-a trimis la ambasadă printr-un șofer al unui camion pentru distribuirea pieselor auto, este prea enigmatic pentru a fi descifrat cu acuratețe.

– Mesajul?

– A scris: "Căutați pe insula Ajima".

Pitt dădu ușor din umeri.

– Deci care e problema?

– *Nu există* insula Ajima, răspunse Jordan înfrânt. Ridică paharul și-l examină. Ăsta e lapte smântânit.

– E mai bun pentru tine decât laptele gras.

– Ca apa de băut, murmură Jordan, pe când studia o vitrină cu trofee. Majoritatea erau premii obținute cu automobilele deosebite la concursurile de frumusețe, câteva erau trofee de fotbal dobândite în liceu și în Academia de Aviație Militară și două erau pentru scrimă. Ești scrimer?

– Nu chiar din echipa olimpică, dar mă descurc când e cazul.

– Spadă, floretă sau sabie?

– Sabie.

– Mă uimești cât ești de priceput. Și eu mă ocup de scrimă.

– Tu preferi loviturile abile.

– Ce păcat că nu putem avea o întâlnire, zise Jordan.

– Am putea să ajungem la un compromis, să folosim spada.

Jordan zâmbi.

– Tot eu voi rămâne în avantaj, din moment ce tușeurile cu floreta și spada sunt făcute cu vârful, în timp ce la sabie se socotesc loviturile cu muchia.

– Hanamura trebuie să fi avut un motiv foarte bun pentru a sugera că pe insula Ajima se află centrul de control, zise Pitt întorcându-se la miezul problemei.

– Era un pasionat al artei. Operațiunea lui de a plasa microfoane în biroul lui Suma s-a bazat pe multiplele lui cunoștințe de artă japoneză timpurie. Știam că Suma colecționează tablouri, în special lucrări ale unui artist japonez din secolul al XVI-lea, care a pictat o serie de peisaje ale insulițelor ce înconjoară insula principală Honshu, așa că am falsificat una. Apoi Hanamura, făcând pe negustorul de artă, i l-a vândut lui Suma. Singura lucrare care îi lipsește lui Suma este cea care înfățișează insula Ajima. E unica legătură pe care pot s-o fac.

– Atunci Ajima trebuie să existe.

– Sunt sigur de asta, dar numele nu poate fi asociat nici unei insule cunoscute. Nu apare nicăieri, nici pe hărțile vechi, nici pe cele moderne. Presupun doar că a fost un nume de alint folosit de artist, Masaki Shimzu, și înregistrat astfel în cataloagele de artă ale operei sale.

– Au înregistrat microfoanele lui Hanamura vreo discuție interesantă?

– O conversație cu caracter foarte informativ între Suma, măcelarul său Kamatori, bătrânul Korori Yoshishu și un mafiot important pe nume Ichiro Tsuboi.

– Geniul financiar din spatele Companiei Kanoya Securities. Am auzit de el.

– Da, a participat la dezbaterea aprinsă cu senatorul Diaz și Loren Smith, membra Congresului în timpul audierii comitetului pe Capitol Hill, cu câteva zile înainte ca aceștia să fie răpiți.

– Și zici că e în legătură cu Suma?

– Sunt legați unul de altul până peste cap, răspunse Jordan. Mulțumită microfoanelor puse de Jim în biroul lui Suma, am aflat că Tsuboi a fost acela care a manevrat fondurile pentru construirea arsenalului nuclear în spatele fruntașilor politici japonezi și mai mult ca sigur în spatele oamenilor acestora.

Totodată am auzit pentru prima dată numele de cod Proiectul Kaiten.

Pitt turnă o ceaşcă de cafea rece făcută mai de mult şi o băgă în cuptorul cu microunde. Privi prin uşa de sticlă cana, cu ochii îngustaţi de concentrare.

Jordan sparse tăcerea.

– Ştiu la ce te gândeşti, dar nu mi s-a dat numărul de oameni necesari pentru a-i salva pe Diaz şi Smith şi să distrug şi Proiectul Kaiten într-o singură operaţiune.

– Nu pot să cred că Preşedintele le întoarce spatele.

– Nu are de gând să facă publică chestiunea şi să ameninţe cu război din cauza răpitorilor, când se află într-o situaţie clar dezavantajoasă. Prioritatea noastră urgentă este de a anihila Proiectul Kaiten. Odată realizat acest lucru, Preşedintele ne va da aprobarea să folosim orice forţă e necesară pentru eliberarea lui Smith şi Diaz.

– Deci ne întoarcem la mistica insulă Ajima, zise Pitt aspru. Spui că este singurul tablou din ciclu pe care Suma nu-l posedă?

– Da, răspunse Jordan. Hanamura a spus că şi-l doreşte cu disperare.

– Avem vreo informaţie asupra locului unde ar putea fi?

– Tabloul cu Ajima a fost ultima dată văzut la ambasada japoneză din Berlin, chiar înaintea căderii Germaniei. Vechiile arhive OSS menţionează că a fost inclus pe lista obiectelor de artă, pe care naziştii le-au prădat din Italia şi transportat cu trenul în nord-vestul Germaniei, înainte de avansarea armatei ruse în ultimele săptămâni de război. Apoi a dispărut din istorie.

– Nu s-a auzit ca ulterior să fi fost recuperat?

– Nu.

– Şi nu avem nici un indiciu privind localizarea generală a insulei sau conturul ei?

– Nici unul.

– Mare ghinion, comentă Pitt. Găseşte tabloul, compară forma ţărmului zugrăvit de artist cu cea a insulelor de pe hartă şi

vei obţine localizarea ascunzătorii lui Hideki Suma sau cam aşa ceva spune într-un basm de adormit copiii.

Ochii lui Jordan se îngustară.

– Se întâmplă să fie singurul indiciu în favoarea noastră de care dispunem.

Pitt nu fu convins.

– Avioanele şi sateliţii spion ar trebui să detecteze instalaţia cu uşurinţă.

– Cele patru insule importante ale Japoniei: Honshu, Kyushu, Hokkaido şi Shikoku, sunt înconjurate de aproape o mie de insule mai mici. A o găsi pe cea care ne trebuie nu e chiar aşa uşor.

– Atunci de ce nu le izolaţi pe acelea care pot fi legate printr-un tunel de oricare din cele patru insule principale?

– Nu ne considera atât de proşti, zise Jordan iritat. Am eliminat deja orice insulă situată la o depărtare mai mare de zece mile de coastă şi ne-am concentrat asupra celorlalte. În primul rând la suprafaţa lor nu apar nici un fel de structuri sau activităţi suspecte. Nu-i nimic neobişnuit în asta, dacă presupunem că întreaga instalaţie se află probabil mult sub pământ. Şi în sfârşit toată geologia insulelor este alcătuită din rocă vulcanică pe care senzorii noştri nu o pătrund. Ţi-am răspuns la toate întrebările?

Pitt insistă.

– Nimeni nu poate să excaveze un tunel fără să se debaraseze de pământ şi roci.

– Aparent, japonezii pot. Analiza fotografiilor din satelit nu a demonstrat urme ale excavării unui tunel pe coastă sau ale unei şosele care să ducă într-o anumită intrare.

Pitt ridică din umeri şi înălţă steagul alb.

– Deci ne întoarcem la un tablou rătăcit undeva în trecut.

Deodată Jordan se aplecă înainte în scaun şi îl fixă adânc cu privirea pe Pitt.

– Aici intri tu în acţiune.

Pitt bănui întrucâtva despre ce putea fi vorba.

– Ai de gând să mă trimiți în Japonia să mă învârt pe insule? Asta e treaba?

– Greșit, zise Jordan cú un zâmbet ocrotitor, care nu-i plăcu deloc lui Pitt. Pleci în Germania să te învârți într-un bunker Luftwaffe.

36

– S-au scufundat și au dispărut pur și simplu.

Pitt se ghemui sprijinindu-se într-un genunchi și privi a întunecată și rău prevestitoare, pe lângă tractorul pe jumăt cufundat. Întârzierea avionului îl obosise și, în timpul călător de la Washington, de abia reușise să fure câteva ore de son Afurisită treabă să n-ai timp să te bucuri de un mic dejun cinste într-unul din hanurile locale și de o porție de somn până amiază, își plângea el de milă.

– Corzile de siguranță au fost tăiate. Tânărul ofițer c comanda echipa de scafandri germani dădu la iveală o coardă nailon al cărei capăt părea să fi fost secționat. De ce anume? ne putem imagina.

– Dar liniile de comunicație?

Pitt sorbi încet o înghițitură de cafea.

Cu mâna liberă ridică o pietricică și o zvârli leneș în a observând vălurelele care se răspândeau în urma aruncării.

– Linia telefonică cu șeful echipei de scafandri a f întreruptă și ea, admise neamțul. Era înalt și musculos. Engl lui avea doar un ușor accent. La scurt timp după ce ech formată din doi scafandri s-a scufundat în eleșteu, a descop

un tunel subacvatic care mergea spre vest. Au înaintat pe o distanță de nouăzeci de metri, înainte de a raporta că tunelul se termină în fața unei încăperi cu o ușă din oțel. Câteva minute mai târziu telefonul și corzile de siguranță au fost tăiate. Am trimis o altă echipă să investigheze. A dispărut întocmai ca prima.

Pitt întoarse capul și îi privi pe membrii echipei de scafandri ai Marinei Militare Germane, care stăteau nedumeriți și întristați la gândul morții colegilor lor. Erau strânși în jurul meselor și scaunelor pliante ale unui post de comandă portabil format dintr-un grup de scafandri-salvatori aparținând poliției. Trei civili, despre care Pitt presupuse că erau funcționari guvernamentali, îi chestionau cu voce scăzută pe scafandri.

– Când s-a scufundat ultimul om? întrebă Pitt.

– Cu patru ore înainte de sosirea dumneavoastră, îi răspunse tânărul ofițer care se prezentase cu numele de locotenent Helmut Reinhardt. Am avut de furcă cu restul oamenilor care insistau să-i urmeze. Dar nu am de gând să mai risc altă viață, până nu aflu ce se petrece acolo. Se opri și arătă cu capul spre scafandrii poliției care erau gătiți în costume de un portocaliu aprins. Imbecilii ăștia de polițiști se cred invincibili. Vor să trimită o echipă acolo jos.

– Există persoane predestinate sinuciderii, zise Giordino căscând. Uită-te la mine. N-aș merge acolo decât într-un submarin atomic. N-o să las dracii să se dea la fiul doamnei Giordino. Am de gând să mor în pat în brațele unei frumuseți erotice din Orientul Îndepărtat.

– Nu-i da importanță, zise Pitt. Bagă-l la întuneric și îl apucă halucinațiile.

– Înțeleg, murmură Reinhardt, dar evident nu pricepea nimic.

În cele din urmă Pitt se ridică și dădu din cap în direcția lui Frank Mancuso.

– Capcane cu bombe, zise el simplu.

Mancuso încuviință din cap.

– De acord. Intrările de la tunelele comorii din Filipine fost înțesate cu bombe, armate să explodeze în caz de atinge cu echipament de săpare. Diferența este că japonezii au plăn să se întoarcă și să recupereze comoara, în timp ce naziștii dorit ca bombele capcană puse de ei să distrugă prada căutători cu tot.

– Dacă oamenii mei au fost *prinși* acolo, zise cu amărăciu Reinhardt, incapabil să folosească cuvântul "uciși", asta nu întâmplat din cauza bombelor.

Unul dintre bărbații cu aspect oficial veni de la postul comandă și i se adresă lui Pitt.

– Cine sunteți și pe cine reprezentați? îl întrebă el germană.

Pitt se întoarse spre Reinhardt, care-i traduse întrebar Apoi îl privi din nou pe cel care îi adresase întrebarea.

– Spune-i că noi trei am fost invitați.

– Ești american? izbucni străinul într-o engleză anevoioa Cine ți-a dat autorizația să vii aici?

– Cine-i mutra asta? întrebă Giordino cu o ignora sublimă.

Reinhardt nu-și putu reține un ușor zâmbet.

– Herr Gert Halder, ministrul Monumentelor Istorice. vă prezint pe Herr Dirk Pitt și colegii dânsului de la Age Națională Americană de Studii Marine și Subacvatice Washington. Se află aici la invitația personală a cance rului Lange.

Halder făcu o mutră de parcă ar fi primit o lovitură la pl Își reveni repede, luă o poziție bătoasă și, fiind cu jumătate cap mai scund decât Pitt, încercă să-l intimideze pe acesta cu comportament teutonic de tip superior.

– În ce scop?

– Am venit din aceleași motive ca și dumneavoastră, Pitt studiindu-și manichiura. Dacă dosarele cu înregistr interogatoriilor înalților funcționari naziști din arhi dumneavoastră de la Berlin și din Biblioteca Congresului s

adevărul, optsprezece opere de artă au fost ascunse în tuneluri excavate sub un aerodrom secret. Acesta poate fi chiar *acel* aerodrom secret cu depozitul lui de artă care se extinde undeva dincolo de bariera de apă.

Halder fu suficient de înțelept să-și dea seama că nu putea să facă pe grozavul cu bărbații aceștia duri și hotărâți, îmbrăcați în costume comode de un albastru verzui.

– Știți, desigur, că orice obiect de artă găsit aparține Republicii Germane, până când poate fi identificat și returnat proprietarilor de drept.

– Suntem perfect conștienți de acest lucru, zise Pitt. Ne interesează doar o singură lucrare.

– Care anume?

– Îmi pare rău, nu am voie să spun.

Halder își jucă ultima carte.

– Trebuie să insist ca scafandrii poliției să fie primii care să intre în încăpere.

– În ceea ce ne privește e în regulă, se înclină Giordino și gesticulă către apa întunecată. Poate, dacă unul din ajutoarele dumneavoastră e suficient de norocos să se și întoarcă, vom afla cine dracu' mănâncă oameni în gaura aia de iad.

– Am pierdut patru oameni, vorbi Reinhardt solemn. S-ar putea să fie morți. Nu aveți voie să mai lăsați oameni să moară prin ignorarea necunoscutului.

– Sunt scafandri profesioniști, replică Halder.

– Așa erau și oamenii pe care i-am trimis eu acolo. Cei mai buni scafandri din marina militară, cu o condiție fizică mai bună și mai bine antrenați decât echipa de salvare a poliției.

– Aș sugera un compromis, zise Pitt.

Halder încuviință din cap.

– Sunt dispus să ascult.

– Să formăm o echipă din șapte oameni. Noi cei trei de aici, ținând cont de faptul că Mancuso e inginer minier, expert în excavația și construcția tunelurilor, în timp ce Al și cu mine avem experiență în salvări subacvatice. Doi dintre oamenii

locotenentului Reinhardt, deoarece sunt specialiști în dezamo sarea oricăror bombe pe care le-am putea întâlni, și doi din scafandrii poliției, pentru sprijin medical sau de salvare.

Halder îl privi în ochi pe Pitt și văzu numai tenac tate îndârjită. Era o propunere sănătoasă bazată pe logic Zâmbi forțat.

– Cine intră primul?

– Eu, zise Pitt fără ezitare.

Vorba lui păru să răsune în peșteră câteva clipe lungi și ap tensiunea se evaporă brusc și Halder îi întinse mâna.

– Cum dorești. Îi strânse mâna lui Pitt și scoase pieptul față pentru a recâștiga imaginea demnității autoritare. Dar te r responsabil, Herr Pitt, dacă declanșezi vreun mecanis explozibil și distrugi operele de artă.

Pitt îi aruncă lui Halder un rânjet disprețuitor.

– În cazul acesta, Herr Halder, poți să-mi iei și cap literalmente.

Pitt stabili timpul pe computerul microelectronic atașat cu coardă de rezerva de aer și verifică pentru ultima d regulatorul și compensatorul de flotabilitate. Pentru a cincizec oară de când coborâse scara de pe terenul fermierului Claus privi în jos spre băltoaca neagră.

– Angrenajul se mișcă, observă Giordino în timp ce potrivea curelele tuburilor de aer.

Pitt își frecă bărbia gânditor fără să răspundă.

– Ce crezi că se întâmplă acolo? întrebă Mancuso.

– Cred că am rezolvat jumătate din mister, răspunse P Dar tăierea corzilor? Asta chiar că te pune în încurcătură.

– Cum îți merge tubul acustic? întrebă Mancuso.

Pitt introduse mufa regulatorului și vorbi.

– Mary avea un mieluțel...

Cuvintele se auziră înăbușite dar totuși clare.

– Cred că a sosit momentul, conducător neînfricat, mormăi Giordino.

Pitt dădu din cap spre Reinhardt care era însoțit de unul din oamenii săi.

– Gata, domnilor? Vă rog, încercați să stați la doi metri distanță de omul din fața voastră. Vizibilitatea pare să fie de patru metri, așa că n-ar trebui să aveți probleme în menținerea distanței. Echipa mea va comunica cu voi prin tuburile acustice.

Reinhardt flutură mâna în semn că a înțeles și se întoarse, transmițând instrucțiunile în germană scafandrilor poliției din spatele său. Apoi îl salută scurt și milităreşte pe Pitt.

– După dumneavoastră, sir.

Nu avea rost să o mai lungească. Pitt întinse ambele brațe înainte, cu degetele arătătoare ațintite în față.

– Eu o iau pe centru. Frank, în stânga mea la doi metri în spate. Al, tu vii pe dreapta. Fii foarte atent la orice fel de mecanisme neobișnuite lipite de pereți.

Toate fiind spuse, Pitt aprinse lanterna de scafandru, verifică coarda de siguranță pentru a vedea dacă e prinsă și plonjă în apă. Pluti o clipă, apoi foarte încet băgă capul în apă și înotă spre fund cu lanterna de scafandru în față.

Apa era rece. Privi ecranul digital al computerului. Temperatura apei era de paisprezece grade Celsius sau cincizeci și șapte grade Fahrenheit. Fundul de beton era acoperit cu nămol verde și un strat subțire de mâl. Fu atent să nu-și târască labele sau să le atingă de sediment, ridicând nori care ar bloca vizibilitatea celor din spate.

În realitate lui Pitt îi plăcea. Din nou se afla complet în elementul lui. Îndreptă lanterna în sus și examină tavanul bunker-ului. Acesta cobora intrând complet sub apă și îngustându-se într-un tunel, așa cum se aștepta. Apa de pe fund era de nepătruns, iar particulele care pluteau pe lângă el scădeau vizibilitatea la șase metri. Se opri și îi sfătui pe ceilalți să stea mai grupați. Apoi își continuă înaintarea, înotând ușor și

uniform, în timp ce conturul spectral al podelei cobora grad până când se uniformiză și fu înghițit de întuneric.

După ce străbătu încă douăzeci de metri, se opri din nou timp de un minut atârnă suspendat în timp ce se răsuci și se u după Giordino și Mancuso. În spatele luminii anemice lanternelor, aceștia păreau niște forme fantomatice, dar mențineau cu exactitate pozițiile ordonate. Se uită la comput Afișajul de presiune indica o adâncime de numai șase metri.

Puțin mai departe tunelul subacvatic părea să se înguste iar fundul începu să se ridice. Pitt se mișcă precaut, cu privi încordată în beznă. Își ridică mâna liberă deasupra capului simți că ajunsese la suprafață. Se răsuci pe spate și lumină lanterna. Lumina zilei apăru brusc și se rostogoli concomitent mișcările lui la câțiva centimetri de vizor, ca argintul-viu.

Ca o creatură necuvântătoare ridicându-se din adâncu capul lui învelit în cască de cauciuc, cu vizor și regulat luminat sinistru de la suprafață, ieși din apa rece în aerul stătu jilav al unei mici încăperi. Dădu ușor din labe și nimeri o sc scurtă de beton. Începu să urce și ajunse pe o podea netedă.

Priveliștea de care se temea nu se materializa, cel puțin încă. Pitt nu găsi trupurile echipei de scafandri ai Mari Militare Germane. Văzu locul unde frecaseră cu labele pe măr podelei de beton dar acesta era singurul semn.

Examină cu atenție pereții încăperii, negăsind nici un fel ieșitură amenințătoare. În capătul îndepărtat, lanterna lumini ușă masivă de metal mâncată de rugină. Urcă, chinuindu-scările încălțat cu labe și se apropie de ușă. O apăsă cu umă Balamalele se învârtiră pe știfturile lor incredibil de ușor și silențios, aproape de parcă ar fi fost unse săptămâna trecută. U se deschise spre interior și apoi se închise repede, când î încetă apăsarea, trasă înapoi de arcuri.

– Alo, ce ai găsit acolo?

Cuvintele se auzeau, dar vocea lui Mancuso suna de pa ar fi făcut gargară în regulatorul de respirație prin tubul acusti

– Ghicește ce se află dincolo de ușa numărul unu și câștigi o rezervă de un an de zile de tablete Brillo, zise Giordino cu umor sec.

Pitt își scoase labele, îngenunche și crăpă ușa încă câțiva centimetri. Studie pentru o clipă pragul și făcu semn spre marginea de jos a ușii mâncate de rugină.

– Aceasta explică tăierea cablurilor de siguranță și de telefon."

Giordino încuviință din cap.

– Secționate de marginea de jos, ascuțită, a ușii, după ce scafandrii au intrat și sistemul de arcuri a trântit ușa la loc.

Mancuso îl privi pe Pitt.

– Ziceai că ai rezolvat cealaltă jumătate a șaradei.

– Da, mormăi Giordino, cum ar fi cauza morții celor mai buni scafandri din Marina Militară Germană.

– Gaz, răspunse Pitt scurt. Gaz otrăvitor inhalat după ce oamenii au trecut dincolo de această ușă.

– O teorie sănătoasă, se declară de acord Mancuso.

Pitt lumină cu lanterna apa și zări bulele de aer care se apropiau, scoase fiind de Reinhardt și echipa acestuia.

– Frank, rămâi aici și oprește-i pe ceilalți să intre. Al și cu mine vom merge singuri. Și orice s-ar întâmpla asigură-te ca toată lumea să respire numai aerul din rezervoare. Să nu-și îndepărteze regulatoarele sub nici un motiv.

Mancuso ridică mâna în semn că a înțeles și se întoarse să întâmpine echipa următoare.

Giordino se lăsă pe un perete, îndoi un picior și scoase o labă.

– N-are rost să topăi în astea ca un rățoi.

Pitt își frecă încălțările de cauciuc pe podeaua dură de beton pentru a vedea câtă aderență aveau pe suprafața lunecoasă. Frecarea era egală cu zero. Cea mai ușoară pierdere a echilibrului echivala cu o cădere.

O ultimă verificare pe computer a rezervei de aer. Putea să respire liniștit la presiunea atmosferică încă o oră. Ieșit din apa

rece, temperatura aerului se afla la un punct în care îi era bi costumul lui uscat.

– Fii atent pe unde calci, îi zise lui Giordino.

Apoi împinse ușa deschizând-o pe jumătate și păși înă la fel de ușor de parcă ar fi mers pe sârmă. Atmosfera de brusc uscată și umiditatea scăzu până aproape de zero. Se o mătură cu lanterna podeaua de beton, căutând atent cabluri fire capcană ce conduceau la detonatori de bombe sau contai cu gaz otrăvitor. Un fir de pescuit, subțire, de culoare g aproape invizibil în lumina difuză, er. rupt în două la picioa sale.

Lanterna urmări un capăt al firului care ducea spr canistră pe care scria FOSGEN. Slavă Domnului, se gândi profund ușurat. Fosgenul era fatal numai inhalat. Nei inventaseră gazul *paralizant* în timpul celui de-al doilea răz mondial dar, din anumite motive pierdute în trecutul difuz, r folosiseră și aici. Un noroc neașteptat pentru Pitt, Giordinc oamenii care îi urmau. Agentul paralizant putea ucide în cont cu pielea, iar ei toți aveau porțiuni de piele expuse pe mâini și jurul vizoarelor.

– Ai avut dreptate în legătură cu gazul, zise Giordino.

– Prea târziu pentru a-i ajuta pe bieții scafandri.

Mai descoperi alte patru capcane cu gaz, două dintre activate. Fosgenul își îndeplinise misiunea ucigașă. Cadavre scafandrilor militari zăceau în poziții contorsionate la nun câțiva metri distanță. Toți își scoseseră rezervoarele de aer regulatoarele de respirație, fără să bănuiască prezența gazul până când fusese prea târziu.

Pitt nu se obosi să le ia pulsul. Culoarea albăstruie a feței ochii deschiși și lipsiți de expresie erau suficiente dovezi că era morți de-a binelea.

Îndreptă lumina lanternei spre o galerie lungă și înghe Aproape ochi în ochi îl privea o femeie cu capul aranjat într-poziție cochetă. Zâmbea la el cu un chip adorabil, cu pomeț ridicați și pielea netedă și trandafirie.

Aceasta nu era singură. Alte câteva figuri de femei stăteau lângă şi în spatele ei, iar ochii lor nemişcaţi păreau să-l fixeze pe Pitt. Erau goale, cu trupurile acoperite doar de lungi cosiţe care le atârnau până la genunchi.

– Am murit şi am ajuns în raiul Amazoniei, murmură Giordino cu o înfiorare fermecată.

– Nu te emoţiona, îl avertiză Pitt. Sunt sculpturi pictate.

– Mi-ar fi plăcut să le modelez şi eu în felul ăsta.

Pitt păşi în mijlocul sculpturilor în mărime naturală şi ţinu lanterna deasupra capului. Aurul scânteie într-un ocean de rame de tablouri poleite cu aur. Pe distanţa cuprinsă de lumină şi dincolo de aceasta, mult dincolo, lunga galerie era ticsită de şiruri nesfârşite de rafturi ce conţineau un depozit secret imens de minunate picturi, sculpturi, relicve religioase, goblenuri, cărţi rare, mobilă veche şi antichităţi arheologice, toate depozitate în cutii ordonate şi coşuri mari deschise.

– Cred, murmură Pitt prin tubul acustic, că vom face fericiţi o mulţime de oameni.

37

Germanii au acţionat cu eficienţa caracteristică. În patru o sosiră experţii în decontaminare, instalară echipamentul d pompare şi băgară tulumba în galeria tezaurului. Atmosfe otrăvită fu absorbită repede şi eficient în camionul cister parcat la suprafaţă. În timp ce procesul de curăţire era desfăşurare, Reinhardt şi oamenii săi dezamorsară mecanisme de eliberare a fosgenului şi dădură canistrele în primi echipajului de decontaminare. Numai atunci reuşiră scafandr marinei să-şi transporte morţii la ambulanţele care aşteptau.

În continuare o ţeavă mare de aluminiu fu vârâtă printr- deschizătură în pământ ca un pai imens şi ataşată la o imen pompă de absorbţie, care, în curând, începu să tragă apa d tunelul subteran, vărsând-o într-un pârâiaş din apropiere.

O echipă de excavare îşi făcu apariţia cu echipament respectiv şi începu să sape în rampa de intrare originală ca conducea jos, în bunker-ul umplut până la refuz la sfârşit războiului.

Mancuso păşea nerăbdător prin bunker, oprindu-se o floare dată după câteva minute şi uitându-se la instrumente care măsurau nivelul descrescând al gazului otrăvitor. Apoi

muta la marginea rampei şi privea la apa care scădea rapid. Înainte şi înapoi, urmărind progresul, numărând minutele până când putea să intre în siguranţă în galeria care conţinea prada jefuită de nazişti.

Pentru a fi în formă, Giordino dormi tot timpul. Găsise un pat de campanie vechi şi colbăit în atelierul unui fost mecanic Luftwaffe şi adormise imediat.

După ce Pitt îi dădu raportul lui Halder şi Reinhardt, îşi omorî timpul acceptând invitaţia la un prânz gătit în casă de Frau Clausen în conacul ei cald şi confortabil.

Mai târziu, hoinări prin bunker examinând vechile aparate de zbor. Se opri şi se învârti în jurul unui Messerschmitt 262, admirându-i forma suplă în formă de trabuc a fuselajului, stabilizatorul vertical triunghiular şi dizgraţioasele rezervoare de reacţie, care atârnau din aripile ca nişte cuţite ascuţite. În afară de crucile negre vopsite în alb de pe aripi şi fuselaj şi zvastica de pe coadă, singurul alt înscris era un mare număr 9, zugrăvit imediat înainte de carlingă.

Primul şi cel mai operativ avion de vânătoare cu reacţie, din lume, fusese fabricat prea târziu pentru a salva Germania, deşi timp de câteva luni îi speriase de moarte pe aviatorii britanici şi americani.

– Zbura de parcă îl împingeau îngerii.

Pitt se întoarse la auzul vocii şi îl descoperi pe Gert Halder stând în spatele lui. Ochii albaştri ai neamţului fixau cu nostalgie carlinga Messerschmitt-ului.

– Păreţi prea tânăr să fi zburat cu unul ca ăsta, zise Pitt.

Halder scutură din cap.

– Sunt cuvintele unuia dintre aşii aviaţiei noastre din timpul războiului, Adolf Galland.

– Punerea lor în funcţiune n-ar presupune cine ştie ce efort.

Halder privi escadrila de avioane care stătea în tăcere spectrală în vastul bunker.

– Rareori guvernul acordă fonduri pentru un astfel de proiect. Voi fi fericit dacă voi putea păstra cinci sau şase din ele pentru muzee.

– Şi celelalte?

– Vor fi vândute sau oferite la licitaţie pentru muzee colecţionari din întreaga lume.

– Ce mi-ar place să-mi pot permite şi eu o ofertă, zise l cu jind.

Halder îl privi; aroganţa îi dispăruse. Zâmbi şiret.

– Câte aparate sunt în total?

Pitt se dădu în spate şi numără în gând avioanele bunker.

– Exact patruzeci.

– Greşit. Sunt treizeci şi nouă.

Pitt le numără din nou şi îi ieşiră din nou patruzeci.

– Nu-mi place să vă contrazic, dar...

Halder îi făcu semn din mână.

– Dacă unul dintre ele ar putea fi scos când rampa de int este eliberată şi transportat peste graniţă, înainte ca eu să pre inventarul oficial...

Halder nu trebui să-şi termine fraza. Pitt auzi, dar nu sigur că înţelesese sensul. Un ME-262 în stare recupera valora probabil peste un milion de dolari.

– Când v-aţi propus să începeţi inventarul? întrebă procedând cu prudenţă.

– După ce înregistrez obiectele de artă jefuite.

– Ar putea să vă ia săptămâni întregi.

– Probabil şi mai mult.

– De ce? îl întrebă Pitt pe Halder.

– Poţi să-i spui pocăinţă. M-am purtat foarte grosola dumneata înainte. Şi mă simt obligat să-ţi răsplătesc ef curajos, graţie căruia am ajuns la tezaur. În plus, ai s probabil cinci vieţi omeneşti şi m-ai împiedicat să mă fac d şi foarte probabil să-mi pierd slujba.

– Şi vă oferiţi să priviţi în altă parte în timp ce eu fur un

– Sunt aşa de multe încât unul nu se va băga de seamă.

– Vă sunt recunoscător, zise Pitt sincer.

Halder îl privi.

– Am rugat un prieten de la serviciile secrete să-mi dea niște informații despre dumneata, în timp ce te aflai la treabă în tunel. Cred că un Messerschmitt-262 îți va completa în mod benefic colecția și se va armoniza cu Ford-ul trimotor.

– Prietenul dumneavoastră v-a furnizat informații foarte complete.

– În calitate de colecționar de frumoase relicve mecanice, cred că îi vei acorda aparatului respectul cuvenit.

– Va fi restaurat și adus la condiția inițială, îi promise Pitt.

Halder aprinse o țigară și se sprijini neglijent de un rezervor de reacție când dădu afară fumul albastru.

– Îți sugerez să închiriezi un camion cu platformă. Diseară, intrarea în bunker va fi suficient de mult lărgită pentru ca un avion să poată fi tras la suprafață. Sunt sigur că locotenentul Reinhardt și restul oamenilor vor fi fericiți să te ajute la transportul ultimei dumitale achiziții.

Înainte ca un Pitt uluit și recunoscător să mai poată rosti alt cuvânt, Halder se întoarse și dispăru.

* * *

Trecură alte opt ore înainte ca pompa masivă să tragă cea mai mare parte a apei, iar aerul din galeria ce adăpostea prada de război să fie bun de respirat.

Halder stătea pe un scaun, instruindu-și personalul format din experți de artă și istorici, cât și o serie întreagă de funcționari guvernamentali germani și politicieni care doriseră să fie prezenți la descoperire. O armată de reporteri de la publicații și televiziune se strânsese pe câmpul cu lăptuci, acum devastat, al lui Clausen, cerând să intre în bunker. Dar Halder avea ordine precise de la superiorii lui din Bonn. Mass-media nu era autorizată să intre până când tezaurul nu era înregistrat.

Începând de la ușa de oțel, galeria se întindea pe mai bine de jumătate de kilometru. Rafturile și coșurile erau pline ochi și se ridicau până la patru metri înălțime. În ciuda apei din tunel, ușă de intrare fusese perfect sigilată, iar construcția de beton

fiind de o excelentă calitate, umezeala nu pătrunsese înău Chiar cele mai delicate obiecte supraviețuiseră în cele bune condiții.

Germanii începură imediat organizarea unui laborator ul de conservare, a unui atelier și a unui birou de înregist După ședință, Halder se mută în încăperea care adăp comorile de artă și dirijă activitățile dintr-un birou prefab asamblat la repezeală și dotat complet cu telefoane și un fax.

Aproape inconștient, Pitt scutură din cap și mers Mancuso de-a lungul tunelului acum uscat, minunându-s atât de multe lucruri fuseseră îndeplinite în mai puți douăzeci și patru de ore.

– Unde e Al? întrebă Mancuso.

– Pe afară, încercând să sparlească un camion.

Mancuso îl fixă cu privirea ridicând din sprânceană.

– Doar nu vă gândiți să fugiți cu o încărcătur capodopere, nu-i așa? Dacă e adevărat, nu v-aș recom Nemțălăii o să vă împuște înainte de a putea părăsi ferma.

– Nu și atunci când ai prieteni sus-puși.

Pitt zâmbi.

– Nici nu vreau să aud despre asta. Orice aveți de gân rog s-o faceți după plecarea mea.

Trecură prin ușa de la intrare pătrunzând în gale ajunseră la biroul lui Halder care era așezat într-o parte. H le făcu semn să intre, îndemnându-i să ia loc pe două scă de campanie, în timp ce conversa în germană la unul din patru telefoane. Puse receptorul în furcă când ei se așezară.

– Înțeleg perfect că aveți permisiunea din partea c larului Lange să căutați ceea ce vă trebuie, dar, înainte începe să scotociți prin lăzi și coșuri, aș vrea să știu d ce e vorba.

– Nu ne interesează decât obiectele de artă furate ambasada japoneză din Berlin, răspunse Pitt.

– Credeți că se află aici?

– N-a fost timp să fie transportate în Japonia, e Mancuso. Rușii încercuiau orașul. Ambasadorul a

clădirea și de-abia a scăpat cu personalul în Elveția. Documente istorice arată că obiectele de artă antică care decorau interiorul ambasadei au fost încredințate, spre păstrare, naziștilor, iar aceștia le-au ascuns sub un aerodrom.

– Și credeți că se află în depozitul secret descoperit aici?

– Da, așa credem.

– Pot să vă întreb de ce guvernul american este atât de interesat de operele pierdute ale artei japoneze?

– Îmi pare rău, răspunse Pitt cu sinceritate. Nu putem să vă oferim informația aceasta. Dar vă asigur că cercetarea noastră nu ridică nici un fel de problemă pentru guvernul german.

– Mă gândesc la japonezi. Vor cere ca proprietatea lor să fie returnată.

– Nu intenționăm să le păstrăm, îl asigură Mancuso pe Halder. Dorim doar să fotografiem câteva piese.

– În regulă domnilor, oftă Halder. Îl privi pe Pitt în adâncul ochilor. Am încredere în dumneata, Herr Pitt. Avem o înțelegere. Fă ce ai spus și eu îți garantez că mă ocup de celălalt aspect.

– Despre ce vorbea? Ce înțelegere?

– O recrutare.

– O recrutare? repetă Mancuso.

Pitt dădu din cap.

– M-a convins să mă înrolez în Luftwaffe.

Descoperiră raftul ce conținea inventarul de la ambasada japoneză cam la cincizeci de metri în spatele nudurilor sculptate, care pe vremuri făcuseră farmecul muzeelor Europei. Nemții instalaseră deja o serie de lămpi alimentate de un generator portabil, care luminau imensul tezaur ce părea să se întindă la infinit.

Secția japoneză fu ușor de identificat, lăzile fiind marcate cu caractere *kana* și scrise de mână cu mult mai mare finețe decât lăzile simple de lemn folosite de jefuitorii naziști.

– Să începem cu acesta, zise Mancuso, arătând spre un container îngust. Pare să aibă mărimea potrivită.

– Ai petrecut o perioadă de timp făcând prospecțiuni în Japonia. Ce scrie?

– Containerul numărul patru, traduse Mancuso. Proprietatea Majestății Sale Imperiale, Împăratul Japoniei.

– Asta ne e de mare ajutor. Pitt continuă să lucreze și ridică grijuliu capacul cu un ciocan și o rangă. Înăuntru se afla o micuță pânză delicată înfățișând păsări în zbor în jurul mai multor vârfuri muntoase. E clar că nu e o insulă. Ridică din umeri.

Mai deschise alte două, dar picturile pe care le scoase în lumina difuză aparțineau unei perioade ulterioare celei a maestrului din secolul al XVI-lea, Masaki Shimzu. Majoritatea lăzilor mai mici gemeau de porțelanuri grijuliu aranjate. Mai rămânea o singură ladă în fundul raftului care ar fi putut probabil să conțină o pictură.

Mancuso începu să dea semne de neliniște. Sudoarea îi lucea pe frunte și se foia nervos cu pipa.

– Ar fi bine să fie asta, murmură el. Sau înseamnă că am pierdut o groază de timp.

Pitt nu zise nimic și își continuă treaba. Lada părea mai solid construită decât celelalte. Desprinse capacul cu ranga și se uită pe furiș înăuntru.

– Văd apă. Cred că e un peisaj marin. Încă și mai bine, e o insulă.

– Slavă Domnului. Scoate-o repede, bătrâne, s-o vedem.

– Stai așa.

Lucrarea nu avea o ramă exterioară împodobită, așa că Pitt o apucă de suportul din spate și cu destulă osteneală o trase afară din ladă. O dată scoasă, o așeză în lumină pentru verificare.

Mancuso căută grăbit în buzunar un mic catalog cuprinzând picturile lui Masaki Shimzu și frunzări paginile, comparând fotografiile cu pictura.

– Nu sunt expert, dar pare stilul lui Shimzu.

Pitt întoarse pictura pe partea cealaltă și o cercetă.

– Scrie ceva. Poți să deslușești?

Mancuso mijì ochii, se uită încercând să descifreze înscrisul.

– Insula Ajima de Masaki Shimzu, izbucni el triumfător. Am aflat locul centrului de comandă al lui Suma. Acum tot ce trebuie să facem e să comparăm conturul țărmului cu fotografiile din satelit.

Mecanic, ochii lui Pitt traversară peisajul, pe care Shimzu îl pictase cu patru sute cincizeci de ani în urmă, al unei insule numită pe atunci Ajima. Nu era nici pe departe un paradis turistic. Stânci abrupte din rocă vulcanică străjuind deasupra brizanților care se loveau de ele, nici urmă de plajă și o lipsă aproape totală de vegetație. Părea goală și amenințătoare, mohorâtă și inexpugnabilă. Nu te puteai apropia pe mare sau din aer fără a fi detectat. O fortăreață naturală pe care Suma ar fi putut-o apăra foarte bine împotriva oricărui asalt.

– Să ajungi pe stânca asta, zise Pitt gânditor, va fi aproape imposibil. Cine încearcă își rupe gâtul cu siguranță.

Expresia triumfătoare de pe chipul lui Mancuso dispăru rapid.

– Nu zice asta, murmură el. Nici măcar să nu te gândești la asta.

Pitt îl privi pe inginerul minier în ochi.

– De ce? Nu e treaba noastră să ajungem acolo!

– Dar te înșeli. Își șterse obosit sudoarea de pe frunte. Cu echipele "Cadillac" și "Honda" decimate, Jordan n-are de ales decât să ne trimită pe noi, pe mine, pe tine și pe Giordino. Gândește-te la asta.

Pitt se gândi că Mancuso avea dreptate. Acum totul era foarte clar. Wily Jordan îi păstrase pe ei trei în rezervă pentru o lovitură tainică asupra centrului de detonare a bombelor nucleare ale lui Suma.

38

Președintele fixa cu privirea dosarul deschis de pe bi
Când ridică ochii, chipul său avea o expresie sumbră.

– Chiar au de gând să facă să explodeze chestiile astea? E un bluf?

Figura lui Jordan rămase impasibilă când încuviință din c

– Nu e vorba de nici o cacealma.

– E de neînchipuit.

Jordan nu răspunse, dar îl lăsă pe Președinte să-și ad propriile gânduri. Omul nu părea să se schimbe niciodată. A exact la fel ca în prima zi când Jordan îi fusese prezentat noi ales, senator de Montana. Aceeași constituție suplă, ochi de albastru intens, aceeași personalitate caldă și deschisă. Pute incredibilă pe care o deținea nu-l schimbase nici un pic. politicos și cordial cu personalul Casei Albe și rareori i întâmpla să uite de ziua de naștere a cuiva.

– Doar nu le-am înconjurat insulele cu o flotă de inva pentru numele lui Dumnezeu.

– Au devenit paranoici deoarece opinia publică s-a năpu asupra lor, zise Donald Kern. În condițiile în care China și Ru se îndreaptă spre democrație, țările blocului estic de

independente, Africa de Sud ține alegeri libere, iar Orientul Mijlociu arde la flacără mică, atenția lumii s-a îndreptat spre japonezi, pentru că aceștia progresează cu mult prea repede.

Kern încuviință din cap.

– Agresivitatea lor economică n-a prea fost tocmai temperată cu subtilitate. Cu cât cuceresc mai multe piețe, cu atât devin mai impertinenți.

– Dar nu-i putem acuza pentru a-și fi creat o lume economică așa cum și-o doresc, zise Jordan. Etica lor de afaceri nu se aseamănă cu a noastră. Ei nu văd nimic imoral în a exploata oportunitățile comerciale și a profita de slăbiciunile comerciale. Singura crimă în ochii lor este orice încercare de a împiedica progresul lor sistematic. Sincer vorbind, nici noi nu ne-am deosebit de ei în privința practicilor comerciale internaționale după al doilea război mondial.

– Nu te contrazic, recunoscu Președintele. Puțini din foștii și actualii oameni importanți de afaceri ai noștri merită calificativul de sfinți.

– Congresul și țările Pieței Comune sunt împotriva afaceriștilor japonezi. Dacă se hotărăsc să voteze în favoarea embargourilor comerciale și naționalizarea corporațiilor japoneze, Tokio va încerca să negocieze, dar Suma și apropiații lui sunt porniți pe represalii.

– Dar ca să amenințe cu moartea și distrugerea nucleară...

– E vorba și de altceva, explică Jordan. Extinderea comercială mondială face parte dintr-un plan mai larg. Japonezii trăiesc în condiții îngrozitoare de înaltă densitate a populației. O sută douăzeci și cinci de milioane de oameni pe o bucată de pământ de mărimea Californiei, în bună parte teritoriu muntos ce nu poate fi locuit. Țelul lor ascuns și cu desfășurare în timp este să exporte milioane din cei mai bine educați cetățeni ai lor în alte țări și să formeze colonii, menținând totodată legături strânse cu Japonia și păstrând neștirbită loialitatea față de aceasta. Brazilia este un exemplu în această privință și la fel sunt și Statele Unite, dacă considerăm emigrația în masă a lor în

Hawaii și California. Japonezii sunt obsedați de supraviețuire și spre deosebire de noi, își planuiesc decenii de viață în viitor. Prin comerț își construiesc o vastă societate economică globală cu tradițiile și cultura japoneză ca punct central. Ceea ce nu-și dau ei seama este că Suma intenționează să se instaleze pe sine ca director executiv.

Președintele aruncă din nou o privire dosarului deschis din fața sa.

– Și își protejează imperiul criminal plasând în mod strategic bombe nucleare pe teritoriul altor națiuni.

– Nu putem învinui guvernul japonez sau marea masă a locuitorilor, aprecie Jordan. Sunt ferm convins că Junshiro a fost indus în eroare și păcălit de Hideki Suma și cartelul lui de industriași, bancheri și șefi ai lumii interlope, care au construit în secret un arsenal nuclear și l-au răspândit conform Proiectului Kaiten.

Președintele își deschise brațele.

– Poate ar trebui să fixez o întrevedere cu Junshiro și să-l informez în legătură cu dezvăluirile agenților noștri.

Jordan scuturâ din cap.

– N-aș recomanda acest lucru pentru moment, sir. Trebuie să așteptăm până când avem șansa de a anihila Proiectul Kaiten începând cu șefii acestuia.

– Ultima dată când ne-am întâlnit, nu localizaseși centrul de comandă.

– Informații recente ne-au adus foarte aproape de el.

Președintele îl privi pe Jordan cu respect sporit. Îl înțelegea pe șeful serviciilor sale secrete, devotamentul acestuia față de țară, nenumăratii ani de serviciu, începând cu perioada de timiditate de după terminarea facultății, când intrase deja în munca secretă operativă. Președintele observă totodată și amprenta lăsată de anii lungi de incredibil stres. Jordan consuma tot timpul tablete Maalox, ca pe floricele.

– Ai aflat unde urmează să fie amplasate automobilele capcană?

Kern răspuse:

– Da, sir, una din echipele noastre a descoperit planul în timp ce urmărea un asemenea transport de mașini. Inginerii lui Suma au creat un plan diabolic și bine conceput.

– Presupun că vor fi parcate în arii dens populate pentru a măcelări cât mai mulți cetățeni americani.

– Total eronat, domnule Președinte. Vor fi localizate strategic, cu pierderi minime de vieți.

– Nu înțeleg.

– Pe tot teritoriul Statelor Unite și al lumii industrializate, informă Kern, automobilele vor fi aranjate în rețele sistematice din regiuni pustii, așa încât exploziile lor sincronizate să declanșeze un puls electromagnetic care se ridică în atmosferă. Acesta va crea o reacție în lanț, ca o umbrelă care se deschide deasupra sistemelor mondiale de comunicare prin satelit.

– Toate rețelele de radio, televiziune și telefoane vor înceta pur și simplu să existe, adăugă Jordan. Guvernele federal și local, comanda militară, departamentele poliției și șerifului, pompierilor, ambulanțelor și transporturilor vor fi blocate, pentru că nu pot opera de-a surda.

– O lume fără comunicații, murmură Președintele. E de neimaginat.

– Tabloul e și mai întunecat, continuă Kern amenințător. Mult întunecat. Cunoașteți, desigur, domnule Președinte, ce se întâmplă când așezi un magnet lângă discul unui computer sau lângă banda unei casete.

– Acestea sunt șterse.

Kern încuviință încet din cap.

– Pulsul electromagnetic al exploziilor nucleare va face același lucru. Pe o suprafață de sute de mile în jurul fiecărei explozii, memoriile fiecărui computer vor fi șterse în totalitate. Fragmentele și tranzistoarele de siliciu, coloana vertebrală a lumii noastre computerizate moderne, sunt lipsite de apărare în fața unui puls ce trece prin circuitele electrice și de telefon și prin antene. Tot ce e metal va fi bun conductor pulsului, de la

...vi la șine de cale ferată, de la turnurile de microunde la ...cturile de oțel din interiorul clădirilor.

Președintele îl privi pe Kern, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Vorbești de un haos total.

– Da, sir, un colaps național complet cu rezultate catastrofale irecuperabile. Toate datele programate în computere de către bănci, companii de asigurări, corporații gigant, afaceri de amploare redusă, spitale, mari magazine, complexe comerciale – lista e fără sfârșit – vor dispare, împreună cu toate informațiile științifice și de inginerie.

– Fiece dischetă, fiece bandă?

– În fiecare casă și birou, zise Jordan.

Kern își menținu privirile ațintite asupra Președintelui pentru a-și întări comentariul îngrozitor.

– Orice dispozitiv electronic cu memorie, operarea locomotivelor diesel și controlul avioanelor în zbor vor înceta să funcționeze. Avioanele în special ar putea suferi consecințe oribile, din moment ce multe se vor prăbuși la pământ înainte ca echipajele să poată prelua comanda manuală.

– Și totodată vor fi afectate toate dispozitivele terestre de fiecare zi, zise Jordan, cum ar fi cuptoarele cu microunde, video-recorderele și sistemele de securitate. Am ajuns să ne bazăm atât de mult pe computere încât n-am luat niciodată în considerație cât de vulnerabile sunt de fapt.

Președintele apucă un pix și bătu cu el nervos în birou. Avea chipul tras, cu o expresie răvășită.

– Nu pot permite ca acest plan pus în aplicare să paralizeze poporul american până în secolul următor, afirmă el categoric. Trebuie să iau serios în considerație posibilitatea unui atac, chiar nuclear dacă trebuie, împotriva arsenalului lor și centrului de comandă a exploziilor.

– V-aș sfătui să n-o faceți, domnule Președinte, zise Jordan cu o calmă convingere, decât poate ca ultimă soluție.

Președintele îl privi:

– Care e punctul tău de vedere, Ray?

– Instalația lui Suma nu va deveni funcțională decât peste o săptămână. Permiteți-ne să încercăm inițierea unui plan de penetrație pentru a o distruge dinăuntru. Dacă aceasta reușește, veți elimina riscul de a vă confrunta cu o furtună de proteste internaționale împotriva a ceea ce va fi considerat ca un atac neprovocat asupra unei națiuni prietene.

Președintele rămase tăcut, cu o expresie gânditoare pe față. Apoi zise încet:

– Ai dreptate, aș fi obligat să invoc niște scuze pe care nimeni nu le-ar crede.

– Timpul este de partea noastră atâta vreme cât nimeni, în afară de echipa noastră MAIT și noi trei, nu știe ce se întâmplă, continuă Jordan.

– Bună treabă, murmură Kern. Dacă rușii ar ști că teritoriul lor e presărat cu focoase nucleare străine, n-ar ezita să amenințe cu o invazie pe scară largă a Japoniei.

– Iar noi nu avem nevoie de asta, zise Președintele calm.

– Nici japonezii nevinovați care habar nu au de amenințarea dementă a lui Suma, zise Jordan aducând un argument în plus la pledoaria sa.

Președintele se ridică în picioare punând capăt ședinței.

– Patru zile, domnilor, aveți nouăzeci și șase de ore.

Jordan și Kern schimbară zâmbete încordate.

Asaltul asupra lui Suma fusese planificat înainte de a păși în Biroul Oval. Tot ceea ce lipsea pentru declanșarea acestuia era un simplu telefon.

39

La patru dimineața, mica pistă de aterizare de pe aerodrom guvernamental de lângă Woodmoor, Maryland, părea pus Banda îngustă de asfalt nu era mărginită de lumini. Singu ghid pentru un pilot care urma să execute o aterizare pe timp noapte era un triunghi de becuri stradale cu vapori albaștri mercur care se arcuiau deasupra intersecției a două be asfaltate ce marcau capătul de sud al pistei.

Apoi liniștea orelor mici ale dimineții fu tulburată, că valetul motoarelor cu reacție tăie aerul nemișcat. O pereche faruri se aprinseră, fasciculele lor luminând centrul pistei aterizare. Avionul cu reacție de transport Gulfstream, înscrisul CIRCLEARTH AIRLINES pictat pe partea superio a fuselajului, atinse solul și se îndreptă spre un automobil ma Jeep Grand Wagoneer, lângă care opri.

În mai puțin de trei minute după ce ușa pasagerilor deschise și doi bărbați cu bagaje coborâră pe sol, aparatul r spre capătul pistei și își luă zborul. Când uruitul se stinse cerul întunecat, amiralul Sandecker le strânse mâinile lui Pitt Giordino.

– Felicitări, zise el afectuos, pentru o operațiune atât izbutită.

– N-am aflat rezultatele, zise Pitt. Fotografiile transmise de Mancuso s-au potrivit cu o insulă adevărată?

– Exact, răspunse Sandecker. Am aflat că insula a fost numită Ajima de către pescari, după ce unul dintre ei a naufragiat pe ea prin anul 1700. Dar pe hartă a rămas cu numele de insula Soseki. Şi, ca multe locuri geografice legate de folclorul local, denumirea Ajima s-a pierdut în cele din urmă.

– Unde se află? întrebă Giordino.

– Cam la şaizeci de kilometri est de Edo City.

Chipul lui Pitt se tulbură brusc de grijă.

– Vreun semn de la Loren?

Landecker neagă din cap.

– Doar că ea şi Diaz sunt în viaţă şi ascunşi într-un loc secret.

– Asta-i tot? zise Pitt iritat. Nici un fel de investigaţie, nici o operaţiune de a-i elibera?

– Până în clipa în care ameninţarea cu automobile-capcană nu e eliminată, Preşedintele are mâinile legate.

– La pat, bolborosi Giordino, schimbând pe ascuns subiectul, pentru a-l calma pe Pitt. Du-mă la pat.

Pitt înclină capul spre micuţul italian.

– Poftim. N-a deschis un ochi de când am plecat din Germania.

– Aţi ajuns repede, zise Sandecker. Aţi călătorit bine?

– Am dormit aproape tot timpul. Acum sunt odihnit.

– Frank Mancuso a rămas cu obiectele de artă? întrebă Sandecker.

Pitt dădu din cap afirmativ.

– Chiar înainte de decolare, a primit ordin de la Kem să le împacheteze şi să le transporte cu avionul la Tokio.

– O perdea de fum ca să-i împace pe nemţi, zâmbi Sandecker. Obiectele de artă pleacă de fapt spre San Francisco. Când va veni timpul, Preşedintele le va oferi japonezilor ca un gest de bunăvoinţă. Arătă spre jeep. Urcaţi. Din moment ce sunteţi atât de isteţi şi odihniţi, vă las să conduceţi.

– În ce mă priveşte, e perfect, zise Pitt bucuros.

După ce îşi aruncară genţile de voiaj în compartimentul pentru bagaje, Pitt se strecură la volan, în timp ce amiralul Giordino intrară pe cealaltă parte. Sandecker se aşeză pe locul lângă şofer, Giordino în spate. Pitt băgă în viteză şi rulă pe drum întunecat spre o poartă ascunsă într-un pâlc de copaci. Santinelă în uniformă veni spre ei, privi o clipă în interiorul maşinii, apoi îl salută pe Sandecker şi le făcu semn să iasă pe şosea mărginaşă de ţară.

După trei kilometri, Pitt întoarse jeep-ul, luând-o pe şosea de centură a capitalei şi se îndreptă spre lumin Washington-ului. Traficul la acea oră a dimineţii era aproa inexistent. Fixă butonul de control al vitezei la o sută zece şi lăsă pe spate, în timp ce puternicul automobil cu tracţiune patru roţi gonea fără efort pe asfalt.

Rulară câteva minute fără să scoată un cuvânt. Sandeck privea absent prin parbriz. Pitt nu avea nevoie de imagina deosebită pentru a-şi da seama că amiralul nu-şi părăsi sulcuşul cald pentru a-i întâlni fără un motiv întemeiat. Ciuc lucru, havana groasă îi lipsea dintre dinţi şi îşi ţinea mâin încrucişate pe piept, semne sigure de tensiune interioară. Ochi erau ca două cuburi de gheaţă. Cu siguranţă îl frământa ce important.

Pitt hotărî să deschidă el discuţia.

– Unde mergem de aici? întrebă el.

– Mai spune o dată, mormăi Sandecker cu o absenţă ironi

– Ce ne-a rezervat marele vultur în continuare? O plăc săptămână de vacanţă, sper.

– Chiar vrei să ştii?

– Probabil nu, dar sigur aveţi de gând să-mi spune nu-i aşa?

Sandecker căscă parcă pentru a prelungi aşteptarea.

– Îi bine, mă tem că veţi avea parte de altă călătorie calea aerului.

– Unde?

– În Pacific.

– Unde anume în Pacific?

– La Palau. Echipa, sau ce a mai rămas din ea, urmează să se adune la Centrul de Culegere a Informațiilor pentru noi instrucțiuni din partea directorului Operațiunilor pe Teren.

– Lăsând la o parte scârboasa denumire birocratică, vreți să spuneți că ne întâlnim cu Mel Penner.

Sandecker zâmbi și privirea i se îmblânzi considerabil.

– Ai o manieră abilă de a ajunge la miezul problemei.

Pitt fu precaut. Simțea că securea era gata să cadă.

– Când? întrebă el repede.

– Exact într-o oră și cincizeci de minute. Decolați cu un avion comercial de la Dulles.

– Păcat că n-am aterizat acolo, zise Pitt acru, să vă scutim de cursa asta.

– Motive de securitate. Kern a considerat că e mai bine să ajungeți la aeroport cu mașina, vă luați bilete și vă urcați la bord ca oricare alți turiști ce zboară spre Mările Sudului.

– Am fi putut să ne schimbăm hainele.

– Kern a trimis pe cineva cu geamantanele cu haine. Au fost deja trimise la avion.

– Ce drăguț din partea lui. Trebuie să-mi aduc aminte să-mi schimb alarma de acasă la întoarcere...

Pitt se opri și studie reflexia din oglinda retrovizoare exterioară. Aceeași pereche de faruri se ținuse la aceeași distanță în urma jeep-ului, de când acesta o cotise. Apăsă pe butonul de viteză constantă anulând comanda și acceleră ușor. Farurile rămaseră în spate și înaintară din nou.

– E ceva în neregulă? întrebă Sandecker.

– Suntem urmăriți.

Giordino se întoarse și privi în oglinda retrovizoare interioară, mai mare.

– Sunt mai multe. Observ trei furgonete într-un convoi.

Pitt privi gânditor în oglindă. Începutul unui rânjet îi străbătu chipul.

– Urmăritorii noștri, oricare ar fi ei, nu riscă. Au trimis pluton întreg.

Sandecker înșfăcă telefonul din mașină și formă numă direct cu echipa MAIT.

– La telefon amiralul Sandecker, rosti el scurt, ignorâ codurile procedurale. Sunt pe șoseaua de centură care me spre sud, lângă Morningside. Suntem urmăriți...

– Spuneți "fugăriți", îl întrerupse Pitt. Se apropie repede.

Deodată, o rafală de pușcă automată mușcă din cap jeep-ului, chiar deasupra capetelor lor.

– Corectați, zise Giordino cu un calm perfect. Schimb "fugăriți" cu "atacați".

Sandecker se ghemui la podea și vorbi repede în telefo mașinii, comunicând locul exact și dând ordine. Pitt apăsase d pedala acceleratiei până în podea. Cuplul de torsiune puternicului jeep V-8 cu șase litri consum răspunse comenzii mașina zvânci pe șoseaua de centură cu o sută cincizeci kilometri pe oră.

– Agentul de serviciu va trimite un mesaj patrulei circulație, anunță Sandecker.

– Spuneți-le să se grăbească, îl îndemnă Pitt, smuci volidul jeep într-o parte și în alta, de-a lungul celor trei benzi autostrăzii pentru a înșela tirul urmăritorilor.

– Nu joacă cinstit, zise Giordino plin de regret.

Se aruncă jos pe podea, între banchete, când altă raf împrăștie peste el cioburile lunetei, trecu prin mașină și fă țăndări jumătate din parbriz.

– Au arme și noi n-avem.

– Cred că pot să rezolv eu asta.

Pitt întoarse iute capul și privi în jos spre el.

– Cum?

– Ieșind din blestemata asta de autostradă, unde suntem țintă perfectă și luând-o pe un drum adiacent până ajung într-un oraș.

– Se apropie cotitura spre Phelps Point, îl sfătui Sandecker, aruncând o privire peste bord.

Pitt aruncă o privire scurtă în oglinda retrovizoare. Acum văzu că autodubele erau vopsite în culorile ambulanțelor. Chiar când observă asta, flașurile de pe ele scânteiau în reflexe roșii și albastre. Sirenele rămâneau însă mute, căci șoferii conduceau mașinile în același rând, acoperind în întregime benzile de circulație ale șoselei de centură pentru a-și spori puterea de foc.

Pitt observă bărbați îmbrăcați în negru țintind cu arme automate pe geamurile coborâte. Cel ce plănuise asasinatul își luase toate măsurile. Trebuie să fi fost patru oameni la o mașină. Doisprezece oameni înarmați până în dinți împotriva a trei, care poate n-aveau asupra lor decât un briceag. Lui Pitt îi veni o idee ca să mai echilibreze puțin situația. Urcușul lateral spre Phelps Point era la încă două sute de metri în față. Nu mai era timp. Fără să apese pe frână, avertizându-și astfel urmăritorii de intenție prin aprinderea stopurilor roșii, lansă brusc jeep-ul într-o mișcare de crab peste două benzi de circulație.

Aprecierea timpilor fu perfectă. O grindină de gloanțe trecură de puțin pe lângă jeep, când acesta părăsi șoseaua intrând pe un câmp înverzit și dădu peste un șanț nu prea mare, plin cu jumătate de metru de apă. Apoi toate roțile săltară pe pământ, când vehiculul se avântă peste cealaltă margine a șanțului, aterizând cu un scrâșnet de cauciuc pe un drum paralel cu șoseaua de centură.

Urmăritorii pierdură timp când, descumpăniți, opriră derapând. Pitt câștigă aproape zece secunde înainte ca ei să se regrupeze, să se repeadă cu motoarele urlând pe drumul paralel cu șoseaua de centură și să-și continue vânătoarea.

Pentru a doua oară în ultimele zile, Pitt conducea mașina de parcă ar fi concurat pentru un Mare Premiu. Totuși, piloții de curse profesioniști aveau un avantaj. Purtau căști cu vizoare împotriva vântului înghețat.

O luară pe un bulevard lung flancat de stejari, înainte de a ajunge într-o zonă rezidențială. Aruncă jeep-ul într-o serie de

curbe strâmte, la stânga după un bloc de locuință, din nou l stânga și apoi la dreapta. Șoferii autodubelor erau versați î astfel de figuri. Se despărțiră și încercară să-i taie drumul l intersecții, dar ca întotdeauna reuși să ajungă acolo înaintea lo și să treacă cu un avans de câteva secunde.

Asasinii opriră focul în mijlocul caselor locuite, strângân implacabil plasa și tăind căile de scăpare. Când Pitt reușea să i o curbă înainte ca ei să-și facă apariția de după blocul rămas î spate, acesta stingea luminile și goneă prin beznă. Din nefericir luminile stradale îl dădeau de gol. Încercă toate trucuril cunoscute de el, câștigând câțiva metri aici, câteva secund acolo, dar nu reuși să-i descurajeze pe de-a-ntregul p îndărătnicii asasini.

Pitt ocoli și lansă jeep-ul pe bulevardul principal a orășelului. O stație de benzină, un teatru și mai mult magazin trecură prin fața lor.

– Uitați-vă după un magazin cu articole de uz gospodăresc zbieră el peste scâșnetul pneurilor.

– Un ce? întrebă Sandecker nevenindu-i să-și cread urechilor.

– Un magazin cu articole de uz gospodăresc. Trebuie s existe unul în oraș.

– Oscar Brown's Hardware Emporium, îl anunță Giordin Am văzut firma imediat după ce am ieșit de pe șoseaua d centură.

– Orice ai de gând să faci, zise amiralul hotărât, acționeaz repede. Tocmai s-a aprins becul roșu de la benzină.

Pitt privi indicatoarele de la bord. Acul rămăsese pe "gol".

– Probabil că au găurit rezervorul de benzină.

– Oscar's Emporium se apropie pe partea dreaptă a străzi zise Giordino, făcând semn cu mâna prin parbrizul spart.

– Aveți o lanternă? îl întrebă Pitt scurt pe Sandecker.

– E una în torpedou.

– Scoateți-o.

Pitt aruncă o ultimă privire în oglinda retrovizoare. Prima autodubă aluneca de după colţ, la două blocuri în spate. Conduse jeep-ul în rigola din partea stângă a străzii şi apoi trase de volan spre dreapta.

Sandecker înlemni din cauza şocului.

Giordino rosti răguşit:

– Oh, nu!

Jeep-ul se roti o clipă într-o parte, apoi cele patru roţi, forţând maşina, încălecară bordura, traversară trotuarul şi trecură printr-o imensă vitrină de sticlă, pătrunzând în magazinul cu articole de uz gospodăresc. Jeep-ul se izbi de tejgheaua din faţă, făcând registrele de socoteli să zboare în toate părţile în întuneric. Un raft din spate, plin cu greble de grădinărit expuse spre vânzare, se făcu zob, greblele frângându-se ca nişte scobitori. Maşina doborî un rând de rafturi, zvârlind prin aer accesorii de instalaţii sanitare, piuliţe, bolţuri şi şuruburi, ca mitraliile ţâşnite din ţeava unui tun.

Lui Giordino şi Sandecker li se părea totul o nebunie, totuşi Pitt nu se opri. Ţinea piciorul apăsat pe acceleraţie, străbătând intervalurile dintre rafturi de parcă ar fi căutat ceva,lăsând în urmă un dezastru total.

Zgomotul produs de jeep-ul înnebunit fu sporit de urletul subit al sistemului de alarmă.

În sfârşti, Pitt propti bara din faţă într-o vitrină care se transformă într-o ploaie de cioburi. Singurul far rămas aprins lumina difuz douăzeci sau treizeci de pistoale împrăştiate pe jos din vitrina sfărâmată şi rânduri de puşti şi automate aranjate într-un rastel de pe perete.

– Ticălos netrebnic, rosti Sandecker copleşit.

40

– Alegeţi-vă armele, zbieră Pitt pe deasupra urletul alarmei, când deschise uşa izbind-o cu piciorul.

Sandecker n-avu nevoie de îndemnuri suplimentare. S din jeep şi începu să scotocească rastelul după muniţii, în tir ce ţinea lanterna sub braţ.

– Ce-aţi dori, domnilor? strigă el.

Pitt înşfăcă două pistoale automate Colt Coml Commander, unul cu lăcuire albastră, celălalt din oţel inoxidal

Sandecker orbecăi prin cutiile din rastel încă câteva secur înainte să dea de calibrul potrivit. Îi aruncă lui Pitt două cutii "Winchester Silver Tips". Apoi se întoarse spre Giordino.

– De ce ai nevoie, Al?

Giordino scosese trei puşti de vânătoare Remington-1 din rastel.

– Douăsprezece gloanţe pentru o puşcă de vânătoare două ţevi.

– Îmi pare rău, răspunse scurt Sandecker. Îi înmână Giordino câteva cutii de cartuşe cu alice. Asta e tot ce am p să găsesc acum, cartuşe cu alice mari.

Apoi se ghemui şi se îndreptă spre secţia cu vopseluri.

– Grăbiți-vă și stingeți lumina, îi avertiză Pitt spărgând geamul lanternei cu patul unui Colt.

Autodubele se opriseră în spatele unui bloc, în afara razei vizuale a oamenilor din magazin. Asasinii ieșiseră din vehicule repede și discret, îmbrăcați în costumele lor *ninja* de culoare neagră. Nu se repeziră spre magazinul cu obiecte de uz gospodăresc, ci se opriră, considerând că nu trebuie să se grăbească.

Operațiunea tactică și exersată de a ciurui jeep-ul și pe ocupanții acestuia fusese zădărnicită de manevra neașteptată a lui Pitt, care virase de pe șoseaua de centură spre Phelps Point. Acum erau obligați să formuleze o nouă operație tactică pe moment. Analizară situația cu sânge rece. Încrederea în sine le întunecă judecata. Dat fiind faptul că nu li se răspunsese cu foc din partea celor din jeep și fiind siguri că presupusele lor victime erau neînnarmate, erau nerăbdători să atace magazinul și să lichideze treaba.

Șeful lor fu suficient de înțelept să-i îndemne la prudență. Stătea în pragul ușii și privea în întunericul dinăuntrul magazinului. Nu vedea nimic dincolo de dărâmăturile care erau puse în evidență de lucirea unui bec stradal solitar. Jeep-ul era pierdut în umbră. Nu auzea nici zgomote venind din interior, în afară de vaietul supărător al alarmei.

Analiza situației fu precipitată de luminile care începură să se aprindă deasupra mai multor magazine. Nu-și putea permite să atragă o grămadă de martori. Apoi mai erau și organele locale de aplicare a legii. Se putea aștepta ca șeriful și ajutoarele sale să apară din clipă în clipă.

Însă își permise o judecată greșită care îl conduse la o eroare fatală. Presupuse în mod eronat că bărbații din jeep erau grav răniți în accident sau ascunși de frică și uită să trimită o echipă de oameni de-ai săi să înconjoare spatele magazinului. Își rezervă doar trei minute pentru a se năpusti asupra jeep-ului, a-și extermina victimele și pentru a se retrage în autodube. Omorul ar trebui să fie rapid și fără probleme, se gândi el. Ca o

precauție, trase un glonț în becul stradal, lăsând strada î întuneric și împiedicând astfel ca oamenii săi să fie zăriți î timpul asaltului. Duse la buze un fluier și dădu semnalul d pregătire a armelor și de trecere a pârghiilor puștilor l automate Sawa de cinci milimetri și cincizeci și șase pe poziț "unigurat". Apoi scoase trei fluierături scurte și începură înainteze.

Alunecară ușor prin beznă, ca indienii încălțați în mocasir trecurându-se câte doi prin vitrina sfărâmată, și dispăru repede în umbră. Primii șase oameni intrați încremeniră nemișcare cu nările adulmecând în toate direcțiile, cu priviri concentrate să străpungă întunericul.

Apoi brusc o canistră de cinci galoane cu diluant, având fitil arzând în buza de golire, trecu printre ei și se zdrobi trotuar, explodând într-un vârtej de flăcări albastre și portocal La unison, Pitt și Giordino deschiseră focul, când Sandeck aruncă altă canistră cu lichid inflamabil.

Pitt folosea Colt-urile cu ambele mâini, trăgând în direc potrivită, dar fără să ochească cu precizie. Trase un foc de ba care îi culcă pe cei trei oameni ghemuiți în dreapta feresti aproape înainte ca aceștia să-și dea seama că fuseseră lov Unul dintre ei avu timp să scape o rafală scurtă care nim într-un șir de bidoane de vopsea, lăsând jeturi colorate de en și împroșcând resturile de marfă spartă și împrăștiată pe podea

Giordino doborî primul bărbat din stânga, trăgând fereastră. Ceilalți doi erau doar niște umbre în întuneric, continuă să tragă în direcția lor până când încărcătorul unei p Remington se goli. Apoi o aruncă și luă alta pe care o încărc în prealabil, trăgând tot mereu, până când focul adversar încetă. Pitt își încărca pe pipăite pistolul cu cartușe, în timp privea concentrat prin flăcările și fumul care se învolburau fața intrării magazinului. Ucigașii în costume negre n dispăruseră complet, căutând disperați un adăpost sau zăcân sunt în spatele protecției benefice a bordurii trotuarului. Da fugiseră. Erau încă acolo, la fel de periculoși ca la început.

ştia că erau uluiţi, dar şi turbaţi de furie. Se vor regrupa şi vor reveni, dar cu mai mare prudenţă şi viclenie. Şi data viitoare puteau să vadă; interiorul magazinului de obiecte gospodăreşti era viu iluminat de flăcările care atacaseră faţada de lemn a magazinului. Întreaga clădire şi oamenii din ea nu mai aveau decât câteva minute până a fi transformaţi în cenuşă.

– Domnule amiral? strigă Pitt.

– Sunt aici, răspunse Sandecker, în raionul de vopseluri.

– Ne-am prelungit vizita. Puteţi găsi o ieşire de serviciu în timp ce Al şi cu mine ne menţinem poziţiile?

– M-am şi dus.

– Tu eşti teafăr amice?

Giordino flutură o puşcă Remington.

– N-am găuri noi.

– E timpul s-o ştergem. Trebuie să prindem avionul.

– Te-am auzit.

Pitt aruncă o ultimă privire spre trupurile înghesuite ale străinilor pe care îi ucisese. Se aplecă şi trase cagula de pe chipul unuia dintre morţi. În lumina flăcărilor văzu o faţă cu trăsături asiatice. Simţi cum îl cuprinde furia. Numele Hideki Suma îi apăru în minte. Un om pe care nu-l văzuse niciodată şi nu avea idee cum arăta. Dar gândul că Suma reprezenta mocirla şi răul era suficient pentru a-l împiedica pe Pitt să simtă vreo remuşcare pentru oamenii pe care îi ucisese. Îl stăpânea o hotărâre calculată că persoana responsabilă pentru moarte şi haos trebuie să moară la rândul ei.

– Prin raionul de cherestea, strigă brusc Sandecker. E o uşă care duce la rampa de încărcare.

Pitt îl înşfăcă pe Giordino de braţ şi îşi împinse prietenul în faţă.

– Tu ieşi primul, eu te acopăr.

Strângând cu putere puşca Remington, Giordino se strecură printre rafturi şi dispăru. Pitt se întoarse şi mai deschise o dată focul cu Colt-urile, apăsând pe trăgaci atât de tare şi repede încât acestea trăgeau ca mitralierele. Şi apoi încărcătoarele se goliră,

moarte în mâinile lui. Se hotărî repede să le păstreze şi să l plătească mai târziu. Le îndesă sub centură şi fugi spre uşă.

Aproape că reuşi.

Şeful asasinilor, mai precaut decât oricând, după c pierduse şase oameni, aruncă o pereche de grenade în magazin acum în flăcări, urmată de o ploaie de gloanţe care trecură p lângă Pitt.

Apoi grenadele explodară şi puterea lor devastatoa distruse ceea ce mai rămăsese din Oscar Brown's Hardwa Emporium. Undele de şoc doborâră acoperişul într-o ploaie ncântei în timp ce zgomotul ca de tunet zgâlţâi fiecare fereast din Phelps Point, înainte de a se dispersa în afara oraşului. T ceea ce rămase era un cazan în flăcări între pereţii de cărămi aflaţi încă în picioare.

Suflul exploziei îl prinse pe Pitt din spate şi îl aruncă pr uşa de serviciu peste rampa de încărcare, într-o alee din spate magazinului. Aterizâ pe spate, iar plămânii îi fură goliţi de aer mod violent. Zăcea acolo gâfâind, încercând să-şi recap răsuflarea, când Giordino şi Sandecker îl ridicară în picioare ş ajutară să se împleticească prin grădina din spate a unei c alăturate, până în spaţiul de securitate temporară oferit estrada pentru orchestră a unui parc aflat vis-à-vis.

Alarma murise când firele electrice fuseseră distruse de şi acum auziră sirenele apropiindu-se, când şeriful şi pompi veneau în viteză către flăcări.

Giordino avea talentul de a rosti mereu ultimul cuvân ocazia i se ivi când toţi trei stăteau acolo, sub acoperişul estra pentru orchestră, epuizaţi, învineţiţi, dar din plin mulţumiţi d fi în viaţă.

– Presupui, se întrebă el sec, privind absent spre incen ce lumina zările, că am zis noi ceva?

41

Era sâmbătă seară și centrul din Las Vegas era plin de viaț
cu mașini care se târau pe bulevardul principal, culorile l
scânteind sub efectele luminii strălucitoare. Așa cum târfe
bătrâne și elegante înfloresc după lăsarea întunericului, acoper
de bijuterii scânteietoare și scumpe, hotelurile bătrâne de pe L
Vegas Boulevard își ascundeau fațadele neaspectuoase
arhitectura brutal de austeră în spatele unei aurore bore
electrice, scânteietoare, care făcea reclamă pentru cei cu bani.

Undeva, în acest circuit, stilul și sofisticarea dispăruse
Strălucirea exotică și decorul de bordel din interic
cazinourilor păreau la fel de placide și indiferente prec
crupierii de la mesele de joc. Chiar și clienții, femei și bărb
care pe vremuri se îmbrăcau elegant pentru a participa la dîn
impresionante, acum soseau în tricouri, șorturi și pantaloni
poliester mulați pe picior.

Stacy își lăsă capul pe spate pe perna automobil
decapotabil Avanti și privi la intrările somptuase ale hotelur
Părul ei blond flutura în vânt și ochii luceau în atacul violei
luminilor scânteietoare. Și-ar fi dorit să se relaxeze și s

bucure de sejur ca turistă, dar era în misiune, jucând împreună cu Weatherhill rolul cuplului aflat în luna de miere, cum erau multe perechi în acel loc.

– Câți bani avem pentru jocuri? întrebă ea.

– Două mii de dolari din banii contribuabililor, răspunse Weatherhill privind circulația intensă.

Ea râse:

– Asta o să-mi ajungă să mă distrez la jocurile mecanice câteva ore.

– Femeile și jocurile mecanice, filosofă el. Trebuie să aibă ceva de-a face cu mânuirea manetei.

– Atunci cum explici fascinația exercitată asupra bărbaților de jocurile de noroc?

Stacy se întrebă ce replică ar fi dat Pitt. În mod acid și cu tentă șovină, era sigură. Dar Weatherhill nu avea replică. Simțul umorului nu era unul dintre punctele lui tari. În drumul prin deșert de la Los Angeles o plictisise de moarte cu nesfârșitele predici asupra posibilităților zborului nuclear în spațiu.

După ce Weatherhill scăpase din camionul care transporta automobile-capcană, el și Stacy primiseră ordinul din partea lui Jordan, să se întoarcă la Los Angeles. Altă echipă de experți în urmărire îi înlocuise și se ținuse după trailerul cu mașini până la Las Vegas, la hotelul Pacific Paradise de unde raportă că aceșta plecase gol, după ce depozitase mașinile într-un parcaj subteran.

Jordan și Kern creaseră apoi o operațiune pentru Stacy și Weatherhill, anume ca aceștia să fure un compresor cu aer condiționat ce conținea o bombă, pentru a fi studiată, lucru care păruse prea riscant în timpul intervenției de pe șosea. În același timp aveau nevoie de răgaz pentru a construi un înlocuitor identic, după dimensiunile înregistrate de Weatherhill.

– Iată hotelul, zise el în cele din urmă, recunoscând pe bulevard reclama imensă ornamentată cu palmieri și delfini de neon.

Principala atracție afișată la intrare anunța cel mai mare spectacol pe apă din lume. Altă reclamă luminoasă se întindea

pe acoperișul clădirii principale scânteind cu litere purpurii, albastre și verzi și identificând uriașul complex cu numele de Pacific Paradise.

Hotelul era construit din beton de un albastru deschis, iar camerele aveu ferestre rotunde ca de vapor. Arhitectul trebuie să fi fost biciut cu teul pentru proiectarea unui astfel de edificiu neplăcut, se gândi Stacy.

Weatherhill trecu de intrarea principală și rulă pe lângă o imensă piscină mărginită, ca o junglă tropicală, de o mulțime de alei și cascade care se întindeau pe tot cuprinsul hotelului și al parkingului.

Stacy privi monstruozitatea de hotel.

– Mai există ceva care să nu fie proprietatea lui Hideki Suma?

– Pacific Paradise este unul din cele zece hoteluri pe care Hideki Suma le deține în principalele stațiuni din lumea întreagă.

– Mă întreb ce ar spune Nevada Gaming Commission dacă ar ști că sub cazino se află patru bombe nucleare?

– Probabil că nu le-ar păsa prea mult, zise Weatherhill, atâ timp cât clienții lor nu sunt mecanici.

– Mecanici?

– Ca să fie în avantajul patronilor.

Opri automobilul Avanti la intrarea principală și îi dădu u bacșiș portarului, care le scoase bagajele din portbagaj. U angajat parcă mașina și se înregistrară la recepție, Stacy stând c ochi strălucitori și zâmbind sfios, într-o încercare de a părea tânără mireasă, un eveniment din trecutul ei pe care nu și-l m prea amintea.

În cameră, Weatherhill îi dădu un bacșiș băiatului care adusese bagajele și încuie ușa. Imediat deschise servieta scoase o serie de planuri ale hotelului pe care le întinse pe pat.

– Au închis automobilele într-o boltă mare la al treilea niv din subsolul clădirii, zise el.

Stacy studie foaia de hârtie cu întregul plan al subsolului, cât şi un raport al echipei de supraveghere.

– Beton dublu armat cu un strat de oţel, citi ea cu voce tare. O uşă mare de oţel care se ridică până în tavan. Camere de luat vederi şi trei paznici cu doi dobermani. Nu putem pătrunde pe uşa principală. E uşor să anihilăm sistemele electronice, dar factorul uman şi câinii sunt deja prea mult pentru noi doi.

Weatherhill îi arătă o secţiune a planului.

– Vom pătrunde prin ventilator.

– Avem noroc că există aşa ceva.

– E o cerinţă obligatorie a codului de construcţie. Fără ventilaţie, pentru a împiedica expansiunea şi contractarea betonului, s-ar putea forma crăpături, afectând astfel fundaţia hotelului.

– De unde vine ieşirea?

– Din acoperiş.

– Prea departe de scopul nostru.

– Putem intra dintr-o cameră de materiale aflată pe al doilea nivel de parcare subterană.

– Vrei să intru eu?

Weatherhill scutură din cap.

– Eşti mai mică, dar dispozitivele nucleare sunt responsabilitatea mea. Voi intra eu, în timp ce tu ţii de frânghii.

Stacy examină dimensiunile tubului de ventilaţie.

– E cam strâmt. Sper că nu suferi de claustrofobie.

Cărând genţi de sport şi rachete şi îmbrăcaţi în haine albe de tenis, Weatherhill şi Stacy treceau drept un cuplu cuviincios, în drum spre terenurile de tenis ale hotelului. După ce aşteptară un ascensor gol, coborâră la nivelul doi al parcului din subsol, unde Weatherhill deschise uşa camerei de materiale în mai puţin de cinci secunde. Interiorul micuţ era străbătut de conducte pentru abur şi apă şi instrumente digitale de control al temperaturii şi

umidităţii. Un şir de dulapuri adăpostea mături, detergenţi şi cabluri de tracţiune pentru maşinile rămase în pană în parcare.

Stacy deschise rapid genţile de sport şi scoase afară un echipament variat, în timp ce Weatherhill îmbrăcă un costum de nailon dintr-o bucată. Se echipă cu o centură Delta şi hamuri pentru corp, ataşându-le în jurul taliei.

Apoi Stacy asamblă un tub cu piston acţionat de aer cu un butoiaş de diametru mare, numit în mod ciudat "puşca cu fasole", pe care o ataşă unui arici, un obiect ciudat care era acoperit cu nişte roţi cu rulmenţi şi cu un scripete în centru. După aceea desfăcu trei fire de coardă subţire şi le anexă la arici şi la "puşca cu fasole".

Weatherhill consultă planul cu sistemul de ventilaţie pentru prima dată. Un mare puţ vertical cobora din acoperiş întâlnindu-se cu canale mai mici care treceau orizontal între tavanele şi podelele parcărilor. Canalul care ducea spre bolta unde se aflau automobilele-capcană trecea prin podeaua de sub picioarele lor şi acoperişul subsolului de mai jos.

Scoase un micuţ ferăstrău electric cu baterie şi începu s tale o gaură mare în peretele subţire de tablă. Trei minute m târziu dădu la o parte bucata tăiată, scoase o lanternă minuscu şi lumină interiorul canalului.

– Coboară cam un metru înainte de a o lua spre bolt zise el.

– Deci cât de departe? întrebă Stacy.

– Conform planului cam zece metri.

– Poţi să treci prin cotul unde canalul se curbează, deveni din vertical orizontal?

– Numai dacă îmi ţin răsuflarea, răspunse el cu sfârşit slab.

– Se verificăm legătura prin radio, zise ea potrivindu-şi microfon şi un receptor în miniatură deasupra capului.

El se întoarse şi şopti ceva într-un transmiţător minuscul pe încheietura mâinii.

– Alo, se aude, se aude?

– Perfect, dar eu?

– Foarte bine.

Stacy îl îmbrățișă încurajator, apoi se aplecă în ventilator și apăsă trăgaciul "puștii cu fasole". Pistolul încărcat cu aer trimise ariciul în întuneric, unde impulsul și roțile cu rulmenți îl făcură să treacă ușor de cotitură. Îl auziră alunecând prin conductă câteva clipe trăgând după el cele trei corzi de nailon înainte de a se percepe un zornăit care semnala faptul că acesta se oprise la impactul cu sita din peretele bolții. Apoi Stacy apăsă pe alt trăgaci și două corzi identice țâșniră din arici pe lângă marginile canalului și îl fixară solid.

– Sper că te-ai antrenat la sala de gimnastică, zise Weatherhill în timp ce își trecea coarda prin carabinierele hamurilor. Pentru că în seara asta bieții tăi mușchiuleți vor fi puși la încercare.

Ea zâmbi și arătă spre un scripete pe care îl și atașase la o conductă de apă.

– Mă bazez pe mecanismul cu pârghii, zise ea timid.

Weatherhill își prinse micuța, dar puternica lanternă de încheietura mâinii. Se aplecă și scoase din geanta de sport un obiect ce se asemăna foarte mult cu un compresor de aer condiționat. Îl confecționase pentru a-l înlocui pe cel pe care urma să-l fure. Apoi, dădu din cap.

– S-ar putea să meargă.

Se aplecă spre puțul vertical și începu să coboare încetișor cu capul înainte, agățând compresorul fals mai jos de cap, în timp ce Stacy apucă de o coardă. Aici exista spațiu suficient, dar când ajunse la cot, pe linie orizontală, trebui să-și contorsioneze trupul, ca un șarpe, și să se strecoare înăuntru. Pătrunse cu spatele pentru a-și putea mula corpul în jurul curbei strânse. Și apoi reuși să treacă.

– OK, Stacy, poți să tragi, vorbi el în microfonul de la încheietură.

– Care e situația?

– Să zicem că de-abia pot să respir.

Își puse o pereche de mănuși și începu să tragă în sus de una din frânghiile de nailon care se încolăci în jurul scripetului pe ariciși, agățată de hamurile lui Weatherhill, îl trăgea pe acesta prin galeria strâmtă a ventilației.

Nu putu să facă prea mult pentru a-i veni în ajutor, decât să expire când simțea că ea trage tare de frânghie. Începu să transpire în costumul de nailon. Prin galeria de ventilație nu trecea aerul condiționat, iar atmosfera de afară, care pătrundea prin deschizătura de pe acoperișul hotelului, era fierbinte și înăbușitoare.

Nici Stacy nu suporta căldura. Conductele de abur care treceau prin camera de materiale menținea căldura și umiditatea aproape de cea a unei saune.

– Văd ariciul și grilajul ventilatorului, raportă el după o[p] minute.

Alți cinci metri și ajunse. Schițele nu indicaseră nici un fi[r] de cameră de luat vederi în boltă, dar el se uită în interior întunecat după acestea. Totodată scoase un mic senzor dintr-u[n] buzunar de pe mânecă și verifică dacă exista laser sau aparate d[e] detectare a căldurii. Din fericire nu găsi nici un astfel de aparat.

Zâmbi pentru sine. Măsurile sofisticate de alarmă protecție se găseau toate în afara boltei, o lipsă care era comu[nă] multor sisteme de securitate.

Slăbi șuruburile, legă o bucățică de sfoară de ecra[nul] ventilației și-l lăsă ușurel pe podea. Eliberă mânerul c[u] desprindea ancorele ariciului și-l lăsă în boltă împreună cu compresorul fals. Apoi coborî încetișor cu capul înainte p[e] când se rostogoli în cele din urmă pe pardoseala de beton.

– Sunt înăuntru, îi spuse lui Stacy.

– Te aud.

Lumină bolta cu lanterna. Automobilele-capcană păreau de două ori mai amenințătoare, ca un semn rău prevestitor, în be[ta]tută și înconjurate de ziduri groase de beton. Înfiorăto[r] distrugere într-un astfel de spațiu închis era greu de imaginat.

Weatherhill se ridică în picioare și își desfăcu hamurile. Se mișcă în jurul celui mai apropiat automobil-capcană, scoase o mică trusă de scule care fusese legată în jurul piciorului și o întinse pe o apărătoare. Așeză pe podea compresorul fals. Apoi, fără să se uite în interiorul mașinii, se întinse și trase de butonul ce deschidea capota.

Examină pentru o clipă lăcașul bombei apreciindu-i mărimea. Aceasta era proiectată să explodeze în urma unui semnal radio codificat. Știa doar atât. Activarea mecanismului de explozie printr-o mișcare bruscă era îndoielnică. Experții atomiști ai lui Suma construiseră o bombă care putea să absoarbă șocul produs de un automobil condus în mare viteză pe șosele accidentate. Dar nu era dispus să riște, în special deoarece cauza exploziei de pe *Steaua Divină* era necunoscută.

Weatherhill înlătură toate gândurile urâte din minte și se puse pe treabă îndepărtând furtunurile de presiune de la compresor. Așa cum descoperise mai înainte, cablurile electrice ale bobinei evaporatorului, care acționa ca o antenă, erau absolut elementare. Piesele electronice erau dispuse exact cum ar fi făcut-o el însuși. Îmbină cap la cap cablurile și le reconectă la falsul compresor fără a le deranja circuitele. Acum avea tot timpul să îndepărteze șuruburile de pe consolele compresorului.

– Bomba eliminată din mașină, raportă el. Vrei să acționezi comutatorul?

Alte șase minute și compresorul era montat și conectat.

– Sunt gata să ies.

– Sunt gata să te trag, răspunse Stacy.

Weatherhill se îndreptă spre trapa de ventilație și își legă hamurile. Deodată observă că uitase ceva în bezna boltei. Se afla ceva pe bancheta din față a automobilului. Lumină bolta cu lanterna. Acum observă că toate cele patru mașini aveau un anume mecanism montat în spatele volanului. Bolta era răcoroasă, dar Weatherhill se simțea ca într-o saună. Era ud leoarcă în costumul de nailon. Ținând încă lanterna în mână, își

șterse fața cu o mânecă și se ghemui până când ajunse cu capul la nivelul geamului de lângă volan.

Ar fi fost ridicol să numești lucrul acela din spatele volanului un om mecanic. Dacă ajungeai să consideri că ăsta era un robot, chiar asta și era. Capul era un fel de sistem vizual computerizat ridicat pe o coloană vertebrală de metal cu un piept plin de sisteme electronice. Niște gheare de oțel cu trei degete erau prinse de volan. Brațele și picioarele erau articulate la fel ca ale unui om, dar asemănarea cu acesta se oprea aici.

Weatherhill avu nevoie de câteva minute pentru a studia robotul șofer reținând în memorie prototipul.

– Te rog răspunde, îi ordonă Stacy devenind neliniștită.

– Am găsit ceva interesant, răspunse el. Un dispozitiv nou.

– Mai bine grăbește-te.

Era fericit să se miște. Roboții, care stăteau într-o tăcere întunecoasă așteptând o comandă pentru a duce mașina spre țintele programate, începură să se uite la el ca niște schelete. Își atașă frânghiile la hamuri și se întinse pe pardoseala rece ridicându-și picioarele deasupra capului, cu spatele la perete.

– Trage.

Stacy se propti cu picioarele pe o conductă și începu să tragă de frânghia care se învârtea pe scripetele ariciului. În celălalt capăt picioarele lui Weatherhill atinseră ventilatorul intră așa cum ieșise, pe spate, numai că de data aceasta ținea compresorul ce conținea o bombă nucleară cu mâinile întinse spatele capului.

De îndată ce ajunse în galerie, îi transmise lui Stacy.

– OK, oprește-te, în timp ce eu înlocuiesc ariciul și grilaj ventilatorului. N-are rost să lăsăm urmele vizitei noastre.

Mână peste mână, lucrând în jurul compresorului bombă ridică ariciul și întinse vergelele acestuia pe pere ventilatorului. Apoi trase grilajul în sus cu ajutorul frânghiei repede îl vâri din nou la locul lui. Acum își permise să relaxeze. Nu-i rămânea decât să stea acolo și să fie ridicat în s

pe galerie, lăsând tot efortul fizic pe umerii lui Stacy, privind bomba şi întrebându-se dacă va scăpa cu viaţă.

– Îţi văd picioarele, zise Stacy în cele din urmă.

Simţea muşchii braţelor complet epuizaţi, iar inima îi bătea nebuneşte din cauza efortului.

Când ieşi din îngusta galerie orizontală, o ajută cât de mult putu, împingând şi el. Acum avea loc să treacă bomba pe umăr, de unde ea putea s-o ajungă şi s-o tragă în siguranţă în camera de materiale. De îndată ce înfăşură o pânză moale în jurul cilindrului şi-l aşeză în sacoşa de sport, îl trase pe Weatherhill prin deschizătura din galeria de ventilaţie.

Cu repeziciune eliberă coardele de nailon şi se debarasă de hamuri, în timp ce Stacy apăsă un al doilea trăgaci dând drumul dinţilor de pe arici. Apoi îl trase prin galerie, înfăşură coardele de nailon în jurul lui şi îl puse în sacoşa de sport. În continuare, în timp ce Weatherhill se schimba din nou în tricoul şi şortul de tenis, ea folosi banda adezivă pentru a sigila la loc panoul de deasupra deschizăturii forţate.

– Te-a deranjat ceva? o întrebă Weatherhill.

Ea scutură din cap.

– Au trecut câteva persoane după ce şi-au parcat maşinile, dar nu a apărut nici un angajat al hotelului. Se opri şi arătă spre geanta de sport ce conţinea compresorul. E aproape imposibil să crezi că avem aici o bombă nucleară.

El încuviinţă din cap.

– Una suficient de puternică să radă de pe suprafaţa pământului tot hotelul.

– Vreo problemă? întrebă Stacy.

– Nici una, dar am descoperit că prietenul nostru, Suma, a mai inventat ceva, zise el îndesându-şi costumul şi hamurile în geantă. Maşinile au şoferi roboţi, nu au nevoie de oameni pentru a transporta maşinile la punctele exploziei.

– Ticălosul. Oboseala şi stresul dispăruseră, fiind înlocuite de vehemenţă. Nici un fel de emoţii omeneşti implicate, deci nu există riscul ca şoferul să se răzgândească când e trimis să

plaseze bomba, iar în cazul în care poliţia ar opri maşina, n-a cu cine vorbi.

– Suma n-a ajuns unde este, fiind prost. A folosi robo pentru treburile murdare e un lucru foarte inteligent. Japoni deţine primul loc în lume în robotică, iar o investigaţie v dovedi fără urmă de îndoială că inginerii şi tehnica de la Ed City se ocupă de proiectarea şi fabricarea roboţilor.

O revelaţie şocantă se ivi în privirea lui Stacy. Vocea e sună ca o şoaptă prevestitoare de rău.

– Ce s-ar întâmpla dacă centrul de comandă al exploziilor a fi păzit şi înzestrat cu roboţi?

Weatherhill închise fermoarul sacoşei de sport.

– Asta îl priveşte pe Jordan, dar după părerea mea ne va f aproape imposibil să intrăm acolo.

– Atunci nu avem cum să-l oprim pe Suma să declanşez explozia bombelor.

– S-ar putea să nu avem cum să-l oprim, zise el sumbru Cele mai bune resurse ale noastre sunt mult inferioare faţă d cele ale lui.

42

Purtând un chimono foarte scurt, diferit de cel al gheișel
lejer pe talie cu un obi sash, Toshie se înclină discret
un prosop moale, dar de mari dimensiuni spre Sum
ieși din sauna faianțată. Își înveli trupul cu prosop
togu și se așeză pe un scăunel tapisat. Toshie căzu
în genunchi și începu să-i maseze picioarele.

Toshie era fata unui pescar sărac, al patrulea din cei o
când Suma o întâlnise prima dată. Fusese un co
lipsit de atracție, la care băieții nu se uitaseră pâ
trupul începu să devină bine proporționat, cu sâni mult m
datât ai majorității fetelor japoneze. Încetul cu încet
trăsăturile faciale se accentuară cu pomeți proeminenți, care er
în evidență de niște ochi mari și negri.

Suma, plimbându-se singur la apusul soarelui, o spiona
timp ce se afla în mare aruncând cu nămol în valur
înnoare. Stătea senină și minunată sub razele soarelui
roșie. Purta un veșmânt ușor stropit de valuri și transpare
dezvăluia tot și nu ascundea nimic.

Se simți captivat. Fără să-i vorbească, îi află numele și,
când stelele începeau să apară, încheiase deja târgul

tatăl ei și o cumpără pe Toshie pentru o sumă care, brusc, îl transformă pe nevoiașul pescar în cel mai bogat om de pe insulă și proprietarul unei noi șalupe de pescuit, echipată cu cele mai sofisticate dispozitive electronice.

La început Toshie fu înnebunită de șocul și durerea resimțită la despărțirea de familie, dar cu timpul deveni copleșită de bogăția și puterea lui Suma și în curând începu să-l placă. În felul ei, îi plăcea rolul inferior de secretară și amantă. O pregătise cu cei mai buni profesori pe care îi putu găsi, o pusese să învețe limbi străine, afaceri și finanțe, află tot ce se poate ști despre modă și deprinse subtilitățile plăcute ale amorului.

Știa că nu se va însura niciodată cu ea. Mai erau multe alte femei, iar Hideki era incapabil s-o iubească numai pe una. Dar era amabil cu ea și, când va veni timpul ca să fie înlocuită, știa că el va fi generos.

Kamatori, purtând un veșmânt *yukata* galben și lung, cu un model indigo cu păsări, stătea în apropiere la o masă lăcuită, neagră și joasă chiar vis-à-vis de Roy Orita și sorbea ceaiul. Din respect pentru superiorul lor, ambii bărbați așteptau răbdători ca Suma să vorbească primul.

Suma îi ignoră câteva minute, în timp ce se bucura de plăcerea masajului lui Toshie. Kamatori evita privirea mânioasă a lui Suma și ținea ochii în jos. În săptămâna aceea își pierduse pentru a doua oară cinstea obrazului și se simțea extrem de umilit.

– Deci echipa ta de imbecili a eșuat, zise Suma în cele din urmă.

– A fost un ghinion, replică Kamatori, continuând să privească în jos la suprafața mesei.

– Ghinion! rosti scurt Suma. Cuvântul dezastru ar fi mai aproape de adevăr.

– Pitt, amiralul Sandecker și bărbatul cu numele de Giordino au fost foarte norocoși.

– N-a fost vorba de noroc. Pur și simplu asasinii tăi au subestimat capacitatea grozavă a americanilor de a supraviețui.

– Știi la ce te poți aștepta din partea unor agenți secret profesioniști, zise Kamatori încercând o scuză fragilă. Civilii nu se supun acelorași reguli.

Suma îi făcu semn lui Toshie să se oprească.

– Câți oameni ai pierdut?

– Șapte, inclusiv șeful.

– Presupun că n-a fost capturat nici unul.

– Toate cadavrele au fost recuperate, iar supraviețuitorii au fugit înainte de sosirea autorităților locale. Nu a fost uitat nimic care să poată conduce la o pistă.

– Raymond Jordan își va da seama cine e de vină, zise Roy Orita.

– Nu ne privește. Pe chipul lui Kamatori apăru o expresie de dispreț. El și patetica lui echipă MAIT nu mai constituie o forță efectivă. Capătul japonez al operației lui a fost eliminat.

Suma nu se uită la ceai și bău o ceșcuță mică de saki oferită de Toshie.

– Jordan poate fi încă periculos, dacă agenții lui descoperă locul unde se află centrul nostru de comandă.

– Jordan și Kern ajunseseră la o pistă moartă când am pierdut contactul cu ei acum douăzeci și patru de ore, zise Orita cu siguranță. Nu aveau nici un indiciu privind locul.

– Vor încerca să localizeze automobilele-capcană cumpărate de Suma. Cel puțin atâta lucru știu.

Kamatori ridică indiferent din umeri.

– Jordan vânează umbre într-o oglindă afumată. Mașinile sunt bine ascunse și păzite. Până acum o oră nici una nu a fost găsită și confiscată. Și chiar dacă agenții lui vor da peste câteva, ei vor neutraliza bombele, va fi prea târziu. Avem încă mai mult decât ne trebuie pentru a provoca un scut electromagnetic deasupra unei jumătăți de glob.

– Ceva vești din partea serviciilor secrete ale Comunității europene sau ale KGB-ului? întrebă Suma.

– Nici habar nu au de nimic, răspunse Orita. Din motive necunoscute nouă, Jordan nu i-a informat cu nimic.

Kamatori sorbi ceaiul și privi pe deasupra ceștii la Suma.

– I-ai înfrânt, Hideki. Specialiștii noștri în robotică aproape au terminat sistemele electronice de declanșare a armelor. Curând, foarte curând, vei fi în postura să-ți impui condițiile decadentei lumi occidentale.

Chipul lui Suma era o mască împietrită sculptată într-un rău care îl satisfăcea. Ca atât de mulți oameni pătați de bani, Suma trecuse mult dincolo de bogăție spre cea mai înaltă formă a corupției bolnave – setea nestăvilită pentru puterea absolută.

– Cred că a sosit timpul, zise el pe un ton atât de o plăcere sadică, să începem să-i luminăm pe oaspeții noștri în legătură cu scopul prezenței lor aici.

– Dacă îmi permiteți, zise Orita cu o ușoară aplecare a capului.

Suma dădu din cap afirmativ fără să scoată un cuvânt.

– *Gaijinii* sunt impresionați de condiția socială și bogăție. Psihologia lor e ușor dependentă de faptul că își respectă gazdele și celebritățile bogate. Dumneavoastră sunteți cel mai important expert financiar din lume. Lăsați-i pe deputată și pe senator să fiarbă la foc mic în suspans și confuzie, iar dumneavoastră rămâneți la distanță, în umbră. Trimiteți-i pe alții să le chinuie curiozitatea, aruncându-le bucățele de momeală, până când mințile lor vor fi coapte pentru onorata dumneavoastră prezență și ordinele divine pe care veți binevoi să le dați.

Suma aprecie sfatul lui Orita. Era un joc copilăresc care îi gâdila orgoliul, dar totodată era și practic. Îl privi pe Kamatori.

– Moro, te însărcinez pe tine să începi inițierea oaspeților noștri.

Loren se simțea pierdută. Nu mai trecuse printr-o asemenea stare în viața ei. Fusese drogată aproape imediat după răpirea de la cursa de automobile clasice și își revenise de-a binelea doar cu două ore în urmă.

Când reuși în cele din urmă să îndepărteze din minte ceața provocată de drog, se trezi într-un dormitor frumos mobilat, cu o

baie elegantă dotată cu bideu și cadă de marmură îngropată. Era mobilat într-un fel de decor specific unei insule din sudul Pacificului, cu mobilă de bambus și o mică pădure de plante tropicale în ghivece. Podeaua era din cedru lustruit, iar pereții păreau să fie acoperiți cu frunze de palmier împletite.

Îl amintea de un sat de vacanță din Tahiti unde petrecuse câteva zile – cu excepția a două trăsături neobișnuite.

Nu exista clanță interioară la ușă și nici ferestre.

Deschise un dulap îngropat în perete și privi înăuntru. Mai multe chimonouri scumpe de mătase atârnau pe umerașe. Încercă unul și fu plăcut surprinsă să descopere că i se potrivea perfect. Deschise și sertarele de jos. Acestea conțineau lenjerie feminină care corespundea perfect mărimii ei, la fel ca și sandalele de lângă dulap.

E mult mai bine decât să fi fost închisă într-o hrubă, se gândi Loren. Răpitorii ei nu păreau să aibă de gând să o tortureze sau să o execute. Întrebarea de ce oare fusese răpită aparținea de ordin secundar. Profitând la maximum de situația fără ieșire, se relaxă în cadă și făcu o baie cu spumă.

Apoi se uscă și își aranjă părul cu ustensilele necesare care erau așezate pe poliță cadei, laolaltă cu o grămadă de cosmetice și parfumuri scumpe.

Tocmai trăsese pe ea un chimono cu flori albe și roz când se auzi un clocănit ușor în ușă și Kamatori păși pe nesimțite în cameră. Rămase tăcut în picioare, timp de o clipă, cu brațele și mâinile îngropate în mânecile *yukata*, cu o expresie trufașă de triumf pe chip. Privirile i se ridicară încet de la picioarele goale ale lui Loren, îi zăboviră pe sâni și apoi se ridicară spre chip.

Loren își strânse bine chimonoul în jurul trupului, își legă cordonul și îi întoarse spatele.

– Bărbații japonezi intră întotdeauna în camera unei femei fără să fie invitați?

– Mii de scuze, zise Kamatori cu o expresie evidentă de sarcasm. N-am vrut să fiu nepoliticos cu un renumit legiuitor american.

– Ce dorești?

– Am fost trimis de domnul Hideki Suma să văd dacă sunteți bine instalată. Mă numesc Moro Kamatori. Sunt prietenul, bodyguard-ul și confidentul domnului Suma.

Ea răspunse hotărât.

– Am bănuit că el e responsabil de răpirea mea.

– Inconvenienta este numai temporară, vă promit.

– De ce sunt ținută ostatic? Ce speră să câștige, în afara urii și răzbunării din partea guvernului american?

– Dorește cooperarea dumneavoastră în trimiterea unui mesaj Președintelui și Congresului vostru.

– Spune-i domnului Suma să-și vâre un băț ascuțit în fund și să trimită mesajul el însuși.

Impertinență născută din vulnerabilitate, cugetă Kamatori. Era mulțumit. Se hotărî să străpungă prima linie de apărare a Lorenei.

– Ce coincidență! Aproape exact aceleași cuvinte ca ale senatorului Diaz, numai că el a folosit termeni mult mai picanți.

– Mike Diaz? Frontul de curaj al lui Loren suferi o fisură adâncă. L-ați răpit și pe el?

– Da, ați fost aduși amândoi *aici*.

– Unde este *aici*?

– O insulă din apropierea coastei Japoniei.

– Suma e nebun.

– Nu prea, zise Kamatori răbdător. E un bărbat foarte înțelept și receptiv. Și în câteva zile își va anunța regulile, pe care economiile occidentale vor trebui să le urmeze în viitor.

Loren se înroși de mânie.

– E un nebun chiar mai mare decât am crezut eu.

– Nu cred. Nici un om în istorie nu a acumulat o avere ca a lui. N-a realizat acest lucru fiind un ignorant. În curând vei ajunge să crezi că poate să exercite control absolut atât asupra guvernului vostru, cât și economiei acestuia. Kamatori se opri, coborî ochii privind insistent la forma rotunjită a sânilor Lorenei care împungeau faldurile chimonoului. Având în vedere

[illegible]ția ce urmează, ai putea foarte bine să te gândești la u[illegible]mb de loialitate.

Lorenei nu-i venea să creadă că auzea asemenea năzbâtii.

– Dacă senatorul Diaz și cu mine pățim ceva, dumneata domnul Suma veți avea de suferit. Președintele și Congresul n[illegible] vor sta cu mâinile încrucișate fără să facă nimic în timp ce n[illegible] suntem ținuți ostatici.

– Teroriștii musulmani iau ostatici americani de ani de zi[illegible] ai voi nu faceți nimic. Kamatori avea o privire amuzat[illegible] Președintele vostru a fost informat în mai puțin de o oră [illegible] dispariția voastră și i s-a spus cine e de vină. Crede-mă. A d[illegible] ordin să nu se întreprindă nici o acțiune de salvare și nici u[illegible] cuvânt să nu transpire spre mass-media. Colaboratorii, rudele [illegible] colegii din Congres... nimeni nu știe că ați fost aduși în secr[illegible] în Japonia.

– Minți. Prietenii mei nu vor tăcea.

– Prin prieteni, te referi la Dirk Pitt și Albert Giordino?

Mintea Lorenei lucra cu febrilitate, cântărind situația.

– Îi cunoști?

– Da, și-au băgat nasul în afaceri care nu-i privesc și [illegible] suferit un accident.

– Au fost răniți? se bâlbâi ea.

– Nu știu, dar precis nu au scăpat fără nici o zgârietură.

Nervii Lorenei tremurară. Căută să spună ceva.

– De ce eu? De ce senatorul Diaz?

– Dumneata și senatorul sunteți niște simpli pioni într-[illegible] joc strategic al puterii economice, continuă Kamatori. Așa că n[illegible] aștepta să fii eliberată până când domnul Suma nu dă ordin [illegible] acest sens. Un asalt din partea forțelor voastre speciale ar fi [illegible] efort fatal, deoarece agenții voștri de informații nu au nici c[illegible] mai vagă idee unde vă aflați. Și chiar dacă ar ști, nici o armă [illegible] n-ar putea străpunge liniile noastre de apărare. În orice ca[illegible] dumneata și cu senatorul veți fi puși în libertate și suiți într[illegible] curând spre Washington poimâine.

Uluirea din ochii Lorenei era ceea ce spera Kamatori să vadă. Își scoase mâinile din mânecile largi ale *yukatei*, se întinse brusc și trase în jos chimonoul lui Loren până la brâu, țintuindu-i brațele de trup.

Kamatori zâmbi sadic.

– Voi face tot ce depinde de mine să-ți fac șederea scurtă cât mai plăcută. S-ar putea să-ți dau și o lecție despre modul în care femeile trebuie să-i respecte pe bărbați.

Apoi se întoarse și bătu de două ori puternic în ușă. Aceasta fu deschisă din afară de un paznic nevăzut și Kamatori dispăru nelăsându-i nici-o speranță Lorenei privind viitorul apropiat, înainte de a fi pusă în libertate.

43

– Iat-o, zise Mel Penner când trase învelitoarea de pe ma spațioasă, cu îndemânarea unui magician, dând la ivea modelul tridimensional al unei insule înconjurată de ocean albastru din ipsos și presărată de copaci și clădiri minuscul Insula Soseki, cunoscută în trecut sub numele de Ajima.

– Ai făcut o treabă minunată, îl complimentă Stacy Penner. Pare atât de reală.

– Pe vremuri construiam căi ferate în miniatură, zi directorul Operațiunilor pe Teren. Pasiunea mea este construcț de diorame. Weatherhill se aplecă deasupra mesei examinâr stâncile abrupte care se ridicau din mare.

– Care e mărimea ei?

– Lungă de paisprezece kilometri și lată de cinci porțiunea ei cea mai întinsă. Aproape aceeași configurație San Miguel, una dintre insulele de pe coasta Californiei.

Penner scoase o batistă albastră dintr-un buzunar de la șo și își tamponă picăturile de sudoare de la tâmplă. Aparatul de a condiționat menținea o temperatură confortabilă în interior micii încăperi, de fapt nu mai mare decât o colibă, care se ridi pe țărmul plajei insulei Koror din Palau, dar procentajul umiditate de nouăzeci și opt nu putea fi stăvilit.

Îmbrăcată într-un șort comod și un maiou, Stacy se plimba în jurul mesei privind la modelul lui Penner.

Piscurile stâncoase peste care se întindeau poduri orientale în miniatură, cât și pinii contorsionați ofereau insulei o calitate mistică.

– Trebuie să fie.... Ezită, căutând descrierea potrivită. Dumnezeiască, zise ea în cele din urmă.

– Cuvântul ăsta nu mi-ar fi trecut prin cap, mormăi Pitt în timp ce trase o dușcă zdravănă dintr-un pahar umplut pe jumătate cu tequila, zeamă de lămâie și gheață dintr-o sticlă ce și-o adusese de la Washington.

Purta chiloți de baie și un maiou NUMA. Picioarele lui lungi și bronzate erau proptite pe spatele scaunului din față și avea sandale de piele.

– O grădină minunată la suprafață, se prea poate, dar cu un monstru sălășluind înăuntru.

– Credeți că arsenalul nuclear și centrul de comandă al lui Suma se află sub insulă? întrebă Frank Mancuso, care era ultimul din cei cinci membri ai echipei care sosise la Centrul de Culegere a Informațiilor din Pacificul de Sud.

Penner încuviință din cap.

– Suntem siguri de asta.

Stacy se întinse și atinse palisadele abrupte care se ridicau aproape vertical din ocean.

– Nu există nici un loc pentru ancorarea vaselor. Probabil au transportat echipamentul de construcție pe calea aerului.

– Cum a fost posibil ca s-o construiască fără ca sateliții noștri spion să nu detecteze activitatea? se întrebă Weatherhill cu voce tare.

Cu o expresie încrezută de mândrie pe chip, Penner ridică o secțiune din ocean care se întindea de la insulă spre marginea groasă a mesei. Le arătă un tub minuscul ce străbătea plasticul cenușiu.

– Un tunel, explică el. Inginerii lui Suma au construit un tunel, care pornește de la nivelul subteran cel mai adânc al lui

Ido City și se întinde zece kilometri până la coastă și apoi al cincizeci pe sub fundul oceanului până la Soseki.

– Unu la zero pentru Suma, zise Pitt. Sateliții noștri n-a înregistrat nici o mișcare suspectă deoarece pământul de la tun a fost îndepărtat o dată cu cel excavat în timpul construcți orașului.

– O acoperire perfectă, zise Giordino, tentat de calambu Călărea un scaun și privea gânditor modelul miniatural. Ei îmbrăcat în niște blugi tăiați și nimic altceva.

– Cel mai mare tunel din lume, zise Penner, depășindu-l p cel construit de japonezi, sub ocean, între Honshu și Hokkaido.

Weatherhill mișca din cap într-o parte și alta, uluit.

– O realizare incredibilă. Ce păcat că efortul n-a fost pus slujba unui scop mai pașnic.

Cu inginer minier, Mancuso putea aprecia probleme enorme implicate într-un astfel de proiect gigantic.

– Lucrând numai dintr-o parte, trebuie să fi durat cel puț șapte ani, zise el extrem de impresionat.

Penner scuturâ din cap.

– Lucrând după ceas, cu un echipament de săpare moder inginerii lui Suma și-au terminat treaba în patru...

– Cu atât mai fantastic, cu cât totul a fost dus la îndeplini într-un secret total.

Ochii lui Stacy nu părăsiseră modelul din clipa când aces fusese expus.

Acum Penner ridică o secțiune a insulei ce le dezvălui labirint miniatural de coridoare și încăperi, toate împrăștiindu- niște spițe ce porneau dintr-o imensă încăpere sferică.

– Aici avem macheta interiorului construcției. Scara poate ușor eronată, dar am făcut și eu ce am putut după ciornele ca ni le-a transmis Jim Hanamura.

– Cred că ai făcut o treabă senzațională, zise Sta admirând munca artizanală a lui Penner. Detaliul este at de precis.

– Multe sunt pe ghicite, dar Kern a pus la treabă o echipă de ingineri și proiectanți și aceștia au calculat dimensiunile la cote foarte apropiate de cele ale originalului. Se opri pentru a înmâna un teanc de dosare celor patru membri ai echipei MAIT aflați în baracă. Aici aveți planurile capătului tunelului din Edo City și ale centrului de control, așa cum au fost acestea mărite și detaliate de oamenii lui Kern.

Fiecare desfăcu desenele și studie amplasamentul construcției care reprezenta cea mai neagră amenințare cu care se confruntase vreodată lumea liberă de la criza rachetelor cubaneze. Nimeni nu vorbi în timp ce examinau pasajele, memorau înscrisurile de pe uși și cercetau dimensiunile.

– Centrul trebuie să fie la vreo trei sute de metri sub suprafața insulei, observă Mancuso.

– Pe insulă nu există pistă de aterizare sau vreun doc, murmură Stacy concentrată. Singura modalitate de intrare este cu elicopterul sau de la Edo City prin tunel.

Pitt își sorbi ultima înghițitură de tequila.

– Nu se poate ajunge acolo pe mare decât dacă forța de asalt ar fi constituită din alpiniști profesioniști. Și chiar dacă ar fi așa, vor fi prinși de sistemele de apărare ale lui Suma ca furnicile ce se cațără pe un zid alb.

– Ce sunt clădirile acelea de la suprafață? întrebă Weatherhill.

– Un refugiu de lux pentru funcționarii superiori ai lui Suma. Se întâlnesc acolo pentru conferințe de afaceri. Este de altfel un loc ideal pentru întâlniri secrete cu politicieni, birocrați ai guvernului și șefi ai lumii interlope.

– Pictura lui Schimzu prezenta o insulă lipsită de vegetație, zise Pitt. Iar acum jumătate din insulă pare a fi acoperită de copaci.

– Aceștia au fost plantați de grădinarii lui Suma în ultimii douăzeci de ani, explică Penner.

Mancuso își frecă nasul, gânditor.

– Nu există nici un lift între refugiul de lux și centrul de control?

Penner scutură din cap.

– Nu apare nimic în acest sens în planuri. Nu putem risca pătrunderea prin galerie, dacă aceasta nu e localizată.

– Un dispozitiv subteran în acest scop necesită o ventilație exterioară.

– Echipa noastră de specialiști consideră că mai multe case din zonă constituie acoperiri mascate pentru ventilații de aer și conducte de evacuare.

– Am putea să încercăm. Weatherhill râse. Mă pricep la conducte.

Penner ridică din umeri.

– Din nou nu avem suficiente informații. E posibil ca aerul să fie pompat de la Edo, iar reziduurile să fie returnate și evacuate în canalul de scurgere al orașului.

Pitt îl privi pe Penner.

– E posibil ca Loren și Diaz să fie ținuți prizonieri pe insulă?

Penner ridică din umeri în semn că nu știe.

– Nu e exclus. Până acum nu am dat de urma lor. Dar construirea unor spații confortabile pe o insulă inexpugnabilă ar crea un sălaș ideal pentru ascunderea unor ostatici.

– Ostatici, da, zise Stacy, dar în ce condiții? Nu s-a auzit nimic despre doamna Smith și senatorul Diaz din momentul în care au fost răpiți.

– Nu s-au primit solicitări, explică Penner, care să-l forțeze pe Președinte la un joc de așteptare. Și, până în momentul în care am putea să-i oferim suficiente informații pentru a lua decizia unei operațiuni de salvare, nu va da acest ordin.

Giordino îl fixă pe Penner cu un aer ușor contemplativ.

– Trebuie să existe un plan de salvare, întotdeauna există un plan.

– Avem unul, răspunse Penner, luându-și un fel de angajament. Don Kern a pus la cale o operațiune complicată, da

viabilă, pentru a pătrunde în sistemele electronice ale centrului și a le dezafecta.

– Despre ce fel de apărare e vorba? întrebă Pitt. Suma nu ar fi investit atât de mult efort și bani în a opta minune a luminii moderne fără să o protejeze la maximum.

– Nu putem fi în întregime siguri. Privirea lui Penner se plimbă peste macheta insulei cu o expresie de îngrijorare. Cunoaștem foarte bine tehnologia militară și de securitate de care dispune Suma și presupunem că a instalat cei mai buni senzori din lume. Echipament radar sofisticat pentru uscat și mare, de sonari pentru protecția subacvatică, aparate laser și de căldură care să protejeze uscatul. Pe lângă toate acestea există și o armată de roboți înarmați.

– Și să nu uităm, un arsenal de rachete ascunse pentru uscat și mare.

Cuvintele fură rostite de Pitt.

– N-o să fie o treabă ușoară, zise Weatherhill într-o sintagmă comună.

Giordino îl privi pe Penner amuzat și curios.

– Mie mi se pare că e necesar un asalt format din cel puțin cinci forțe speciale, precedat de un atac aviatic și un bombardament din partea unei flote de război pentru a străpunge apărarea; cred că e singura modalitate ca să pătrundă cineva în interiorul acelor stânci.

– Și pe lângă asta, adăugă Pitt, nu excludem nici existența unei bombe nucleare formidabile.

Penner zâmbi mânzește.

– Din moment ce nici una din sugestiile dumneavoastră nu se potrivește planurilor noastre, va trebui să folosim alte metode ca să îndeplinim misiunea.

– Lasă-mă să ghicesc. Mancuso era cinic. Când spuse asta arătă cu mâna spre Stacy, Weatherhill și spre sine. Noi, ăștia trei, intrăm prin tunel.

– Voi cei cinci veți pătrunde acolo, murmură Penner încetișor. Dar nu toți prin tunel.

Stacy bolborosi surprinsă:

– Frank, Timothy și cu mine suntem specializați în intrări forțate. Dirk și Al sunt specialiști în operațiuni submarine. Nu au nici îndemânarea și nici experiența pentru o operațiune specială de penetrație. Firește, doar nu aveți intenția să-i trimiteți și pe ei.

– Ba da, insistă Penner ferm. Nu sunt atât de neajutorați precum sugerezi tu.

– O să ne punem costumele negre *ninja* și să o zburătăcim prin tunel ca liliecii?

Cinismul din vocea lui Pitt era evident.

– Nici vorbă, zise Penner calm. Tu și cu Al veți apărea pe insulă pentru a crea o diversiune, care să coincidă cu pătrunderea celorlalți dinspre Edo City.

– Nu cu parașuta, mormăi Giordino. Doamne, nu suport parașutele.

– Deci așa! zise Pitt gânditor. Marele Pitt și minunatul Giordino zboară în fortăreața secretă a lui Hideki Suma suflând din cornul de vânătoare, bătând clopotele și tobele. Apoi sunt executați de samurai ca spioni. Ce drăguț din partea dumitale, Penner! Ești sigur că am acceptat?

– Există un anume risc, sunt de acord, zise Penner parcă apărându-se. Dar nu am intenția să vă trimit la moarte.

Giordino se uită la Pitt.

– Tu n-ai impresia că ne cam iau de papagali?

– Ne consideră imbecili de tot.

Cu intuiția lui deosebită, Pitt înțelese că directorul Operațiunilor pe Teren nu făcea acest lucru de capul lui. Planul venise de la Kern, cu aprobarea lui Jordan și, mai mult decât atât, la indicația Președintelui. Se întoarse și o privi pe Stacy. Expresia de pe chipul ei spunea: "Nu te duce!"

– O dată ajunși pe insulă, ce se va întâmpla? îl chestionă el.

– Încercați să nu fiți prinși cât mai mult timp posibil pentru a distrage atenția forțelor de securitate ale lui Suma și vă ascundeți până când putem să organizăm o operațiune de salvare pentru întreaga echipă.

– Împotriva unei echipe de securitate profesioniste, nu vom rezista mai mult de zece minute.

– Nu ne așteptăm la miracole.

Pitt zise.

– Ei bine?

– Cum adică?

– Cădem din cer și ne jucăm de-a v-ați ascunselea, în timp ce trei profesioniști se furișează pe ascuns printr-un tunel de șaizeci de kilometri. Sentimentul de iritare, neîncredere și disperare fu acoperit de hotărârea lui Pitt. Acesta e planul? Asta e tot?

– Da, zise Penner, evitând cu bună știință privirea scăpărătoare a lui Pitt.

– Cred că amicii dumneavoastră din Washington au gândit cam cu fundul acest minunat plan creator.

În sinea lui, Pitt nu se îndoia de decizia pe care o luase. Dacă exista cea mai mică șansă ca Loren să fie prizonieră pe insulă, se va duce.

– De ce nu puteți întrerupe ca atare sursa de curent electric care îi alimentează de pe uscat? întrebă Giordino.

– Deoarece centrul de control este cu totul independent, răspunse Penner. Are propriul său generator.

Pitt îl privi pe Giordino.

– Ce zici, bătrâne Al?

– Există gheișe prin partea locului?

– Suma angajează numai femei frumoase, răspunse Penner cu un zâmbet slab.

Pitt întrebă.

– Cum o să ajungem acolo pe calea aerului fără a fi doborâți?

Penner afișă un zâmbet care prevestea ceva bun.

– Această parte a planului comportă un element care sperăm să aibă succes.

– Cam așa ar trebui, zise Pitt cu o privire de gheață în ochii de opal. Altminteri cineva o s-o pățească foarte rău.

44

Așa cum sugerase Penner, a fi ars în flăcări într-un avion nu era o perspectivă probabilă. Planoarele extrem de ușoare, în care Pitt și Giordino urmau să zboare de pe rampa de lansare a navei militare *Ralph R. Bennett*, aveau aspectul unor bombardiere Stealth. Erau vopsite în cenușiu închis și aveau aceeași formă ciudată stil Buck Rogers care le făcea de nedetectat pe aparatul radar.

Stăteau ca niște cărăbuși ciudați la umbra imensului radar al navei în formă de cutie. Sistemul, înalt de șase etaje, era format din optsprezece mii de elemente de antenă care captau o gamă largă de date secrete despre testele cu rachete sovietice, cu un incredibil grad de acuratețe. Nava *Ralph R. Bennett* fusese retrasă de la misiunea ei din apropierea peninsulei Kamceatka din ordin prezidențial, pentru a lansa planoarele și pentru a înregistra activitatea din interiorul și din împrejurimile insulei Soveki.

Locotenentul comandant Raymond Simpson, un bărbat în jur de treizeci de ani, cu păr blond decolorat de soare, stătea pe punte în apropierea oamenilor de la NUMA. Avea un aer de exigență competentă, în timp ce urmărea cu multă atenție

Biblioteca jud.

activitatea oamenilor din echipa de întreținere, care roiau în jurul micuțelor planoare, alimentându-le cu carburanți și verificând instrumentele și butoanele de control de la bord.

– Crezi că putem reuși fără un zbor de verificare? întrebă Pitt.

– E un fleac pentru niște piloți încercați ca voi, răspunse Simpson senin. O dată ce îi prindeți spilul, în timp ce stați pe burtă, veți dori să luați unul acasă și să-l folosiți în scop personal.

Pitt nu văzuse niciodată un astfel de planor ultrausor, cu formă ciudată, până când el și cu Giordino aterizaseră pe navă cu un aparat cu motor Osprey în urmă cu o oră. Acum, numai după patruzeci de minute de instrucțiuni, se aștepta de la ei să zboare cu ele mai mult de o sută de kilometri în plin ocean și să aterizeze în condiții bune pe suprafața periculos de accidentată a insulei Soseki.

– Cât de bătrâne sunt păsările astea? întrebă Giordino.

– *Ibis X-20*, îl corectă Simpson, este nou-nouț.

– Oh, Dumnezeule, gemu Giordino. Sunt încă în fază de experiment.

– Cam așa ceva. Nu și-au încheiat încă programul de testări. Îmi pare rău că n-am putut să vă dau un aparat mai verificat, dar oamenii voștri din Washington erau groaznic de grăbiți și au insistat să vi le punem la dispoziție în optsprezece ore, în timp ce noi ne aflam în celălalt capăt al lumii.

Pitt zise gânditor:

– Zboară, nu-i așa?

– Da, firește, zise Simpson cu entuziasm. Eu însumi am zece ore de zbor cu ele. Aparate de zbor super. Destinate zborurilor de recunoaștere pentru un singur om. Acționate de ultimele prototipuri de motoare cu turbină compactă, care oferă o viteză de deplasare de trei sute de kilometri pe oră și o rază de acțiune de o sută douăzeci de kilometri. *Ibis* este cel mai perfecționat planor cu motor din lume.

– Poate dacă ești trecut în rezervă, poți să deschizi o afacere cu ele, zise Giordino sec.

– Aș vrea eu, zise Simpson fără să sesizeze înțepătura.

Cârmaciul navei radar, comandantul Wendell Harper, păși pe pista de aterizare, ținând o fotografie mare în mână. Înalt și vânjos, cu un burdihan serios, mersul crăcănat al lui Harper îi dădea acestuia aspectul unui om care tocmai traversase câmpiile din Kansas călare pe un ponei.

– Meteorologul nostru ne-a promis că veți beneficia de un vânt de patru noduri în timpul zborului, zise el încântat. Deci nu aveți probleme cu carburantul.

Pitt dădu din cap în semn de salut.

– Sper ca satelitul nostru de recunoaștere să fi descoperit un loc de aterizare decent.

Harper întinse o fotografie făcută din satelit și mărită de computer pe un cluason.

– Nu e exact Aeroportul O'Hare din Chicago, singurul loc plat de pe insulă e o porțiune acoperită de iarbă ce măsoară douăzeci de metri lățime pe șaizeci lungime.

– E loc suficient pentru aterizare cu vântul în față, își spuse Simpson părerea cu optimism.

Pitt și Giordino se apropiară și priviră la fotografia surprinzător de amănunțită. Elementul central era o grădină amenajată în mijlocul unei pajiști dreptunghiulare, deschisă numai în partea de est. Celelalte trei laturi erau strâns mărginite de copaci, tufișuri și clădiri cu acoperiș de pagodă, cu înalte porțiuni curbate ce duceau de la balcoanele deschise spre un elețeu oriental dintr-un capăt.

Cu acei condamnați cărora tocmai li s-a spus că au de ales între a fi spânzurați sau împușcați la zid, Pitt și Giordino se priviră unul pe altul în ochi și schimbară zâmbete cinice, obosite.

– Ascunde-te până ești salvat, murmură Giordino nefericit. De ce am eu sentimentul că s-a falsificat rezultatul alegerilor?

– Chiar așa, îl aprobă Pitt. E ca și cum ai pune morții să voteze.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Harper inocent.

– Suntem victimele artei de a convinge, răspunse Pitt. Cineva de la Washington a profitat de firea noastră credulă.

Harper păru stingherit.

– Vreți să renunțați la operațiune?

– Nu, oftă Pitt. Dacă e bal, bal să fie.

– Nu vreau să vă presez, dar ne desparte doar o oră de apusul soarelui. Aveți nevoie de lumina zilei ca să puteți pătrunde pe insulă.

În acel moment, șeful de echipaj al lui Simpson își făcu apariția și îl informă că planoarele cu motor erau gata de zbor.

Pitt privi spre micuțul și fragilul aparat de zbor. Cuvântul planor era prea mult spus. Fără suportul puternic al motorului său cu turbină, ar fi căzut ca o cărămidă. Spre deosebire de aripa lată și lungă a unui planor adevărat, cu labirintul ei de fier și cabluri, aripioarele de metal ale planorului *Ibis* erau scurte, butucănoase și fixate pe interior. Îi lipsea totodată aripa planorului care se opunea pierderii de viteză și răsucirilor. Își aminti de zicala cu bondarul care nu are calitățile necesare zborului, totuși zboară la fel de bine, dacă nu chiar mai bine decât multe alte insecte pe care Mama Natură le-a proiectat aerodinamic.

După terminarea verificării dinaintea zborului, echipajul se înșiră pe o latură a pistei de decolare. După părerea lui Pitt, erau ca spectatorii de la o cursă automobilistică ce anticipează un accident.

– Poate aterizăm la timp pentru cocktail-uri, zise el pumându-și casca.

Cu un calm de rutină Giordino pur și simplu căscă.

– Dacă ajungi primul acolo, comandă-mi imediat un pahar cu vodka-martini.

Harper își dădu seama că această nonșalanță glacială era forma supremă de nervozitate emoțională pe care acești bărbați erau capabili s-o arate.

– Mult noroc, zise el strângându-le mâna cu putere. Vă vom urmări tot timpul pe monitor. Amintiți-vă să activați dispozitivul de semnalizare după ce aterizați. Vrem să comunicăm Washington-ului că ați aterizat cu bine.

Pitt îi oferi un zâmbet crispat.

– Dacă pot.

– Să nu vă îndoiți de asta, zise Simpson urmărind să le ridice moralul. Să nu uitați să puneți în funcțiune dispozitivul de autodistrugere. N-are rost să le facem cadou japonezilor nostre din cea mai modernă tehnologie a noastră.

– La revedere și vă mulțumim dumneavoastră și echipajului pentru ajutor.

Giordino îl atinse pe Pitt pe umăr, făcu semn cu ochiul încurajator și, fără alt cuvânt, se îndreptă spre aparatul lui.

Pitt se apropie de planorul său cu motor și se strecură înăuntru prin spate, printr-un bocaport îngust din fuselajul acoperit cu pânză, târându-se pe burtă, până când corpul lui se potrivi contururilor unui suport de cauciuc de mărimea unui trup omenesc.

Capul și umerii erau ridicați puțin mai sus decât picioarele, coatele atârnându-i libere la un centimetru deasupra podelei. Își potrivi hamul de siguranță și curelele care îi strângeau umerii și pieptul. Apoi își vârî picioarele întinse în dispozitivele de apucare de pe stabilizatorul vertical și pedalele de frână și, în fine, apucă maneta de control scurtă și groasă în timp ce potrivea jicloarele.

Făcu semn cu mâna prin parbrizul minuscul spre membrii echipajului care așteptau să îndepărteze cablurile de legătură și acționă butonul de contact. Turbina, mai mică decât un butoi de bere, își spori încet vuietul până când acesta se tranformă într-un țipăt ascuțit. Privi spre Giordino, reușind să vadă doar o pereche de ochi căprui inteligenți. Pitt ridică în sus degetul cel mare în semn de bafta, răspunzându-i-se în același fel, gestul fiind însoțit de un rânjet al lui Giordino.

O ultimă verificare a instrumentelor, pentru a se asigura că motorul funcționează așa cum era scris în manualul de zbor, pe care de-abia avusese timp să-l frunzărească, și o ultimă privire

spre fanioanele aparatului care începuseră să fâlfâie în vântul ce se stârnise din stânga.

Spre deosebire de un portavion, o decolare directă era blocată de suprastructura și amplasamentul marelui radar, așa încât comandantul Harper adusese vasul în bătaia vântului tăios.

Pitt apăsă pe frână cu degetele picioarelor. Apoi acționă jiclorul simțind cum *Ibis*-ul dă să zvâcnească înainte. Marginea pistei de zbor părea deranjant de aproape. Forța de ridicare a *Ibis*-ului se manifestă la patruzeci și cinci de kilometri pe oră. Forța vântului și viteza navei *Bennett* îi imprimă din start o viteză de douăzeci și cinci de kilometri pe oră, dar mai trebuia să sporească viteza cu încă douăzeci de kilometri pe oră înainte ca roțile de aterizare să se ridice în aer.

Momentul deciziei. Făcu semn echipajului să elibereze cablurile de legătură. Apoi Pitt acționă jiclorul și *Ibis*-ul se scutură sub forța vântului și la impulsul propriei sale turbine. Cu ochii fixați pe capătul pistei de zbor, Pitt eliberă frânele și aparatul țâșni înainte. Cinci metri, zece și apoi ușurel, dar ferm trase maneta de control înapoi. Roata din botul micuț al planorului se ridică și Pitt văzu norii. După numai trei metri țâșni cu *Ibis*-ul spre cer deasupra oceanului agitat.

Se înclină, apoi la patruzeci de metri, se redresă și îl văzu pe Giordino ridicându-se în aer în spatele lui. Descrise un cerc deasupra navei înclinând aripile planorului în semn de salut către echipajul lui *Ralph R. Bennett* și puse aparatul pe direcția vest, către insula Soseki. Apele Pacificului forfoteau sub trenul de aterizare al *Ibis*-ului, vopsite parcă într-un auriu scăpărător și irizant în lumina asfințitului.

Pitt acționă jiclorul din nou pentru o viteză de croazieră. Și-ar fi dorit să pună micuțul planor la încercare, să câștige altitudine și să încerce niște acrobații. Dar nu era să fie. Orice mișcări bruște puteau să apară pe ecranul radarelor japoneze. Zborul direct și la aceeași altitudine, foarte joasă, deasupra valurilor, făcea *Ibis*-ul invizibil.

Pitt începu acum să se întrebe dacă nu-l aștepta un comitet de recepție. Nu prea vedea cum va putea scăpa, o dată misiunea îndeplinită. Frumoasă urzeală, se gândi el sumbru. Să aterizezi forțat în curtea din față a lui Suma, venind din neant și să provoci un balamuc în rândul forțelor de securitate pentru a crea un culoar pentru alții.

Echipajul de pe *Bennett* detectase semnalele radar trimise de paznicii lui Suma, dar comandantul Harper hotărâse să nu le bruieze. Permise ca *Bennett* să fie interceptat presupunând, pe bună dreptate, că șefii sistemului de apărare de pe insulă se vor relaxa văzând că singuraticul vas american naviga în tihnă spre răsărit, de parcă s-ar fi aflat într-un voiaj de rutină.

Pitt se concentră asupra zborului, fiind cu ochii pe busolă. La actuala viteză, calculă el, trebuiau să aterizeze pe insulă în treizeci și cinci de minute. O mică deviere de câteva grade la nord sau la sud și puteau s-o piardă complet din vedere.

Era un zbor în care trebuia să se descurce singur. *Ibis*-ul nu-și putea permite la bord greutatea suplimentară a unui computer sau a unui pilot automat. Reverifică viteza, direcția vântului și a planorului de patru ori, pentru a se asigura că nu s-au strecurat erori.

Gândul de a rămâne fără combustibil și de a fi înghițit de oceanul nemilos în toiul nopții era ceva de care se putea lipsi.

Pitt observă mohorât că aparatele de comunicare radio funcționează îndepărtate. Firește, la ordinul lui Jordan, așa încât nici el și nici Giordino să nu fie tentați să se lanseze în conversații banale dezvăluindu-și astfel prezența.

După douăzeci și șapte de minute, la orizont se vedea doar un mic arc de soare când Pitt privi în față prin parbriz.

Iat-o, o pată învăluită în umbre purpurii între ocean și cer, mai mult imaginară decât reală. Aproape imperceptibil deveni o insulă extrem de tangibilă, stâncile ei crestate ridicându-se vertical din valurile mișcătoare care se zdrobeau de baza lor. Pitt se întoarse și privi ferestruica laterală. Giordino era la zece metri în spate, în partea dreaptă. Pitt începu să legene aripile planorului și arătă cu mâna. Giordino se apropie mai mult, până

când Pitt îl văzu dând din cap drept răspuns și gesticulând cu mâna spre insulă.

O ultimă verificare a instrumentelor și apoi aplecă planorul într-o parte zburând până când ajunse în centrul insulei, venind dinspre răsărit de pe cerul ce începea să se întunece. Nu aveau voie să se învârtă pe deasupra pentru a studia amplasamentul terenului, nici posibilitatea unei a doua aterizări în cazul în care veneau prea jos sau prea sus. Surpriza era singurul lor prieten. Aveau o singură șansă: să își așeze micile planoare pe gazonul grădinii înainte ca rachetele de suprafață să țâșnească în urmărirea lor. Văzu clar acoperișurile pagodelor și spațiul dintre copaci din grădina descoperită. Zări un aerodrom pentru elicoptere care nu era marcat pe fotografia lui Penner, dar îl ignoră considerându-l un loc de aterizare secundar pentru că era prea mic și mărginit de copaci.

O răsucire ușoară a închieturii spre stânga, spre dreapta și apoi ținu maneta strâns. Coborî jiclorul sărind câte o canelură de fiecare dată. Oceanul era estompat, stânca falnică se apropia umplând repede suprafața parbrizului. Trase ușor de manetă în spate și apoi dintr-o dată, de parcă i s-ar fi smuls un covor de sub picioare, oceanul dispăru și roțile trecură iute ca fulgerul doar la câțiva metri deasupra rocii dure de lavă a insulei.

Fără să privească în părți, atinse ușor pedala de cârmă din dreapta pentru a compensa un vârtej. Pluti deasupra unui pâlc de tufișuri, pneurile trenului de aterizare brăzdând vârfurile acestora. Jiclorul fu trecut pe zero și *Ibis*-ul își încetini planarea. O smucitură ușoară a manetei și planorul cu motor aterizâ. Simți roțile lovind pământul cu un zgomot surd, când atinseră pajiștea la cinci metri de marginea unui rond de flori.

Delicat, dar ferm, Pitt apăsă frânele. Nu se întâmplă nimic. Nu simți nici o forță de încetinire care să-i împingă corpul înainte. Iarba era udă și pneurile alunecau pe pajiște de parcă ar fi fost unse cu ulei. Impulsul de a împinge jiclorul în față până la capăt și a acționa din nou maneta fu extrem de puternic, cu atât mai mult cu cât capul lui se afla doar la câțiva centimetri de botul *Ibis*-ului. Impactul cu un copac, o clădire, un perete de stâncă? Drept în față, un șir de tufișuri aprinse de ruginiul și auriul autumnal, ascundea orice posibil obstacol solid din spate.

Pitt se încordă, aplecă capul în jos și se ținu bine. Aparatul încă se deplasa cu treizeci de kilometri pe oră când țâșni printre tufișuri sfâșiindu-și aripile și brăzdând cu zgomot apele unui mic eleșteu populat de crapi imenși.

Un moment se lăsă o tăcere de moarte, spartă câteva clipe mai târziu de zgomotul lemnului sfărâmat, când *Ibis*-ul lui Giordino spintecă tufișurile în apropierea aparatului distrus al lui Pitt și se opri într-o grădină cu nisip, devastând niște ronduri complicate greblate cu precizie și artă.

Pitt se lupta să se debaraseze de hamul de siguranță, dar era fixat cu curele de picioare, iar brațele nu aveau libertate de mișcare. Capul îi era cufundat pe jumătate în eleșteu și trebuia să-și ridice fața deasupra ca să respire. Vedea cât se poate de clar o mulțime de crapi uriași albi, negri și aurii căscând și închizând gurile cu ochii mari și rotunzi, fixându-l placid pe oaspetele nepoftit intrus în domeniul lor privat.

Fuselajul lui Giordino rămase relativ întreg și reuși să se degajeze fără nici o problemă. Se repezi spre eleșteu, sări în apă și avansă anevoios prin nămol și lujerii de nuferi, ca un hipopotam înnebunit. Cu forța acumulată în anii lungi de exerciții fizice, rupse proptelele care fixau picioarele lui Pitt ca pe niște scobitori. Apoi desfăcu hamul de siguranță, îl scoase pe Pitt afară din aparatul mutilat și îl trase pe mal.

– Ești teafăr?

– Fluierele picioarelor învinețite și degetul mare scrântit, răspunse Pitt. Mulțumesc că m-ai salvat.

– Îți trimit nota de plată, zise Giordino, uitându-se scârbit la încălțările lui nămolite.

Pitt își scoase casca de protecție și o aruncă în eleșteu, făcându-i pe crapii molâi să se ascundă printre lujerele nuferilor. Dădu din cap spre planoarele cu motor avariate.

– Vor veni după noi. Ai face mai bine să oprești dispozitivele de semnalizare și să pui în funcțiune pe cele de distrugere.

În timp ce Giordino se puse pe treabă, anunțând nava *Bennett* de sosirea lor, înainte de a introduce temporizatoarele în micile pachete de plastic cu exploziv din interiorul aparatelor, Pitt se ridică cam înțepenit în picioare și privi în jurul grădinii.

Aceasta părea pustie. Armata de paznici umani și roboți nu se materializa. Pridvoarele și ferestrele clădirilor păreau lipsite de viață. Îi era imposibil să creadă că cineva, aflat în spatele pereților subțiri ai construcțiilor în stil japonez, nu auzise urletul motoarelor cu turbină și zgomotele produse de cele două impacturi. Trebuiau să trăiască oameni prin împrejurimi. Grădinarii erau probabil prin apropiere, căci terenurile arătau impecabil și demonstrau o îngrijire constantă.

Giordino se întoarse.

– Avem mai puțin de două minute să plecăm de aici înainte de explozie, zise el repede.

– Eu am șters-o, vorbi Pitt în timp ce o luă la fugă spre zona împădurită din spatele așezării.

Și apoi îngheță brusc, când o ciudată voce electronică strigă:

– Rămâneți unde sunteți!

Pitt și Giordino reacționară amândoi țâșnind la adăpost, în spatele arbuștilor deși și a copacilor, ghemuindu-se și încercând să se distanțeze de urmăritorul necunoscut. Acoperiseră numai cincizeci de metri când dădură brusc peste un gard înalt brăzdat de fire electrice.

– Cea mai scurtă evadare din lume, murmură Pitt trist.

În acea clipă se declanșară exploziile de la bordul planoarelor, la cinci secunde una de cealaltă. Pitt nu văzu, dar își imagină crapii urâți și indolenți zburând prin aer.

El și cu Giordino se întoarseră să înfrunte furtuna și, deși fuseseră avertizați, nu erau încă total pregătiți pentru cele trei apariții mecanice care ieșiseră din tufișuri în semicerc, tăindu-le toate căile de salvare. Cei trei roboți nu arătau ca figurile semiumane din filme sau de la televizor. Aceștia se deplasau pe cauciucuri de tractor și nu prezentau nici un fel de calitate umană, poate cu excepția glasului.

Vehiculele mobile automate erau dotate cu un amestec de brațe articulate, camere video și terminale, difuzoare, computere și o serie de puști automate îndreptate direct spre Pitt și Giordino.

– Vă rugăm nu vă mișcați sau veți fi uciși.

– Nu vorbesc din vârful buzelor, nu-i așa? lui Giordino nu-i venea pur și simplu să creadă.

Pitt îl studie pe robotul din centru și după cât își dădu seama acesta părea să fie acționat de la distanță printr-un sistem sofisticat TV.

– Suntem programați să recunoaștem diferite limbi străine și să răspundem în mod corespunzător, zise robotul din mijloc cu o voce dogită, dar care suna surprinzător de clar. Nu puteți scăpa fără a fi uciși. Armele sunt ghidate în funcție de căldura trupurilor voastre.

Urmă un scurt moment de tăcere stânjenitoare când Pitt și Giordino se uitară unul la celălalt, cu expresiile unor bărbați cărora li se încredințase o misiune acum îndeplinită, dar care nu puteau face mai mult. Încet, cu grijă, își ridicară mâinile deasupra capului, conștienți că țevile armelor, ațintite spre ei în poziție orizontală, nu aveau să șovăie.

– Presupun că am fost interceptați de o putere mecanică, murmură Pitt încetișor.

– Cel puțin nu mestecă tutun, mormăi Giordino. Douăsprezece arme în față, un gard electrificat în spate, nu există nici o cale de salvare.

Pitt mai spera doar că stăpânii roboților erau suficient de înțelepți să-și dea seama că el și Giordino nu mai prezentau nici o amenințare.

– A venit oare momentul să le cerem să ne ducă la șeful lor? vorbi Giordino cu un rânjet rece ca piatra.

– N-aș face asta dacă aș fi în locul tău, răspunse Pitt blând. Nu e exclus să ne împuște dacă folosim o formulare greșită.

45

Nimeni nu-i băgă în seamă pe Stacy, Mancuso şi Weatherhill când aceştia pătrunseseră în adâncurile lui Edo City cu destul de multă uşurinţă şi precizie. Expertul în machiaje de la Hollywood, pe care Jordan îl trimisese la Tokio, făcuse o treabă excepţională, aplicându-le cute false la ochi, realiniindu-le şi înnegrindu-le sprâncenele şi confecţionând peruci credibile de păr negru şi des. Datorită faptului că vorbea impecabil japoneza,Mancuso purta un costum de om de afaceri şi făcea pe şeful faţă de Stacy şi Weatherhill care purtau uniformele galbene ale echipei de inspectori tehnologici ai lui Suma.

Folosind date din raportul lui Jim Hanamura despre controalele de securitate, alături de cărţi de identitate şi coduri de trecere, oferite de un important agent britanic ce lucra în colaborare cu Jordan, trecură fără probleme de punctele de control şi ajunseră în cele din urmă la intrarea în tunel. Aici survenea partea delicată a operaţiunii. Paznicii şi maşinile de detectare a identităţii nu se dovediră greu de păcălit; dar, potrivit informaţiilor lui Penner din timpul ultimei lor întrevederi, bariera finală reprezenta testul cel mai dur.

Un sistem robotizat de securitate cu senzori îi întâmpină când pătrunseră într-o cameră zugrăvită în alb, puternic

45

Nimeni nu-i băgă în seamă pe Stacy, Mancuso şi Weatherhill când aceştia pătrunseseră în adâncurile lui Edo City cu destul de multă uşurinţă şi precizie. Expertul în machiaje de la Hollywood, pe care Jordan îl trimisese la Tokio, făcuse o treabă excepţională, aplicându-le cute false la ochi, realiniindu-le şi înnegrindu-le sprâncenele şi confecţionând peruci credibile de păr negru şi des. Datorită faptului că vorbea impecabil japoneza,Mancuso purta un costum de om de afaceri şi făcea pe şeful faţă de Stacy şi Weatherhill care purtau uniformele galbene ale echipei de inspectori tehnologici ai lui Suma.

Folosind date din raportul lui Jim Hanamura despre controalele de securitate, alături de cărţi de identitate şi coduri de trecere, oferite de un important agent britanic ce lucra în colaborare cu Jordan, trecură fără probleme de punctele de control şi ajunseră în cele din urmă la intrarea în tunel. Aici survenea partea delicată a operaţiunii. Paznicii şi maşinile de detectare a identităţii nu se dovediră greu de păcălit; dar, potrivit informaţiilor lui Penner din timpul ultimei lor întrevederi, bariera finală reprezenta testul cel mai dur.

Un sistem robotizat de securitate cu senzori îi întâmpină când pătrunseră într-o cameră zugrăvită în alb, puternic

luminată, fără trăsături deosebite. Podeaua era lipsită de orice fel de mobilă, iar pereții goliți de picturi sau afișe. Ușa pe care intrară părea să fie singura intrare și ieșire.

– Spuneți ce doriți, le ceru robotul într-o japoneză mecanică.

Mancuso ezită. I se spusese să se aștepte la santinele robotizate, dar nu la ceva ce arăta ca-o conservă goală pe roți, care emitea ordine.

– Dorim să intrăm în secția de comunicații cu fibre optice pentru a verifica și modifica sistemul, se supuse el încercând să-și ascundă stânjeneala provocată de dialogul cu inteligența artificială.

– Numărul ordinului de lucru și codul permisului de intrare.

– Ordinul de intervenție urgentă 40-6-R pentru inspecția sistemului de comunicație și a programelor test.

Apoi își împreună mâinile deschise atingându-și ușor degetele și repetă cuvântul *sha* de trei ori. Speranța lui Mancuso era că agentul britanic le furnizase semnalul de trecere și cuvântul de cod corect și că le programase codurile genetice în memoria robotului de verificare a securității.

– Unul după altul, puneți mâna dreaptă pe ecranul meu, le ordonă robo-paznicul.

Toți trei stătură cuminți la rând și își lipiră palmele pe un mic ecran albastru luminos băgat în interiorul pieptului rotund al robotului ca un butoi. Acesta amuți câteva clipe, prelucrând datele din computer și comparând trăsăturile faciale și dimensiunile corporale cu numele și descrierea de pe discurile sale de memorie – un progres remarcabil, se gândi Weatherhill. Nu mai văzuse niciodată un computer care putea să-și introducă în memorie datele primite de la o cameră video și să prelucreze imaginile în timp util.

Rămaseră calmi și indiferenți, știind de la instructaj că robotul era programat să sesizeze cea mai mică urmă de nervozitate. Totodată își țineau ochii fixați asupra lui. Privirile furișe și ocolite ar fi trezit suspiciune. Weatherhill trase un

căscat plictisit în timp ce codurile lor genetice și amprentele erau verificate.

– Se confirmă libera trecere, zise robo-paznicul în cele din urmă. Apoi întregul perete din capătul celălalt al camerei goale zvâcni deschizându-se spre interior și robotul rulă într-o parte. Puteți intra. Dacă rămâneți mai mult de douăsprezece ore trebuie să anunțați echipa de securitate numărul 6.

Agentul secret britanic se descurcase. Trecuseră obstacolul fără probleme. Intrară printr-o ușă într-un coridor mochetat care ducea la tunelul principal. Ieșiră pe un peron de îmbarcare când o sonerie țiui și se aprinseră niște lumini roșii și albe. Un tren de serviciu, încărcat cu materiale de construcție, se retrăgea dintr-un întins depou subteran cu șine ce convergeau la intrarea tunelului principal pe care Mancuso îl aprecie ca având un diametru de patru metri.

După alte trei minute sinistre de tăcere desăvârșită, un vagon din aluminiu, cu un acoperiș bombat din sticlă, care putea adăposti zece oameni, se apropie de peron pe o singură șină. Interiorul era gol, nimeni nu acționa manetele de control. O ușă se deschise alunecând cu un sâsâit ușor și intrară.

– Un Maglev, zise Weatherhill încetișor.

– Un ce? întrebă Stacy.

– Maglev, de la "levitație magnetică". Este conceptul bazat pe respingerea și atracția dintre doi magneți. Interacțiunea dintre magneții puternici montați sub tren cu alții aliniați pe o singură șină ascuțită spre centru deplasează vagoanele pe un câmp eletromagnetic. De aceea se folosește de obicei termenul de tren plutitor.

– Japonezii au inventat cel mai avansat sistem din lume, adăugă Mancuso. O dată ce au putut stăpâni răcirea superconductorilor electromagnetici de la bord, au obținut un vehicul care pur și simplu zboară la câțiva inci deasupra șinei cu viteza avionului.

Ușile se închiseră și micuțul vagon staționă în timp ce senzorii computerizați așteptau semnalul de liberă trecere. O

lumină verde se aprinse deasupra șinei și alunecară fără zgomot spre linia principală, câștigând viteză până când lămpile cu vapori de sodiu, încastrate în tavanul tunelului, se transformară într-o ceață galbenă care îți lua vederea.

– Cât de repede mergem? se întrebă Stacy.

– Viteza aproximativă ar fi trei sute douăzeci de kilometri pe oră, răspunse Weatherhill.

Mancuso aprobă din cap.

– La această viteză călătoria ar trebui să dureze numai aproximativ cinci minute.

Se părea că trenul plutitor nici nu atinsese viteza obișnuită când începu să încetinească. Cu finețea unui ascensor din zgârie-nori se opri ușor. Ajunseseră pe alt peron pustiu. De îndată ce coborâră, vagonașul porni, luă o turnantă trecând pe șina opusă și acceleră înapoi spre Edo City.

– Capătul liniei, zise Mancuso încetișor.

Se întoarse și îi conduse prin singura ușă de pe peron. Aceasta dădea în alt coridor mochetat, care se întindea pe treizeci de metri, până în fața unui ascensor.

Înăuntru, Weatherhill dădu din cap spre numerele arabe de pe butoanele de control.

– Sus sau jos?

– Câte etaje sunt și la care din ele ne aflăm acum? întrebă Stacy.

– Douăsprezece. Suntem la doi.

– Schițele lui Hanamura indicau numai patru, zise Mancuso.

– Trebuie să fi fost schițe preliminare care ulterior au fost schimbate.

Stacy privi gânditoare panoul luminat.

– E tot ce știm despre amplasamentul centrului de comandă.

– Fără instrucțiuni exacte la secția de electronică computerizată, zise Weatherhill, va trebui să cercetăm schițele noastre inițiale și să ajungem la generatorul de curent electric.

– Dacă putem da de el fără a trezi suspiciune, se plânse Mancuso.

– Acolo trebuie să ajungem. Urmărirea cablurilor electrice până la sursă ne va lua mai puțin timp decât să încercăm să dăm de centrul de control.

– Douăsprezece etaje de încăperi și coridoare, murmură Stacy îngrijorată. Am putea să bântuim degeaba ore întregi.

– Suntem aici, nu avem altă alternativă, zise Mancuso privind la ceas. Dacă Pitt și Giordino au reușit să aterizeze pe suprafața insulei și să distragă atenția sistemelor de securitate ale lui Suma, ar trebui să avem suficient timp pentru a planta explozivele și să ne retragem prin tunel spre Edo City.

Weatherhill îi privi pe Stacy și Mancuso, apoi spre panoul liftului. Știa exact cum se simțeau, cu nervii încordați, mințile în alertă, trupurile gata de acțiune. Ajunseseră atât de departe și totul depindea acum de deciziile ce urmau să le ia în următoarele câteva minute. Apăsă pe butonul numărul 6.

– Să încercăm etajul din mijloc, zise el cu o logică practică.

Mancuso ridică geanta care ascundea două arme automate și o prinse sub un braț. Imobili, el Stacy și Weatherhill stăteau cuprinși de o neliniște stânjenitoare. Câteva clipe mai târziu se auzi un clinchet, lumina indicatoare pentru etajul șase se aprinse și ușile se deschiseră.

Mancuso o luă înainte, cu Stacy și Weatherhill în spatele său. Când se opri brusc după doi pași, nici nu-i simți pe ceilalți care dădură peste el. Rămaseră locului și se uitară ca preotul sutului într-o călătorie în spațiu pe Marte.

Totul în interiorul unei vaste galerii boltite semăna cu agitația practică pe care te-ai aștepta s-o vezi din partea unei armate întregi de lucrători eficienți ai unei fînii de asamblare, numai că nu se auzeau ordine vorbite, strigăte sau conversații de grup. Toți specialiștii, tehnicienii și inginerii, care lucrau într-un mare semicerc de computere și console cu instrumente, erau roboți de nenumărate forme și mărimi diferite.

O nimeriseră din prima încercare. Fără să-şi dea seama, Weatherhill apăsase pe butonul etajului care ducea direct spre creierul electronic al centrului nuclear de comandă al lui Suma. Nu exista personal uman niciunde în complex. Întreaga forţă de muncă era total automatizată şi alcătuită din maşini sofisticate de înaltă tehnologie care lucrau douăzeci şi patru de ore pe zi, fără pauză de cafea, de masă sau concediu medical. O operaţiune de neimaginat pentru un lider sindicalist american.

Majoritatea rulau pe roţi, alţii pe şenile de tractor. Unii aveau nu mai puţin de şapte braţe articulate care germinau, ca tentaculele unei caracatiţe, din cărucioare pe roţi, câţiva ar fi putut trece drept dispozitive multifuncţionale familiare găsite în cabinetul unui dentist. Dar nici unul nu se deplasa pe picioare şi nu semăna nici pe departe cu C3PO din *Războiul Stelelor* sau cu Robby din *Planeta Interzisă*. Roboţii erau cufundaţi în programele-lor de activitate individuală şi îşi vedeau de treabă fără să se sinchisească de musafirii nepoftiţi.

– Nu ai sentimentul că am devenit demodaţi? şopti Stacy.

– Nu e bine, zise Mancuso. Am face mai bine să ne înapoiem la lift.

Weatherhill scutură din cap.

– Nici vorbă. Acesta este complexul pe care am venit să-l distrugem. Nu sunt programate să intre în legătură cu oamenii. Şi nici nu există paznici roboţi prin preajmă. Cred că Pitt şi Giordino ne-au salvat, distrăgându-le atenţia. Eu zic să trimitem muşuroiul ăsta de furnici automatizate în lună.

– Ascensorul s-a mişcat, zise Stacy, apăsând pe butonul "jos". În următorul minut nu vom mai avea cu ce merge.

Mancuso nu mai pierdu timpul cu discuţii. Aşeză servieta pe podea şi începu să desfacă pachetelele cu explozive de plastic C-8 prinse cu bandă adezivă în jurul fluierelor picioarelor. Ceilalţi doi procedară la fel.

– Stacy, secţia de computere. Tim, sistemele fundamentale ale bombelor nucleare. Eu mă ocup de dispozitivele de comunicaţie.

De abia apucaseră să facă cinci paşi spre obiectivele alese când răsună o voce bubuitoare prin pereţii de beton ai încăperii.

– Rămâneţi pe loc! Nu vă mişcaţi, altfel veţi muri cu siguranţă! O engleză perfectă, cu o umbră vagă de accent japonez şi o voce rece şi ameninţătoare.

Surpriza era totală, dar Mancuso încercă s-o ignore, căutând o ţintă pentru armele automate din geantă.

– Suntem inginери aflaţi în inspecţie pentru efectuarea unui program test. Vreţi să vedeţi şi să auziţi codul de liberă trecere?

– Toţi inspectorii şi inginerii umani împreună cu codurile lor au fost îndepărtaţi când vehiculele complet autonome au putut să îndeplinească programele acestora fără supraveghere şi intervenţie umană, bubui vocea.

– Nu am ştiut de această schimbare. Am primit dispoziţie din partea şefului nostru să inspectăm comunicaţiile cu fibre optice, insistă Mancuso în timp ce apăsa cu degetul un buton secret de pe fundul servietei.

Apoi uşa ascensorului se deschise şi Roy Orita păşi pe podeaua centrului de control. Tăcu câteva clipe, cercetându-i cu priviri în care se citea un oarecare respect pentru foştii săi colegi din echipa MAIT.

– Ce act de bravură! zise el cu un zâmbet triumfător. Aţi dat greş. Operaţiunea voastră secretă de a opri Proiectul Kaiten a eşuat, total şi absolut. Şi veţi muri toţi pentru asta.

Jordan şi Sandecker luau un mic dejun uşor cu Preşedintele la reşedinţa acestuia de la Camp David. Stăteau la masă într-o mică cabană, în faţa unui foc de buşteni de nuc american care ardeau trosnind. Jordan şi amiralul considerau că în cameră era dureros de cald, dar Preşedintelui părea să-i placă căldura, sorbind o ceaşcă de cicoare în timp ce purta un pulover de lână albastră.

Asistentul special al Preşedintelui, Dale Nichols, veni din bucătărie cu un pahar de lapte.

– Don Kern e afară, raportă el adresându-se lui Jordan.

– Presupun că are informații de pe insula Soseki, zise Jordan.

Președintele îi făcu semn lui Nichols.

– Bineînțeles, poftește-l.

Și după o clipă de gândire.

– Adu-i o ceașcă de cafea și întreabă-l dacă nu vrea să mănânce ceva.

Kern acceptă doar cafeaua și se așeză pe o canapea din apropiere. Președintele îl fixa răbdător, dar Jordan se uita cu o privire goală spre foc.

– Sunt înăuntru, îi anunță Kern.

– Sunt înăuntru, repetă Președintele ca un ecou. Toți?

Kern încuviință din cap.

– Toți trei.

– Sunt probleme? întrebă Jordan.

– Nu știm. Înainte ca semnalul agentului nostru britanic să fi fost misterios întrerupt, acesta a spus că au reușit să treacă prin tunel.

Președintele se apropie și strânse mâna lui Jordan.

– Felicitări, Ray.

– Puțin cam prematur, domnule Președinte, zise Jordan. Mai sunt încă garduri de sărit. Pătrunderea în Centrul Dragonului este doar prima etapă a planului.

– Ce știi de oamenii mei? întrebă Sandecker țâfnos.

– Ne-au semnalizat că au aterizat cu bine, răspunse Kern. Nu avem nici un motiv să credem că au fost răniți sau prinși de paznicii lui Suma.

– Deci ce urmează să facem de acum încolo, domnule Președinte?

– După plasarea explozivelor și scoaterea temporară din funcție a Centrului Dragonului, oamenii noștri vor încerca să-i salveze pe deputata Smith și senatorul Diaz. Dacă totul merge conform planului, ar fi timp suficient să-l ținuim pe Hideki

Suma de cea mai apropiată cruce și să ne trimitem bombardierele pentru o operațiune de distrugere totală.

Chipul Președintelui căpătă o expresie de îngrijorare.

– E oare posibil ca doi bărbați și o femeie să înfăptuiască toate aceste lucruri în următoarele treizeci și șase de ore?

Jordan zâmbi obosit.

– Credeți-mă, domnule Președinte, oamenii mei sunt capabili să treacă prin zid.

– Dar Pitt și Giordino? îl presă Sandecker pe Kern.

– O dată ce oamenii noștri ne semnalează că și-au îndeplinit misiunea, un submarin se va ridica la suprafață și va lansa o echipă Delta Unu pentru a-i evacua de pe insulă. Pitt și Giordino vor fi și ei salvați.

– Îmi face impresia că nu te îndoiești de nimic, zise Sandecker.

Kern îi adresă amiralului un zâmbet încrezător.

– Am analizat și am cântărit fiecare fază a operațiunii până când am ajuns la concluzia că are nouăzeci și șapte la sută șanse de succes.

Sandecker îl fulgeră pe Kern cu o privire nimicitoare.

– Mai bine ai spune nouăzeci și nouă la sută.

Toți îl priviră pe Sandecker întrebător. Apoi Kern zise cu nesiguranță:

– Nu vă înțeleg, domnule amiral.

– Ai pierdut din vedere capacitățile lui Pitt și Giordino, răspunse Sandecker cu glas tăios. N-ar fi pentru prima dată când scot din încurcătură o echipă de agenți operativi ai serviciilor secrete.

Kern îl privi ciudat, apoi se întoarse spre Jordan după ajutor, dar cel care răspunse fu Președintele.

– Cred că amiralul Sandecker se referă la cele câteva ocazii în care domnul Pitt a scos guvernul din încurcătură. Odată, în împrejurări cu totul speciale, în străinătate. Președintele făcu o pauză pentru a obține efectul dorit. Știți, Pitt este cel care mi-a salvat viața și pe cea a deputatei Smith acum patru ani în Golf.

– Îmi amintesc. Jordan se întoarse de la foc. S-a folosit de un vas cu aburi de pe râul Mississippi pentru asta.

Kem refuză să dea înapoi. Simțea că era în joc reputația lui de cel mai bun specialist în informații al națiunii.

– Aveți încredere, domnule Președinte. Salvarea și evacuarea vor decurge conform planului, fără ajutor din partea celor de la NUMA. Am luat în considerație orice fisură posibilă, orice împrejurare neprevăzută. Numai neprevăzutul unei întâmplări dumnezeiești ne poate împiedica de a duce acțiunea la bun sfârșit.

46

Nu o întâmplare dumnezeiască fu aceea care îi împiedică pe Mancuso, Weatherhill și Stacy să ducă la bun sfârșit planul lui Kem. Și nici faptul că le lipseau îndemânarea și experiența. Ei puteau, și deseori chiar o făcuseră, să deschidă orice safe bancar din lume, să evadeze din închisorile cu cele mai perfecționate sisteme de siguranță și să pătrundă în sediul KGB-ului din Moscova sau în reședința privată a lui Fidel Castro din Cuba. Nu există în lume încuietoare sau sistem de securitate pe care să nu-l poată anula în mai puțin de zece minute. Surpriza atacului cu câini putea prezenta un obstacol deranjant, dar erau experți într-o varietate de metode pentru a-i lăsa pe dulăii mârâitori fie morți, fie docili.

Din nefericire, sacul lor cu trucuri îndelung exersate nu includea și evadarea din celule de închisoare fără ferestre, sau cu uși care se puteau deschide numai din podea, atunci când tavanul și pereții din oțel inoxidabil erau ridicați de un braț mecanic. Și după ce fuseseră deposedați de toate armele, antrenamentul lor în arte marțiale devenea inutil împotriva panicilor roboți care nu simțeau nici o durere și al căror timp de reacție computerizat era mai rapid decât cel al oamenilor.

Suma și Kamatori îi consideraseră extrem de periculoși și îi închiseseră în celule separate care conțineau numai o rogojină tatami japoneză, o gaură îngustă în podea drept toaletă și un difuzor în tavan. Nu fuseseră instalate lumini și fură obligați să stea singuri și total izolați în bezna neagră ca smoala, goi de orice emoție, cu mințile concentrate spre o cale de salvare, fie ea cât de mică sau îndepărtată.

Apoi își dădură seama cu amărăciune că evadarea din aceste celule era imposibilă. Îi cuprinseră mâhnirea și frustarea că, în ciuda disponibilităților lor aproape supraomenești, nu puteau găsi nici o cale de salvare. Erau prinși în capcană fără nici o nădejde.

Identificarea lui Pitt și a lui Giordino fu efectuată de Roy Orita, după ce acesta studie casetele video cu capturarea lor. Imediat îi raportă constatarea lui Kamatori.

– Ești sigur?

– Da. Nu e nici un dubiu. Am stat la o masă vis-à-vis de ei la Washington. Personalul serviciului dumneavoastră de securitate poate să vă confirme ce am spus eu, după verificarea codului genetic.

– Ce urmăresc? Ei nu sunt agenți profesioniști.

– Sunt pur și simplu diversioniști, ca să distragă atenția de la echipa care are misiunea de a distruge centrul de control.

Lui Kamatori nu-i venea să creadă ce noroc avusese ca bărbatul, pe care primise ordin să-l asasineze, să apară din neant chiar în ograda lui.

Îl concedie pe Orita și începu să mediteze de unul singur, punând la cale metodic un joc de-a șoarecele cu pisica, o îndeletnicire ce-i va pune la încercare îndemânarea de vânător împotriva unui bărbat ca Pitt, ale cărui curaj și calități erau bine cunoscute și care constituia un adversar valoros.

Era o întrecere la care Kamatori participase de multe ori cu oameni care i se opuseseră lui Suma și nu pierduse niciodată.

Pitt și Giordino erau păziți cu strășnicie de o mică echipă de robo-paznici. Giordino chiar reuși să stabilească un fel de amiciție cu unul din roboții care-i capturaseră, botezându-l McGoon.

– Nu mă cheamă McGoon, vorbi el într-o engleză rezonabilă. Mă cheamă Murasaki. Asta înseamnă "Purpuriu".

– Purpuriu? pufăi Giordino. Ești vopsit în galben. McGoon ți se potrivește mai bine.

– După ce am devenit pe deplin operațional, am fost sfințit de un preot shinto cu ofrande de alimente și ghirlande de flori și am primit numele de Murasaki. Nu sunt comandat de teleprezență. Dispun de propria mea inteligență și capacitate de a lua decizii și pot îndeplini tot felul de operații.

– Deci ești un agent liber și independent, zise Giordino uluit de a vorbi unui mecanism ce putea susține o conversație.

– Nu pe de-a întregul. *Există* limite ale proceselor mele de gândire artificială, bineînțeles.

Giordino se întoarse spre Pitt.

– Mă ia peste picior?

– Habar n-am, ridică Pitt din umeri. De ce nu îl întrebi ce ar face dacă am încerca să fugim?

– Aș alerta operatorul meu de securitate și aș trage pentru a vă omorî așa cum am fost programat, răspunse robotul.

– Ești un bun trăgător? întrebă Pitt intrigat de conversația cu inteligența artificială.

– Nu sunt programat să ratez.

Giordino zise scurt:

– Acum știm cum stăm.

– Nu puteți fugi de pe insulă și nu aveți unde să vă ascundeți. N-ați face decât să muriți înecați, devorați de rechini sau executați prin decapitare. Orice încercare de evadare ar fi ilogică.

– Vorbește ca domnul Spock.

Din exterior se auzi o bătaie în ușă și un bărbat cu o figură veșnic încruntată deschise ușa glisantă *fusuma* cu panourile ei de

hârtie *shoji* și intră. Rămase tăcut în timp ce privirile îi alunecau de la Giordino, care stătea lângă robot, spre Pitt, care stătea întins confortabil pe un maldăr de rogojini tatami.

– Sunt Moro Kamatori, ajutorul principal al domnului Hideki Suma.

– Al Giordino, îl salută îndesatul italian, zâmbind larg și întinzând mâna în stilul unui comis-voiajor care vinde mașini uzate. Prietenul meu aflat în poziție orizontală este Dirk Pitt. Îmi pare rău că am picat așa neinvitați, dar...

– Vă cunoaștem foarte bine atât numele, cât și modul cum ați ajuns pe insula Soseki, îl întrerupse Kamatori pe Giordino. Ar fi bine să ne scutiți de orice încercări de negare, scuze că ați greșit direcția sau de nevinovăție. Îmi pare rău să vă informez că intruziunea voastră diversionistă a fost un eșec. Ceilalți trei membri ai echipei voastre au fost prinși la scurt timp după ce au ieșit din tunelul de la Edo City.

Urmă o tăcere încordată. Giordino îi aruncă lui Kamatori o privire întunecată, apoi se întoarse spre Pitt.

Chipul acestuia era foarte calm.

– N-aveți cumva ceva de citit pe aici? vorbi plictisit. Poate vreun ghid cu restaurantele locale.

Kamatori se uită la Pitt cu evidentă dușmănie.

După o pauză de aproape un minut înaintă până ajunse aproape deasupra lui Pitt.

– Ai chef să te joci cu mine, domnule Pitt? întrebă el brusc.

– Nu tocmai. Ce sport e ăla dacă prada n-are nici o șansă?

– Atunci detești imaginea sângelui și a morții.

– Ca toți oamenii normali.

– Poate preferi să te identifici cu vânatul.

– Știi cum sunt americanii, zise Pitt pe un ton de conversație. Slugoilor le părem fraieri.

Kamatori îl fixă pe Pitt cu priviri ucigătoare. Apoi ridică din umeri.

– Domnul Suma v-a onorat cu o invitație la cină. Veți fi escortați la sufragerie la ora șapte. Găsiți chimonouri în dulap. Vă rog să vă îmbrăcați corespunzător.

Apoi se răsuci energic pe călcâie și ieși cu pași mari din cameră.

Giordino privi după el curios.

– Ce au fost vorbele alea cu dublu înțeles despre vânătoare?

Pitt închise ochii, pregătindu-se să moțăie.

– Sunt convins că are de gând să ne vâneze ca pe iepuri și să ne atârne de urechi.

Era genul de sufragerie care se găsește în castelele din Europa pentru a primi oaspeți celebri sau din familii regale. Era de proporții vaste, cu un tavan înalt de doisprezece metri, cu grinzi groase. Podeaua era acoperită cu un covor din bambus întretăiat cu modele de mătase roșie, iar pereții erau lambrisați în lemn de trandafir extrem de lustruit.

Picturi autentice ale maeștrilor japonezi atârnau, cu spații egale între ele, de parcă unul era în armonie cu celălalt. Încăperea era total luminată cu lumânări aflate în interiorul unor felinare de hârtie.

Loren nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos. Stătea ca o statuie în timp ce admira efectul uimitor. Mike Diaz se învârtea în jurul ei. Se opri și el când privi în jur spre pereții bogat împodobiți. Singurul lucru care părea ciudat de nepotrivit, care nu era specific japonez era masa lungă din ceramică, care șerpuia pe jumătate din încăpere într-o serie de curbe și se părea că fusese făcută dintr-o singură bucată imensă. Scaunele corespunzătoare erau amplasate în așa fel, încât oaspeții să nu stea cot lângă cot, ci parțial în fața sau în spatele celuilalt.

Toshie, îmbrăcată într-un chimono tradițional de mătase albastră, veni către ei și se înclină.

– Domnul Suma vă cere scuze pentru întârziere, dar vi se va alătura în curând. În timp ce așteptați pot să vă ofer ceva de băut?

– Vorbești foarte bine englezește, o complimentă Loren.

– Mai vorbesc și franceza, spaniola, germana și rusa, zise Toshie lăsându-și privirile în jos, de parcă s-ar fi simțit stânjenită să-și etaleze cunoștințele.

Loren purta unul dintre multele chimonouri pe care le găsise în dulapul vilei sale păzite. Acesta îi învelea frumos trupul înalt și mlădios, iar mătasea de un roșu de Burgundia intens se armoniza cu bronzul auriu al pielii. Îi zâmbi călduros lui Toshie și zise:

– Te invidiez. Eu de abia pot să comand un meniu în franțuzește.

– Deci, în sfârșit, urmează să-l întâlnim pe marele pericol galben, mormăi Diaz.

Nu era dispus să fie politicos și se da peste cap pentru a fi grosolan. Ca simbol al disprețului său refuzase veșmintele japoneze oferite și stătea în hainele de pescuit șifonate pe care le purta în timpul răpirii.

– Acum poate o să aflăm și noi ce schemă demență se pune la cale aici.

– Poți să-mi pregătești un Maiden's Blush? o întrebă Loren pe Toshie.

– Da, îi confirmă Toshie. Gin, curaçao, lichior de rodii și suc de lămâie. Se întoarse spre Diaz. Domnule senator?

– Nimic, zise el sec. Vreau să-mi păstrez mintea limpede.

Loren observă că masa era aranjată pentru șase persoane.

– Cine mai vine la cină în afară de domnul Suma? o întrebă ea pe Toshie.

– Mâna dreaptă a domnului Suma, domnul Kamatori și doi americani.

– Fără îndoială ostatici ca și noi, mormăi Diaz.

Toshie nu răspunse ci păși ușor în spatele unui bar de abanos lustruit, încrustat cu plăcuțe de aur și începu să pregătească băutura lui Loren.

Diaz se apropie de un perete și studie un tablou imens în tuș, care înfățișa o scenă narativă cu vederea panoramică a câtorva case dintr-un sat, arătând oameni și activitatea acestora.

– Mă întreb cam cât valorează așa ceva?

– Șase milioane de dolari americani.

Avea o voce de japonez liniștit și vorbea într-o engleză [illegible]nică, cu o urmă de accent britanic, un semn de [illegible]ncendență pentru tutorele britanic.

Loren și Diaz se întoarseră și-l priviră pe Hideki Suma cu o [illegible] nervozitate. Îl identificară imediat după fotografiile [illegible]ute în sute de reviste și jurnale.

Suma pătrunsese încet în încăperea imensă, urmat de [illegible]matori. Îi fixă câteva clipe cu bunăvoință, zâmbind enigmatic.

– *Legenda prințului Genji*, pictată de Toyama în 1485. [illegible] un gust comercial excelent, domnule senator Diaz. V-ați [illegible]ă admirați cea mai scumpă piesă de artă din această [illegible]ere.

Datorită reputației lui Suma, care inspira uimire și teamă, [illegible] ne așteptă să vadă un munte de bărbat. Nu, cu siguranță, [illegible]'eru puțin mai scund decât ea.

Se apropie, înclină scurt din cap la amândoi și le strânse [illegible]inile.

– Hideki Suma. Avea mâinile moi, dar strângerea era fermă. [illegible]i cred că l-ați întâlnit pe colaboratorul meu principal, Moro [illegible]amatori.

– Temnicerul nostru, răspunse Diaz acid.

– Un individ dezgustător, zise Loren.

– Dar extrem de eficient, replică Suma cu o inflexiune [illegible]ardonică. Se întoarse spre Kamatori:

– Se pare că lipsesc doi dintre oaspeții noștri.

Suma nici nu apucă să termine când simți o mișcare în [illegible]spatele lui. Pitu și Giordino erau îmbrânciți prin intrarea [illegible]ușilor de doi paznici roboți. Purtau încă costumele de zbor, [illegible]umbii cu imense eșarfe de prostgust legate în jurul gâtului, care [illegible]fuseseră în mod clar tăiate din chimonourile pe care refuzaseră [illegible]să le poarte.

– Refuză să-ți arate respect, mârâi Kamatori.

Pitu o mișcare înspre ei, dar Suma ridică mâna și-l opri.

– Dirk! strigă Loren pierzându-şi răsuflarea. Al! Se repezi spre ei şi sări literalmente în braţele lui Pitt, sărutându-l nebuneşte pe faţă. Oh, Dumnezeule, niciodată n-am fost mai fericită să văd pe cineva. Apoi îl strânse tare în braţe şi-l sărută pe Giordino. De unde aţi venit? Cum aţi ajuns aici?

– Am zburat de pe o navă de croazieră, zise Pitt vesel, strângând-o pe Loren în braţe ca tatăl unui copil răpit care se întoarce acasă. Am auzit că locul acesta e un stabiliment de patru stele şi ne-am gândit să dăm şi noi pe aici pentru golf şi tenis.

Giordino rânji.

– E adevărat că instructorii de gimnastică aerobică au trupuri de zeiţă?

– Nebunilor, rosti ea fericită.

– Ei bine, domnule Pitt, domnule Giordino, zise Suma, sunt încântat să cunosc pe bărbaţii care au devenit o legendă internaţională prin isprăvile lor subacvatice.

– Nu prea suntem noi oameni de legendă, zise Pitt modest.

– Eu sunt Hideki Suma. Bine aţi venit pe insula Soseki.

– N-aş putea spune că sunt profund mişcat că vă cunosc, domnule Suma. E greu să nu vă admir talentele de antreprenor, dar metodele pe care le folosiţi se situează undeva între Al Capone şi Freddie de pe Elm Street.

Suma nu era obişnuit cu insultele. Se opri, fixându-l pe Pitt cu o suspiciune încurcată.

– Frumoasă casă mai aveţi, zise Giordino, evaluându-o cu îndrăzneală pe Toshie în timp ce se strecură spre bar.

Pentru prima dată Diaz zâmbi larg, când îi strânse mâna lui Pitt.

– În sfârşit, am şi eu o bucurie pe ziua de azi.

– Domnule senator Diaz, zise Pitt, salutându-l pe legislator. Îmi pare bine să vă întâlnesc din nou.

– Aş fi preferat să te întâlnesc cu o "echipă Delta" la spate.

– E ţinută în rezervă pentru finală.

Suma ignoră remarca şi se cufundă într-un scaun jos de bambus.

– Ce beţi domnilor?

– Un tequila martini, comandă Pitt.

– Tequila şi vermut sec, răspunse Toshie. Cu suc de portocale sau lămâie?

– De lămâie, mulţumesc.

– Şi dumneavoastră, domnule Giordino?

– Un Barking Dog, dacă ştii cum să-l prepari.

– Câte o măsură de gin, vermut sec, vermut dulce şi o porţie sau două de biter, îi explică Toshie.

– O fată deşteaptă, zise Loren. Vorbeşte mai multe limbi străine.

– Şi ştie să facă şi Barking Dog, murmură Giordino, admirând cu privirile o calitate uluitoare, când Toshie îi aruncă un zâmbet provocator.

– La dracu' cu toate politeţurile astea sociale! izbucni Diaz pierzându-şi cumpătul. Vă purtaţi cu toţii de parcă am fi fost invitaţi la un cocktail între prieteni. Ezită şi apoi i se adresă lui Suma: Vreau să ştiu de ce aţi răpit cu nerușinare membri ai Congresului şi ne ţineţi ostatici. Şi vreau să aflu asta chiar acum.

– Vă rog luaţi loc şi relaxaţi-vă, domnule senator, zise Suma cu un ton calm, dar care suna ca un iceberg. Sunteţi un om nerăbdător, care crede în mod eronat că tot ce merită făcut, trebuie făcut imediat, pe loc. Există un ritm al vieţii pe care dumneavoastră, oamenii din Vest, nu l-aţi înţeles niciodată. Iată motivul pentru care cultura noastră este superioară celei a dumneavoastră.

– Nu sunteţi decât o rasă insulară de narcisişti care se consideră o rasă superioară, îi răspunse cu dispreţ Diaz. Şi tu, Suma, eşti cel mai rău dintre toţi.

Suma era un clasic, gândi Pitt. Pe chipul omului nu se zărea nici urmă de mânie, de animozitate, nimic în afara unei indiferenţe supreme. Suma părea să-l considere pe Diaz ceva mai mult decât pe un ţânc insolent.

Totuși Kamatori stătea acolo cu pumnii strânși în lături, cu fața schimonosită de ură față de americani, față de toți străinii. Avea ochii aproape închiși și buzele crispate într-o linie dreaptă. Arăta ca un șacal înnebunit, gata să sară.

Pitt știa dinainte despre Kamatori că e un asasin periculos. Se deplasă precaut spre bar, își luă băutura și apoi se strecură subtil între Kamatori și senator, cu o expresie pe față de tipul trebuie-să-treci-mai-întâi-de-mine.

Tertipul prinse. Kamatori își transferă furia de la Diaz și îl fixă pe Pitt cu priviri circumspecte.

Cu o sincronizare aproape de perfecțiune, Toshie se înclină cu mâinile între genunchi, mătasea chimonoului foșnind și anunță că cina era gata să fie servită.

– Ne vom continua discuția după cină, zise Suma invitând cordial pe fiecare să ia loc la masă.

Pitt și Kamatori se așezară ultimii. Se opriră și se fixară cu privirile fără să clipească, ca doi boxeri care încearcă să se intimideze, în timp ce arbitrul le dă instrucțiuni înainte de lupta întunecată și rea.

Pitt turnă gaz peste foc rânjind disprețuitor.

Amândoi știau că în curând, foarte curând, unul îl va ucide pe celălalt.

47

Cina începu cu o formă antică de dramă culinară. Un bărbat, pe care Suma îl descrise drept un meșter *shikibocho*, își făcu apariția stând în genunchi lângă o planșetă întinsă, ținând în mână un pește pe care Pitt îl identifică corect ca fiind un bonito. Purtând un costum de brocart de mătase și un chipiu înalt, meșterul *shikibocho* dădu la iveală bețigașe de mâncat din oțel și un cuțit lung cu prăsele de lemn.

Cu niște mâini care mișcau instrumentele cu o viteză uimitoare, tăie peștele în numărul potrivit de bucăți. La isprăvirea acestei demonstrații rituale, se înclină și se retrase.

– El este bucătarul șef? întrebă Loren.

Suma scutură din cap.

– Nu, el este pur și simplu meșterul ceremoniei de tăiere a peștelui. Bucătarul, specializat în arta epicuriană de preparare a hranei de mare, va reasambla acum peștele, care va fi servit drept aperitiv.

– Aveți angajați mai mulți bucătari?

– Am trei. Unul, așa cum v-am spus, este expert în gătirea peștelui, altul în pregătirea cărnii și a legumelor și unul care își concentrează talentul numai în ceea ce privește supele.

Înainte de servirea peștelui, primiră un ceai fierbinte și sărat cu biscuiți dulci. Apoi prosoapele aburinde *oshibori* fură trecute de la unul la altul pentru a-și curăți mâinile. Peștele fu readus cu bucățile reașezate delicat în poziția lor inițială și mâncat crud ca sashini.

Suma părea că se distrează urmărindu-i pe Giordino și Diaz luptându-se cu bețișoarele de mâncat.

Totodată era ușor surprins să-i vadă pe Pitt și Loren mâncând cu acestea de parcă s-ar fi născut cu ele în mână.

Fiecare fel fu servit cu abilitate și acuratețe de o pereche de roboți ale căror brațe lungi ridicau și aranjau farfuriile cu o iuțeală în mișcări incredibilă. Nu căzu nici o fărâmă de mâncare, nu se auzi nici un zăngănit de farfurii când acestea erau așezate pe tăblia dură a mesei. Vorbeau numai ca să întrebe dacă meseniii terminaseră un anumit fel.

– Păreți să fiți obsedat de o societate automatizată, i se adresă Pitt lui Suma.

– Da, suntem mândri de această conversiune la imperiul robotizat. Complexul meu de fabrici din Nagoya este cel mai mare din lume. Acolo am mașini robotice computerizate care fabrică douăzeci de mii de roboți complet funcționali în fiecare an.

– O armată ce produce altă armată, zise Pitt.

Tonul lui Suma deveni entuziast.

– Fără să-ți dai seama, ai atins o coardă sensibilă, domnule Pitt. Am început deja alcătuirea noilor forțe militare robotizate ale Japoniei. Inginerii mei proiectează și construiesc nave de război complet automatizate, fără echipaje umane, avioane conduse în întregime de roboți, tancuri operate de roboți care se deplasează și luptă prin comandă de la distanță și armate compuse din sute de mii de mașini blindate dotate cu arme puternice și senzori de arie întinsă, care pot sări peste cincizeci de metri și pot călători cu o viteză de șaizeci de kilometri pe oră. Ușurința în reparații și capacitățile senzoriale de înalt nivel, le fac aproape invincibile. În zece ani nici o superforță militară nu va putea să ne stea împotrivă. Spre deosebire de generalii și amiralii voștri de la Pentagon care se bazează pe bărbați și pe femei pentru a lupta, a fi răniți și a muri în luptă, noi vom putea angaja bătălii pe scară largă, fără o singură victimă omenească.

Trecu un minut lung în care americanii de la masă încercară să-și imagineze însemnătatea dezvăluirii lui Suma. Conceptul părea atât de vast, atât de futurist, încât tuturor le veni greu să accepte faptul că armatele robotizate erau pe punctul de a deveni o ipoteză actuală.

Numai Giordino părea indiferent la imensa întindere a acestui tip de război.

– Paznicul nostru mecanic pretinde că a fost botezat, zise el ciugulind neatent din pește.

– Noi combinăm religia noastră, shintoismul, cu cultura noastră, răspunse Suma, considerând că obiectele cât și viețuitoarele sunt binecuvântate cu un suflet, un avantaj pe care îl avem față de voi, cei din Vest. Mașinile noastre, fie ele unelte industriale ori sabia unui samurai, sunt venerate ca și oamenii. Avem chiar mașini care îi învață pe mulți dintre muncitorii noștri să se comporte ca niște mașini.

Pitt scutură din cap.

– Pare a fi în defavoarea voastră. Le furați slujbele oamenilor voștri.

– Un mit arhaic, domnule Pitt, răspunse Suma, bătând ușor în masă cu bețișoarele de mâncat. În Japonia oamenii și mașinile au ajuns la o relație apropiată. La scurt timp după sfârșitul secolului, vom dispune de un milion de roboți care vor face treaba a zece milioane de oameni.

– Și ce se întâmplă cu cele zece milioane de oameni care sunt puși pe liber?

– Îi exportăm în alte țări, așa cum ne exportăm și produsele, zise Suma încetișor. Ei vor deveni cetățeni buni și cu respect față de lege ai națiunii de adopțiune, dar loialitatea și conexiunile lor economice vor fi încă legate de Japonia.

– Un fel de frăție mondială, zise Pitt. Am văzut cum funcționează. Îmi aduc aminte că am asistat la construcția unei bănci japoneze în San Diego de către arhitecți japonezi, oameni de afaceri japonezi, muncitori în construcții japonezi, toți folosind echipament japonez și materiale de contrucții japoneze importate și transportate la bordul navelor japoneze. Constructorii și furnizorii locali au fost complet lăsați pe dinafară.

Suma dădu din umeri nepăsător.

– Cucerirea economică nu are reguli. Etica și morala noastră vin dintr-un mod de educație diferit față de al vostru. În Japonia, onoarea și disciplina sunt legate strâns de loialitatea față de Împărat, familie și breaslă. Nu suntem educați pentru a venera principiile democratice sau generozitatea caritabilă. Calea Unită, munca voluntară, evenimentele caritabile pentru a strânge bani în folosul populației subnutrite din Africa și organizațiile în sprijinul ajutării copiilor adoptivi din națiunile lumii a treia sunt lucruri virtualmente necunoscute în țara mea. Ne concentrăm toate eforturile benefice să avem grijă de copiii noștri. Se opri, apoi făcu semn spre roboții care reintrau în cameră legănând tăvi.

– Ah, iată vine și felul următor.

Peștele bonita fu urmat de tăvi individuale de lemn care conțineau nuci ginkgo necurățate străbătute cu ace de pin și o piramidă de abalone tăiate felii. Apoi urmă o supă de flori, un bulion simplu cu orhidee plutind în farfurii.

Loren închise ochii în timp ce o savura.

– E la fel de bună pe cât de frumos arată, zise ea.

Suma aprobă din cap.

– Bucătăria rafinată japoneză urmărește să încânte atât ochiul cât și gustul.

– O încercare reușită spre perfecțiune vizuală și gustativă, observă Pitt.

– Ești un bon vivant, domnule Pitt? întrebă Suma.

– Apreciez plăcerea unei mese copioase, e adevărat.

– Ai gusturi variate?

– Dacă vă referiți la faptul că mănânc de toate, răspunsul e afirmativ.

– Foarte bine. Suma bătu din palme. Atunci vei avea parte de o tratație interesantă și armonioasă.

Loren crezu că cina e pe jumătate sfârșită, dar de abia începuse. O gamă cu adevărat excepțională de feluri de mâncare gustoase, cu ingredientele artistic aranjate, sosi într-un ritm constant. Smochine în sos de susan, orez cu busuioc; altă supă cu gălbenuș de ou, țipar tăiat frumos în felii, ridichi și ciuperci însoțite de icre de arici de mare, mai multe feluri de pește, inclusiv calcan, știucă și calmar învelit într-un mănunchi de diferite tipuri de alge; și rădăcină de lotus amestecată cu melci tăiați complicat, castraveți și zucchini. Fu servită a treia supă cu legume murate, orez și susan. În cele din urmă, fu servit desertul constând din mai multe feluri de fructe dulci și ospățul se încheie cu inevitabila ceașcă de ceai.

– Ultima masă pentru condamnați? întrebă Diaz aspru.

– Nici vorbă, domnule senator, răspunse Suma cu o voce plăcută. Dumneavoastră și doamna deputat Smith vă veți întoarce la Washington în douăzeci și patru de ore la bordul avionului meu privat.

– De ce nu acum?

– Mai întâi trebuie să fiți instruiți asupra scopurilor mele. Mâine vă voi conduce personal pe dumneavoastră și pe doamna deputat Smith într-un tur al Centrului Dragonului, ca să vă demonstrez sursa noii puteri a Japoniei.

– Un Centru al Dragonului, repetă curios Diaz. În ce scop?

– Nu știți, domnule senator, nimic despre automobilele cu bombe nucleare pe care gazda noastră le-a răspândit pe jumătate din fața globului? întrebă Pitt provocator.

Diaz nu înțelegea.

– Mașinile-capcană?

– Domnul Suma, aici prezent, vrea să joace tare cu băieții cei mari, așa că și-a imaginat un plan de șantaj de nota zece. De îndată ce mult lăudatul Centru al Dragonului va fi gata, va putea

apăsa un buton şi provoca explozia unei bombe nucleare în orice loc unde roboţii lui parchează o maşină cu o bombă încorporată.

Ochii lui Loren se măriră de surpriză.

– E adevărat? Japonia a construit în secret un arsenal nuclear?

Pitt dădu din cap spre Suma.

– De ce nu îl întrebi pe *el*?

Suma îl fixă pe Pitt ca o mangustă ce priveşte o cobră.

– Eşti un om foarte isteţ, domnule Pitt. Ni s-a spus că dumneata ai fost acela care i-a pus pe Jordan şi pe agenţii lui pe urmele metodei noastre de a transporta bombele în ţara voastră.

– Admit că ascunderea lor în compresoarele de aer condiţionat ale automobilelor a fost un act de geniu din partea dumitale. Aproape ai reuşit să scapi nedescoperit, până când o bombă a explodat din întâmplare la bordul unui autotransportor de-al vostru.

Fremătând, încurcată, Loren întrebă:

– Ce speri să obţii?

– Nimic deosebit sau de neînţeles, răspunse Suma. Folosind argoul vostru, Japonia s-a aflat totdeauna la căpătul scurt al beţişorului. Prejudecata antijaponeză universală are rădăcini profunde în Occident. Am fost dispreţuiţi ca o neînsemnată şi stranie rasă orientală timp de trei sute de ani. A sosit timpul să ajungem la dominaţia pe care o meritäm.

Loren se îmbujoră de mânie.

– Deci vei provoca un război care să măcelărească milioane de oameni numai din vanitate şi falsă mândrie. N-ai învăţat nimic din moartea şi distrugerea pe care le-aţi provocat prin anii '40?

– Conducătorii noştri au pornit la război numai după ce naţiunile vestice ne-au strangulat de moarte cu embargouri şi boicoturi comerciale. Ceea ce am pierdut atunci în vieţi omeneşti şi distrugeri materiale am compensat prin expansiunea puterii economice. Acum suntem din nou ameninţaţi de ostracizare şi adversitate internaţională pur şi simplu din cauza eforturilor noastre susţinute şi a unui comerţ eficient. Şi pentru că

marea noastră economie depinde de petrol şi minereuri importate, nu ne vom mai permite ca din nou să fim dirijaţi de politica Washington-ului, de interese europene sau de conflictul religios din Orientul Mijlociu. Proiectul Kaiten este mijlocul prin care ne protejăm pe noi înşine şi înfăptuirile noastre economice greu câştigate.

– Proiectul Kaiten? repetă Diaz care nu mai auzise niciodată această denumire.

– Planul lui sordid de şantajare a universului, explică Pitt caustic.

– Te joci cu focul, îi zise Loren lui Suma. Statele Unite, Uniunea Sovietică şi Europa îşi vor uni eforturile ca să te distrugă.

– Vor bate în retragere când vor vedea cât îi costă, zise Suma încrezător. Nu vor face decât să ţină conferinţe de presă şi să declare că vor rezolva problema prin mijloace diplomatice.

– Nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie de Japonia, rosti deodată Diaz tăios. Propriul dumitale guvern ar fi oripilat dacă ar afla de monstrul pe care l-ai creat. Ai făcut toate astea numai pentru dumneata, pentru a pune mâna pe putere. Eşti un maniac nebun după putere.

– Ai dreptate, domnule senator, zise Suma pe un ton controlat. În ochii voştri apar probabil ca un maniac avid după obţinerea puterii supreme. Nu am de gând să vă ascund acest lucru. Şi întocmai ca toţi ceilalţi maniaci ai istoriei, conduşi de ideea protejării propriilor naţiuni şi a suveranităţii acestora, nu voi ezita să-mi folosesc puterea de a organiza expansiunea rasei noastre pe glob, protejând în acelaşi timp cultura noastră de corupţia Occidentului.

– Ce găseşti chiar aşa de corupt la naţiunile vestice? întrebă Diaz.

O expresie de dispreţ apăru în privirea lui Suma.

– Priveşte la poporul vostru, domnule senator. America de Nord e o ţară de drogaţi, gangsteri, mafioţi, violatori şi ucigaşi, vagabonzi şi analfabeţi. Oraşele voastre exacerbează rasismul, din cauza culturilor voastre amestecate. Sunteţi în declin

întocmai ca Grecia, Roma și imperiul britanic. Ați devenit o hazna a deteriorării, iar procesul este ireversibil.

– Deci crezi că America e putredă și terminată ca supraputere, zise Loren cu o voce supărată.

– Nu poți întâlni o astfel de decădere în Japonia, replică Suma infatuat.

– Doamne Dumnezeule, ce ipocrit mai ești, izbucni Pitt râzând și făcând ca fiecare cap de la masă să se îndrepte spre el. Mica și ciudata voastră cultură abundă în acte de corupție, în cele mai înalte sfere politice. Relatări despre scandaluri apar zilnic în ziare și programe TV. Lumea voastră interlopă e atât de puternică încât conduce guvernul. Jumătate din politicienii și birocrații voștri sunt mituiți, primind pe față bani pentru influență politică. Vindeți tehnologie militară ultrasecretă blocului comunist, pentru profit. Costul traiului de zi cu zi este ridicol de mare pentru cetățenii voștri care plătesc de două ori cât plătesc americanii pentru bunuri fabricate de corporațiile japoneze. Furați invenții de înaltă tehnologie ori de câte ori aveți ocazia. Aveți gangsteri care subminează regulat ședințele companiilor, pentru a estorca bani. Ne acuzați pe noi de rasism, când cărțile voastre cu tiraje mari promovează antisemitismul, magazinele voastre expun și vând manechine și păpuși de negri Samba, iar la chioșcurile de ziare se vând reviste cu femei în sclavie. Și *dumneata* ai tupeul să pretinzi în fața noastră că aveți o cultură superioară. Ce porcărie!

– Amin, prietene, zise Diaz ridicând ceașca de ceai. Amin.

– Dirk are perfectă dreptate, adăugă Loren cu mândrie. Societatea noastră nu e perfectă, dar gândindu-ne la oameni, calitatea vieții, privită în general, este mai ridicată la noi decât la voi.

Chipul lui Suma se transformă într-o mască a furiei. Ochii erau duri ca topazul pe figura lui de satin. Ținea dinții strânși. Vorbi de parcă pocnea din bici.

– Acum cincizeci de ani eram un popor înfrânt, batjocoriți de Statele Unite. Astăzi, dintr-o dată *noi* suntem învingătorii și *voi* cei care ați pierdut în fața noastră. Otrăvirea Japoniei de către

Statele Unite și Europa a fost oprită. Cultura noastră va fi predominantă. Ne vom dovedi națiunea dominantă în secolul al XXI-lea.

– Vorbești ca generalii care ne-au considerat prematur terminați după Pearl Harbor, îi aminti Loren tăios. După război, Statele Unite au tratat Japonia cu mult mai bine decât ne-am fi așteptat s-o faceți voi dacă ați fi învins. Armatele voastre ar fi comis în America violuri, asasinate și jafuri așa cum ați făcut în China.

– Pe lângă noi va trebui să înfruntați și Europa, îl avertiză Diaz. Politica lor comercială nu e la fel de tolerantă și înțelegătoare față de Tokio ca a noastră. Și la o adică, recenta Piață Comună Europeană se va opune expansiunii voastre economice. Amenințate sau nu de șantajul nuclear, își vor închide piețele exporturilor japoneze.

– În timp, pur și simplu vom folosi rezervele de miliarde de dolari bani gheață pentru a le cumpăra încetul cu încetul capacitățile de producție, până când vom dobândi o bază inexpugnabilă. Nu e o operațiune imposibilă dacă considerați că douăsprezece dintre cele mai importante bănci ale lumii sunt japoneze, constituind aproape trei sferturi din valoarea de piață totală a restului băncilor străine. Asta înseamnă că dirijăm și lumea marii finanțe.

– Nu poți să ții lumea ostatică o veșnicie, zise Pitt. Propriul vostru guvern și popor se va ridica împotriva dumitale, când vor descoperi că rachetele nucleare ale lumii sunt ațintite spre insulele japoneze și nu spre Statele Unite și Uniunea Sovietică. Iar posibilitatea unui alt atac nuclear devine foarte reală dacă s-ar întâmpla ca unul din automobilele-capcană să explodeze.

Suma negă din cap.

– Dispozitivele noastre electronice de siguranță sunt mai avansate decât ale voastre sau ale rușilor. Nu vor exista explozii decât dacă eu personal programez codul corect.

– Doar nu vrei cu adevărat să pornești un război nuclear, rosti Loren pe nerăsuflate.

Suma râse.

– Nu voi face un lucru atât de absurd şi crud, cum probabil se aşteaptă Casa Albă şi Kremlinul. Nu uitaţi, noi, japonezii, ştim ce înseamnă să suferi ororile războiului nuclear. Nu, Proiectul Kaiten este cu mult mai sofisticat din punct de vedere tehnic decât mulţimea de rachete nucleare aţintite asupra metropolelor şi instalaţiilor militare. Bombele sunt destinate să explodeze în zone strategice îndepărtate şi nepopulate, pentru a crea o forţă electromagnetică masivă, cu potenţialul de a distruge întreaga voastră economie. Numărul de morţi şi răniţi va fi minim.

– Chiar ai de gând s-o faci, nu-i aşa? zise Pitt citindu-i gândurile lui Suma. Bombele vor exploda cu adevărat.

– Şi de ce nu, dacă circumstanţele o impun. Nu mi-e teamă de represalii imediate din moment ce forţa electromagnetică va anihila efectiv toate sistemele de comunicaţii şi armament americane, sovietice şi ale NATO. Industriaşul japonez îl fixa pe Pitt cu nişte ochi reci, întunecaţi şi tiranici. Dacă voi face sau nu acest pas, dumneata, domnule Pitt, nu vei mai fi în viaţă să afli.

O expresie de teamă cuprinse chipul Lorenei.

– Dirk şi cu Al nu zboară cu mine şi senatorul Diaz înapoi la Washington?

Suma expiră încet cu un suspin lung şi silenţios şi negă foarte uşor din cap.

– Nu... I-am dat în dar bunului meu prieten, Moro Kamatori.

– Nu înţeleg.

– Moro e expert în vânătoare. Pasiunea lui e să urmărească fiinţe omeneşti. Prietenii dumitale şi cei trei agenţi operativi care au fost capturaţi în timp ce încercau să distrugă centrul de comandă al Dragonului de Aur vor avea şansa să scape de pe insulă. Dar numai dacă pot să se ferească de Moro douăzeci şi patru de ore.

Kamatori îl privi pe Pitt ca pe un om mort.

– Domnul Pitt va avea onoarea de a fi primul care va încerca.

Pitt se întoarse spre Giordino cu o umbră de rânjet pe chipul posomorât:

– Vezi, ţi-am spus eu.

48

– Evadare, murmură Giordino, plimbându-se prin mica cabană sub supravegherea atentă a lui McGoon, dar unde să evadezi? Cel mai încercat înotător pe distanţe lungi din lume n-ar putea să străbată şaizeci de kilometri prin apa rece, măturată de curenţi de cinci noduri. Şi chiar aşa, haidamacii lui Suma te vor aştepta să-ţi ia gâtul în clipa în care te târăşti pe plaja uscatului.

– Deci care e planul jocului? întrebă Pitt printre flotările pe care le executa pe podea.

– Să rămânem în viaţă cât mai mult timp posibil. Ce alte opţiuni mai avem?

– Să murim ca nişte bărbaţi plini de dârzenie.

Giordino ridică o sprânceană şi-l privi suspicios pe Pitt.

– Păi sigur, să-ţi dezveleşti pieptul, să refuzi să fii legat la ochi şi să pufăi o ţigară în timp ce Kamatori îşi ridică sabia.

– De ce să te lupţi cu inevitabilul?

– De când cedezi de la primul serviciu? zise Giordino, începând să se întrebe dacă vechiul său prieten nu suferise cumva vreo tulburare nervoasă.

– Putem încerca să ne ascundem undeva pe insulă cât mai mult timp, dar e o cauză pierdută. Kamatori ne va înşela precis şi va folosi senzori robotizaţi pentru a ne lua urma.

– Dar Stacy? Nu poți să stai așa și să-l lași pe ticălosul ăla galben s-o ucidă.

Pitt se ridică de pe podea.

– Fără arme ce aștepți să se întâmple? Un om cu mâinile goale nu poate câștiga în fața roboților sau a unui expert înarmat cu o sabie.

– Mă așteptam din partea ta să-ți arăți curajul dovedit într-o sută de alte belele prin care am trecut împreună.

Pitt se sprijini în piciorul drept și se așeză cu spatele la robot.

– Pentru tine e ușor de vorbit amice. Ești în formă fizică foarte bună. Eu mi-am luxat genunchiul când am aterizat în elețeul cu pește și de abia pot să merg. N-am nici o șansă să-l păcălesc pe Kamatori.

Atunci Giordino văzu rânjetul șiret de pe chipul lui Pitt și o expresie de înțelegere incipientă îi apăru pe față. Brusc se simți ca un imbecil. Pe lângă senzorii lui McGoon, încăperea trebuie că avea încă o groază de aparate de ascultare și camere video ascunse în interiorul și în jurul ei. Se prinsese la tertipul lui Pitt și îi ținu hangu'.

– Kamatori este un samurai prea desăvârșit pentru a lovi un om rănit. Dacă a mai rămas vreo urmă de fair play în el, și-ar da seama de handicap.

Pitt scutură din cap.

– Aș lua ceva să-mi aline durerea.

– McGoon, îl strigă Giordino pe robo-paznic, făcându-i semn cu mâna, e vreun doctor pe aici?

– Această dată nu este inclusă în programul meu.

– Atunci întreabă-ți șeful și află.

– Vă rog, așteptați.

Robotul rămase tăcut în timp ce sistemul său de comunicații trimise o solicitare centrului de control. Răspunsul sosi imediat.

– Există personal medical redus într-o infirmerie de la etajul patru. Are domnul Pitt nevoie de asistență medicală?

– Da, răspunse Pitt. Am nevoie de o injecție cu calmant și un bandaj strâns, dacă trebuie să devin cât de cât competitiv în fața domnului Kamatori.

– Acum câteva ore nu șchiopătai, îl tatonă McGoon pe Pitt.

– Genunchiul îmi era amorțit; minți Pitt, dar a început să mă doară și să înțepenească, iar acum mi-e greu să merg.

Șchiopătă câțiva pași și își schimonosi chipul de o falsă durere.

Ca o mașină complet adecvată pentru misiunea sa, Murasaki, alias McGoon, își schimbă, așa cum și trebuia, observația vizuală de pe mutra patetică a lui Pitt spre controlorul lui superior, undeva în adâncul Centrului Dragonului și primi permisiunea de a-și escorta prizonierul rănit la infirmerie. Apăru imediat alt robo-paznic ca să stea cu ochiul lui video pe Giordino, care prompt îl botează pe noul venit McGurk.

Jucându-și rolul de parcă l-ar fi așteptat premiul Academiei de Teatru, Pitt se târî cu stângăcie printr-un labirint de coridoare, înainte de a fi împins într-un lift de McGoon.

Robotul apăsă un buton cu un deget de metal și ascensorul începu să coboare încet, deși nu la fel de silențios precum cel din clădirea FBI.

Ce păcat că echipa MAIT nu avea informații despre un ascensor care cobora de la suprafața insulei în centrul subteran, se gândi Pitt în timpul deplasării. Pătrunderea de la suprafață ar fi putut fi îndeplinită cu o șansă mai mare de succes. Câteva momente mai târziu ușile se deschiseră și McGoon îl înghionti pe Pitt într-un coridor puternic luminat.

– A patra ușă la stânga. Pornește și intră.

Ușa, ca fiecare porțiune de suprafață plată de la subsol, era vopsită în alb. Singura indicație a unui cabinet medical era o mică cruce roșie. Nu exista clanță, numai un buton fixat în toc. Pitt îl apăsă și ușa se deschise alunecând silențios. Intră șchiopătând înăuntru. O domnișoară atractivă, într-o uniformă de asistentă medicală, își ridică privirile de la birou, uitându-se

cu ochi căprui și serioși când el intră. Îi vorbi în japoneză, dar el ridică mut din umeri.

– Îmi pare rău, zise el, vorbesc numai englezește.

Fără alte vorbe, ea se ridică, traversând salonul cu șase paturi libere și dispăru într-un birou. Câteva clipe mai târziu apăru un tânăr japonez zâmbitor, îmbrăcat în blugi și pulover sub jacheta albă standard, cu un stetoscop atârnându-i de gât, urmat îndeaproape de infirmieră.

– Domnul Pitt, domnul Dirk Pitt? întrebă el cu un accent de pe Coasta de Vest a Americii.

– Da.

– Am fost informat că veniți. Josh Nogami. Sunt profund onorat. Sunt un admirator al dumneavoastră de când ați ridicat la suprafață *Titanicul*. De fapt m-am apucat de scufundări datorită dumneavoastră.

– Încântat, zise Pitt aproape sfios. Nu vorbești ca un localnic.

– Născut și crescut în San Francisco în umbra Bay Bridge-ului. Dumneavoastră de unde sunteți?

– Am copilărit în Newport Beach, California.

– Ia te uită! Mi-am făcut internatul la Spitalul St. Paul din Santa Ana. Făceam surf la Newport ori de câte ori aveam ocazia.

– Ești foarte departe de practica de acolo.

– La fel și dumneavoastră, domnule Pitt.

– Ți-a făcut Suma vreo ofertă pe care n-ai putut s-o refuzi?

Zâmbetul îngheță.

– Și eu sunt un admirator al domnului Suma. Am intrat în serviciul său acum patru ani fără a fi cumpărat.

– Crezi în ceea ce face?

– Sută la sută.

– Scuză-mă că îți spun, dar ești dezinformat.

– Nu sunt dezinformat, domnule Pitt, ci japonez. Sunt japonez și cred în superioritatea culturii noastre intelectuale și estetice față de societatea contaminată care a devenit America.

Pitt nu avea chef de altă dezbatere despre filosofia vieții. Arătă spre genunchi.

– Voi avea nevoie de el mâine. Cred că l-am luxat. Poți să potolești durerea într-atât încât să-l pot folosi?

– Vă rog, suflecați-vă cracul pantalonului.

Pitt făcu cum i se spuse, făcând strâmbăturile necesare și scoțând scurte oftaturi pentru a simula durerea, în timp ce doctorul pipăia genunchiul.

– Nu pare scrântit sau lovit. Nici un indiciu de ligament rupt.

– Totuși mă doare îngrozitor. Nu pot să-l îndoi.

– V-ați accidentat când v-ați prăbușit în elesteul domnului Suma?

– Veștile călătoresc repede aici.

– Roboții au un mod specific de comunicare, de care pensionarii închisorii San Quentin ar fi mândri. După ce am auzit de sosirea dumneavoastră, m-am dus și eu și am văzut rămășițele planorului. Domnul Suma n-a fost prea încântat că ați omorât crapii lui formidabili în valoare de peste patru sute de mii de ieni.

– Atunci știi că sunt protagonistul primului act al masacrului de mâine, zise Pitt.

Zâmbetul părăsi chipul lui Nogami și privirea i se întunecă.

– Vreau să știți, că deși ascult ordinele domnului Suma, nu sunt de acord cu jocurile de vânătoare ucigașe ale lui Kamatori.

– Vreun sfat pentru un condamnat?

Nogami arătă în jurul camerei.

– Pereții au mai mulți ochi și urechi decât publicul unei săli de teatru. Dacă aș îndrăzni să fiu de partea dumneavoastră, aș fi obligat să vă însoțesc pe câmpul de luptă. Fără mulțumiri, domnule Pitt. Sunt extrem de întristat de necazul dumneavoastră, dar nu e nimeni de vină decât dumneavoastră, pentru că v-ați muiat vâslele în ape periculoase.

– Dar *vrei* să vezi dacă mă poți ajuta cu genunchiul?

– Ca medic voi face tot posibilul să vă alin durerea. Totodată am primit ordin de la Kamatori să vă aduc în bună formă fizică pentru vânătoarea de mâine.

Nogami unse genunchiul lui Pitt cu un anume medicament care urma să-i alunge durerea și îi aplică o genunchieră. Apoi îi dădu lui Pitt o sticluță cu pilule.

– Luați două la patru ore. Nu măriți doza căci vă amețește și veți fi o țintă ușoară pentru Kamatori.

Pitt observase cum asistenta trebăluia într-o mică încăpere cu medicamente după genunchieră și pastile.

– Vă deranjează dacă mă relaxez și eu puțin în unul din aceste paturi goale? Rogojinile astea japoneze nu sunt făcute pentru oasele mele.

– Eu unul sunt de acord. Îl voi informa pe robo-paznicul dumneavoastră că vă țin sub observație o oră sau două. Nogami îl privi fix. Nu cumva să vă gândiți să încercați o evadare. Aici nu există ferestre sau ieșiri de serviciu, iar roboții vă vor înconjura din toate părțile înainte de a apuca să faceți doi pași spre lift.

– Nu-ți fă griji, zise Pitt, zâmbind prietenos. Intenționez din toată inima să-mi păstrez puterile pentru distracția de mâine.

Nogami încuviință din cap.

– Ocupați primul pat. Are saltelaua cea mai moale. Îl folosesc eu însumi. E singurul viciu occidental de care refuz să mă las. Nici eu nu pot să sufăr afurisitele alea de rogojini tatami.

– Unde e sala de baie?

– Treceți prin camera de medicamente și la stânga.

Pitt strânse mâna doctorului.

– Îți sunt recunoscător, domnule doctor Nogami. Păcat că nu vedem lucrurile în același fel.

După ce Nogami se întoarse în biroul lui și asistenta se așeză la birou cu spatele la el, Pitt șontâcăi până la baie, numai că nu intră, ci doar deschise și închise ușa cu sunetele obișnuite pentru a înlătura orice suspiciune. Asistenta era ocupată cu completarea unor formulare la biroul ei și nu se întoarse pentru a observa ce făcea Pitt în cămăruța cu medicamente. Apoi căută fără zgomot printre sertarele și rafturile cu echipament medical, până când găsi o cutie cu pungi de plastic atașate la tuburi

subțiri cu ace la capete. Pungile erau marcate CPDA-1 Red Blood Cells cu soluție anticoagulantă. Luă o astfel de pungă din cutie și o vârî sub cămașă. Nu se observa nici cea mai ușoară umflătură.

Un aparat mobil de raze X se afla într-un colț al salonului. Îi aruncă o privire scurtă, altă idee prinzându-i contur în minte. Folosindu-și unghiile, desfăcu o plăcuță de plastic cu numele fabricantului și o folosi să deșurubeze capacul din spate. Răsuci rapid cablurile de legătură, trăgând o pereche de baterii cu celule uscate de șase volți, reîncărcabile și desfăcu una vârând-o în față, sub pantaloni. Apoi extrase cât putu mai mult cablu electric, fără a comite vreun exces de zgomot și îl înfășură în jurul taliei.

În cele din urmă păși încetișor în baie, o folosi și trase apa. Asistenta nici măcar nu-și ridică privirile când se întinse pe pat. În biroul lui, Nogami părea absorbit, vorbind cu ton scăzut la telefon.

Pitt fixa cu privirile tavanul alb, cu sufletul împăcat. Nu era ceea ce Jordan și Kern ar numi un plan zguduitor de maestru, dar era tot ce avea la dispoziție și intenționa să meargă până în pânzele albe.

49

Moro Kamatori nu arăta pur și simplu rău, chiar era rău. Pupilele ochilor lui nu-și schimbau niciodată uitătura violentă, neagră și otrăvitoare, iar când buzele strânse se despărțeau într-un zâmbet, ceea ce se întâmpla rareori, dădeau la iveală o serie de dinți acoperiți cu mai mult aur decât cei ai Maicii Lode.

Chiar la acea oră matinală – la ora cinci – cerul era încă întunecat – emana o aroganță greu de mulțumit. Era îmbrăcat imaculat în niște *hakama*, pantaloni bufanți care arătau mai degrabă ca o fustă, și o *katagimu* din perioada Edo, un stil de jachetă de vânătoare fără mâneci, din broeart. În picioare purta doar sandale.

Cât despre Pitt acesta arăta de parcă ar fi ieșit dintr-o ladă cu vechituri. Era îmbrăcat numai într-un tricou și un șort obținut prin tăierea cracilor uniformei de zbor. În picioare avea o pereche de ciorapi albi.

După ce fusese sculat și escortat în biroul personal al lui Kamatori, aștepta tremurând în camera neîncălzită, înregistrând fiecare detaliu de pe pereții care erau încărcați cu arme antice aparținând tuturor epocilor istorice din întreaga lume. Armurile, europene și japoneze, stăteau ca soldații în poziție de drepți, în

mijlocul încăperii. Pitt simți un val de repulsie în stomac la vederea trofeelor aranjate cu grijă între sute de săbii, lănci, arcuri și pușți.

Număra treizeci de capete, montate pe pereți, ale nefericitelor victime umane ale lui Kamatori, ce priveau, fără să vadă, în spațiu, cu ochi de sticlă nemișcați. Majoritatea erau asiatici, dar patru aveau trăsături caucaziene. Îi îngheță sângele în vine când recunoscu capul lui Jim Hanamura.

– Poftim înăuntru, domnule Pitt, și bea o cafea, îl invită Kamatori, indicându-i un taburet liber de lângă o măsuță joasă. Vom discuta câteva minute înainte de...

– Unde sunt ceilalți? întrerupse Pitt.

Kamatori îl fixă cu răceală.

– Sunt într-o mică sală de vis-à-vis unde vor urmări vânătoarea pe un ecran video.

– Ca spectatorii ce urmăresc un film prost în miez de noapte.

– Poate că ultimul care va participa la vânătoare va profita de greșelile celor dinaintea lui.

– Sau poate vor închide ochii și vor pierde spectacolul.

Kamatori stătea foarte liniștit, cu o slabă umbră de zâmbet în colțul buzelor strânse.

– Aceasta nu e o experiență. Procedeul a fost cizelat de-a lungul timpului. Prada își așteaptă rândul legată de scaun și, dacă e nevoie, i se fixează ochii deschiși cu bandă adezivă. I se oferă toate condițiile să-ți urmărească decesul.

– Sper să-mi trimiți rămășițele acasă după execuție, zise Pitt, holbându-se aparent la capetele ce împodobeau pereții, luptându-se să ignore oribilul peisaj, în timp ce se concentra asupra unui rastel de săbii.

– Afișezi un curaj deosebit, observă Kamatori. Nici nu așteptam altceva din partea unui om cu reputația dumitale.

– Cine urmează după mine? întrebă brusc Pitt.

Măcelarul ridică din umeri.

– Prietenul dumitale, domnul Giordino sau poate femeia. Da, cred că vânătoarea ei va stârni grozav furia celorlalți, incitându-i să fie mai periculoși ca pradă.

Pitt se întoarse.

– Și dacă nu poți să prinzi pe unul dintre noi?

– Insula e mică. Nimeni nu m-a păcălit mai mult de opt ore.

– Și nu le cruți viața?

– Nici vorbă, zise Kamatori, cu zâmbetul crud lățindu-i-se. Nu e un joc de copii de-a v-ați ascunselea, cu învingători și învinși. Moartea dumitale va fi rapidă și curată. Îți promit.

Pitt îl privi pe samurai drept în ochi.

– Nu e un joc? Îmi face impresia că eu îl voi interpreta pe Sanger Rainsford iar dumneata pe generalul Zaroff.

Kamatori își mijì ochii.

– Aceste nume nu-mi sunt cunoscute.

– N-ai citit *Cel mai periculos joc* de Richard Connell? E povestea clasică a unui bărbat care vânează alt bărbat de plăcere.

– Nu îmi întinez mintea citind literatură vestică.

– Mă bucur să aud asta, zise Pitt, adăugând în minte încă ceva șanselor sale de a rămâne în viață.

Kamatori arătă spre ușă.

– A sosit timpul.

Pitt observă.

– Nu ai explicat regulile jocului.

– Nu există reguli ale jocului, domnule Pitt. Îți ofer cu generozitate un avans de o oră. Apoi încep să te vânez înarmat numai cu sabia mea, o armă ancestrală care există în familia mea de mai multe generații și a văzut mult sânge de dușmani.

– Strămoșii dumitale samurai trebuie să fie foarte mândri de un descendent care le pătează onoarea, asasinând oameni neînarmați și lipsiți de apărare.

Kamatori știa că Pitt îl provoca în mod deliberat, dar nu-și putea înfrâna furia crescândă față de americanul care nu arăta nici cea mai mică urmă de frică.

– Uite ușa, șuieră el. Încep urmărirea într-o oră.

Sentimentul de indiferență nepăsătoare fu înlăturat chiar în clipa în care Pitt ieși pe poarta gardului electrificat. O furie necontrolată îl invadă în timp ce alerga printre șirurile de copaci, ce înconjurau complexul, spre umbrele stâncilor sterpe și golașe. Deveni un alt fel de om, rece și viclean, cu simțurile anormal de întărâtate, condus de un singur gând copleșitor. Trebuia să se salveze pe sine pentru a-i salva pe ceilalți. Faptul că alerga în ciorapi și nu în ghetele groase pe care le purtase când decolase de pe puntea lui *Ralph R. Bennett* își spunea cuvântul. Din fericire terenul stâncos era acoperit de câțiva centimetri de pământ jilav care se formase de-a lungul secolelor din roca de lavă.

Fugea cu un scop foarte precis, împins înainte de mânia și teama că ar putea eșua. Planul lui era destul de simplu, ridicol de simplu, deși șansa de a-i arunca praf în ochi lui Kamatori părea aproape imposibilă. Dar era absolut sigur că planul nu mai fusese gândit de alți hăituiți. Surpriza era de partea sa. Ceilalți încercaseră doar să se îndepărteze cât mai mult posibil de complex, înainte de a căuta cu disperare să găsească un ascunziș greu de descoperit. Disperarea naște genii, dar toți eșuaseră sfârșind înspăimântător. Pitt era pe cale de a experimenta o nouă șmecherie în jocul de-a salvarea, care era atât de trăsnită, încât putea să reușească.

Mai avea și alt avantaj față de cei dinaintea lui. Mulțumită detaliatului model al insulei alcătuit de Penner, Pitt era familiarizat cu peisajul general. Își aminti dimensiunile și înălțimile cu o claritate exactă, știind precis unde trebuia să meargă, iar destinația nu era punctul cel mai înalt al insulei.

Oamenii terorizați, care fug în timpul unei urmăriri, se îndreaptă inexplicabil în sus, pe scările unei clădiri, într-un copac pentru a se ascunde, sus pe stâncile ce încununează vârful unui deal. Toate piste moarte, lipsite de posibilitatea unei salvări reușite.

Pitt coborî spre țărmul dinspre răsărit, urmând un traseu șerpuit de parcă era nehotărât în ce direcție să se îndrepte, întorcându-se uneori înapoi pentru a-l face pe urmăritor să creadă că se învârtea dezorientat în cercuri. Terenul neregulat, asemănător celui de pe lună și lumina difuză împiedicau orice sens exact de direcție, dar stelele începuseră deja să pălească, iar el putea încă depista nordul după Polaris. Se opri câteva minute, odihnindu-se pentru a-și conserva puterea și a analiza situația.

Își dădu seama că Kamatori, urmărindu-și victimele în sandale n-ar fi putut niciodată să le încolțească numai în opt ore. Un braconier amator, cu un mic dram de noroc, ar fi trebuit să evite capturarea o zi sau două, chiar dacă era hăituit de câini... afară doar de cazul când traseul lui era urmărit de cineva care avea avantajul senzorilor electronici de corp. Pitt nu se îndoia nici o clipă că era urmărit de un robot înzestrat cu senzori. Continuă să alerge, încă înghețat, dar fără să simtă tensiune sau epuizare.

Sfârșitul orei acordate îl găsi pe Pitt ocolind stâncile de deasupra oceanului. Copacii și tufișurile împrăștiate creșteau chiar până la marginea palisadelor. Își încetinise alergarea, în timp ce căuta o spărtură printre rocile bătute de brizanți aproape la douăzeci de metri mai jos. În cele din urmă ajunse în dreptul unui mic spațiu mărginit de stânci înalte. Un pin de mici dimensiuni cu câteva rădăcini expuse, prin eroziune, atârna precar deasupra apei clocotitoare, aflate la mare distanță în jos.

Cercetă intens cu privirea zona învecinată, în căutarea semnelor unei camere video sau a senzorilor pentru căldura corpului, dar nu descoperi nici unul. Aproape sigur că era neobservat, testă trunchiul copacului cu greutatea lui. Acesta se îndoi și vârful cu ace de pin se mai înclină încă cinci centimetri. Calculă că dacă s-ar urca ceva mai sus printre crengile acestuia, greutatea lui ar smulge rădăcina din pământ trimițându-l pe Pitt cu pin cu tot în jos pe lângă marginea stâncii și mai apoi în ocean.

Apoi studie apa întunecată și clocotitoare, cum fac cei care plonjează din vârful stâncilor la Acapulco. Aproximă adâncimea

unei înguste crăpături între stânci ca fiind de trei, patru metri, când vreun val se repezea înăuntru. Nici un om în toate mințile n-ar fi luat în considerație ideea ce-i tulbura gândirea lui Pitt, în timp ce examina clocotul apei și direcția curentului. Fără un costum de protecție, un înotător n-ar fi supraviețuit douăzeci de minute în apa rece înainte de instalarea hypothermiei, cu condiția să fi supraviețuit plonjonului.

Se așeză pe o stâncă și scoase punga de plastic pentru sânge de la brâul șortului și o puse pe pământ, la picioare. Întinse brațul stâng și strânse pumnul, căutând cu mâna dreaptă până când localiză vena de la cot. Se opri câteva clipe fixându-și vena în minte și imaginându-și-o ca pe un furtun. Apoi luă acul care era atașat de furtunașul pungii și îl împinse în venă. Nu reuși și trebui să încerce din nou. În sfârșit, la a treia încercare acul pătrunse în venă. Apoi rămase locului și se relaxă, în timp ce sângele i se scurgea în pungă.

Lătratul îndepărtat al unui câine îi atrase atenția. Ceea ce părea un adevăr evident în acel moment îl izbi cu o forță grozavă. Nu-i venea să creadă cum îl supraestimase pe Kamatori. Nu se gândise, nici nu-i trecuse prin cap, că va fi urmărit de un dulău în carne și oase. Acceptase orbește supoziția că urmăritorul lui va folosi mijloace electronice sau robotizate pentru a-și descoperi prada. Își imagina fața răutăcioasă a samuraiului asasin când acesta îl va găsi pe Pitt cățărat în copac, de frica unui zăvod.

Cu o răbdare incredibilă, Pitt stătu și așteptă ca sângele să umple punga de plastic, în timp ce auzea cum se apropia lătratul. Câinele era pe urma lui la mai puțin de două sute de metri distanță, când volumul sângelui atinse patru sute cincizeci de mililitri și Pitt trase acul din braț. Îndesă repede punga plină cu sânge sub o grămadă de pietre, acoperind-o cu pământ. Majoritatea oamenilor decapitați de Kamatori, înnebuniți de teroare și panică, încercaseră prostește să-și probeze puterile în fugă cu câinele, până când, zdrobiți de oboseală, cădeau la pământ. Numai cei mai curajoși se opriseră și se luptaseră cu

câinele, folosind orice armă care le fusese la îndemâna. În cele mai multe cazuri o bâtă groasă. Încă buimăcit de surpriza avută, Pitt mai înaintă un pas. Găsi o creangă groasă și lungă, dar se mai înarmă și cu două pietroaie grele. Ca ultimă pregătire de apărare își aruncă armele sărăcăcioase în vârful unei stânci mari și apoi se cățără și el.

De-abia ridică picioarele de pe pământ când zăvodul urmăritor țâșni dintre copaci, repezindu-se spre marginea stâncii.

Pitt îl privi mut de uimire. Câinele nu era deloc din cei cu blană. Era probabil cel mai ciudat coșmar de robot pe care Pitt îl văzuse în viața lui.

Inginerii japonezi de la laboratoarele de robotică ale lui Hideki Suma se depășiseră pe ei înșiși. Coada, ridicată drept în sus, era o antenă, iar picioarele se roteau ca spițele unei roți cu capetele îndoite într-un unghi de nouăzeci de grade, pentru a apuca pământul. Corpul era un complex de dispozitive electronice asamblate în jurul unui senzor cu ultrasunete. Aceasta era ultima realizare în materie de mașini de urmărire, capabilă să detecteze mirosul uman, căldura și sudoarea și să ocolească sau să treacă peste obstacole cu viteza unui doberman.

Singura asemănare între câinele adevărat și robot, dacă Pitt își forța imaginația și ignora urletele înregistrate, era un nenorocit sistem de fălci cu dinți care circulau în loc, să scrâșnească. Pitt împinse un capăt al crăcii de copac spre botul metalic care i-o smulse din mâini și o prefăcu într-un nor de așchii.

Era o minune cum victimele lui Kamatori mai putuseră să escaladeze un zid, după ce monstruozitatea asta dăduse peste ei, se gândi Pitt. Dar câinele nu intenționa să dea atacul ucigaș. Acesta urcă parțial stânca pe care stătea Pitt și se menținu la distanță, camera video miniaturală înregistrând mișcările și poziția lui Pitt. Scopul lui, recunoscu Pitt, era să încolțească și să localizeze vânatul, așa încât Kamatori să se prezinte și să îndeplinească asasinatul ritualic.

Pitt ridică un pietroi deasupra capului şi îl azvârli. Câinele robot fu foarte agil, sări cu uşurinţă în dreapta, pietroiul îşi greşi ţinta şi izbi pământul la câţiva centimetri depărtare de el.

Pitt ridică celălalt pietroi, singura armă care îi mai rămăsese, şi se prefăcu că o azvârle, dar se opri la jumătatea mişcării şi observă cum câinele sare din nou în dreapta. Apoi, de parcă ar fi fost un bombardier, făcu o socoteală şi azvârli pietroiul. Cronometrarea fu bună şi direcţia precisă. Câinele, aparent programat să se mişte la dreapta în timpul unui asalt, nimeri direct sub pietroiul în cădere.

Nu se auzi nici un lătrat ori scheunat, nici un sfârâit de circuite electronice arse, nu sărira nici scântei. Câinele mecanic se încovoie lent pe picioarele din spiţe fără să se răstoarne, cu computerul şi sistemele monitorizate făcute praf. Lui Pitt aproape că-i păru rău de el când văzu cum încet-încet devine inert, ca o jucărie mobilă ale cărei baterii s-au consumat şi au murit, dar nu îl doborâră regretele. Coborî de pe stâncă şi îi trase un şut chiar în maţele electronice, aruncându-l într-o parte. Pitt se asigură de nefuncţionarea camerei video şi apoi îşi recuperă punga cu sânge de sub ascunzătoarea de frunze şi lemn putrezit.

Spera din toată inima că sângele pe care şi-l trăsese din venă nu-i slăbise forţa fizică. Avea nevoie de orice fărâmă de energie pentru ceea ce urma să îndeplinească.

Kamatori deveni îngrijorat, când imaginea de pe micuţul monitor de la încheietura mâinii dispăru brusc. Ultima informaţie oferită de senzorul câinelui robot, care îl urmărea pe Pitt, îl localiza pe acesta la aproximativ o sută şaptezeci şi cinci de metri spre sud-vest, către palisadele de pe ţărm. Fu surprins că Pitt se lăsase încolţit atât de repede în această vânătoare. Se grăbi în direcţia aceea, crezând iniţial că sistemul suferise o defecţiune electronică. În timp ce se grăbea spre poziţia întâlnirii finale, începu să i se strecoare în cap ideea că probabil cauza problemei era însăşi prada.

Acest lucru nu se mai întâmplase niciodată înainte cu ceilalţi hăituiţi. Nici unul dintre ei nu ajunsese să înfrângă robotul sau să-i provoace vreo stricăciune. Dacă Pitt reuşise să facă ceea ce ceilalţi nu putuseră, Kamatori hotărî că trebuie să fie foarte precaut de această dată. Îşi încetini pasul fără să-l mai intereseze viteza. Îşi permitea din plin să nu se mai grăbească.

Îi luă aproape douăzeci de minute să ajungă la micuţa platformă de deasupra stâncilor. Observă vag conturul câinelui robot printre arbori. Se temu de tot ce era mai rău, când îşi dădu seama că acesta era căzut într-o parte. Ajuns printre copaci, se uită de jur-împrejur la stâncile golaşe. Cu precauţie Kamatori se furişă către câinele care zăcea nemişcat. Trase sabia şi o ridică sus deasupra capului, cu ambele mâini încleştate pe mâner.

Ca experimentat practicant de *kiai*, având capacitatea să se transpună într-o stare de furie belicoasă şi cuprins de o hotărâre arzătoare de a-şi copleşi adversarul, Kamatori trase adânc aer în piept, dădu un strigăt *banshee* şi sări, sperând să cadă asupra detestatului duşman chiar în momentul în care Pitt dădea aerul afară din piept.

Dar nu era nici un Pitt.

Micuţul platou arăta ca după un masacru. Peste tot era împrăştiat sânge, pe câinele robot, pe stânci. Cercetă solul. Urmele paşilor lui Pitt erau adânci şi împrăştiate într-o dezordine convulsivă, totuşi nici o dâră de sânge nu părăsea platoul. Privi în jos spre stânci şi văzu un copac smuls din rădăcini, care plutea pe valuri şi era izbit mereu de stânci. Totodată studie gaura zdrenţuită şi rădăcinile rupte de pe marginea abisului.

Câteva minute privi această scenă examinând ciotul de copac smuls şi pietroiul din apropierea câinelui robot. Acesta nu era programat pentru a ucide, ci numai pentru urmărire şi localizare. Probabil Pitt se întorsese şi luptase vătămându-şi urmăritorul şi schimbându-i, într-un fel sau altul, programarea computerului, astfel că acesta se transformase într-un ucigaş feroce.

Atunci câinele robot atacase și mușcase cu sălbăticie din carnea lui Pitt. Neavând unde să fugă și fără să poată lupta împotriva ororii, Pitt încercase probabil să scape, cățărându-se în copac. Dar greutatea lui a fost prea mare și căzuse împreună cu copacul în abis. Trupul lui Pitt nu se zărea nicăieri, dar nimeni n-ar fi putut supraviețui. Acesta fie că fusese luat de un curent, fie terminat de rechinii atrași de sânge.

Kamatori explodă într-o furie oarbă. Ridică de jos câinele mecanic și îl zvârli peste stâncă.

Pitt îl înfrânsese. Capul aventurierului nu va fi montat pe pereți laolaltă cu celelalte trofee sinistre. Samuraiul măcelar se simți rușinat că a fost păcălit. Nimeni nu scăpase vreodată de tăișul sabiei lui.

Se va răzbuna pe ceilalți ostatici americani. Se hotărî ca Stacy să fie următoarea pradă, imaginându-și cu mare satisfacție chipurile înspăimântate ale lui Giordino, Weatherhill și Mancuso când îl vor vedea pe ecrane în culori vii sfârtecând-o în bucăți.

Ținu lama sabiei în fața ochilor, încercând un sentiment de euforie când primele raze ale soarelui luciră pe lamă. Apoi o flutură deasupra capului și o vârî în teacă cu o mișcare precisă și instantanee.

Încă mâniat și dezamăgit de a fi pierdut pe singurul om pe care spera cu disperare să-l ucidă, o porni înapoi prin tinutul stâncos spre bază, savurând deja în gând hăituiala următoare.

50

Președintele se afla pe gazonul verde al Clubului de golf al Congresului, participând spre sfârșitul după-amiezii la o partidă de golf.

– Ești sigur de asta? Nu e nici o greșeală?

Jordan dădu din cap. Ședea într-un cart de golf, urmărindu-l pe Președinte care studia traseul celei de-a paisprezecea lovituri.

– Vestea proastă este confirmată de faptul că echipa este cu patru ore în întârziere față de ora când trebuia stabilit contactul.

Președintele luă o crosă din mâna băiatului care strângea mingile, însoțindu-l în alt cărucior împreună cu un agent al serviciului secret.

– Ar fi putut să fie omorâți?

– Singura informație care o avem de la agentul britanic din Centrul Dragonului este că au fost capturați curând după ce au ieșit din tunelul submarin, pătrunzând în instalația centrului de comandă.

– Ce nu a mers?

– Nu am luat în considerație armata de paznici roboți ai lui Numa. Lipsindu-ne bugetul care să ne permită infiltrarea unor

agenți secreți în Japonia, nu am fost la curent cu progresele lor în materie de robotică. Tehnologia lor în dezvoltarea sistemelor mecanice cu inteligență, intuiție și reacții fizice excepționale a venit ca o surpriză.

Președintele ținti mingea, se răsuci și o izbi trimițând-o în marginea gazonului. Apoi își ridică privirile spre Jordan. I se părea foarte greu, dacă nu imposibil să înțeleagă ce însemna un serviciu de securitate mecanic.

– Roboți adevărați, care umblă și vorbesc?

– Da, sir, complet automatizați, extrem de mobili și înarmați până în dinți.

– Spuneai că oamenii tăi pot trece și prin perete.

– Sunt cei mai buni în meseria lor. Până acum nu a existat un sistem de securitate absolut impenetrabil. Dar imensa tehnologie a lui Suma a creat așa ceva. Oamenii noștri s-au lovit de o forță de apărare computerizată, pe care nu erau instruiți să o depășească, fapt pe care nici un agent secret din lume nu este capabil să îl facă.

Președintele se strecură în spatele volanului cărucior ului și apăsă pe pedala de accelerație.

– Există speranța unei misiuni de salvare pentru oamenii tăi?

Urmă un moment de tăcere, timp în care Jordan ezită înainte de a continua.

– Îndoielnic. Avem motive să credem că Suma intenționează să-i execute.

Președintele încercă un sentiment de milă pentru Jordan. Pierderea aproape a unei întregi echipe MAIT trebuia să fi fost o pilulă amară, greu de înghițit pentru el. Nici un fel de operațiune în istoria securității naționale nu avusese parte de un ghinion atât de incredibil.

– Va trebui să dăm socoteală când Jim Sandecker va afla că Pitt și Giordino au fost înfrânți.

– Nu sunt foarte nerăbdător să-l informez.

– Atunci trebuie să trimitem insula asta blestemată pe fundul oceanului, cu Centrul Dragonului cu tot.

– Amândoi știm, domnule Președinte, că poporul american și opinia mondială se vor năpusti asupra dumneavoastră ca o tonă de cărămizi, în ciuda încercării întreprinse de a pune capăt unui dezastru nuclear în devenire.

– Atunci să trimitem echipele Delta Forces, și asta repede.

– Echipele Delta Forces așteaptă deja lângă avioane la baza aviatică Anderson din Guam. Dar v-aș sfătui să așteptăm. Încă mai e timp ca oamenii mei să-și îndeplinească misiunea stabilită.

– Cum, dacă nu au nici o speranță de scăpare?

– Totuși sunt cei mai buni, domnule Președinte. Nu cred că ar trebui să-i considerăm de pe acum terminați.

Președintele opri cărucior ul lângă mingea care se afla doar la câțiva centimetri de gazon. Băiatul veni în fugă cu o crosă. După alte două lovituri mingea căzu în cupă.

– Mi-ar plăcea să am răbdare pentru golf, zise Jordan când Președintele se întoarse la cărucior. Dar mă tot gândesc că sunt lucruri mai importante cărora să-mi dedic timpul.

– Nimeni nu poate să continue la nesfârșit fără să-și reîncarce bateriile, zise Președintele. Îl fixă cu privirea pe Jordan în timp ce se îndreptă spre următorul punct de lovire a mingii. Ce vrei de la mine, Ray?

– Un răgaz de opt ore, domnule Președinte, înainte de a ordona o acțiune Delta Forces.

– Chiar crezi că oamenii tăi se vor descurca?

– Cred că ar trebui să li se ofere această șansă. Jordan făcu o pauză. Dincolo de asta mai există alte două considerații.

– Care sunt acestea?

– Posibilitatea ca roboții lui Suma să facă bucățele echipa Delta Forces înainte ca aceasta să poată ajunge la centrul de comandă.

Președintele zâmbi sec.

– S-ar putea ca un robot să nu poată fi doborât de un expert în arte marțiale, dar nu este imun la focul armelor grele.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, sir, dar chiar dacă își pierd un braț pot încă să te atace și nici nu sângerează.

– Și cealaltă considerație?

– Nu am putut descoperi locul unde au fost sechestrați deputata Smith și senatorul Diaz. Bănuim că există un motiv serios ca dânșii să fie reținuți la refugiul lui Suma de pe insula Soseki.

– Mă iei peste picior, Ray. Brogan de la Langley e sigur că Smith și Diaz se află sub pază în Edo City. Au fost văzuți și identificați la sediul pentru oaspeți al lui Suma. Urmă o pauză lungă. Știi al naibii de bine că nu pot să-mi permit să-ți acord opt ore. Dacă echipa ta nu-și face apariția și nu-și îndeplinește misiunea în patru ore, voi trimite Delta Forces.

– Insula lui Suma e înțesată de sisteme de apărare cu rachete. Orice submarin care încearcă să debarce oameni la douăzeci de kilometri de țărm va fi distrus, la fel orice avion care lansează parașutiști. Iar în cazul în care Delta Forces vor ajunge într-un fel sau altul să pună piciorul pe Soseki, vor fi măcelăriți înainte de a putea pătrunde în Centrul Dragonului.

Președintele privi terenul de golf în timp ce soarele cobora deasupra copacilor.

– Dacă echipa ta a dat greș, zise el gânditor, atunci va trebui să-mi pecetluiesc cariera politică și să lansez o bombă nucleară. Nu văd nici o altă cale pentru a pune capăt Proiectului Kaiten înainte ca Suma să-l poată folosi împotriva noastră.

Într-o încăpere, în subsolul adânc din Corpul C al Agenției de Securitate Națională din Fort Meade, Clyde Ingram, directorul Interpretării Datelor Științifice și Tehnice, stătea într-un scaun confortabil și studia un imens ecran de televiziune. Detaliul imaginilor oferite de cei mai moderni sateliți de recunoaștere era de necrezut. Lansat în spațiu într-o misiune secretă, satelitul *Pyramider* era mult mai sofisticat decât predecesorul său *Regele cerului*. În loc de a oferi fotografii detaliate și imagini video numai de la suprafața solului și a mării, cele trei sisteme ale sale dezvăluiau în același timp detalii subterane și suboceanice.

Prin simpla apăsare a unor butoane pe o consolă, Ingram putea să manevreze uriașa pasăre deasupra oricărei ținte de pe glob și să orienteze puternicii senzori și aparate de luat vederi în așa fel ca acestea să citească orice, începând de la literele mărunte ale unui ziar zăcând pe banca unui parc, conturul unui complex subteran de rachete, până la ce mănâncă la cină echipajul unui submarin aflat sub un ghețar.

În seara aceasta analiza imaginile ce prezentau oceanul din jurul insulei Soseki. După ce surprinsese sistemul de rachete ascunse în ținutul împădurit din jurul centrului subteran, își concentră eforul pentru a găsi și poziționa senzorii submarini plantați de serviciul de securitate al lui Suma pentru detectarea oricărei activități suboceanice și pază împotriva unei debarcări clandestine.

După aproape o oră, privirea lui detectă un mic obiect ce se odihnea pe fundul oceanului, la treizeci și șase de kilometri spre nord-est și la o adâncime de trei sute douăzeci de metri. Trimise un mesaj către computerul principal pentru a mări zona din jurul obiectului. Computerul la rândul său dădu coordonatele și instrui senzorii satelitului să intervină. După receptarea și înregistrarea semnalului, satelitul trimise o imagine mărită unui receptor de pe o insulă din Pacific care era conectat la computerul lui Ingram de la Fort Meade unde aceasta fu mărită și prezentată pe ecran.

Ingram se ridică și se apropie de ecran privind prin lentilele ochelarilor. Apoi se întoarse la scaunul lui, formă un număr la telefon și îl chemă pe directorul adjunct al Operațiunilor, care, în drum spre casă se afla în mașina sa blocată în înfiorătorul trafic al Washington-ului.

– Meeker, se auzi o voce obosită în receptor.

– Șefule, Ingram la telefon.

– Nu te mai saturi o dată să tragi cu ochiul toată noaptea la cele mai întunecate secrete ale lumii. De ce nu te duci acasă să te iubești cu nevastă-ta?

– Sunt de acord că sexul e cel mai bun, dar să privești la imaginile astea incredibile e aproape la fel de savuros.

Curtis Meeker suspină uşurat când traficul se descongestionă şi reuşi să treacă de semaforul ultimei intersecţii, înainte de a coti pe strada unde locuia.

– Vezi ceva? întrebă el.

– Epava unui avion în ocean, în apropierea insulei Soseki.

– Ce model?

– Seamănă cu un B-29 din al doilea război mondial sau ceea ce a mai rămas din el. Pare a fi grav avariat, dar altminteri în condiţie destul de bună după ce a zăcut cincizeci de ani pe fundul oceanului.

– Alte detalii?

– O imagine clară a numerelor şi literelor de pe o latură a fuselajului şi a cozii. Mai observ şi o mică figură în faţă, sub carlingă.

– Descrie-mi-o.

– Nu e o imagine perfectă, reţineţi, dacă ne gândim că privim prin patru sute de metri de apă. Dar aş zice că seamănă cu un diavol cu o furcă în mână.

– Ai deslușit ceva cuvinte?

– Foarte vag, răspunse Ingram. Primul cuvânt e acoperit de vegetaţie submarină. Se opri şi ordonă computerului să mărească imaginea în continuare. Al doilea cuvânt pare a fi *Demon*.

– Puţin într-o parte faţă de traseul obişnuit al Escadrilei 59 din timpul războiului, zise Meeker.

– Crezi că faptul are vreo importanţă?

Meeker scutură din cap pentru sine, în timp ce intra pe aleea locuinţei.

– Probabil un simplu avion dat dispărut, după ce s-a abătut de la traseu şi s-a prăbuşit ca şi *Lady Be Good* în deşertul Sahara. Totuşi ar fi mai bine să verific ca posibilele rude în viaţă ale echipajului să fie înştiinţate despre locul de veci.

Ingram puse receptorul în furcă şi stărui cu privirea asupra imaginii vechiului aparat avariat, îngropat sub apă şi se trezi întrebându-se cum de ajunsese acolo.

51

Nu fusese nevoie să le lipească pleoapele cu bandă adezivă pentru a le ţine ochii deschişi. Stacy, Mancuso, Giordino şi Weatherhill urmăriseră scenele de pe ecran cu o fascinaţie îngrozită, înainte ca imaginea să dispară în timpul luptei lui Pitt cu câinele robot. Atunci şocul şi tristeţea le inundaseră inimile, în timp ce Kamatori aţintise drăceşte altă cameră de luat vederi spre solul înmuiat de sânge.

Toţi patru şedeau înlănţuiţi de scaunele de metal grupate într-un mic semicerc din jurul unui imens ecran video încastrat în perete. Cei doi roboţi pe care Giordino îi numise McGoon şi McGurk stăteau de pază cu ultimul tip de puşti automate japoneze aţintite asupra cefelor prizonierilor.

Eşecul neaşteptat al planurilor lor şi totala neputinţă îi uluise mai mult decât virtuala condamnare la moarte. O sută de planuri de salvare li se învolburaseră prin minte. Nici unul nu avea nici cea mai vagă speranţă de a se putea salva. De acum nu erau conştienţi decât de moartea care se apropia.

Stacy se întoarse şi privi spre Giordino să vadă cum suportase acesta zdrobitoarea lovitură a pierderii prietenului său. Dar chipul acestuia era complet liniştit şi gânditor, fără vreo

urmă de mâhnire sau furie. Giordino stătea acolo cu un calm de gheață, urmărind curios acțiunea de pe ecran, de parcă ar fi privit un serial de aventuri la un matineu de sâmbătă.

Puțin mai târziu, Kamatori intră în cameră, se așeză cu picioarele încrucișate pe o rogojină și își turnă o ceașcă de saki.

– Sunt încredințat că ați urmărit rezultatele vânătorii, zise el printre sorbituri. Domnul Pitt n-a respectat regulile jocului. A atacat robotul, i-a schimbat programarea și a murit din cauza propriei stupidități.

– Oricum ar fi murit de mâna ta! scuipă Mancuso. Cel puțin nu ți-a oferit satisfacția să-l măcelărești.

Buzele lui Kamatori se curbară brusc în jos și apoi în sus într-un zâmbet sinistru.

– Vă asigur, performanța prietenului vostru nu se va repeta. În momentul de față este reprogramat un nou câine robot, așa încât orice defecțiune neașteptată în sistemul lui nu va conduce la un atac asupra vânatului.

– Ne-a făcut un avantaj, mormăi Giordino.

– Nemernicule, șuieră Mancuso, înroșit la față și încordându-se în lanțuri. Am văzut ce atrocități au comis brute ca tine împotriva prizonierilor de război aliați. Torturarea altora vă înnebunește de plăcere, dar nu puteți suporta gândul să suferiți voi înșivă.

Kamatori îl privi pe Mancuso cu aceeași expresie de silă infatuată pe care ar fi arătat-o la apariția unui șobolan care își rânjește dinții dintr-un canal.

– Vei fi ultimul adus pe terenul de vânătoare, domnule Mancuso. Vei suferi urmărind agonia celorlalți până când îți va veni rândul.

– Mă ofer să fiu următorul, zise Weatherhill calm.

Mintea îi sări peste planurile de salvare și începu să se concentreze asupra unui singur act. Își imagină că dacă tot nu făcea nimic altceva, ar fi meritat să moară numai pentru a-l ucide pe Kamatori.

Kamatori neagă încetișor din cap.

– Domnișoara Stacy Fox are această onoare. O femeie, agent secret profesionist, va fi un adversar interesant. Cu mult mai bun decât Dirk Pitt, sper. El a fost o dezamăgire șocantă.

Pentru prima dată Weatherhill simți o urmă de silă invadându-i sufletul. Nu se temuse niciodată de moarte. Jumătate din viață și-o petrecuse la limita dintre a trăi sau a fi ucis. Dar a sta neputincios, în timp ce o femeie era asasinată în mod bestial, o femeie pe care o cunoștea și o respecta, îl îmbolnăvea.

Chipul lui Stacy era palid când Kamatori se ridică în picioare și ordonă robo-paznicilor să o elibereze din lanțuri, dar îl fulgeră cu privirea cu un dispreț glacial. Lanțurile fură deschise la un semnal electronic și ea fu ridicată brutal de pe scaun în picioare.

Kamatori arătă spre ușa încăperii.

– Pleacă, îi comandă el cu o voce ascuțită. Voi începe urmărirea într-o oră.

Stacy aruncă, așa cum credea ea, o ultimă privire spre ceilalți. Mancuso părea panicat, în timp ce Weatherhill răspunse privirii ei cu o mare mâhnire în ochi. Dar Giordino reacționă altfel. Dădu din cap, îi făcu cu ochiul și zâmbi.

– Pierzi timpul, zise Kamatori cu răceală.

– Nu e nici o grabă, se auzi o voce venind din spatele celor doi robo-paznici.

Stacy se întoarse, sigură că avea halucinații.

Dirk Pitt stătea în prag, sprijinindu-se neglijent de tocul ușii și privind peste ea spre Kamatori. Ambele mâini i se odihneau pe mânerul unei săbii lungi al cărei vârf împungea luciul podelei. Ochii lui adânci și verzi erau hotărâți, un zâmbet anticipat se citea pe chipul lui neînduplecat.

– Îmi pare rău că am întârziat, dar a trebuit să duc un câine la școala de dresaj.

52

Nimeni nu se mișcă, nimeni nu vorbi. Roboții rămaseră nemișcați, așteptând un ordin din partea lui Kamatori, procesoarele lor de date nefiind programate să reacționeze la brusca apariție a lui Pitt. Dar samuraiul era în primele momente de șoc, văzându-l pe Pitt stând acolo fără o zgârietură pe trup. Buzele i se despărțiră, ochii i se măriră, apoi treptat începutul unui zâmbet forțat schimonosi ridurile de pe chipul lui ciudat.

– N-ai murit, zise el în timp ce trecu cu gândul dincolo de cortina de surpriză și fața îi deveni un nor întunecat. Ți-ai înscenat moartea și totuși sângele...

– Am împrumutat câteva lucruri de la infirmeria voastră, explică Pitt indiferent, și mi-am donat singur sânge.

– Dar nu aveai unde să mergi decât în valuri sau pe stâncile din josul falezei și chiar dacă ai fi supraviețuit căderii, ajungând în apă, ai fi fost măturat de curenții violenți. N-ai fi putut supraviețui.

– Am folosit copacul pe care l-ai văzut plutind pe valuri pentru a-mi amortiza căderea în apă. Apoi am plutit dus de curent până când am ajuns la câteva sute de metri de țărm. După ce am rămas în derivă câtva timp, am prins fluxul și am înotat

până am ajuns într-un golfuleț și am escaladat palisadele din spatele complexului.

Surpriza din ochii lui Kamatori se transformă într-o intensă curiozitate.

– Perimetrul de securitate, cum a fost posibil să te strecori printre paznicii roboți?

– Figurativ vorbind, i-am pus la pământ.

– Nu-i adevărat. Kamatori scutură din cap. Sistemele lor de detecție sunt fără fisură. Nu sunt programate să permită trecerea unui intrus.

– Punem rămășag?

Pitt ridică sabia, înfipse vârful în podeaua de lemn și dădu drumul mânerului, lăsând-o să vibreze în lemnul lustruit. Scoase micul obiect de sub braț, care acum se vedea că era un ciorap cu ceva înăuntru. Se mișcă fără ostentație în spatele unuia dintre roboți. Înainte ca acesta să se poată întoarce, aplică obiectul din interiorul ciorapului pe capacul de plastic ce proteja secțiunea computerizată din mijloc. Imediat robo-paznicul deveni rigid și imobil.

Dându-și seama prea târziu ce făcea Pitt, Kamatori zbieră.

– Împușcă-l!

Dar Pitt se feri din fața puștii automate a celui de-al doilea robot și îndesă ciudatul obiect în procesor. Întocmai ca și primul, acesta deveni inert.

– Cum ai făcut asta? întrebă gâfâind Stacy.

Pitt scoase din ciorap o mică celulă uscată de șase volți, sustrasă din aparatul portabil de raze X și o țeavă de fier învelită în doi metri de cablu de cupru. Ridică pachetul în sus ca să-l vadă toți.

– Un magnet. A șters programele de pe discurile dinăuntrul procesoarelor computerizate ale roboților și le-a încureat circuitele integrate.

– O amânare temporară, nimic mai mult, comentă Kamatori. Ți-am calculat foarte greșit ingeniozitatea, domnule Pitt, dar n-ai reușit decât să-ți prelungești viața cu încă câteva minute.

– Cel puțin suntem înarmați acum, zise Weatherhill, arătând din cap spre armele ținute de roboți.

În ciuda întorsăturii evenimentelor, Kamatori nu-și putu ascunde expresia de triumf de pe chip. Era din nou stăpân pe situație. Învierea aproape miraculoasă a lui Pitt fusese în zadar.

– Armele sunt strâns sudate de brațele flexibile ale roboților. Nu le puteți tăia decât cu o unealtă specială. Sunteți la fel de neputincioși ca înainte.

– Atunci suntem în aceeași barcă acum când paznicii tăi au fost scoși din priză, zise Pitt aruncându-i magnetul lui Stacy.

– Eu am *katana*.

Kamatori ridică mâna și atinse mânerul sabiei ancestrale japoneze, care se odihnea în teaca aflată la spatele lui. Lama de șaizeci și unu de centimetri era fabricată dintr-un fier magnetic elastic cu margini dure de oțel.

– Mai am și un *wakizashi*.

Scoase un cuțit lung de aproape douăzeci și patru de centimetri dintr-o teacă dinăuntrul brâului, arătându-le lama înainte de a-l băga la loc în teacă.

Pitt se întoarse către ușa ce conducea spre arsenalul antic al lui Kamatori și smulse sabia din podea.

– Poate nu este chiar Excalibur*, dar e mai bună decât să te bați cu o pernă.

Sabia pe care Pitt o luase de pe peretele din biroul lui Kamatori era o spadă italienească de duel din secolul al XIX-lea, cu o lamă de nouăzeci de centimetri de la mâner până în vârf. Era mai grea decât spada modernă de scrimă pe care Pitt o folosise în perioada petrecută la Academia de Aviație și nu la fel de flexibilă, dar în mâna unui scrimer experimentat, putea fi folosită cu mare efect.

Pitt nu-și făcea iluzii în privința a ceea ce urma. Nu se îndoia nici o clipă că acest Kamatori era expert în practicarea

* Excalibur – numele sabiei regelui Arthur (n.a.).

sportului japonez cu sabia, numit *kenjutsu*, în timp ce el nu învârtise o lamă într-un meci de mai bine de doi ani.

Dar dacă pur și simplu ar fi putut rămâne în viață mai mult timp, pentru ca Stacy să-i elibereze într-un fel sau altul pe Mancuso, Giordino și Weatherhill, sau să-i distragă atenția lui Kamatori, pentru ca Pitt să poată obține un avantaj, mai exista o șansă firavă să se salveze de pe insulă.

– Îndrăznești să mă provoci cu asta? rosti batjocoritor Kamatori.

– De ce nu? Pitt ridică din umeri. În realitate samuraii au fost doar niște scârnăvii infatuate. Îmi face impresia că ai fost crescut în același gâldan cu rahat.

Kamatori nu luă în seamă insulta.

– Deci ai de gând să porți un halo și să faci pe Sir Galahad care luptă împotriva Cavalerului Negru.

– De fapt mă gândeam mai degrabă la Errol Flynn împotriva lui Basil Rathbone.

Kamatori închise ochii și cu o mișcare neașteptată căzu în genunchi și intră într-o transă de meditație. Se cufundă în arta numită *kiai*, o forță sau putere interioară pusă în legătură cu înfăptuirea de miracole, mai ales în rândul clasei samurailor. Pe plan mental, practica îndelungată în unirea sufletului și a minții conștiente și dispunerea lor într-un fel de spațiu divin presupune ridicarea practicantului la un nivel subconștient, care să-l ajute în îndeplinirea unor isprăvi supraomenești în artele marțiale. Pe plan fizic aceasta presupunea stăpânirea artei respirației adânci și prelungite, rațiunea fiind că omul care are un volum complet de aer în plămâni îl va învinge pe adversarul său care a expirat.

Pitt intui un atac rapid și își flexă picioarele și trupul luând poziția en garde.

Trecură aproape două minute întregi și apoi brusc, cu viteza fulgerului, Kamatori sări în picioare și își trase *katana* din teacă cu ambele mâini într-o amplă mișcare circulară. Dar în loc să piardă o fracțiune de secundă prin ridicarea lamei deasupra capului pentru o lovitură de sus în jos, continuă mișcarea într-o

diagonală ascendentă descrisă într-o încercare de a-l spinteca pe Pitt de la șold spre umăr.

Pitt anticipă mișcarea și păru scurt vicleana lovitură, apoi împunse scurt, împungând coapsa lui Kamatori, înainte de a sări în spate pentru a evita următorul atac sălbatic al adversarului.

Tactica *kenjutsu* și cea specifică spadei olimpice erau complet diferite. Se întâmpla de parcă un baschetbalist era pus să lupte cu un fundaș de fotbal. Scrima tradițională avea mișcări lineare cu lovituri de străpungere, în timp ce *kenjutsu* nu avea nici un fel de limită, mânuirea *katanei* urmărind despicarea adversarului într-un asalt necruțător. Dar ambele se bazau pe tehnică, viteză și elementul surpriză.

Kamatori se mișca cu agilitatea unei pisici, conștient fiind că o lovitură bună, care să-l atingă pe Pitt, va pune repede capăt luptei. Se mișca cu repeziciune dintr-o parte în alta, scoțând țipete guturale pentru a-l descumpăni pe Pitt. Se repezea cu ferocitate, loviturile lui cu ambele mâini parând împunsăturile lui Pitt cu relativă ușurință. Rana din coapsă părea să nu-l deranjeze și nu era un obstacol în calea reacțiilor lui agile.

Loviturile cu două mâini ale *katanei* lui Kamatori spintecau aerul ceva mai rapid și aveau mai multă forță decât spada ținută de Pitt cu o singură mână. Dar în mâinile unui spadasin iscusit, vechea lamă de duel putea returna loviturile cu o fracțiune de secundă mai repede. Totodată era cu aproximativ treizeci de centimetri mai lungă, un avantaj pe care Pitt îl folosea pentru a ține atacul ucigător al lui Kamatori la o distanță ce-l ferea de o rană mortală. Spada combina împunsătura cu lovitura, în timp ce *katana* era numai ascuțime și tăietură.

Kamatori mai avea și avantajul experienței și practicii constante cu arma lui. Pitt era mai neantrenat, dar era cu zece ani mai tânăr decât expertul în *kenjutsu* și, în afara pierderii de sânge, era în cea mai bună formă fizică.

Stacy și ceilalți erau vrăjiți de risipa spectaculoasă de sărituri, împunsături și atacuri violente când tăișurile scânteiau în lumină și zăngăneau când marginile se izbeau. Din când în

când Kamatori oprea atacul și se retrăgea, schimbându-și poziția pentru a sta între Stacy, Mancuso și Weatherhill spre a o împiedica pe aceasta să-i elibereze și pentru a se asigura că nu încerca să-l atace pe el din spate sau dintr-o parte. Apoi scotea un blestem gutural și își relua atacul violent împotriva detestatului american. Pitt continua lupta fandând când i se oferea vreo deschidere, parând forța explozivă a loviturilor lui Kamatori și evitând ferocitatea incredibilă a atacurilor. Încercă să-i creeze câmp de manevră lui Stacy, dar adversarul era prea viclean și îi tăia orice posibilitate. Deși Stacy era expertă în judo, Kamatori ar fi spintecat-o înainte ca să se poată apropia la doi metri de el.

Pitt lupta neînduplecat și tăcut, în timp ce Kamatori se repezea cu sălbăticie, zbierând la fiecare lovitură, forțându-l încet pe Pitt să se retragă de-a lungul încăperii. Japonezul surâse când o lovitură fioroasă zgârie brațul în care Pitt ținea spada lăsând o ușoară dâră de sânge.

Forța grozavă a asaltului lui Kamatori îl ținea pe Pitt în defensivă, apărându-se de loviturile nimicitoare. Kamatori sărea dintr-o parte în alta, încercând să lupte în cerc.

Pitt își dădu seama de situație și se retrase constant cu un pas de fiecare dată, apoi fanda brusc, bazându-se pe dexteritatea atacului și a stilului controlat de fandare pentru a se menține în viață și a mânca din timpul lui Kamatori.

O împunsătură îl atinse pe Kamatori în antebraț, dar nu își încetini atacurile *kenjutsu* nici o clipă. Profund pătruns de *kiai*, lovind atunci când credea că Pitt expira, nu simțea nici o durere și nici nu păru să observe când vârful spadei lui Pitt îi străpunse carnea. Răspunse loviturii și se repezi inexorabil după Pitt, șfichiuind *katana* într-un vârtej de oțel cu scurte lovituri brutale în față și în spate de o repeziciune uluitoare.

Pitt începea să obosească, își simțea brațul ca de plumb, ca un campion la sfârșitul unei curse lungi epuizante. Respirația era acum mai accelerată și își simțea inima bătând din ce în ce mai tare.

Spada veche arăta la rândul ei semne de oboseală. Lama ei nu se compara cu minunatul oțel al *katanei* japoneze. Muchia veche lipsită de strălucire era adânc crestată în cincizeci de locuri și Pitt știa că o lovitură puternică pe partea lată o putea foarte bine rupe în două.

Surprinzător, Kamatori nu arăta nici o urmă de oboseală. Ochii îi luceau injectați cu sânge iar forța din spatele loviturilor era la fel de puternică acum ca la începutul duelului. Era numai o chestiune de puține minute înainte să-l înfrângă pe Pitt prin epuizare și să-i curme viața cu mândra sabie a Japoniei.

Pitt sări în spate pentru a-și trage răsuflarea și a evalua situația, în timp ce Kamatori se opri pentru a surprinde mișcările lui Stacy cu coada ochiului. Stătea ciudat de liniștită, cu mâinile la spate. Japonezul mirosi ceva și se deplasă către ea, dar Pitt avansă din nou, întinzându-se în față pe un genunchi cu o împunsătură rapidă care surprinse *katana* și alunecă în jos pe mâner, vârful spadei trecând pe lângă încheieturile degetelor mâinii lui Kamatori. Brusc Pitt schimbă tactica și forță înainte, sesizând o ocazie pe care o ratase. Spre deosebire de mânerul mai scurt al vechii spade de duel, cu garda ei ce înconjura mâna, *katana* lui Kamatori avea doar o mică apărătoare rotundă la baza mânerului mai lung. Pitt începu să-și direcționeze loviturile mâinii. Prefăcându-se că atacă pieptul adversarului în timpul unei fandări, Pitt zvâcni vârful lamei spre stânga și surprinse mâna lui Kamatori care făcuse o mișcare greșită tăindu-i degetele până la os.

Incredibil, Kamatori blestemă pur și simplu în japoneză și atacă din nou, sângele țâșnind ori de câte ori mânuia sabia. Dacă simțea în sinea lui suflul înghețat al înfrângerii, nu o arăta. Imun la durere și rană prin imersiunea în *kiai*, continua să atace ca un dement.

Apoi capul îi zvâcni în spate și într-o parte când un obiect de metal îl lovi în ochiul drept cu o precizie infailibilă. Stacy aruncase cu încuietoarea care îi închidea lanțurile. Pitt surprinse

momentul și fandă înfigând vârful spadei între coastele adversarului, străpungându-i un plămân.

Kamatori ezită pe moment și continuă să lupte nebunește. Se repezi asupra lui Pitt, răcnind cu fiecare lovitură, în timp ce spume de sânge începură să-i iasă pe gură. Dar viteza și puterea lui erau în scădere și Pitt nu avu nici o problemă să evite prin fandare loviturile slăbite.

Următoarea împunsătură a lui Pitt găsi deschis bicepsul lui Kamatori. Numai atunci oțelul extrem de lustruit al *katanei* începu să tremure și să se aplece.

Pitt înaintă și izbi cu spada cât putu de tare, doborând *katana* din mâna lui Kamatori. Lama căzu zăngănind pe podea și Stacy o înhăță.

Pitt ținu spada ațintită asupra lui Kamatori și îl fixă cu privirea.

– Ai pierdut, zise el cu o curtoazie controlată.

Nu exista în firea de samurai a lui Kamatori ideea de a recunoaște înfrângerea, atât timp cât încă se menținea pe propriile picioare. Chipul lui suferi o schimbare curioasă. Masca de ură și ferocitate se topi și privirile căpătară o expresie interiorizată.

Zise:

– Un samurai nu e onorat de înfrângere. Poți să tai dintele unui dragon, dar îi cresc o mie în loc.

Apoi înșfăcă cuțitul lung de la brâu și sări la Pitt.

Pitt, deși slăbit și respirând cu greutate, sări ușor într-o parte și pară pumnalul necruțător. Flutură pentru ultima dată bătrâna și credincioasa spadă și reteză mâna lui Kamatori de la încheietură. Șocul invadă chipul lui Kamatori, șocul neîncrederii, apoi durerea, apoi deplina înțelegere, pentru prima dată în viața lui, că fusese învins de un adversar și urma să moară. Stătea în picioare și se uita feroce la Pitt, cu ochii lui negri încărcați de o furie necontrolată, încheietura retezată atârnându-i într-o parte cu sângele șiroind pe podea.

– Mi-am dezonorat strămoșii. Te rog, permite-mi să-mi salvez cinstea obrazului făcându-mi *seppuku*.

Ochii lui Pitt se închiseră pe jumătate din curiozitate. Se uită la Mancuso.

– Seppuku?

– Termenul japonez acceptat și mai stilizat pentru ceea ce noi numim în mod grosolan *harakiri*, care de fapt se traduce prin tăierea pântecului. Vrea să-i permiți să aibă parte de o "trecere fericită".

– Așa deci, zise Pitt cu o înțelegere înnebunitoare în voce. Asta vrea el, dar nu se va întâmpla așa ceva. Nu va fi cum vrea el. Nu va muri de mâna lui. Nu după ce i-a omorât cu sânge rece pe toți acei oameni.

– Dezonoarea mea de a fi fost înfrânt de un străin trebuie să fie ștearsă prin a-mi oferi viața, murmură Kamatori printre dinții încleștați, forța hipnotică a practicii *kiai* dispărând repede.

– Familia și prietenii lui se vor bucura, explică Mancuso. Onoarea pentru el înseamnă totul. El consideră că moartea oferită de propria lui mână e frumoasă și o așteaptă cu nerăbdare.

– Doamne Dumnezeule, ce grețos, murmură Stacy dezgustată, în timp ce privea la mâna de pe podea a lui Kamatori. Leagă-l și pune-i căluș. Să ne terminăm treaba și s-o ștergem de aici.

– Vei muri, dar nu așa cum speri tu, zise Pitt fixând fața sfidătoare, întunecată de ură, cu buzele întinse într-un rânjet asemănător cu al unui câine ce-și arată dinții.

Dar Pitt surprinse o ușoară expresie de teamă în ochii întunecați, nu teama de moarte, ci de a nu-și întâlni strămoșii în maniera prescrisă de tradiția onoarei.

Înainte ca să-și dea seama cineva ce avea de gând să facă, Pitt îl înșfăcă pe Kamatori de brațul sănătos și îl târî pe samurai în biroul cu arme antice și colecția sinistră de capete omenești împăiate. Cu grijă, de parcă alinia un tablou, îl aranjă pe Kamatori și înfipse lama spadei în vintrele acestuia, țintuindu-l de perete sub capetele victimelor sale. Ochii lui Kamatori erau

plini de uimire și de spaima unui sfârșit mizerabil și rușinos. Mai exista și durerea.

Pitt știu că se uita la un viitor cadavru și rosti ultimul cuvânt înainte ca ochii să-și piardă vederea în moarte.

– Asasinul celor lipsiți de apărare nu merită "trecerea divină". Rămâi cu prăzile tale și să fii blestemat.

53

Pitt scoase o secure de luptă vikingă din consolele ei de pe perete și se întoarse în încăperea monitoarelor video. Stacy desfăcuse deja încuietorile lanțurilor lui Giordino și Mancuso și îl elibera pe Weatherhill.

– Ce ai făcut cu Kamatori? întrebă Giordino privind curios peste umărul lui Pitt spre camera trofeelor.

– L-am montat printre celelalte piese ale colecției lui. Îi înmânâ securea lui Giordino. Aranjează-i pe roboți ca să nu poată fi reparați curând.

– Să-l distrug pe McGoon?

– Și pe McGurk.

Giordino păru îndurerat, dar luă securea și o repezi spre McGoon.

– Mă simt ca Dorothy care îl face bucățele pe Omul de tinichea din Oz.

Mancuso îi strânse mâna lui Pitt.

– Ne-ai salvat viețile. Îți mulțumesc.

– Frumoasă demonstrație de scrimă, zise Weatherhill. Unde ai învățat?

– Vă spun eu mai târziu, zise Pitt nerăbdător. Unde-i nemaipomenita schemă de salvare a lui Penner?

– Nu știi?

– Penner nu ne mai consideră demni de încrederea lui.

Mancuso îl privi și scutură din cap.

– Nu există nici un plan de salvare, zise el cu o expresie încurcată. Inițial urma să fim evacuați cu submarinul, dar Penner a considerat acțiunea prea riscantă pentru submarin și echipajul acestuia, după ce a analizat o fotografie din satelit cu sistemele de apărare maritime ale lui Suma. Stacy, Tim și cu mine urma să ne strecurăm înapoi prin tunel la Edo City și să ne refugiem la ambasada noastră din Tokio.

Pitt dădu din cap spre Giordino.

– Și noi doi?

– Departamentul de Stat a fost alertat să negocieze cu Suma și cu guvernul japonez pentru eliberarea voastră.

– Departamentul de Stat? mormăi Giordino printre dinți. Mai bine aș fi reprezentat de Circul Zburător Monti Python.

– Jordan și Kern n-au luat în considerare dispozițiile scârboase ale lui Suma și Kamatori, zise Mancuso cu cinism.

Gura lui Pitt se strânse într-o linie dură și amară.

– Voi, tipilor, sunteți experți. Care e mișcarea următoare?

– Să terminăm treaba conform planului și să o luăm la picior prin tunel, răspunse Weatherhill când Stacy îi desfăcu încuietoarea și lanțurile căzură pe podea.

– Încă intenționezi să distrugi Centrul Dragonului?

– Nu în întregime, dar am putea să-i dăm o lovitură.

– Cu ce? întrebă Giordino. Cu un magnet artizanal și o secure?

– Vedem noi, răspunse Weatherhill nepăsător, masându-și încheieturile. Forțele de securitate ale lui Suma ne-au confiscat ranița cu explozibil în timpul capturării și percheziției ulterioare, dar încă mai avem destul pentru o bubuitură mică.

Se așeză și își scoase pantofii, desfăcându-și tălpile și incredibil le frământă în mâini transformânu-le într-un bulgăre.

– Plastic C-8, zise el mândru. Ultima descoperire în materie de explozibile.

– Iar detonatoarele sunt în tocuri, murmură Pitt.

– De unde știi?

– Deducție logică.

– Să o luăm din loc, zise Mancuso. Controlorii roboților și oamenii lui Kamatori se vor întreba de ce a fost întreruptă vânătoarea specială și se vor grăbi să cerceteze.

Stacy se îndreptă spre ușa ce ducea în afara sediului personal al lui Kamatori, o deschise ușor și cercetă grădina.

– Primul nostru hop este să găsim clădirea cu ascensorul ce duce spre centrul subteran. Am fost aduși aici din celulele noastre legați la ochi și nu ne-am dat seama unde se află exact.

– Vă conduc eu acolo, zise Pitt.

– Știi unde este?

– Ar trebui. Am fost pe acolo în drum spre infirmerie.

– Magnetul tău nu o să ne fie de prea mare folos, dacă dăm nas în nas cu un pluton de roboți, zise Mancuso mohorât.

– În acest caz va trebui să ne lărgim sacul cu șmecherii, zise Pitt. Se deplasă lângă Stacy și privi afară prin ușa întredeschisă. În stânga ta, chiar sub tufișul acela e un furtun de stropit grădina. Îl vezi?

Stacy încuviință din cap.

– Lângă terasă.

Făcu semn spre *katana* pe care ea încă o ținea în mână.

– Furișează-te afară și taie o bucată de câteva picioare.

Stacy îl fixă ironic cu privirea.

– Pot să te întreb de ce?

– Taie furtunul în bucățele mici, freacă una de o bucată de mătase și vei înlătura electronii negativi, explică Pitt. Apoi atinge circuitele integrate ale roboților cu capătul furtunului și electronii vor sări distrugând componentele delicate.

– O descărcare electrostatică, murmură Weatherhill gânditor. Așa e?

Pitt încuviință din cap.

– Ai putea să realizezi același lucru frecând blana unei pisici sau ștergându-ți picioarele pe un covor.

– Ai fi fost foarte bun profesor de fizică.

– De unde mătase? întrebă Giordino.

– Chimonoul lui Kamatori, zise Weatherhill peste umăr, precipitându-se spre camera trofeelor.

Pitt se întoarse spre Mancuso.

– Unde ai de gând să-ţi instalezi artificiile că să provoace cât mai multe pagube?

– Nu avem suficient C-8 pentru o treabă definitivă, dar dacă îl putem plasa lângă o sursă de energie, putem să le întârziem planurile cu câteva zile, poate chiar săptămâni.

Stacy se întoarse cu o bucată de furtun de trei metri.

– Cum vrei s-o împart?

– Taie-o în patru părţi, răspunse Pitt. Una pentru fiecare din voi. Eu am magnetul.

Weatherhill se întoarse din camera trofeelor cu fâşii rupte din chimonoul de mătase al lui Kamatori, unele cu pete de sânge şi începu să le împartă. Îi zâmbi lui Pitt.

– După cum l-ai aranjat pe prietenul nostru samurai, a devenit cea mai interesantă piesă a decorului de pe perete.

– Nu există sculptură, zise Pitt pontifical, care să poată înlocui originalul.

– N-aş vrea să mă aflu pe o rază de o mie de kilometri când Hideki Suma va vedea ce i-ai făcut celui mai bun prieten al lui, râse Giordino aruncând rămăşiţele sfârâmate ale celor doi robo-paznici într-un colţ al camerei.

– Da, zise Pitt indiferent, dar asta păţeşte dacă face pipi contra vântului.

Cu o figură imobilă dar mânioasă, Loren remarca din ce în ce mai şocată înfricoşătoarea forţă tehnică şi financiară din spatele imperiului lui Suma, în timp ce acesta o însoţea pe ea şi pe Diaz într-un tur prin complexul care era cu mult mai vast decât şi-ar fi putut ea imagina vreodată.

Era mult mai mult decât un centru de control ce urma să transmită semnale pentru explozia unor bombe nucleare răspândite în toată lumea. Etajele şi coridoarele, ce păreau să nu se sfârşească, adăposteau totodată nenumărate laboratoare, vaste unităţi experimentale tehnologice şi electronice, un centru de cercetare a fuziunii şi o uzină de reactoare nucleare ce încorporau modelele aflate încă pe planşetele de proiectare ale ţărilor occidentale industrializate.

Suma zise mândru.

– Birourile administrative şi banca de date ştiinţifice se află în Edo City. Dar aici, sub insula Soseki, se află în perfectă siguranţă inima centrului de cercetare şi dezvoltare.

Îi pofti într-un laborator şi arătă spre o imensă cuvă deschisă, cu ţiţei.

– N-o vedeţi, dar aici se află, mâncând din ţiţei, o a doua generaţie de microbi artificiali, care, de fapt, digeră ţiţeiul şi se multiplică, lansând o reacţie în lanţ şi distrugând moleculele de petrol. Ulterior reziduurile pot fi dizolvate cu apă.

– Aceasta ar fi o binecuvântare pentru curăţarea scurgerilor de petrol, comentă Diaz.

– Un scop util, zise Suma. Altul este pentru epuizarea rezervelor de petrol ale unei ţări ostile.

Loren îl privi uluită.

– De ce vrei să provoci un asemenea haos? Care e câştigul?

– Cu timpul Japonia va fi aproape complet independentă de petrol. Întreaga putere electrică va fi generată nuclear. Noua noastră tehnologie în privinţa celulelor de combustibil şi a energiei solare va fi curând folosită la automobile, înlocuind motorul cu benzină. Distrugând rezervele lumii prin microbii noştri mâncători de petrol, în cele din urmă tot transportul internaţional – automobile, camioane şi avioane – se va opri.

– Dacă nu vor fi înlocuite cu produse japoneze, afirmă Diaz cu răceală.

– O viaţă întreagă, zise Loren devenind sceptică. Vă va lua o viaţă întreagă să secaţi rezervele de miliarde de galoane de petrol înmagazinate în minele noastre subterane de sare.

Suma zâmbi răbdător.

– Microbii pot seca complet rezervele strategice de petrol ale Statelor Unite în mai puțin de nouă luni.

Loren scutură din cap, incapabilă să asimileze consecințele oribile ale tuturor experimentărilor la care fusese supusă în ultimele câteva ore: Nu putea concepe că un singur om putea provoca o astfel de răsturnare haotică. Totodată nu putea accepta înfiorătoarea posibilitate că Pitt putea fi deja mort.

– De ce ne arăți toate astea? întrebă ea în șoaptă. De ce nu păstrezi secretul?

– Ca să-i puteți spune Președintelui și colegilor din Congres că Statele Unite și Japonia nu se mai află pe picior de egalitate. Noi avem acum un avans invincibil și guvernul vostru trebuie să ne accepte cererile în consecință. Suma se opri și o fixă cu privirea. Cât despre faptul că vă dezvălui cu generozitate secrete, dumneata și senatorul Diaz nu sunteți oameni de știință sau ingineri. Puteți doar descrie ce ați văzut în vagi termeni laici. Nu v-am prezentat date științifice, ci pur și simplu o imagine generală a proiectelor mele. Nu veți lua cu voi acasă nimic ce poate deveni folositor în copierea superiorității noastre tehnice.

– Când ne vei permite, doamnei deputat Smith și mie, să plecăm la Washington? întrebă Diaz.

Suma privi la ceas.

– Foarte curând. De fapt, veți fi duși la aerodromul meu particular din Edo City într-o oră. De acolo unul din avioanele mele cu reacție vă va duce acasă.

– De îndată ce Președintele va auzi de nebunia ta, rosti scurt Diaz, va ordona armatei să facă locul ăsta una cu pământul.

Suma dădu drumul unui suspin încrezător și zâmbi.

– E prea târziu. Inginerii și roboții mei sunt în avans față de plan. Nu știți, nu aveți cum să știți, Proiectul Kaiten a fost definitivat la câteva minute după ce am început această vizită.

– A devenit operațional? întrebă Loren cu o voce șoptită și înspăimântată.

Suma încuviință din cap.

– Dacă Președintele vostru va fi atât de nesăbuit încât să atace Centrul Dragonului, sistemele mele de detectare mă vor alerta în timp util pentru a ordona roboților să se dispună în formație de luptă și să detoneze automobilele-capcană. Ezită destul de mult până a-și arăta rânjetul hidos. Așa cum scria odată Buson, un poet japonez: "Cu pălăria suflată de vânt / sperietoarea cu gâtul țeapăn / stă acolo foarte jenată".

– Președintele e sperietoarea și stă întocmai ca și ea, deoarece timpul lui a trecut.

54

Energic, dar fără grabă, Pitt îi conduse în clădirea care adăpostea liftul. Înaintă primul, în timp ce ceilalți îl urmau cu precauție. Nu întâlni ființe omenești, dar fu oprit de un paznic robot la intrarea ascensorului.

Acesta era programat să vorbească numai în japoneză, dar Pitt nu avu nici o problemă în a descifra tonul amenințător și arma ațintită spre fruntea lui.

– Își ridică mâinile în fața lui cu palmele orientate înainte și se apropie încet, protejându-i pe ceilalți de receptorul video și de senzorii acestuia de detecție.

Weatherhill și Mancuso se apropiară pe furiș din flancuri și împunseră cutia ce conținea circuitele integrate cu furtunurile încărcate cu electricitate statică. Robotul înarmat îngheță ca într-un film de desene animate oprit brusc.

– Extrem de eficient, remarcă Weatherhill, reîncărcându-și bucata de furtun frecând-o viguros de mătase.

– Crezi că și-a avertizat centrul de control? întrebă Stacy.

– Probabil nu, răspunse Pitt. Capacitatea lui senzorială nu a putut să decidă dacă eu reprezentam o amenințare sau pur și simplu un membru neprogramat al proiectului.

Odată ajunși în interiorul ascensorului pustiu, Weatherhill optă pentru nivelul patru.

– La șase se află nivelul principal al centrului de control, își aminti el. Mai bine ne-am încerca norocul să ieșim printr-un nivel inferior.

– Infirmeria și unitățile de servicii sunt la patru, îl informă Pitt.

– Dar sistemul de securitate?

– N-am văzut nici urmă de paznici sau de monitoare video.

– Sistemele de apărare exterioară ale lui Suma sunt atât de sigure, încât nu are nevoie să se preocupe de securitatea interioară, zise Stacy.

Weatherhill fu de acord.

– Un robot dușman este ultimul lucru la care se gândește.

Se încordară când ascensorul ajunse și ușile alunecară lateral, deschizându-se. Din fericire era gol. Intrară, dar Pitt se ținu mai la urmă, cu capul înclinat în spate de parcă ar fi ascultat un sunet îndepărtat. Apoi intră și el, apăsând butonul pentru nivelul patru. Câteva clipe mai târziu păși afară într-un coridor vacant. Se mișcară repede, pe tăcute, urmându-l pe Pitt. Acesta se opri în fața infirmeriei și așteptă la ușă.

– De ce te-ai oprit aici? întrebă Weatherhill încetișor.

– Nu ne vom descurca niciodată în acest complex fără o hartă sau un ghid, murmură Pitt. Urmați-mă înăuntru.

Apucă clanța ușii și o deschise brusc.

Luată prin surprindere, sora ridică privirile uluită când îl văzu pe Pitt dând buzna pe ușă. Nu era aceeași care îl ajutase pe doctorul Nogami în timpul vizitei anterioare a lui Pitt. Aceasta era la fel de urâtă și diform construită ca un greder de șosele.

De îndată ce își reveni, întinse iute brațul către butonul de alarmă al unui dispozitiv de comunicare interioară. Degetul îi ajunsese la un centimetru de buton când palma întinsă a lui Pitt o lovi violent în bărbie. Catapultată, femeia făcu o tumbă pe spate, rămânând lată pe podea.

Doctorul Nogami auzi agitația și veni în fugă din biroul lui, oprindu-se brusc și holbându-se la Pitt și la ceilalți din echipa MAIT, care intraseră buluc pe ușă înainte de a o închide. Ciudat, expresia de pe chipul său era una de amuzament curios mai degrabă decât de șoc.

– Scuză-ne de deranj, doctore, zise Pitt, dar avem nevoie de îndrumări.

Nogami privi în jos spre asistenta care zăcea pe podeaua rece.

– După cum văd, ai propriul tău mod de a câștiga femeile.

– Se pregătea să declanșeze alarma, zise Pitt scuzându-se.

– Ai avut noroc că ai luat-o prin surprindere. Sora Oba știe karate cum știu eu medicină. Numai atunci se hotărî Nogami să studieze câteva clipe grupul pestriț de oameni care stăteau în picioare în jurul asistentei lungite la pământ. Scutură din cap aproape trist. Voi sunteți cea mai grozavă echipă MAIT pe care Statele Unite o trimit pe teren. Nu prea se vede. De unde naiba a mai descoperit Ray Jordan oameni ca voi?

Giordino fu singurul care nu-l privi pe doctor amuțit de surpriză. Ridică ochii spre Pitt.

– Știi ceva ce nu știm noi?

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe doctorul Josh Nogami, agentul secret britanic cu serioasă acoperire, care a furnizat partea leului din informațiile despre Suma și operațiunea lui.

– Ți-ai dat seama, zise Nogami.

Pitt dădu modest din mână.

– După informațiile pe care mi le-ai dat, a fost ceva elementar. Nu există Spitalul St. Paul în Santa Ana, California. Dar *există* Catedrala Saint Paul în Londra.

– Nu ai accent britanic, zise Stacy.

– Deși tata a fost supus britanic, mama provenea din San Francisco și am făcut studii de medicină UCLA. Pot să vorbesc cu accent american rezonabil fără prea mare efort. Ezită și îl privi pe Pitt drept în ochi, zâmbetul dispărându-i de pe față. Vă dați seama, sper, că venind aici m-ați dat de gol.

– Regret că te-am pus în lumina reflectoarelor, zise Pitt sincer, dar avem o problemă urgentă. Dădu din cap către ceilalți. Vor mai trece poate alte zece sau cincisprezece minute înainte de descoperirea lui Kamatori și a celor trei robo-paznici ai săi... ah... ineficienți. Avem foarte puțin timp pentru a pune explozibilul și a ieși de aici.

– Stați puțin. Nogami ridică o mână. Vreți să spuneți că l-ați omorât pe Kamatori și i-ați terminat trei robo-paznici?

– Mai morți de așa nu se poate, răspunse Giordino vesel.

Mancuso nu avea chef de conversație cordială.

– Te rog, dacă poți, dă-ne o diagramă a complexului și încă repede. Vreau să plecăm și să nu-ți mai stăm pe cap.

– Am fotografiat planurile construcției pe microfilm, dar n-am avut cum să le transmit în afară oamenilor voștri după ce mi-am pierdut contactul.

– Jim Hanamura?

– Da. E mort? întrebă Nogami sigur de răspuns.

Pitt încuviință din cap.

– Măcelărit de Kamatori.

– Jim a fost un om bun. Sper că bestia de Kamatori a murit încet.

– Nu prea i-a plăcut călătoria.

– Te rog, poți să ne ajuți? întrebă Mancuso, grăbit și insistent. Nu e timp de pierdut.

Nogami nu părea nici pe departe grăbit.

– Sperați să ieșiți prin tunel spre Edo City, bănuiesc.

– Ne-am gândit că am putea să luăm trenul, zise Weatherhill aruncând o privire pe coridor prin ușă.

– N-aveți nici o șansă. Nogami ridică din umeri. De când ați pătruns voi în complex, Suma a ordonat ca trenul să fie păzit de o armată de roboți pe partea insulei și o imensă forță de securitate, formată din oameni special antrenați, la capătul din Edo City. Nici o furnică n-ar putea trece.

Stacy îl privi.

– Ce sugerezi?

– Oceanul. Ați putea avea norocul să fiți pescuiți de un vas în trecere.

Stacy scutură din cap.

– Asta e exclus. Orice vas străin care ajunge la cinci kilometri de insulă va fi spulberat.

– Aveți destule lucruri la care să vă gândiți, zise Pitt calm, părând să fixeze cu privirea un perete de parcă ar fi văzut ceva în partea cealaltă. Concentrați-vă asupra plantării explozivelor. Lăsați plecarea în seama mea și a lui Al.

Stacy, Weatherhill și Mancuso se uitară unul la celălalt. Apoi Weatherhill dădu din cap aprobator.

– Ai dreptate. Ne-ai salvat viețile și ne-ai adus până aici. Am fi de-a dreptul nepoliticoși să nu avem încredere în tine.

Pitt se întoarse spre Nogami.

– Ce părere ai, doctore, vii cu noi?

Nogami ridică din umeri și zâmbi cu jumătate de gură.

– De ce nu? Mulțumită vouă, utilitatea mea aici a luat sfârșit. N-are sens s-o mai lungesc. Risc să-mi pună Suma pielea pe băț.

– Ai vreo sugestie unde am putea pune explozibilul? întrebă Weatherhill.

– Vă arăt un culoar de acces spre cablurile electrice și fibrele optice care alimentează întregul complex. Puneți-vă explozibilul acolo și veți scoate centrul din funcțiune pentru o lună.

– La ce nivel?

Nogami ridică capul spre tavan.

– Cel de deasupra, al cincilea.

– Când ești gata? îi zise Weatherhill lui Pitt.

– Acum.

Precaut, Pitt se strecură pe coridor spre lift. Îl urmară toți, se înghesuiră înăuntru și așteptară liniștiți în timp ce acesta se ridica la al cincilea nivel, tensionați de ideea unei surprize neplăcute la deschiderea ușilor. Brusc, liftul începu să coboare

în loc să urce. Cineva realizase acest lucru, apăsând butonul de la nivelul inferior.

– La dracu', blestemă Mancuso cu amărăciune. Asta ne mai trebuia.

– Fiți atenți! ordonă Pitt. Împingeți ușile cu toată forța pentru a nu-i lăsa să pătrundă înăuntru. Al, ține apăsat pe butonul "ușă închisă".

Ascensorul se opri, după care toți puseră mâinile pe uși și împinseră. Ușile încercară să gliseze lateral, dar zvâcniră spasmodic fără să se deschidă.

– Al, zise Pitt încetișor, acum apasă pe cinci!

Giordino ținuse degetul apăsat pe butonul "ușă închisă" atât de tare, încât încheietura mâinii i se albise. Îl lăsă liber și apăsă pe butonul marcat cu cifra 5.

Ascensorul se zgudui câteva clipe de parcă ar fi fost rupt în două, apoi zvâcni în sus și începu să se ridice.

– A fost gata, gata, suspină Stacy.

– Mergem în sus, îi anunță Giordino. Articole de gospodărie, ustensile de bucătărie, vase și obiecte de uz casnic... Bruse se opri. Oh, oh, n-am ajuns încă acasă. Mai vrea cineva să urce. Beculețul de la nivelul cinci tocmai s-a aprins.

Alertați din nou, fiecare își roti inconștient privirea către afișaj, spre minusculul indicator luminos care se aprinsese la nivelul cinci. Apoi, de parcă ar fi fost comandați de aceeași manetă de viteze, se întoarseră și se ghemuiră, gata de a țâșni în acțiune.

Un inginer în haină albă, cu o pălărie tare pe cap, aștepta în fața liftului, studiind intens însemnările de pe un carnet. Nici măcar nu-și ridică privirile când intră în lift. Numai când realiză că liftul nu se deplasează, se uită la oamenii cu figuri occidentale din jurul lui. Nici unul nu zâmbea.

Deschise gura să țipe, dar Pitt îi puse o mână pe gură, iar cu cealaltă îi strânse carotida. Chiar înainte să-și dea ochii peste cap, trupul să i se înmoaie și să alunece pe podeaua liftului, Nogami era deja afară, conducându-i pe ceilalți printr-un coridor.

Weatherhill îi urmă ultimul. Se opri și îl privi pe Pitt.

– Când și unde vrei să ne întâlnim? întrebă el.

– La nivelul superior, în douăsprezece minute. Vă reținem taxiul.

– Succes, murmură Mancuso grăbindu-se, după ceilalți și întrebându-se în sinea lui ce mai punea la cale mintea isteață a bărbatului de la NUMA.

Giordino privi în jos spre inginerul întins pe podea.

– Pe el unde să-l ascundem?

Pitt arătă spre trapa din tavanul ascensorului.

– Taie-i halatul în fâșii, apoi leagă-l și pune-i căluș. Îl parcăm deasupra liftului.

În timp ce Giordino îi scotea halatul alb și începea să-l facă fâșii, îi aruncă lui Pitt un rânjet pe jumătate răutăcios.

– Și eu l-am auzit.

Pitt rânji și el.

– Ah, da, sunetul dulce al libertății.

– Dacă îl apucăm.

– Optimism, optimism, murmură Pitt voios, în timp ce porni cu liftul în sus. Acum să băgăm viteză. Mai avem douăsprezece minute.

55

Echipa MAIT aflată în adâncimea Centrului Dragonului n-ar fi putut fi mai stresată decât cei doi bărbați care asudau în camera de comunicații a Sediului Federal de Investigații. Raymond Jordan și Donald Kern stăteau cu ochii pe un ceas uriaș, așteptând nerăbdători un semn din partea echipei printr-un satelit poziționat deasupra Japoniei.

De parcă ar fi fost atrași de bâzâitul brusc al unui telefon aflat pe masa dintre ei, ochii li se întâlniră, ambii având chipul tras. Jordan ridică receptorul de parcă acesta ar fi fost contaminat cu ciumă.

– Da, domnule Președinte, răspunse el fără ezitare.

– Vreo veste?

– Nu, sir.

Președintele rămase tăcut pentru o clipă, apoi zise solemn.

– Patruzeci și cinci de minute, Ray.

– Am înțeles, sir. Patruzeci și cinci de minute până la atac.

– Am demobilizat Delta Forces. După o conferință cu ceilalți consilieri de securitate și Statul Major, am ajuns la concluzia că nu ne putem permite o operație militară. Centrul Dragonului trebuie să fie distrus înainte de a deveni operațional.

Jordan avu sentimentul de parcă lumea lui dispărea. Aruncă încă o dată zarurile.

– Cred încă în faptul că senatorul Diaz și deputata Smith sunt pe insulă.

– Chiar dacă ai dreptate, posibila lor moarte nu-mi afectează decizia.

– N-ați fi dispus să vă răzgândiți și să le mai acordați încă o oră? pledă Jordan.

– Aș dori din toată inima să vă dau mai mult timp, dar securitatea noastră națională e în mare pericol. Nu ne putem permite să-i lăsăm lui Suma posibilitatea lansării campaniei de șantaj internațional.

– Aveți dreptate, firește.

– Cel puțin nu sunt singur. Secretarul de stat Oates a informat liderii națiunilor NATO și pe președintele sovietic Antonov, și fiecare a fost de acord că este în interesul nostru reciproc să acționăm.

– Atunci nu mai punem problema salvării echipei, zise Jordan cu frustrare în glas, și nici a lui Diaz și Smith.

– Regret profund ideea de a pune în pericol viețile unor americani de bună-credință, dintre care unii îmi sunt prieteni buni. Îmi pare rău, Ray, mă confrunt cu dilema veche de când lumea de a sacrifica câțiva pentru a-i salva pe cei mulți.

Jordan puse receptorul în furcă. Părea ciudat de cocoșat și dărâmat.

– Președintele, zise el cu gândul aiurea.

– Nici o păsuire? întrebă Kern mohorât.

Jordan scutură din cap.

– A anulat atacul, dar trimite acolo un submarin nuclear.

Kern păli ca un mort.

– Deci e așa cum a zis.

Jordan dădu mohorât din cap și ridică privirea spre ceas văzând că au rămas numai patruzeci și trei de minute.

– De ce naiba nu pot să fugă? Ce s-a întâmplat cu agentul britanic? De ce nu transmite?

În ciuda temerilor, Jordan și Kern nu erau nici pe departe pregătiți pentru dezastrul înfiorător ce urma să vină.

Nogami conduse echipa MAIT printr-o serie de mici pasaje laterale pline de conducte de încălzire și ventilație, ocolind birourile și atelierele foarte populate și ținându-se cât mai departe cu putință de locurile unde se desfășura activitatea. Când era confruntat cu un robo-paznic, Nogami intra în conversație cu el, în timp ce unul din ceilalți se apropia de el dintr-o parte și îi bloca circuitele cu încărcătura de electricitate statică.

Ajunseră la o încăpere cu pereți de sticlă, o zonă întinsă și importantă, plină de cabluri electrice și legături de fibre optice, toate pornind prin tuneluri înguste pe tot cuprinsul Centrului Dragonului. Un robot stătea în picioare în fața unei uriașe console cu diverse tastaturi și instrumente digitale.

– Un inspector robot, zise Nogami încetișor. E programat să supravegheze sistemele și să raporteze orice scurtcircuit sau defecțiune.

– După ce îi tăiem circuitele, cât timp durează până când supraveghetorul lui trimite pe cineva să-l verifice? întrebă Mancuso.

– De la centrul de control principal, cinci sau șase minute.

– E timp destul să plasăm explozibilul și să o ștergem, zise Weatherhill pe un ton neutru.

– Te-ai gândit la programarea timpului până la explozie? îl întrebă Stacy.

– Douăzeci de minute. Am avea timp să ajungem la suprafață în siguranță și să părăsim insula, dacă Pitt și Giordino reușesc.

Nogami deschise ușa și se dădu în lături, în timp ce Mancuso și Weatherhill pătrunseră în încăpere și se apropiară de robot din direcții opuse. Stacy rămase în pragul ușii, de pază. Inspectorul robot încremeni în fața consolei, ca o sculptură

metalică, în clipa în care bucățile de furtun încărcate cu electricitate statică luară contact cu învelișul circuitelor lui.

Cu atenție și pricepere, Weatherhill introduse detonatorul minuscul în explozibilul de plastic și fixă timpul.

– Trebuie așezat printre cabluri și fibre optice, cred.

– De ce nu distrugi consola? întrebă Nogami.

– Probabil dispun de unități de rezervă undeva într-un depozit, explică Mancuso.

Weatherhill dădu aprobator din cap și se deplasă pe un coridor aflat la mică distanță, unde ascunse încărcătura în spatele mai multor mănunchiuri de cabluri și fibre optice foarte bine izolate.

– Pot să înlocuiască consola și să reconecteze noile terminale în douăzeci și patru de ore, predică el, dar să distrugi un metru în mijlocul a o mie de fire înseamnă să-i obligi să înlocuiască întregul sistem pornind din ambele capete. Asta le va lua de cinci ori mai mult timp.

– Ai dreptate, consimți Nogami fără entuziasm.

– Ascunde-o bine, zise Mancuso.

Weatherhill îl privi cu reproș.

– Nu vor căuta ceva de care nu știu că există.

Atinse ușor regulatorul de timp și părăsi coridorul.

– Totul e în regulă, zise Stacy din pragul ușii.

Pe rând pătrunseră tiptil în coridor și se precipitară spre lift. Parcurseseră deja aproape două sute de metri când Nogami se opri brusc și ridică o mână. Sunetul vocilor omenești se auzea de-a lungul pereților de metal ai unui coridor lateral, urmat de bâzâitul discret al unui motor electric. Furios, Nogami le făcu semn să înainteze, iar ei țâșniră înainte și apucară să dea colțul înainte ca intrușii să apară pe coridorul principal.

– Le-am subapreciat eficiența, șopti Nogami fără să se întoarcă. Au sosit devreme.

– Detectivii? îl întrebă Stacy.

– Nu, răspunse el repede. Supraveghetorii care vin să-l înlocuiască pe robotul scos din funcțiune de voi.

– Crezi că sunt trimiși după noi?

– Dacă ar fi așa, am afla-o. Ar suna alarma generală și o hoardă de paznici umani ai lui Suma, împreună cu o armată de roboți, ar viermui pe fiecare coridor și ar bloca toate intersecțiile.

– Am avut noroc că nici unul din roboții întâlniți nu a intrat la bănuieli, mormăi Mancuso în timp ce îl urma grăbit pe Nogami pe coridor.

– Fără semne aparente de stricăciune, supraveghetorii vor crede că au suferit simple defecțiuni electronice.

Ajunseră la lift și mai pierdură două minute așteptând ca acesta să urce de la un nivel inferior. După ce li se păru că așteptaseră jumătate din viață, în cele din urmă ușile se deschiseră spre un interior gol. Weatherhill intră primul și apăsă butonul pentru nivelul de suprafață.

Ascensorul cu cei trei bărbați și o femeie stând în picioare mohorâți și tăcuți se ridica cu o încetineală chinuitoare. Numai Nogami avea ceas, ceilalți le pierduseră când fuseseră prinși.

Se uită la ceas.

– Am mai câștigat treizeci de secunde, informă el.

– Am sărit din lac, murmură Mancuso. Acum să sperăm că nu există nici un puț.

Tot ceea ce conta acum era să se salveze. Oare ce plan urzea mintea lui Pitt? I se întâmplase ceva lui sau lui Giordino? Greșise Pitt calculele și era oare prins din nou sau mort? Dacă era așa, nu mai exista nici o speranță și nu le mai rămânea nimic, nici o cale spre libertate, singura lor șansă de salvare se stinsese.

Nici nu mai țineau minte de câte ori se pregătiseră pentru ce era mai rău, ghemuiți, gata să țâșnească spre pericolul, material sau uman, din fața liftului. Când ușile se deschiseră, înțepeniră.

Giordino stătea acolo, mare cât viața, cu un zâmbet larg pe chip. Vorbi ca un controlor la poarta unui aeroport.

– Prezentați taloanele de îmbarcare, vă rog.

Ubunai Okuma și Daisetz Kano erau specialiști în robotică înaltă clasă, experimentați în teleoperare de imagine pe

Biblioteca Jud.

computer şi inteligenţă artificială, cât şi în depanarea şi sesizarea disfuncţionalităţilor senzorilor. În camera de control cu monitoare, primiseră informaţia că inspectorul robot Taiho, al cărui nume însemna "Puşcă mare", nu funcţionează, şi se deplasaseră imediat să-l înlocuiască pentru a fi reparat.

Defectarea subită, dintr-o serie întreagă de motive, nu era ceva neobişnuit. Robotica era încă o ştiinţă nouă şi defectele apăreau cu o frecvenţă înnebunitoare. Roboţii se opreau brusc, din motive care ieşeau la iveală numai după ce erau returnaţi la un centru de recondiţionare şi cercetaţi cu atenţie.

Kano dădu ocol inspectorului Taiho, verificându-l repede cu privirea. Neobservând nimic neobişnuit, ridică din umeri.

– Pare să aibă un circuit defect.

Okuma îşi aruncă ochii pe o diagramă din dosarul care îl avea la el.

– Acesta are o istorie întreagă de probleme. I s-a mai stricat sistemul de formare a imaginii încă de cinci ori.

– Ce ciudat, e a patra unitate care s-a defectat în ultima oră.

– Întotdeauna apar în cascadă, murmură Okuma.

– Sistemele trebuie modificate şi actualizate, se declară de acord Kano. N-are rost să încercăm să-l reparăm pe loc. Îl voi programa pentru o reconstrucţie completă. Se întoarse spre robotul înlocuitor. Eşti gata să-ţi preiei îndatoririle de supraveghere, Otokodate?

O serie de beculeţe se aprinseră şi Otokodate, numele unui fel de Robin Hood, răspunse încet dar ferm.

– Sunt gata să supraveghez toate sistemele.

– Atunci începe.

În timp ce robotul înlocuitor îşi ocupa locul în faţa monitorului, Okuma şi Kăno aşezară robotul defect într-un cărucior motorizat prevăzut cu o mică macara. Apoi unul dintre ei programă un cod în computerul căruciorului şi acesta începu să se mişte automat către zona indicată, fără control uman. Cei doi ingineri nu însoţiră robotul defect, ci se îndreptară spre

încăperea de odihnă a personalului, pentru a se bucura de binefacerile unei cești cu ceai.

Lăsat singur, Otokodate îşi concentră sistemul vizual pe tastaturi şi, din rutină, începu să prelucreze datele în computer. Capacitatea lui foarte ridicată de sesizare, incredibil de avansată faţă de cea a unei fiinţe omeneşti, surprinse o deviere infinitezimală de măsurare.

Rata pulsului laser printr-o fibră optică e măsurată în milioane de biţi pe secundă. Senzorii lui Otokodate puteau citi măsurătorile instrumentului cu mult mai mare acurateţe decât omul şi recunoscu o minusculă scădere în rata pulsului de la standardul de 44,7 milioane biţi pe secundă la 44,68 milioane. El computeriză profilul indicelui refractat şi observă că lumina ce-şi transmitea razele prin două fibre dinăuntrul unei panglici, ce conţinea mii de fibre optice, oscila temporar într-un anumit punct.

Semnală centrului de comandă că părăsea consola pentru a inspecta mănunchiurile de fibre din interiorul coridoarelor.

56

Cu timpul Suma devenea din ce în ce mai mânios și nerăbdător. Diaz și Smith păreau să nu obosească certându-se cu el, dând frâu liber urii față de realizările lui, amenințându-l de parcă era un hoțoman de pe stradă. Ajunsese să binecuvânteze șansa de a se spăla pe mâini de ei.

Răpirea senatorului Diaz, simțea el, fusese o greșeală. O făcuse numai pentru că Ichiro Tsuboi era încrezător că Diaz avea o influență substanțială în Senat și avea trecere la Președinte. Suma îl considera meschin și limitat. După ce fusese reformat medical din armată, Diaz își făcuse studiile la Universitatea din New Mexico. Apoi folosise calea tradițională spre putere devenind avocat și susținând cauze care erau reflectate cu litere de o șchioapă în ziare și aveau sprijinul partidului majoritar din stat.

Suma îl disprețuia, considerându-l un salahor politic demodat care se ținea de practica monotonă și obositoare de a-i supune pe bogați la taxe pentru programe de binefacere în scopul de a-i hrăni și sprijini pe trântorii săraci. Mila și compasiunea erau trăsături pe care Suma refuza să le accepte.

Deputata Smith, de cealaltă parte, era o femeie foarte abilă. Suma avea sentimentul neplăcut că ea îi putea citi gândurile și îi

contrazicea orice afirmație. Avea toate datele despre ea și le folosea cu ușurință. Loren provenea dintr-o veche și onorabilă familie din Vest, aceasta având ferme pe dealurile din vestul statului Colorado din 1870. Educată la Universitatea din Colorado, candidase și câștigase alegerile în fața unui deputat care stătuse în funcție timp de treizeci de ani. Putea să se ia în colți cu orice bărbat. Suma bănuia că singurul ei punct vulnerabil era Dirk Pitt, și era mai aproape de adevăr decât credea.

Suma privea la ei peste masă, sorbind saki și prinzând puteri pentru un alt schimb dur de cuvinte. Era pe punctul de a face o nouă observație când Toshie intră în încăpere și îi șopti încetișor la ureche. Suma își puse ceașca de saki pe masă și se ridică în picioare.

– A venit timpul să plecați.

Loren se ridică elegant în picioare și își încrucișă privirile cu Suma.

– Nu mă mișc de aici până nu știu că Dirk Pitt și Al Giordino sunt în viață și tratați omenește.

Suma zâmbi indulgent.

– Au venit în ascuns pe pământ străin, pământul meu, ca agenți secreți ai unei țări străine...

– Legea japoneză este asemănătoare cu a noastră în privința spionajului, îl întrerupse ea. Au dreptul la o judecată corectă.

Suma radia de satisfacție malițioasă.

– Nu văd nici un motiv pentru a continua această discuție. Între timp domnul Pitt și domnul Giordino, împreună cu restul echipei lor de spioni, au fost executați de prietenul meu Moro Kamatori. Asta e situația.

Loren se simți de parcă inima i-ar fi fost zdrobită de un bloc de gheață. Urmă un moment de tăcere și uluială, pe care îl resimți și mai șocant, știind că acesta trebuia să fie adevărul. Se făcu albă ca varul la față și se legănă pe picioare cu mintea brusc golită de orice conținut.

Toshie o înșfăcă pe Loren de braț și o împinse către ușă.

– Vino, avionul care vă va duce la Edo City și aeronava particulară a domnului Suma vă așteaptă.

– Nu trecem prin formidabilul canal de sub mare? întrebă Diaz fără nici o urmă de dezamăgire.

– Sunt câteva lucruri pe care nu doresc să le vedeți, zise Suma veninos.

În plin coșmar, fără să-i pese, Loren se lăsă trasă de Toshie printr-un foaier care dădea spre o potecă de piatră ducând spre un mic eleșteu. Suma se înclină și făcu semn lui Diaz să le însoțească pe femei.

Diaz dădu din umeri supus și șontâcăi cu bastonul său în fața lui Suma, în timp ce doi robo-paznici încheiau convoiul.

În spatele eleșteului se afla un avion strălucitor cu turbină acoperită, înconjurat de un gard viu înalt și frumos tuns. Motoarele reactorului se învârteau cu un fluierat ușor. Doi membri ai echipajului, îmbrăcați în costume de zbor de nailon roșu și șepci, stăteau în poziție de drepți de fiecare latură a scărilor ce duceau în cabina principală. Ambii erau scunzi, unul zvelt, celălalt lat în umeri. Înclinară respectuos capul când grupul se apropie.

Diaz se opri brusc.

– Când mă voi întoarce la Washington, voi ține o conferință de presă și voi spune totul despre tine și planurile tale monstruoase, apoi voi lupta împotriva ta prin orice mijloace pe care le am la dispoziție în ambele camere ale Congresului, până când fiecare bun pe care îl ai în Statele Unite va fi confiscat și naționalizat. Nu îmi voi găsi liniștea până când nu vei plăti pentru crimele tale.

Suma rânji furios.

– Oamenii noștri din Washington sunt mult prea puternici pentru a nu dilua eforturile tale patetice. Controlăm prea mulți parlamentari de-ai voștri, care au o slăbiciune pentru bogăția ascunsă, ca să mai ai o asemenea influență. Glasul dumitale va suna în gol, domnule senator Diaz. Guvernul vostru – fie că îți place sau nu, corupt și înnămolit în programe emoționale în loc de tehnologie sau știință – a devenit o filială controlată în întregime de japonezi.

Loren se întoarse către Suma, cu ochii îngustați de dispreț.

– Ați subestimat curajul americanilor acum cincizeci de ani și acum din nou ați trezit uriașul adormit, insuflându-i o hotărâre îngrozitoare.

– Cuvintele amiralului Yamamoto după șapte decembrie nu se aplică acum, zise Suma cu dispreț. Oamenii voștri și-au pierdut forța morală de a face sacrificii pentru binele națiunii. Trebuie să privești realitatea în față, doamnă Smith. Măreția Americii a apus. Nu mai am nimic de adăugat, în afară de îndemnul de a-l avertiza pe Președintele vostru asupra intențiilor Japoniei.

– Vrei să spui intențiile *tale*, zise Loren cu curaj, culoarea întorcându-i-se în obraji. Tu nu reprezinți poporul japonez.

– Călătorie bună spre casă, doamnă deputat Smith. Vizita voastră s-a încheiat.

Suma se întoarse și începu să se îndepărteze, dar nu apucă să facă decât un pas, când cei doi membri ai echipajului îl înșfăcară de brațe din fiecare parte, îl ridicară de la pământ și îl aruncară în spate prin ușa cabinei avionului, unde păru să dispară. Totul se întâmplă atât de repede, încât Loren și Diaz rămaseră șocați, cu mintea golită de gânduri. Numai Toshie reacționă, încercând să lovească cu piciorul pe membrul mai solid al echipajului.

– Așa începe oare o relație intimă? râse Giordino, înșfăcând piciorul lui Toshie și trăgând-o în brațele lui.

Apoi o ridică și o trecu prin ușă în mâinile lui Weatherhill și Mancuso la fel de ușor de parcă ar fi fost umplută cu aer.

Loren gâfâi și începu să bolborosească ceva spre Giordino, dar Stacy o împinse brusc în sus pe scara îngustă.

– N-avem timp de pierdut, doamnă Smith. Vă rog, mai repede.

Cu Loren în fața ei, îi spuse și lui Diaz:

– Mai repede, domnule senator. N-are rost să așteptăm să ni se spună la revedere.

– De unde... de unde ați apărut toți? se bâlbâi el în timp ce Mancuso și Weatherhill îl traseră înăuntru.

– Suntem doar răpitorii voștri, răspunse Weatherhill pe un ton de conversație. De fapt, Pitt și Giordino au luat echipajul pe nepusă masă și i-au băgat legați în compartimentul pentru marfă.

Giordino o ridică pe Stacy în cabină și trase scările în urma ei. Îi salută în glumă pe cei doi robo-paznici care aveau armele ațintite asupra lui, dar stăteau într-o postură de uluială nemișcată.

– Robo-curcani, Sayonara!

Trânti ușa închizând-o și o încuie. Apoi se întoarse și strigă scurt o comandă în direcția carlingii.

– Dă-i drumul!

Fluieratul ușor al celor două motoare cu turbină spori până ajunse un țipăt care spărgea urechile și suflul lor culcă iarba de sub aripile butucănoase. Roțile se ridicară de pe pământul jilav și avionul se ridică drept în aer, rămase suspendat acolo câteva momente, timp în care motoarele rulară încet menținând aparatul în poziție orizontală, apoi țâșni înclinându-se ușor și se îndreptă deasupra oceanului către răsărit.

Loren îl strânse în brațe pe Giordino.

– Slavă Domnului că ești teafăr. Dirk e cu tine?

– Cine crezi că e la volanul autobuzului? zâmbi Giordino larg, în timp ce dădea din cap spre carlingă.

Fără alt cuvânt, Loren fugi pe culoar și deschise ușa carlingii. Pitt se afla pe scaunul pilotului, extrem de concentrat în dirijarea unui avion nou pentru el. Nu clipi și nici nu-și întoarse capul, când ea îi încolăci gâtul cu brațele pe sub costumul de zbor împrumutat de la Corporația Suma și îl sărută cel puțin de douăsprezece ori.

– Ești viu, zise ea fericită. Suma zicea că ai murit.

– N-a fost o zi prea amuzantă, reuși să spună Pitt printre sărutări. Vrei să spui că te bucuri că mă vezi?

Îl zgârie ușor cu unghiile pe piept.

– Nu poți să fii și tu o dată serios?

– Doamnă, chiar în acest moment sunt cât se poate de serios. Opt oameni depind de mine ca să zbor cu acest avion pe care nu l-am atins niciodată. Și cel mai bine ar fi să-i dau de capăt repede sau ne trezim cu toții în apă.

– Poți să o faci, zise ea cu încredere. Dirk Pitt poate să facă orice.

– Aș vrea ca oamenii să nu mai spună asta, mormăi Pitt. Dădu ușor din cap spre dreapta. Stai pe locul copilotului și deschide radioul. Trebuie să chemăm cavaleria, înainte ca escadrila aviatică de samurai să preia urmărirea. Nu ne putem opune avioanelor de vânătoare.

– Suma nu e stăpânul armatei japoneze.

– Posedă cam tot de pe aici. Nu avem nici o șansă. Aprinde radioul, îți voi da frecvența.

– Unde mergem?

– Pe *Ralph R. Bennett*.

– O barcă?

– Un vas, o corectă Pitt. Un vas al Marinei Militare Americane de detectare și urmărire. Dacă ajungem pe el înainte de a fi interceptați, suntem salvați.

– Nu vor îndrăzni să tragă în noi cu Hideki Suma la bord.

Ochii lui Pitt scăpărară de la bordul cu aparate indicatoare spre apa ce fremăta în jos.

– Oh, cât de mult sper să ai dreptate.

În spatele lor, Giordino încerca, fără să reușească, să o mângâie pe Toshie, care șuiera și se zbătea ca o pisică sălbatică. Îl scuipă, dar rată cu puțin obrazul, atingându-l pe ureche. În cele din urmă o apucă de la spate și o ținu strâns.

– Îmi dau seama că n-am făcut o bună impresie de la început, zise el fericit, dar a mă cunoaște, înseamnă a mă iubi.

– Porc de yankeu, țipă ea.

– Nu e chiar așa, strămoșii mei italieni n-ar admite niciodată ideea că sunt yankei.

Stacy îi ignoră pe Giordino și pe Toshie care nu încetaseră lupta și îl legă strâns pe Suma de unul din scaunele tapițate cu piele din luxoasa cabină principală. Pe chip i se citea uluiala.

– Ia te uită, zise Mancuso fericit. Ce surpriză, barosanul în persoană merge cu noi la plimbare.

– Ești un om mort. Toți trebuia să fiți morți, murmură el, fără să-i vină să-și creadă ochilor.

– Prietenul tău Kamatori a murit, îl informă sadic Mancuso.

– Cum?

– Pitt l-a înfipt în perete.

Numele lui Pitt păru să acționeze ca un stimulent. Suma își mai reveni și spuse.

– Ați făcut o greșeală îngrozitoare. Ținându-mă ostatic, veți dezlănțui niște forțe înfricoșătoare.

– Ce-i drept e drept! Acum e rândul nostru să facem pe scârboșii.

Vocea omenească nu poate imita cu fidelitate sâsâitul unei vipere, dar Suma scoase un sunet asemănător.

– Sunteți prea imbecili să înțelegeți. Oamenii mei vor declanșa Proiectul Kaiten, când vor afla ce ați făcut.

– Să încerce, zise liniștit Weatherhill. Peste aproximativ trei minute, la Centrul Dragonului se vor stinge luminile.

Inspectorul robot Otokodate descoperi curând explozibilul atașat de banda unor fibre optice. O dezlegă cu abilitate și se înapoie la consola lui. Studie câteva clipe pachetul, recunoscând regulatorul de timp drept ceea ce era, dar memoria lui nu fusese programată să analizeze explozibili de plastic și pentru el nu exista un astfel de concept. Transmise un semnal superiorului său din centrul de control al roboților.

– Otokodate de la centrul cinci de energie.

– Da, ce s-a întâmplat? răspunse un monitor robot.

– Vreu să comunic cu superiorul meu, domnul Okuma.

– Nu s-a înapoiat de la ceai. Care-i mesajul?

– Am descoperit un obiect ciudat atașat de mănunchiul principal de fibre optice.

– Ce fel de obiect?

– O substanță pliabilă cu un regulator de timp.

– Ar putea fi un instrument uitat de vreun tehnician în timpul efectuării lucrărilor de instalare.

– Memoria mea nu conține datele necesare pentru o identificare exactă. Dorești să-l aduc la centrul de control pentru examinare?

– Nu, rămâi la postul tău. Trimit un curier să-l ridice.

– Am înțeles.

Câteva minute mai târziu un curier robot, pe nume Nakajima, care era programat să se deplaseze prin fiecare coridor și să treacă prin toate ușile birourilor și zonelor de lucru din complex, intră în centrul cinci de energie. Conform ordinului, Otokodate îi înmână explozibilul lui Nakajima.

Nakajima era un robot mecanic din a șasea generație, care putea primi comenzi verbale, dar nu putea să le dea. Își întinse pe tăcute brațul articulat, luă pachetul, îl depuse într-un container și apoi își începu călătoria de întoarcere spre centrul de control al roboților.

La cincizeci de metri de ușa acestuia, într-un punct situat departe de oameni și echipament important, pachetul cuprinzând plastic C-8 explodă cu un zgomot asurzitor, care răsună prin zidurile de beton ale coridoarelor nivelului cinci.

Centrul Dragonului era proiectat și construit pentru a rezista celor mai puternice cutremure și orice pagubă a structurii era de nivel minim. Proiectul Kaiten rămânea intact și operațional. Unicul rezultat al exploziei pregătite de Weatherhill fu dezintegrarea aproape totală a robotului curier Nakajima.

57

Robo-paznicii își alertaseră superiorii despre ciudata dramă petrecută în grădină, înainte ca Pitt să ridice turbina aparatului deasupra împrejmuirii mărginite de gardul viu. La început, avertismentul roboților fu considerat drept o defecțiune a percepției lor vizuale, dar când echipa trimisă în cercetare nu-l găsi pe Suma, comandanții forțelor de securitate fură cuprinși de o stare de confuzie demență.

Din cauza mândriei sale exacerbate și a secretomaniei, Hideki Suma nu considerase de cuviință să formeze o echipă de profesioniști cu misiunea de a acționa în caz de urgență, dacă el nu era de găsit. Cuprinși de panică, șefii serviciului de securitate telefonară la Kamatori, dar descoperiră curând că nu răspundea nimeni la telefoane, iar robo-paznicii lui personali nu răspundeau la semnale.

O echipă de apărare specială, sprijinită de patru roboți înarmați, se repezi spre sediul lui Kamatori. Ofițerul bătu tare în ușa închisă, dar, neprimind răspuns, îi ordonă unuia dintre roboți să spargă. Ușa groasă de sticlă fu făcută bucățele cât ai clipi.

Ofițerul trecu precaut prin sala video pustie și înaintă încet în camera trofeelor unde rămase cu gura căscată, împietrit de

uimire. Moro Kamatori atârna cu umerii îndoiți în afară, într-o poziție verticală, cu ochii căscați și sângele șiroindu-i din gură. Chipul îi era contorsionat de durere și furie. Ofițerul privi prostește mânerul unei săbii care ieșea afară din pântecele lui Kamatori, lama străpungând trupul acestuia și ținându-l de perete.

Ca într-un coșmar, ofițerului nu-i veni să creadă că era mort, așa că îl scuturâ ușor pe Kamatori și îi vorbi. După un minut își dădu seama, în fine, să samuraiul nu va mai deschide gura în veci. Și atunci, pentru prima oară, ofițerul înțelese că prizonierii dispăruseră, iar robo-paznicii lui Kamatori stăteau împietriți pe locurile lor.

Confuzia fu amplificată mai mult de vestea uciderii lui Kamatori și de explozia aproape simultană de la nivelul cinci. Rachetele sol-aer instalate în jurul insulei se ridicară din bunkerele lor direcționate și gata de lansare, dar nu porniră datorită prezenței probabile a lui Suma în avion.

Curând însă, acțiunea ajunse sub control, având un scop precis. Înregistrările video de la distanță ale robo-paznicilor fură repuse în funcțiune și se văzu clar cum Suma era obligat să se urce la bordul aeronavei.

Bătrânul șef al Dragonilor de Aur, Korori Yoshishu, și forța lui financiară, Ichiro Tsuboi, se aflau în birourile lui Tsuboi din Tokio, când sună telefonul din partea forțelor de securitate ale lui Suma. Cei doi parteneri ai acestuia își asumaseră imediat comanda situației.

La opt minute după explozie, Tsuboi făcu uz de considerabila sa influență asupra armatei japoneze pentru ca un număr de avioane de luptă să pornească în urmărirea turbinei zburătoare. Ordinul lui era ca acestea să intercepteze și să încerce readucerea avionului deturnat pe insula Soseki. Dacă nu reușeau asta, urmau să distrugă aeronava și pe toți cei aflați la bordul ei. Tsuboi și Yoshishu se puseseră de acord că, în ciuda vechii lor prietenii cu Suma, era mai bine pentru Proiectul Kaiten și pentru noul imperiu ca acesta să moară, decât să

devină o unealtă pentru șantaj de politică externă. Sau, și mai rău, să fie judecat ca un criminal de rând de justiția americană. Și apoi mai exista și siguranța înspăimântătoare că Suma va fi obligat de către experții anchetatori americani să dezvăluie detalii despre tehnologia secretă a Japoniei și planurile acesteia de supremație economică și militară.

* * *

Pitt lună după busolă direcția poziției unde se afla nava când el decolase spre insula Soseki. Forțase motoarele peste limita acestora, cam periculos, în timp ce Loren încerca să ia contacul cu *Bennett*.

– Se pare că nu pot să-i prind, zise ea cu frustrare.

– Ești pe frecvența potrivită?

– Șaisprezece VF?

– E greșită banda. Mută pe șaisprezece UF și folosește numele meu ca semnal de apel.

Loren selectă banda de frecvență ultraînaltă și operă frecvența. Apoi vorbi în microfonul atașat la cască.

– Pitt cheamă USS *Bennett*, zise ea. Pitt cheamă *Bennett*. Mă auzi? Mă auzi? Te rog răspunde.

– Aici *Bennet*. Vocea se auzi atât de tare și limpede încât aproape îi sparse timpanele Lorenei. Ești chiar dumneata, domnule Pitt? Te auzi de parcă ți-ai fi schimbat sexul de la ultima noastră întâlnire.

Avionul fusese sesizat de sistemele suprasofisticate de detectare a lui *Bennett* chiar în clipa când acesta se ridica de la sol.

O dată ce fu observat îndreptându-se deasupra oceanului spre răsărit, fu urmărit cu ajutorul unui sistem de supraveghere tactică electronică. La câteva minute după ce fu alertat, comandantul Harper se plimba dintr-un capăt în altul al camerei

de comandă. La interval de câteva secunde se oprea și privea peste umăr la operatorii de la panou, care priveau ecranele radar și monitorul computerului ce analiza și măsura semnalele și mărea ținta care se apropia pentru a o putea recunoaște.

– Poți să-ți dai seama...?

– Fie un avion cu rotor, fie cu tip nou de turbină, îi spuse operatorul lui Harper. S-a ridicat ca un elicopter, dar se apropie prea repede pentru a se deplasa cu elice.

– Direcția?

– Unu-doi-zero. Se pare că se îndreaptă către poziția de unde am lansat cele două *Ibis*-uri.

Harper se repezi la un telefon și ridică receptorul din furcă.

– Sala de comunicații.

– Sala de comunicații, sir, răspunse o voce instantaneu.

– Ceva semnale radio?

– Nici unul, sir. Liniște totală.

– Sună-mă în clipa în care primești ceva. Harper trânti receptorul în furcă. Vreo schimbare de direcție?

– Ținta continuă să zboare pe direcția unu-doi-zero, ușor spre sud-est, domnule căpitan.

Trebuia să fie, dar nu putea fi Pitt, se gândi Harper. Dar cine altcineva putea să zboare spre acea poziție anume? Să fie vreo coincidență? se întrebă el. Hotărât să acționeze, lătră un ordin către secundul lui care stătea în apropiere.

– Schimbă direcția vasului spre poziția de unde am lansat *Ibis*-urile. Viteză maximă până la noi ordine.

Ofițerul știa că Harper prefera eficiența protocolului tradițional, așa că se întoarse fără un cuvânt și transmise repede ordinele spre covertă.

– O informație pentru dumneavoastră, domnule căpitan, anunță un marinar.

Harper înșfăcă telefonul.

– Căpitanul la telefon.

– Am primit un semnal care pretinde că e deputata Loren Smith. Mai spune că domnul Pitt se află la comanda avionului

furat de pe insula Soseki, cu opt pasageri la bord inclusiv senatorul Michael Diaz și domnul Hideki Suma.

Prea departe pe scara ierarhică pentru a fi informat despre răpirile lui Loren și Diaz, Harper nu putea fi învinuit dacă se arăta neîncrezător.

– Au furat un avion și l-au răpit pe Suma? Și de unde dracu' a scos Pitt o pereche de politicieni pe insula Soseki? Se opri pentru a scutura mirat din cap, apoi dădu un ordin la telefon. Spune-i persoanei cu care ești în contact că am nevoie de identificări mai concrete.

Specialistul în comunicații reveni în jumătate de minut.

– Femeia jură că e deputata Loren Smith de Colorado și că dacă nu-i ghidăm și nu le oferim protecția în cazul în care sunt urmăriți, va lua masa cu Roy Monroe și îi va cere să fiți numit la comanda unui remorcher în Antarctica. Nu sunt în măsură să dau sfaturi căpitanului, sir, dar dacă e prietenă cu comandantul marinei, înseamnă că este cine zice că este.

– În regulă, pe moment o cred, se dădu bătut Harper, contra voinței lui. Dă ordine că o luăm cu douăzeci de grade spre sud și să continuăm pe această direcție până când ne vom întâlni...

– Două avioane s-au ridicat de la baza aviatică Senzu, interveni operatorul de la panoul sistemului de receptare tactică. După configurație și viteză par a fi aparate de vânătoare Mitsubishi Raven ale Aviației Militare Japoneze. Au pornit pe aceeași direcție ca și aparatul cu turbină și îl urmăresc prin radar.

– La dracu', izbucni Harper. Acum a apărut și armata japoneză. Se întoarse din nou spre secund. Anunță Comanda Forțelor din Pacific de situația noastră. Informează-i că trec în stare de luptă. Intenționez să trag asupra urmăritorilor dacă aceștia manifestă vreun act ostil. Îmi asum responsabilitatea de a-i proteja pe oamenii din avionul cu turbină, în credința că aceștia sunt conaționali americani.

Secundul ezită.

– Nu vă tăiați singur craca de sub picioare, sir?

– Nu prea cred. Harper zâmbi șiret. Chiar crezi că voi fi judecat de Curtea Marțială pentru atacarea unor avioane dușmane, ca să salvez viața a doi membri ai Congresului?

Logica lui Harper era de necombătut. Secundul îi răspunse printr-un zâmbet.

– Nu, sir, nu cred că veți fi judecat.

Pitt ridică avionul la patru mii de metri și îl menținu la această altitudine. Timpul cât trebuia să se țină aproape de suprafața oceanului trecuse. Ieșise din raza de acțiune a sistemelor de rachete ale insulei și acum se îndrepta direct spre *Ralph R. Bennett*. Se relaxă și își puse pe cap casca radioului și microfonul care atârnau de brațul scaunului.

– Încă optzeci de kilometri, zise el încetișor. Ar trebui să o vedem chiar în față.

Giordino o schimbase pe Loren în scaunul copilotului și studia indicatoarele de combustibil cu un ochi amuzat.

– Echipajul de sol al lui Suma a fost foarte zgârcit cu benzina. Vom rămâne fără combustibil peste zece minute.

– Au umplut rezervoarele numai parțial, pentru a ajunge de la Soseki înapoi la Edo City, zise Pitt. L-am călcat tare pe coadă și a folosit mult mai mult combustibil.

– Lasă-l mai ușor și fă economie de benzină.

În căști se auzi un declic și o voce groasă vorbi.

– Aici comandantul Harper.

– Îmi pare bine că te aud, comandante. Aici e Dirk Pitt. Dă-i drumul.

– Detest să fiu purtător de vești proaste, dar o pereche de țânțari japonezi v-au luat urma.

– Și altceva? murmură Pitt exasperat. Cât de curând vom fi interceptați?

– Computerele noastre spun că o să vă ajungă din urmă cu doisprezece, cincisprezece kilometri înainte de a vă întâlni cu noi.

– Dacă ne atacă suntem niște oameni morți, zise Pitt bătând ușor cu degetul indicatoarele de combustibil.

– Situația nu e așa de rea cum crezi, zise Harper încetișor. Contramăsurile noastre electronice își pregătesc deja sistemele de trimitere a rachetelor. Vor trebui să fie aproape deasupra voastră ca să intre pe ecranele noastre.

– Nu aveți ceva cu care să aruncați în ei pentru a le încurca socotelile?

– Singura noastră armă este tunul Sea Vulcan de treizeci de milimetri.

– Nu e cu mult mai bună decât o pușcoace, se plânse Giordino.

– Trebuie să știi că pușcoacea asta, așa cum o numești tu, poate scuipa patru mii două sute de obuze pe minut la opt kilometri distanță, i-o plăti Harper.

– Bătaie mai scurtă cu cinci kilometri, zise Pitt. Mai ai și alte idei?

– Așteaptă puțin. Trecură două minute înainte ca Harper să vorbească. Ați putea ajunge în raza noastră de foc dacă puneți avionul în picaj. Viteza sporită din timpul coborârii vă va oferi un avans de patru minute.

– Nu văd nici un avantaj, zise Giordino. Urmăritorii vor coborî și ei.

– Nu, îi răspunse Pitt lui Harper. Vom fi ca un rățoi neajutorat ce plutește deasupra valurilor. Mai bine rămân la o altitudine unde am spațiu de manevră.

– Sunt tipi destul de deștepți, răspunse Harper. Și-au făcut planul dinainte. Pe aparatele noastre îi vedem apropiindu-se la o altitudine de o mie două sute de metri, la două mii opt sute de metri sub voi. După părerea mea intenționează să-ți taie calea.

– Continuă.

– Dacă folosești tactica creată de computerele noastre, îți sporești șansele de a reuși să ajungi sub umbrela noastră de foc. Totodată, și asta e o chestiune vitală, o dată ce ei ajung în raza

de acțiune a armei noastre, vom crea un câmp de foc deschis deasupra voastră.

– M-ai convins, zise Pitt. Începe coborârea în patruzeci de secunde. Se întoarse spre Loren care stătea pe scaunul din spatele ușii carlingii. Fii atentă ca toată lumea să se lege bine. Cred că o să dansăm puțin câtva timp.

Loren făcu repede turul cabinei, verificându-i pe Suma și pe Toshie, alertându-i pe ceilalți. Bucuria din sufletele supraviețuitorilor echipei MAIT se estompă repede, pe măsură ce presimțirile negre invadară cabina. Numai industriașul japonez părea brusc fericit. Suma avea zâmbetul unui Buddha sculptat.

În carlingă Pitt făcu câteva mișcări de rutină întinzându-se pentru a îndepărta tensiunea musculară și a-și relaxa încheieturile. Respiră adânc de câteva ori, apoi își masă mâinile și degetele de parcă ar fi fost un pianist în concert, pe punctul să atace *Rapsodia a doua Ungară* de Liszt.

– Optsprezece kilometri și se apropie repede, veni vocea lui Harper.

Pitt apucă strâns volanul de pe coloana de control și dădu din cap spre Giordino.

– Al, citește viteza aerului și altitudinea.

– Plăcerea mea, zise Giordino fără cea mai mică umbră de emoție. Încrederea lui în Pitt era totală.

Pitt apăsă transmițătorul radioului.

– Începe coborârea, zise el cu tonul unui medic patolog ce anunță incizia pe un cadavru.

Apoi apucă ferm manșa și o dădu în față întrebându-se ce va spune dacă îl va întâlni pe diavol. Avionul veni cu botul în jos, motoarele lui cu reacție urlând de parcă ar fi fost azvârlite spre întinsul oceanului albastru care acoperea în întregime panorama cuprinsă de parbrizul carlingii.

58

Tsuboi puse jos receptorul și privi mohorât peste birou spre Korori Yoshishu.

– Avionul noastru de vânătoare raportează că aparatul lui Hideki a luat o direcție ocolită. Nu are timp pentru a încerca să-l aducă cu forța pe insula Soseki înainte ca acesta să ajungă pe portavionul american. Comandantul avionului de luptă ne cere permisiunea să-l doboare.

Yoshishu rămase gânditor. Deja acceptase pe plan mental moartea lui Suma. Aprinse o țigară și dădu din cap.

– Dacă nu mai există altă cale, Hideki trebuie să moară pentru a salva munca noastră de o viață.

Tsuboi privi în ochii bătrânului dragon dar văzu doar o dufitate implacabilă. Apoi vorbi la telefon.

– Ordinul de distrugere confirmat.

Când Tsuboi puse receptorul în furcă, Yoshishu ridică din umeri.

– Hideki este numai unul dintr-o lungă listă de eroi care și-au sacrificat viața pentru noul imperiu.

– E adevărat, dar guvernul american nu va fi fericit de ideea sacrificării a doi parlamentari de-ai lor în același incident.

– Președintele va fi presat de lobiștii și prietenii noștri din guvern să zică puțin și să nu facă nimic, zise Yoshishu cu o

siguranță șireată. Furtuna se va repezi asupra lui Hideki. Noi vom rămâne în umbră, în afara ei.

– Și foarte discret ne vom asuma controlul asupra corporațiilor lui Hideki.

Yoshishu aprobă încetișor din cap.

– Asta e legea frăției noastre.

Tsuboi îl privi pe omul mai vârstnic cu respect reînnoit. Înțelese cum Yoshishu supraviețuise, când nenumărați alți lideri ai lumii interlope și membri ai Dragonului de Aur căzuseră în prăpastie rupându-și gâtul. Știa că Yoshishu era un maestru în manipularea altora și, indiferent cine îl deranja sau cât de puternici erau dușmanii lui, nu era niciodată înfrânt. Era, ajunse să-și dea seama Tsuboi, cel mai puternic om din lume care nu deținea o funcție publică.

– Mass-media mondială, continuă Yoshishu, este ca un dragon lacom care devorează scandaluri. Dar, săturându-se rapid de gustul unuia, trece curând la altul. Americanii uită repede. Moartea a doi din mulții lor politicieni va fi dată curând uitării.

– Hideki a fost un prost, rosti Tsuboi cu violență. Începuse să creadă despre el că este un zeu. Ca majoritatea oamenilor, când ajung prea bogați și egoiști, a făcut greșeli grave. Răpirea parlamentarilor americani de pe propriul lor teritoriu a fost o idioțenie.

Yoshishu nu răspunse imediat și îl privi peste birou pe Tsuboi. Apoi zise repede.

– Ichiro, tu îmi ești ca un nepot, iar Hideki a fost fiul pe care nu l-am avut niciodată. Și eu am partea mea de vină. Dacă l-aș fi ținut mai din scurt, acest dezastru nu s-ar fi întâmplat.

– Nimic nu s-a schimbat. Tsuboi ridică din umeri. Încercarea agenților secreți americani de a sabota Proiectul Kaiten a eșuat. Suntem la fel de puternici ca înainte.

– Totuși Hideki ne va lipsi foarte mult. Îi suntem mult îndatorați.

– Dacă ne-am fi aflat pe poziții inversate, m-aș fi purtat la fel.

– Sunt sigur că nu vei ezita să te arunci în vârful sabiei la nevoie, zise Yoshishu cu un zâmbet condescendent.

Tsuboi era prea sigur de calitățile sale pentru a se gândi să bată în retragere. Făcea parte din aripa tânără și nici nu-i trecea prin cap să se dea la o parte, vârându-și un pumnal în măruntaie.

– Imperiul nostru financiar și industrial va continua să se extindă fără Hideki, zise el fără remușcări. Trebuie să ne întărim inimile și să mergem înainte.

Yoshishu văzu expresia de ambiție din ochii lui Tsuboi. Tânărul vrăjitor financiar era prea nerăbdător să ia locul lui Suma.

– Îți las ție, Ichiro, sarcina de a aranja o ceremonie potrivită pentru prietenul nostru, când vom sfinți o raclă cu spiritul său la Yasukuni, zise Yoshishu, referindu-se la Suma de parcă acesta ar fi fost mort de mult.

Tsuboi îndepărtă ideea cu o fluturare a mâinii. Se ridică în picioare și se aplecă peste birou.

– Acum, Korori, Proiectul Kaiten fiind operațional, trebuie să prindem momentul potrivit pentru subminarea economiei europene și americane.

Yoshishu dădu din cap aprobator, părul lui alb căzându-i în față peste frunte.

– Sunt de acord, nu ne putem permite ca moartea lui Hideki să ne întârzie planurile. Trebuie să te întorci la Washington imediat și să impui Președintelui cererile noastre pentru extinderea investițiilor noastre financiare în America.

– Și dacă nu ne acceptă *cererile*?

– L-am studiat pe om de ani de zile. E un realist. Va vedea că aruncăm o frânghie țării lui muribunde. Știe de Proiectul Kaiten și ce poate aduce acesta după sine. N-avea teamă, Președintele Statelor Unite va fi de acord, la fel și Congresul. Doar nu au de ales.

– Două mii două sute, zise tărăgănat Giordino când citi cu voce tare altitudinea în metri și viteza aerului în noduri. Viteza cinci-douăzeci.

Oceanul se ridica rapid, valurile înspumate păreau mai mari. Trecură iute ca vântul printr-un nor. Aproape că nici nu exista senzația vitezei, cu excepția motoarelor care țipau, forțate la limită de Pitt. Era aproape imposibil să apreciezi distanța până la apă. Pitt își puse toată încrederea în Giordino, care la rândul lui se baza pe instrumentele ce urmau să-l avertizeze când să înscrie aparatul pe linie dreaptă.

– Unde sunt? întrebă el la microfon.

– Ray Simpson îți vorbește, Dirk, sună vocea comandantului care îi instruise la urcarea în *Ibis*-uri. Te ghidez eu.

– Ei unde sunt? repetă Pitt.

– La treizeci de kilometri distanță și se apropie repede.

– Nu mă surprinde, zise Pitt. Trebuie să aibă o viteză cu peste o mie de noduri mai mare decât autobuzul ăsta.

– O mie cinci sute, citi Giordino. Viteza cinci-nouăzeci.

– Mi-ar fi plăcut să citesc manualul de zbor, murmură Pitt gâfâind.

– O mie două sute de metri. Viteza șase-cincizeci. Arată bine.

– De unde știi?

– E cel mai potrivit lucru de spus în momentul de față.

Giordino ridică din umeri.

În acel moment, o alarmă începu să sune în carlingă. Duseseră avionul dincolo de limitele de siguranță ale acestuia, pe tărâmul necunoscutului.

– O mie de metri. Viteza șapte-patruzeci. Dă Doamne să nu ne lase aripile acum.

Deja foarte aproape acum, pilotul avionului japonez din față își centră punctul roșu, care apărea pe monitorul TV al sistemului de ochire, asupra aparatului cu turbină aflat în picaj. Computerul optic fixă direcția de ochire și lansă racheta.

– Rachetă aer-aer în zbor, îi avertiză Simpson cu o voce plină de presimțiri rele.

– Anunță-mă când s-a apropiat la un kilometru, ordonă Pitt repede.

– Șase sute de metri, îl avertiză Giordino pe Pitt. Viteza opt sute. Acum-e timpul.

Pitt nu-și pierdu timpul să răspundă, ci trase în spate maneta de control. Rotorul răspunse de parcă ar fi fost un planor apucat de o mână gigantică. Cu siguranță, executând un arc perfect, se năpusti în linie dreaptă periculos de jos, la mai puțin de șaptezeci de metri deasupra apei.

– Racheta se apropie, trei kilometri, zise Simpson, cu glas gol și inexpresiv.

– Al, să începem ultimul atac asupra motoarelor.

Pitt ezită.

Aproape instantaneu se pare, Simpson strigă.

– Un kilometru.

– Acum.

Giordino împinse manetele care ridicară avionul din poziție orizontală la una perfect verticală.

Avionul păru să țâșnească din zborul orizontal în sus, într-un unghi aproape de nouăzeci de grade. Turbina se cutremură, în timp ce toți fură aruncați în față la această bruscă schimbare de direcție și motoarele trecură din nou la funcționare normală.

Racheta trecu prin partea de jos, ratând pântecul aeronavei cu mai puțin de doi metri. Apoi se pierdu în depărtare căzând în cele din urmă în apă.

– Bravo, îi complimentă Simpson. Vă apropiați de rază de acțiune a tunurilor noastre. Încercați să zburați la joasă înălțime, ca să avem un câmp de foc deschis deasupra voastră.

– E nevoie de timp ca să pun din nou autobuzul ăsta pe linia orizontală de zbor, îi zise Pitt lui Simpson, frustrarea citindu-i-se pe șanțurile adânci ale feței. Am pierdut din viteză.

Giordino puse turbinele reactorului pe poziție orizontală în timp ce Pitt redresă avionul. Acesta reveni la poziția orizontală și se îndreptă cu zgomot deasupra apei către conturul nedeslușit încă al vasului. După cum vedea Pitt din avionul ce gonea deasupra valurilor, acesta arăta ca un vas de hârtie pe o mare de plastic.

– Avionul de vânătoare se apropie, dar n-a lansat nici o rachetă. Se auzi vocea liniștită a lui Simpson.

– Întârzie până în ultima secundă pentru a compensa următoarea voastră manevră. Ați face mai bine să aterizați pe punte și asta încă repede.

– Acum survolez valurile, rosti Pitt scurt drept răspuns.

– Așa fac și ei. Zboară deasupra voastră ca să nu puteți să vă înălțați din nou cu farfuria voastră zburătoare.

– Probabil că ne citesc gândurile, zise Giordino calm.

– Din moment ce nu aveți un dispozitiv care să anihileze transmisiile vocale, vă ascultă fiecare mișcare, îi avertiză Simpson.

– Acum ne spune.

Pitt privi prin parbriz vasul *Ralph R. Bennett*. Se simți de parcă putea să întindă mâna și să-i atingă radarul uriaș.

– Piesa o joci tu în continuare, *Bennett*. Noi ne-am epuizat surprizele.

– Poarta fortului e deschisă, se auzi brusc vocea lui Harper. Virează cinci grade spre stânga și fii atent la aterizare.

– Rachetă în aer, strigă Simpson.

– Te-am auzit, zise Pitt, dar n-am unde să mă duc.

Pitt și Giordino se ghemuiră instinctiv anticipând impactul și explozia. Șovăiră la fel de neputincioși ca porumbeii de casă sub atacul unui șoim. Dintr-o dată, salvarea se ivi într-o volbură de foc care izbucni în fața avionului cu turbină și se răspândi urlând deasupra.

Tunul Sea Vulcan de treizeci de milimetri al navei *Bennett* își dăduse drumul. Cele șapte țevi Gatling moderne ale tunului se rotiră și scuipară patru mii două sute de proiectile pe minut într-o perdea de foc atât de densă încât obuzele puteau fi urmărite cu ochiul liber. Șuvoiul distrugător străbătu cerul, până când întâlni racheta în zbor, transformând-o într-o ciupercă în flăcări, la mai puțin de două sute de metri în spatele aeronavei cu turbină.

Apoi se îndreptă către avionul din față, îl atinse și îi rase o aripă, așa cum taie dinții un cartof prăjit. Avionul de vânătoare

Mitsubishi Raven se lansă într-o serie de lupinguri contorsionate și plesni apa cu zgomot într-o împroșcare uriașă. Al doilea avion de luptă se înclină brusc, oferindu-se parcă în fața șuvoiului de obuze care își urmau necruțător cursul și se întoarse rapid îndreptându-se înapoi spre Japonia.

Numai atunci tunul Sea Vulcan tăcu, în timp ce ultimele obuze străbătură imensitatea albastră și căzură în ocean, spărgând crestele valurilor cu spumă albă.

– Adu-l la bord, domnule Pitt. Imensa ușurare a lui Harper se distingea clar în glasul său. Vântul bate de la tribord cu opt noduri.

– Mulțumesc comandante, zise Pitt și mulțumesc și echipajului. A fost o salvă grozavă.

– Totul e să știi cum să faci dragoste cu aparatele electronice.

– Începem aterizarea.

– Îmi pare rău că nu avem o fanfară și un comitet de primire propriu-zis.

– Steagul ce flutură în vânt va fi suficient.

Patru minute mai târziu, Pitt așeză avionul cu turbină pe puntea de aterizare pentru elicoptere a navei *Bennett*. Numai atunci respiră adânc, se înfundă, se lăsă pe scaun și se relaxă, în timp ce Giordino oprea motoarele.

Pentru prima dată în decurs de săptămâni se simți liniștit și în siguranță. În viitorul apropiat nu mai exista nici un risc ori primejdie.

Rolul lui în operațiunea echipei MAIT se sfârșise. Se gândea doar să se întoarcă acasă și apoi poate să meargă într-o călătorie spre apele calde și soarele tropical din Puerto Rico sau Haiti, de dorit cu Loren lângă el.

Pitt ar fi râs, nevenindu-i să creadă, dacă cineva ar fi intrat în carlingă și i-ar fi prezis că peste câteva săptămâni amiralul Sandecker va rosti un necrolog la înmormântarea lui.

PARTEA a IV-a

"Respirația mamei"

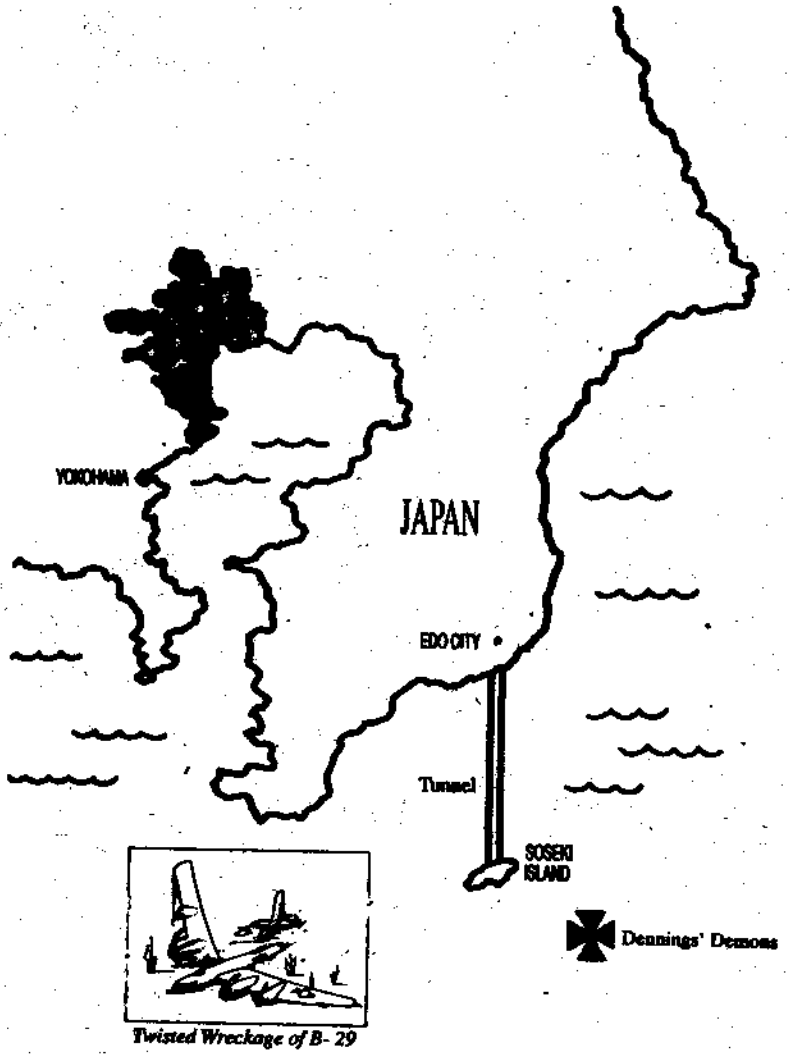

Twisted Wreckage of B- 29

20 octombrie 1993
Washington, D.C.

59

– Au scăpat! anunță Jordan exuberant când trânti telefonul în furcă în camera operativă a Consiliului Național de Securitate, de la subsolul Casei Albe. Tocmai am recepționat un semnal că echipa noastră MAIT s-a salvat de pe insula Soseki.

Dale Nichols îl privi suspicios pe Jordan.

– Vestea e verificată?

Jordan dădu din cap cu fermă convingere.

– Informația e sigură. Au fost atacați de avioane de luptă japoneze, dar s-au descurcat și au reușit să scape.

Președintele se aplecă în față în scaunul său.

– Unde se află acum?

– Au aterizat în siguranță la bordul navei *Ralph R. Bennett*, un vas de supraveghere staționat la o sută de kilometri depărtare de insulă.

– Răniți, pierderi?

– Nimeni.

– Slavă Domnului.

– E mai mult decât atât, mult mai mult, zise Jordan, încordat ca un arc de ceas. I-au adus cu ei pe deputata Smith, senatorul Diaz și Hideki Suma.

Președintele și ceilalți îl priviră muți de uimire. În cele din urmă Nichols murmură.

– Cum a fost posibil?

– Detaliile sunt încă puțin cunoscute, dar comandantul Harper, cârmaciul vasului *Bennett*, a afirmat că Dirk Pitt și Al Giordino au furat avionul care urma să-i transporte pe Smith și Diaz la Edo City. Într-un fel sau altul au reușit să-i răpească atât pe Suma, cât și pe secretara lui și să decoleze în urma confuziei create.

– Suma, murmură directorul CIA, Martin Brogan, stupefiat. Ăsta e un cadou venit chiar din senin.

Surpriza și încântarea din privirea Președintelui se transformară în preocupare.

– Asta schimbă complet situația.

– În aceste condiții, domnule Președinte, zise ministrul Apărării, Jesse Simmons, părerea mea e să anulăm atacul nuclear împotriva Centrului Dragonului.

Președintele privi spre marea pendulă aflată pe un perete al cabinetului de lucru. Aceasta indica nouă minute până la declanșarea atacului.

Simmons dădu pur și simplu din cap către generalul Clayton Metcalf, șeful Statului Major al Armatei, care imediat ridică un telefon și începu să dea ordine. După jumătate de minut, Metcalf dădu aprobator din cap.

– La rampa de lansare s-a primit ordinul de anulare a atacului.

Secretarul de stat Douglas Oates avea o expresie de triumf întipărită pe figură.

– A fost gata, gata, domnule Președinte. Eu unul am fost împotriva unui atac nuclear încă de la început.

– Centrul Dragonului și Proiectul Kaiten nu au dispărut, îi aminti Președintele lui Oates. Rămân încă o amenințare foarte periculoasă. Pur și simplu criza a devenit din critică, temporară.

– E adevărat, argumentă Oates, dar cu Suma în mâinile noastre, ținem șarpele de gât, dacă pot să mă exprim astfel.

– De-abia aștept să aud ce scoate un expert în interogatorii de la el, murmură Brogan fericit.

Oates scutură din cap cu profund dezacord.

– Suma nu e un simplu peștișor din eleșteu. E unul din cei mai bogați și puternici oameni din lume. Nu poți să folosești tactica forte împotriva lui, fără a te expune la consecințe grave.

– Trebuie să-i dăm ce merită. Vocea lui Jordan radia de satisfacție. Nu văd nici un motiv pentru care ne-am purta cu mănuși cu un om care a răpit doi membri ai Congresului și uneltea să provoace explozia unor bombe nucleare pe pământ american.

– Sunt de aceeași părere cu tine, Ray, zise Brogan, aruncându-i lui Oates o privire acidă. Tipul e cât se poate de ticălos. Fac pariu cu oricine de aici din cabinet că guvernul japonez nu va sufla nici un cuvânt și nu va înainta nici un protest.

Oates era hotărât.

– Nu este în interesul nostru național să ne purtăm ca niște barbari.

– Tipii amabili o sfârșesc ultimii, zise Jesse Simmons. Dacă am fi jucat tare ca rușii, n-am fi avut ostatici în Liban.

– Jesse are dreptate, fu de acord Nichols. Am fi naivi să-i eliberăm pentru a se întoarce în Japonia, să-și continue războiul lui personal împotriva noastră.

Brogan zise:

– Primul-ministru Junshiro și cabinetul său nu vor îndrăzni să facă scandal, altminteri întreaga porcărie va ajunge la urechile mass-mediei internaționale și va cădea asupra lor ca o tonă de cărămizi. Nu, nu ai dreptate, Doug, următorul pas pentru anihilarea acestei înfiorătoare amenințări împotriva poporului nostru este să-i întoarcem la spate brațul lui Suma, până când ne dezvăluie amplasamentul exact al automobilelor-capcană.

Președintele privi în jurul mesei cu o expresie de răbdare extenuată.

– Domnul Suma nu este prietenul acestei naţiuni. E al tău, Martin. Fă-l să cânte ca un canar. Trebuie să ajungem la bombele acelea şi să le neutralizăm al naibii de repede.

– Cât de repede poate marina să-l aducă pe Suma de pe *Bennett*? îl întrebă Brogan pe Simmons.

– Fără nici un portavion în zona aceea a oceanului, răspunse ministrul Apărării, va trebui să aşteptăm până când nava se apropie de Wake Island, baza cea mai apropiată. Atunci putem folosi elicopterul.

– Cu cât mai repede îl aducem pe Suma la Washington, cu atât mai curând putem scoate date de la el, zise Brogan.

Preşedintele aprobă din cap.

– Aş fi interesat să aud ce au observat, atât deputata Smith, cât şi senatorul Diaz.

Don Kern intră în încăpere şi îi şopti ceva la ureche lui Jordan, care aprobă din cap, în timp ce asculta, iar apoi îşi ridică privirile spre Preşedinte.

– Se pare că prietenii noştri de la NUMA ne-au rezolvat şi altă problemă. Comandantul Harper ne-a transmis că avionul cu turbină, pe care Pitt şi Giordino l-au furat pentru a fugi de pe insulă, a fost realimentat cu carburant la bordul navei *Bennett*. În timpul acestei discuţii sunt deja în aer şi zboară către Wake Island.

Preşedintele îşi îndreptă atenţia spre Metcalf.

– Generale, îţi dau sarcina să organizezi pentru Suma şi parlamentarii noştri transportul pe linie militară spre capitală, cât se poate de repede.

– Îl voi alerta pe generalul Duke Mackay, comandantul bazei aviatice Anderson din Guam, pentru a-şi trimite reactorul personal la Wake. Acesta îl va aştepta pe Pitt la aterizare.

Apoi Preşedintele se concentră asupra lui Jordan.

– Care e situaţia la Centrul Dragonului?

– Îmi pare rău, sir, răspunse Jordan. Raportul comandantului Harper a fost foarte scurt. Echipa MAIT nu a comunicat nimic despre succesul sau insuccesul operaţiunilor ei.

– Atunci nu vom şti nimic până nu ajung la Wake.

– Nu, sir.

Oates îi aruncă lui Jordan o căutătură dură.

– Dacă oamenii noştri nu au reuşit să anihileze Centrul Dragonului, ne putem confrunta cu o calamitate înspăimântătoare.

Jordan îl fixă la rândul lui cu privirea.

– Dacă au scăpat dintr-un foc, înseamnă că şi-au îndeplinit misiunea.

– Nu ştim asta cu siguranţă.

– Chiar şi aşa, cu siguranţă am câştigat un moment de respiro, avându-l în mână pe arhitectul şi constructorul Proiectului Kaiten, zise Simmons. Complicii lui Suma vor fi demoralizaţi. Nu vor încerca nici o agresiune majoră fără să-l aibă în frunte pe şeful lor.

– Mă tem că teoria ta nu prea ţine, zise Jordan încet. Am pierdut din vedere mesajul lui Harper de pe *Bennett*.

– Ce-i cu el? întrebă Preşedintele.

– Faptul că avionul a supravieţuit unui atac al avioanelor de vânătoare japoneze, sublinie Brogan.

Jordan dădu afirmativ din cap.

– Trebuie să fi ştiut de prezenţa lui Suma la bord şi totuşi au încercat să doboare avionul.

Simmons mâzgăli ceva într-un carnet în timp ce vorbea.

– Atunci trebuie să presupunem că ei... oricine vor fi aceştia...

– Bătrânul rege al lumii interlope japoneze şi bunul lui prieten financiar, Ichiro Tsuboi, explică Jordan întrerupându-l. Sunt parteneri în de-ale crimei în imperiul industrial al lui Suma.

– Atunci trebuie să presupunem, repetă Simmons, că se pot dispensa de Hideki Suma.

– Asta reiese, zise Kern, vorbind pentru prima dată.

– Ceea ce înseamnă că Yoshishu şi Tsuboi pot continua şi acţiona sistemele de explozie, teoretiză Preşedintele.

Expresia de optimism de pe chipul lui Brogan dispărea încetul cu încetul.

– Chiar cu Suma în mâinile noastre, nu putem prevedea cum vor reacționa.

– Poate ar trebui să ordon din nou atacul nuclear, zise Președintele cam cu jumătate de inimă.

Jordan negă din cap.

– Nu încă, domnule Președinte, mai există o cale prin care să câștigăm timp pentru reevaluarea situației.

– La ce te gândești, Ray?

– Îi lăsăm pe japonezi să intercepteze semnalele comandantului Harper care va raporta că avionul ce-i transporta pe Diaz, Smith și Suma s-a prăbușit în mare, toți cei de la bord pierzându-și viața.

Brogan păru să se îndoiască.

– Chiar crezi că Yoshishu și Tsuboi vor înghiți momeala asta?

– Probabil că nu, zise Jordan cu o privire șireată, dar pun pariu că or să se gândească la ea până când vom putea dezamorsa Proiectul Kaiten pentru totdeauna.

60

Ținându-se de cuvânt, șeful Statului Major trimise avionul personal de pasageri al generalului Mackay, un C-20, spre Wake Island și acum acesta aștepta lângă pistă, în timp ce Pitt coborî aparatul cu turbină pe spațiul marcat din fața unei mici clădiri a terminalului.

Mel Penner zburase și el de la Palau și aștepta, astupându-și urechile de urletul turbinelor, în timp ce roțile atingeau betonul. Zona era înconjurată de un cordon de aproape douăzeci de polițiști ai aerodromului. Penner se îndreptă spre aparat și așteptă răbdător la ușă. Aceasta zvâcni deschizându-se și primul care ieși fu Weatherhill.

Penner păși în față și își strânseră mâinile.

– Îmi pare bine să constat că ești încă în lumea celor vii.

– Și eu la fel, zise Weatherhill cu fața lățită de zâmbet. Se uită în jur la cordonul de polițiști. Nu ne așteptam la un comitet de bun venit.

– Sunteți cel mai aprins subiect de discuție la Casa Albă. E adevărat că ați reușit să-l luați pe Suma?

Weatherhill aprobă din cap.

– Pe Diaz și pe doamna Smith, de asemenea.

– Bogată pradă.

Stacy coborî și ea și, la rândul ei, fu surprinsă să-i vadă pe Penner și polițiștii.

– Am sentimentul că nu vom putea alimenta din nou ca să ne continuăm drumul spre Hawaii, zise ea îmbrățișându-l pe Penner.

– Îmi pare rău, mă tem că nu. Așteaptă un avion militar care îi va transporta pe cei doi parlamentari și pe Suma la Washington. Vor fi însoțiți și păziți de o echipă de agenți secreți ai armatei. Noi, ceilalți, am primit ordinul să rămânem aici la Wake, pentru o întâlnire cu un grup de barosani trimiși de Jordan și Președinte.

– Îmi pare rău că n-am putut să vă trimitem mai multe date, explică Weatherhill, dar ne-am gândit că e mai bine să le transmitem personal, pentru a evita să fie interceptate.

– Jordan e de acord. Ați luat cea mai înțeleaptă decizie.

Weatherhill îi înmânâ lui Penner un dosar plin cu foi curat dactilografiate.

– Un raport complet.

Penner se uită la raport cu o privire lipsită de expresie.

– Cum așa?

Weatherhill făcu un gest cu mâna, arătând spre interiorul avionului.

– Avionul lui Suma este echipat cu aparatură de birou. L-am scris în timpul zborului pe un calculator.

Mancuso scoase capul pe ușă.

– Salut, Mel. Ai adus șampania și costumația de petrecere?

– Îmi pare bine să te văd, Frank. Când pot să-ți întâlnesc pasagerii?

– Îi trimitem acum. Va trebui să aștepți puțin debarcarea prietenilor noștri japonezi, până când îi dezleg.

– I-ai ținut legați?

– Din când în când făceau pe țâfnoșii.

Loren și Diaz ieșiră, mijindu-și ochii în soarele strălucitor și fură prezentați lui Penner, care le raportă amănuntele despre noul zbor. Apoi Suma și Toshie fură scoși pe ușa avionului de Mancuso, mâinile acestuia ținându-i strâns pe fiecare de braț.

Penner se înclină ușor.

– Bine ați venit pe teritoriul Statelor Unite, domnule Suma, dar nu cred că o să vă placă prea mult vizita asta.

Suma îi aruncă lui Penner o privire indiferentă, rezervată inferiorilor și se comportă de parcă agentul secret era invizibil.

Toshie se uită la Penner cu o ură incontrolabilă.

– Îl veți trata pe domnul Suma cu respectul cuvenit. Cere să fie eliberat imediat și să se întoarcă în Japonia.

– Da, va fi, zise Penner în bătaie de joc. După ce se va fi bucurat de o vacanță în capitala națiunii noastre, un act de curtoazie plătit integral de contribuabilul american.

– Violați legile internaționale, zise Suma înciudat. Și dacă nu ne eliberați imediat, răzbunarea va veni repede și mulți cetățeni de-ai voștri vor muri.

Penner se întoarse spre Weatherhill.

– Poate să-și pună în practică amenințarea?

Weatherhill îl privi pe Suma.

– Îmi pare rău, nu te mai gândi la Centrul Dragonului. I s-au tăiat ghearele.

– Ați reușit? întrebă Penner. Ray Jordan și Don Kern turbează de nerăbdare să afle.

– O pagubă temporară. Am avut explozibil doar pentru aruncarea în aer a unui mănunchi de fibre optice. Acesta poate fi reparat în câteva zile.

Doctorul Josh Nogami ieși din avion și fu salutat de Penner.

– O adevărată plăcere să te întâlnesc, doctore. Îți suntem profund recunoscători pentru informațiile furnizate. Ajutorul dumitale a fost inestimabil.

Nogami ridică modest din umeri.

– Îmi pare rău că n-am putut să-l salvez pe Jim Hanamura.

– Ai fi putut să te dai de gol și ai fi fost asasinat și dumneata.

– Domnul Pitt şi-a dat toată silinţa ca să împiedice acest lucru. Nogami se uită în jur, dar nu zări chipuri cunoscute. Se pare că sunt un agent fără misiune.

– Când directorul adjunct al Operaţiilor Secrete, Don Kern, a aflat că eşti la bord, a cerut să fii detaşat temporar la noi. Superiorul tău a fost de acord. Dacă nu te deranjează să lucrezi câteva zile cu o bandă de colonialişti, cunoştinţele tale despre amplasamentul Centrului Dragonului ar fi foarte utile.

Nogami aprobă din cap.

– În zona asta plouă mult mai mult decât la Londra.

Înainte ca Penner să răspundă, Giordino sări din avion şi fugi spre poliţiştii care îi escortau pe Suma şi Toshie spre aparatul C-20 aflat în aşteptare. Se repezi spre ofiţerul care comanda poliţiştii şi îi ceru să oprească pentru o clipă procesiunea.

Giordino era numai cu jumătate de centimetru mai înalt decât Toshie. O privi drept în ochi.

– Sufleţelul meu, aşteaptă-mă.

Se uită la el surprinsă şi plină de mânie.

– Despre ce vorbeşti?

– Curte, urmărire amoroasă, cuib, ghiduşie, propunere. În momentul în care ne vom întâlni, te voi face cea mai fericită femeie din lume.

– Eşti nebun.

– Este unul dintre multele mele talente, zise Giordino cutremurător. Vei descoperi multe altele în anii care vor urma.

Surprinzător, Toshie şovăi. Dintr-un motiv ciudat, pe care nu-l înţelegea, începea să găsească atrăgător modul nejaponez de abordare al lui Giordino. Trebuia să-şi reprime sentimentele tandre pe care începea să le încerce faţă de el.

Giordino sesiză nesiguranţa ei şi îi prinse umărul delicat în mâna lui puternică, o sărută uşor pe gură şi zâmbi.

– Ne vom vedea cât mai curând posibil.

Ea îl privi peste umăr fără un cuvânt, când Penner o apucă de cot şi o îndepărtă ferm.

Pitt o escortă pe Loren către avionul C-20, după ce Suma, Toshie şi Diaz erau deja la bord. Merseră în tăcere, simţind căldura soarelui şi aerul jilav care le umezea pielea.

Loren se opri la câţiva metri de avion şi îl privi pe Pitt drept în ochi.

– Se pare că întotdeauna unul din noi pleacă când celălalt vine.

El aprobă din cap.

– Amândoi suntem ocupaţi, avem vieţi separate. Programele noastre nu se potrivesc niciodată.

– Poate într-o zi...

Vocea ei se stinse încet.

– Într-o zi, zise el înţelegător.

– Nu te întorci? întrebă ezitant.

El ridică din umeri.

– Nu ştiu. Al şi cu mine am primit ordinul să rămânem aici.

– Doar n-o să vă trimită înapoi pe insulă. Nu acum.

– Sunt un specialist al mării, ai uitat? Am fost ultimul om căruia i-au cerut să atace Céntrul Dragonului cu ceva explozibil.

– În discuţia cu Preşedintele îi voi cere ca tu şi Al să fiţi trimişi acasă.

– N-are rost să te expui, zise el cu delicateţe. Probabil vom zbura în curând spre răsărit.

Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută delicat pe gură.

– Îţi mulţumesc pentru tot.

Pitt zâmbi.

– Fac orice pentru a-i face plăcere unei doamne frumoase.

Ochii i se umplură de lacrimi. Loren simţi cum i se contractă stomacul. Ştia că într-un fel sau altul acum nu mai putea să-i stea prin preajmă. Se întoarse brusc şi porni grăbită spre scara avionului.

Pitt rămase acolo, uitându-se după ea. Apoi îi făcu semn cu mâna când chipul îi apăru la un hublou, dar când Loren se uită din nou după el, în timp ce aparatul porni pe pistă, dispăruse.

61

Lui Tsuboi nu-i venea să creadă. După ce îl părăsise pe Yoshishu şi se grăbise de la Tokio la Edo City şi mai apoi la Centrul Dragonului, pentru a prelua personal comanda acestuia, stătea în camera de control încordat şi cuprins de o furie crescândă.

– Cum adică nu puteţi detona nici unul din automobilele-bombă? întrebă el.

Takeda Kurojima, directorul Centrului Dragonului, era copleşit. Privea neputincios în jur la mica lui armată de ingineri şi cercetători pentru a primi un suport moral din partea acestora, dar toţi fixau podeaua de parcă ar fi sperat să fie înghiţiţi de aceasta.

– Numai domnul Suma ştie codurile, răspunse Kurojima ridicând din umeri dezamăgit. Încă de la început, a programat personal sistemul de coduri pentru semnalele de detonare.

– Cât timp vă ia să reprogramaţi codurile?

Kurojima îşi privi din nou subalternii care începură să sporovăie repede între ei. Apoi părând să se pună de acord asupra unei decizii, cineva păşi în faţă şi murmură ceva atât de încet, încât Tsuboi nu auzi nimic.

– Ce?... Ce ai spus?

În cele din urmă, Kurojima îl privi în ochi pe Tsuboi.

– Trei zile, ne va lua cel puțin trei zile să ștergem codurile de comandă ale domnului Suma și să reprogramăm sistemele.

– Așa de mult?

– Nu este o procedură simplă și rapidă.

– Care este situația șoferilor roboți?

– Programul roboților este accesibil, răspunse Kurojima. Domnul Suma nu a inserat codurile pentru punerea lor în mișcare și ajungerea la locul de destinație.

– Două zile, patruzeci și opt de ore. Doar atât aveți ca Proiectul Kaiten să devină complet operațional.

Tsuboi își strânse buzele și își încleștă fălcile. Începu să se plimbe prin camera de control a Centrului Dragonului. Blestema în gând mintea diabolică care îi păcălise pe toți. Suma nu avusese încredere în nimeni, nici măcar în cel mai vechi și apropiat prieten al său, Yoshishu.

Un telefon bâzâi și unul dintre tehnicieni răspunse. Omul deveni rigid și îi întinse receptorul lui Tsuboi.

– Vă caută domnul Yoshishu din Tokio.

– Da, Koroń, Ichiro la telefon.

– Agenții noștri secreți au interceptat un raport de la o navă americană, ce pretinde că aparatul lui Hideki a fost doborât.

– Piloții noștri au văzut cu ochii lor cum avionul lui Hideki s-a prăbușit în mare?

– Numai unul s-a întors. Am fost informat că pilotul supraviețuitor a raportat că a fost prea ocupat cu evitarea focului de răspuns de pe navă, pentru a mai urmări dacă racheta lui și-a atins ținta.

– S-ar putea să fie o cacealma a americanilor.

– Nu vom ști dacă e așa, până când unul din sateliții noștri de observație nu va fi programat pentru a trece deasupra navei.

– Și dacă va arăta că avionul e la bord?

Yoshihu ezită.

– Atunci vom ști că am întârziat. Hideki e pierdut pentru noi.

– Și se află în gheara de fier a Serviciilor Secrete Americane, încheie Tsuboi.

– Suntem confruntați cu o situație foarte gravă. În mâinile agenților americani, Hideki poate deveni o primejdie acută pentru Japonia.

– Interogat sub efectul drogurilor va divulga cu siguranță localizarea automobilelor-capcană.

– Atunci trebuie să acționăm repede pentru a păstra Proiectul Kaiten.

– Mai e și o altă problemă, zise Tsuboi mohorât. Numai Hideki știa codurile operative pentru activarea semnalelor de explozie.

La capătul celălalt al liniei urmă o pauză. Apoi Yoshishu zise cu glas scăzut.

– Întotdeauna am știut că are o minte vicleană.

– Am știut asta și încă foarte bine, se declară de acord Tsuboi.

– Atunci mă bazez pe tine să descoperi noi soluții.

– Nu-ți voi înșela încrederea.

Tsuboi puse receptorul în furcă și privi prin fereastra de observație. O tăcere grea se lăsă în camera de control, toată lumea așteptându-l să vorbească. Trebuia să existe altă soluție pentru amânarea răzbunării Statelor Unite sau a celorlalte națiuni occidentale.

Tsuboi era un tip inteligent și nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a găsi planuri alternative.

– Cât e de complicat pentru a provoca explozia manual? îi întrebă el pe inginerii și cercetătorii adunați în camera de control.

Sprâncenele lui Kurojima se ridicară întrebător.

– Să detonăm fără un semnal codificat?

– Da, da.

Creierul tehnic care condusese Proiectul Kaiten de la început până la sfârșit se înclină și răspunse:

– Există două metode prin care o masă de material fisionabil poate deveni subcritică și determinată să explodeze. Prima este a înconjura această masă cu un inel de explozibili puternici a căror detonare va atrage după sine explozia materialului fisionabil. Cea de-a doua este să străpungă deodată două mase cu ajutorul unui dispozitiv asemănător unui tun.

– Cum facem să explodeze un automobil-capcană?

– Prin viteză, răspunse scurt Kurojima. Impactul unui glonț de mare viteză care trece prin carcasa compresorului intrând în masă, face toată operațiunea.

Tsuboi îl fulgeră cu privirea întrebător.

– Vrei să spui că bombele pot fi detonate printr-un simplu glonț tras de o armă?

Kurojima înclină capul aprobator.

– De la mică distanță, da.

Efectul asupra lui Tsuboi era pur și simplu în cadrul limitelor credibilității.

– Atunci de ce nu programezi un robot să tragă cu o armă de mare putere în carcasa de aer condiționat?

– Apare din nou problema timpului, răspunse Kurojima. Roboții care sunt programați pentru a conduce mașinile spre locurile de explozie nu sunt construiți sau programați pentru altceva.

– Nu poate fi modificat unul dintre robo-paznici?

– E invers. Roboții pentru securitate sunt proiectați pentru mobilitate și tragere cu arma. Nu sunt proiectați pentru a conduce mașina.

– Cât timp îți trebuie să construiești unul ca să facă treaba?

– Câteva săptămâni, nu mai puțin de o lună. Cred că înțelegeți că va trebui să creăm o mașinărie foarte complicată. Nu avem în producție nici unul care să poată conduce mașina, să se înalțe pe picioare articulate, să deschidă capota și să tragă cu arma. Un robot cu toate aceste comenzi va trebui să fie construit de la zero și asta ia timp.

Tsuboi îl fixă cu privirea.

– Trebuie să detonăm una în următoarele cinci ore, pentru a-i face pe americani să creadă că sistemul e operațional.

Kurojima își recăpătă încrederea în sine. Stăpânea iar situația și teama de Tsuboi dispăruse. Îl fixă lung cu privirea pe marele financiar.

– Ei bine, va trebui să găsiți un om care să îndeplinească misiunea asta.

Era aproape cinci după-amiază și cerul dinspre răsărit devenise de un albastru închis, în timp ce aparatul C-20 zbura deasupra Pacificului spre California. Trecuseră numai două ore de la oprirea pentru realimentare la Hickam Field în Hawaii. Loren privi în jos, forțându-și ochii să distingă forma minusculă și siajul alb al unui vas, dar văzu doar întinderea aplatizată a oceanului și câteva valuri cu creasta înspumată.

Se roti în scaunul mobil pe care stătea și îl privi în față pe Suma. Acesta ședea cu un calm arogant, sorbind un pahar de apă gazoasă. Șocul răpirii și al mâhnirii de a fi aflat că Yoshishu ordonase să fie omorât se topise de mult și acum se simțea relaxat, profund încrezător că, odată ajuns la Washington, își va recâștiga forța dinainte.

O fixă cu privirea și îi aruncă un zâmbet slab.

– Deci intenționezi să propui legi ce vor închide toate piețele de desfacere pentru mărfurile japoneze?

– În lumina a ceea ce am văzut și experimentat în ultimele zile, zise Loren, te surprinde?

– Noi, japonezii, ne-am făcut planuri de viitor tocmai pentru o astfel de posibilitate. Economia noastră va supraviețui, pentru că am investit deja enorm în piețele europene și asiatice. În curând nu vom mai avea nevoie de consumatorul american. Închiderea pieței voastre pentru noi este pur și simplu altă tactică incorectă a voastră, a americanilor.

Loren râse.

– Ce știi tu despre practicile comerciale cinstite? Apoi trecu la probleme serioase. Nici un străin nu poate veni în Japonia

să-și vândă produsele fără să fie distrus de opreliștile voastre comerciale, pus la zid de sistemul vostru venal de distribuție și subminat de competiția voastră internă. Și în tot acest timp, susțineți că nici un străin nu vă înțelege cultura.

– Comportarea ta, deputată Smith, este sigur motivată de evidente concepte rasiste, antijaponeze. Nu ne simțim vinovați de a ne fi extins piețele de desfacere internaționale. După război am pornit de la nimic. Și ceea ce am construit, acum vreți să ne luați voi.

– Să vă luăm ce? Dreptul vostru, de la sine proclamat, de a conduce economia mondială? Loren distinse o umbră de frustrare crescândă în ochii lui Suma. În loc de a vă fi ridicat din cenușă, ajutându-vă să construiți o economie formidabil de eficientă, poate ar fi trebuit să vă tratăm așa cum ați tratat voi Manciuria, Coreea și China în timpul anilor de ocupație.

– Multe din succesele economice postbelice ale acestor țări se datorează indicațiilor japoneze.

Loren scutură din cap, mirată de refuzul lui de a recunoaște faptele istorice.

– Cel puțin nemții au arătat regret pentru atrocitățile comise de naziști, dar voi vă purtați de parcă măcelărirea a milioane de oameni în toată Asia și în Pacific nu s-a întâmplat niciodată.

– Ne-am eliberat mințile de amintirea acelor ani, zise Suma. Evenimentele negative au fost regretabile, dar eram în război.

– Da, dar voi ați provocat războiul. Nimeni nu a atacat Japonia.

– Toate acestea aparțin trecutului. Noi ne gândim numai la viitor. Timpul va dovedi cine are o cultură superioară, zise el cu dispreț. Ca toate celelalte națiuni apusene, de la antica Grecie încoace, veți cădea din cauza decăderii interne.

– Poate, zise Loren cu un zâmbet ușor, dar atunci, în cele din urmă, așa se va întâmpla și cu voi.

62

Penner se ridică de pe scaun, se întoarse și îi privi pe membrii supraviețuitori ai echipei MAIT care erau așezați într-un birou din interiorul unuia din hangarele pentru avioanele comerciale. Scuturâ scrumul pipei într-o găleată cu nisip de lângă birou și dădu din cap spre doi bărbați, unul așezat, celălalt stând în picioare lângă peretele din spate.

– Îi voi da cuvântul în continuare lui Clyde Ingram, domnul în cămașă hawaiană țipătoare. Clyde e binecuvântat cu importantul titlu de director al Interpretării Datelor Științifice și Tehnice. Vă va explica descoperirea lui. Apoi Curtis Meeker, un prieten vechi de-al meu de pe vremea când lucram la serviciul secret, director adjunct al Operațiunilor Tehnice Avansate, vă va explica ce-i umblă prin cap.

Ingram se îndreptă spre un șevalet acoperit cu o pătură. Privea cu ochii lui albaștri, prin ochelarii scumpi, de proiectant, legați cu șnur care i se bălăbăneau pe piept. Părul său șaten era pieptănat cu grijă și avea un trup de talie medie a cărui parte superioară era acoperită cu o cămașă neagră, care arăta de parcă ar fi fost purtată într-un Ferrari condus prin Honolulu de Tom Selleck în rolul lui Thomas Magnum.

Trase pătura de pe șevalet și gesticulă nepăsător către o fotografie mare ce părea să înfățișeze un avion vechi.

– Ceea ce vedeți aici este un B-29 Superfortress din al doilea război mondial, aflat pe fundul oceanului, la treizeci și șase de mile de insula Soseki, la o adâncime de trei sute douăzeci de metri sau, pentru aceia dintre voi care au probleme să aprecieze distanța în metri, la o adâncime puțin mai mare de o mie de picioare.

– Imaginea este atât de clară, zise Stacy. A fost luată dintr-un submarin?

– Inițial avionul a fost descoperit de satelitul nostru de recunoaștere *Pyramider-11*, în timp ce era pe orbită deasupra insulei Soseki.

– Se poate obține o fotografie atât de clară pe fundul oceanului dintr-un satelit aflat pe orbită? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

– Se poate.

Giordino stătea în partea din spate a camerei, cu picioarele proptite de scaunul din fața lui.

– Cum funcționează?

– Nu o să vă ofer o descriere amănunțită, deoarece ar dura ore întregi, dar să spunem că funcționează folosind pulsuri de unde sonore care interacționează cu un radar de frecvență foarte joasă pentru a crea o imagine geofizică a obiectelor și peisajelor submarine.

Pitt se întinse să-și relaxeze mușchii tensionați.

– Ce se întâmplă după ce se primește imaginea?

– *Pyramider* furnizează imaginea, puțin mai mare decât o pată, unui satelit cu releu de urmărire a datelor, care o retransmite la White Sands, New Mexico, pentru amplificare pe computer. Imaginea este apoi transmisă Agenției Naționale de Securitate, unde este analizată atât de oameni, cât și de computere. Acest caz special ne-a trezit interesul și am apelat la un satelit *Casper SR-90* pentru a obține o imagine mai amănunțită.

Stacy ridică mâna.

– *Casper* folosește același sistem de imagini ca *Pyramider?*

Ingram ridică din umeri cu regret.

– Îmi pare rău, tot ce pot să vă dezvălui, fără a da de necaz, este că satelitul *Casper* obține imagini reale înregistrate pe bandă. S-ar putea spune că, dacă comparăm sistemele *Pyramider* și *Casper* este ca și cum ai compara fasciculul unei lanterne cu un laser. Primul acoperă o sferă largă, în timp ce celălat fixează un punct mic.

Mancuso ridică capul și privi curios fotografia.

– Ce semnificație are bătrânul bombardier scufundat? Ce legătură poate să aibă cu Proiectul Kaiten?

Ingram îi aruncă o privire lui Mancuso și apoi bătu cu creionul pe fotografie.

– Acest avion, sau ce a mai rămas din el, va distruge insula Soseki și Centrul Dragonului.

Nimeni nu-l crezu, nici măcar o clipă. Îl priviră toți, de parcă era un escroc care vindea un leac universal câtorva țărănoi la un carnaval.

Giordino rupse tăcerea.

– E un fleac să ridici avionul la suprafață și să-l repari pentru un raid de bombardament.

Doctorul Nogami zâmbi forțat.

– E nevoie de mult mai mult decât o bombă veche de cincizeci de ani pentru a rupe un zimț din Centrul Dragonului.

Ingram îi zâmbi lui Nogami la rândul său.

– Crede-mă, bomba dinăuntrul bombardierului B-29 are puterea să facă asta.

– Se îngroașă gluma, dădu Pitt din cap ursuz. Presimt că ne așteaptă aventuri.

Ingram se dădu ușor într-o parte.

– Această parte a instruirii va fi efectuată de colegul meu, Curtis Meeker.

Privirea sarcastică a lui Pitt trecu de la Ingram la Meeker.

– Voi doi, cu Ray Jordan și Don Kern, trebuie să fiți băgați în aceeași oală.

– Avem ocazia să ne mai amestecăm și noi din când în când, răspunse Meeker fără să zâmbească.

Ingram se întoarse din nou spre șevalet, luă fotografia și o puse pe un scaun, arătând spre un mic diavol pictat pe o latură a părții din față a avionului.

– *Demonii lui Dennings*, zise el, bătând ușor cu creionul pe literele șterse de sub micuțul diavol. Comandată de maiorul Charles Dennings. Vă rog să observați că drăcușorul stă în picioare pe o cărămidă de aur marcată *24 de carate*. Referindu-se la ei înșiși, componenții echipajului se distrau numindu-se "cărămizile de aur", după ce fuseseră pedepsiți pentru distrugerea unui bar în timpul perioadei de pregătire din California.

– Firește, tipi în genul nostru, zise Giordino.

– Necunoscută, uitată și adânc îngropată în dosare, până acum câteva zile, când Curtis și cu mine am scormonit faptele, este, de fapt, povestea unui foarte curajos grup de bărbați care au pornit într-o misiune foarte secretă de a arunca o bombă atomică asupra Japoniei...

– Ce anume?!

Weatherhill era uluit, dar nu mai mult decât ceilalți.

Ingram ignoră întreruperea și continuă.

– Aproape în același timp când colonelul Paul Tibbets decola cu *Enola Gay* din insula Tinian cu bomba numită "Băiețelul", maiorul Dennings decola din insula Shemya, departe spre nord în Aleutine, cu bomba lui ce avea numele de cod "Respirația Mamei". Ceea ce a rămas din raportul asupra misiunii a fost foarte serios cenzurat, dar credem că planul de zbor al lui Dennings îi cerea să urmeze un curs într-o singură direcție, aruncându-și bomba asupra țintei, probabil Osaka sau Kyoto și apoi, continuându-și drumul spre Okinawa pentru realimentare, înainte de a se întoarce la baza sa aeronautică. Așa cum știm din cărțile de istorie, Tibbets a reușit să-și arunce

bomba la Hiroshima. Dennings, din păcate, a dispărut și întreaga întâmplare a fost dată uitării din ordin prezidențial.

– Stai puțin, zise Mancuso. Vrei să zici că am construit mai mult de trei bombe atomice în 1945?

Stacy își drese glasul.

– În afară de "Băiețelul", prima bombă de la Los Alamos, și "Grăsunul" care a fost aruncată la Nagasaki, nu mai sunt înregistrate alte bombe.

– Încă nu avem numărul exact, dar se pare că au fost cel puțin șase. Majoritatea erau de tip implozie, întocmai ca "Grăsunul".

Pitt zise:

– Cu bomba lui Dennings se fac patru. Mai rămân două.

– O bombă cu numele de cod "Perla Mamei" a fost încărcată la bordul unui bombardier numit *Lovin' Lil* la Guam, nu la mult timp după ce insula a fost eliberată de japonezi. *Lovin' Lil* era în aer zburând spre Japonia, când *Bock's Car*, pilotat de maiorul Charles Sweeney, a aruncat "Grăsunul" la Nagasaki. Ulterior s-a recepționat că bombardarea a decurs conform planului, *Lovin' Lil* și echipajul lui au fost rechemați la Guam, unde bomba a fost dezasamblată și trimisă înapoi pe mare la Los Alamos.

– Mai rămâne una.

– "Mama Oceanului" era pe insula Midway, dar n-a fost niciodată îmbarcată în avion.

– Cine a inventat numele astea îngrozitoare? murmură Stacy.

Ingram ridică din umeri.

– Habar n-am.

Pitt îl privi pe Ingram.

– Dennings și echipajele de la Guam și Midway făceau parte din Escadrila de Bombardiere 59 a colonelului Tibbets?

– Din nou nu știu. Optzeci la sută din arhive au fost distruse. Putem presupune doar că generalul Groves, directorul

Proiectului de bombe Manhattan, și personalul său au alcătuit în ultimul moment un plan de sprijin complicat, deoarece exista temerea serioasă că mecanismele de explozie ale bombelor nu vor funcționa. Mai exista și posibilitatea, deși improbabilă, că *Enola Gay* sau *Bock's Car* s-ar putea prăbuși la decolare, detonarea bombelor să șteargă pur și simplu de pe fața pământului întreaga Escadrilă 59, în această situație nemaiexistând personal instruit sau echipament pentru a livra alte bombe. Și, în plus, mai era o serie întreagă de alte pericole în fața lui Groves și a lui Tibbets: amenințarea unui atac japonez cu bombe asupra Tinian-ului; defecțiuni mecanice în timpul zborului, forțând echipajul să-și arunce bombele în mare; pericolul de a fi doborâți de avioane de vânătoare inamice ori de focul antiaerian în timpul misiunii. Numai în ultimul minut a văzut Groves nori negri amenințând operațiunea de bombardare. În mai puțin de o lună, maiorul Dennings și *Demonii*, împreună cu echipajele din Guam și Midway au fost supuși unei instruiri rapide și trimiși în misiune.

– De ce nu s-a dezvăluit această chestiune opiniei publice după război? întrebă Pitt. Ce rău ar putea să mai facă povestea *Demonilor lui Dennings* cincizeci de ani mai târziu?

– Ce pot să-ți spun? Ingram gesticula încurcat. După ce au trecut treizeci de ani și s-a votat legea Libertății Actului Informațional, câțiva politicieni au hotărât de capul lor că publicul american, care de fapt le plătea salariile, era prea naiv ca să i se ofere o revelație atât de cutremurătoare. Au reclasificat evenimentul ca strict secret și l-au ferecat în arhivele CIA de la Langley.

– Tibbets s-a ales cu gloria și Dennings cu uitarea, filosofă Weatherhill.

– Deci, ce are a face *Demonii lui Dennings* cu noi? îl întrebă Pitt pe Ingram.

– Mai bine l-ați întreba pe Curtis.

Ingram dădu din cap spre Meeker și se așeză.

Meeker se îndreptă spre o tablă fixată într-un perete și luă o bucată de cretă în mână. Desenă o schiță a bombardierului B-29 și o linie lungă și neregulată reprezentând fundul oceanului care se întindea pe suprafața tablei și se termina cu o movilă bruscă reprezentând insula Soseki. Spre mulțumirea tuturor celor prezenți în încăpere, creta nu scrâșni. În sfârșit, după ce adăugă câteva detalii geologice pe fundul oceanului, se întoarse și afișă un zâmbet amabil.

– Clyde v-a oferit numai o scurtă privire asupra sistemelor noastre de detectare și supraveghere prin satelit, începu el. Mai există și altele, care au capacitatea de a penetra o distanță impresionantă prin material solid și a măsura o mulțime vastă de surse variate de energie. Nu voi intra în detalii – Clyde și cu mine nu suntem aici ca să vă ținem cursuri – dar vă informez pur și simplu că explozibilul pe care l-ați plasat în rețeaua electrică a Centrului Dragonului nu a funcționat.

– N-am pus niciodată un explozibil care să nu fi explodat, mârâi Weatherhill, apărându-se.

– Încărcătura a explodat, zise Meeker, dar nu în locul unde ai așezat-o. Dacă doctorul Nogami ar fi încă în interiorul complexului de comandă, v-ar spune că detonarea a avut loc la cincizeci de metri de centrul joncțiunii cablurilor electrice.

– Nici vorbă, protestă Stacy. L-am văzut cu ochii mei pe Timothy ascunzând explozibilul sub un mănunchi de fire optice într-un coridor de acces.

– A fost mutat, zise doctorul Nogami gânditor.

– Cum?

– Inspectorul robot a observat probabil o ușoară scădere în pulsul energiei, a căutat și a găsit încărcătura. Cred că a luat-o și a anunțat centrul de control al roboților. Regulatorul de timp trebuie să fi provocat detonarea în timp ce explozibilul era transportat pe coridoare spre centrul de control pentru investigații.

– În acest caz, Centrul Dragonului este complet operațional, zise Mancuso cu o presimțire sinistră.

– Și Proiectul Kaiten poate fi continuat și dus la îndeplinire, adăugă Stacy cu dezamăgire pe chip.

Meeker aprobă din cap.

– Mă tem că asta e situația.

– Atunci operațiunea noastră de a scoate centrul din funcțiune a fost un eșec, zise Weatherhill dezgustat.

– Nu chiar, explică Meeker răbdător. L-ați capturat pe Suma și fără el automobilele nu pot fi detonate.

Stacy păru încurcată.

– Ce-i oprește pe complicii lui să provoace explozia bombelor?

Pitt îi aruncă lui Nogami o privire amuzată.

– Bănuiesc că bunul doctor are răspunsul.

– O mică informație pe care am obținut-o după ce m-am împrietenit cu tehnicienii de la computer, zise Nogami cu un zâmbet larg. Mi-au permis să mă plimb în voie în centrul de date. Odată am stat în spatele unui programator și m-am uitat peste umărul lui când a introdus datele Proiectului Kaiten. Am memorat codul de intrare și, cu prima ocazie, am pătruns în sistem. Acesta mi-a oferit poziționarea automobilelor-capcană pe care voi le-ați obținut deja, dar am rămas blocat când am încercat să introduc un virus în sistemul de detonare. Am descoperit că numai Suma are acces la codurile de detonare.

– Deci nimeni altcineva în afară de Hideki Suma nu poate activa Proiectul Kaiten, zise Stacy surprinsă și ușurată.

– O situație pe care slugile lui trudesc din greu să o corecteze, răspunse Meeker. Privi în jur la membrii echipei MAIT. Dar încă meritați toate felicitările; tot ați câștigat ceva. Eforturile voastre au închis efectiv Centrul Dragonului, făcându-i pe japonezi să-și reprogrameze sistemele de detonare și oferindu-ne suficient timp pentru a întocmi un plan de distrugere a acestuia o dată pentru totdeauna.

– Și care, dacă nu te abat de la curs, zise Pitt încet, ne aduce din nou la *Demonii lui Dennings*.

– Ai perfectă dreptate, recunoscu Meeker.

Ezită în timp ce se așeză pe pupitru. Apoi începu să atace miezul problemei.

– Președintele dorea să meargă pe linia sa politică și să ordone un atac nuclear împotriva Centrului Dragonului. Dar l-a amânat când a auzit că v-ați salvat. Acțiunea voastră i-a oferit ceva timp, nu mult, dar suficient pentru a îndeplini ce am plănuit în cele câteva ore rămase.

– Te gândești să faci să explodeze bomba din B-29, zise Pitt cu ochii pe jumătate închiși de oboseală.

– Nu întru totul. Meeker oftă. Va trebui să fie scoasă din avion, transportată și plasată la o anume distanță.

– Să fiu al naibii dacă înțeleg ce stricăciune poate să-i provoace unei insule aflată la patruzeci de kilometri depărtare, mormăi Giordino.

– Un grup din cei mai reputați oceanografi și geofizicieni ai noștri consideră că o explozie atomică submarină poate distruge Centrul Dragonului.

– Aș vrea să știu și eu cum, zise Stacy în timp ce plesni un țânțar care îi găsise goliciunea unui genunchi.

Meeker se întoarse cu fața din nou spre tablă.

– Maiorul Dennings nu avea cum să fi știut, bineînțeles, că aparatul lui se va prăbuși în ocean și va cădea pe fundul acestuia într-un loc foarte potrivit pentru îndepărtarea unei amenințări serioase pentru țara lui patruzeci și opt de ani mai târziu. Se opri și desenă altă linie zimțată care trecea pe sub fundul oceanului de la avion la insula Soseki și apoi se curba înspre sud. O secțiune dintr-un sistem seismic major în Pacific. Trece aproape direct sub Centrul Dragonului.

Nogami scutură din cap cu îndoială.

– Centrul a fost construit pentru a rezista unui cutremur major și unei explozii nucleare. Explozia unei bombe atomice vechi, dacă aceasta mai poate fi încă detonată după cinci decenii de ședere sub apă sărată, pentru a provoca o deplasare a structurii, ar putea fi un efort inutil.

– Argumentul doctorului Nogami stă în picioare, zise Pitt. Insula e formată din rocă solidă. Nu se va legăna sau deplasa în timpul unei puternice unde de şoc.

Meeker nu zise nimic pe moment, doar zâmbi. Apoi aruncă securea.

– Nu, nu se va legăna şi nu se va mişca, repetă el cu un zâmbet drăcesc, dar se va scufunda.

63

La aproape cincizeci de kilometri nord-est de Sheridan, yoming, la sud de graniţa cu Montana, Dan Keegan, călare pe cal murg, căuta urme de braconieri care îi încălcaseră oprietatea. În timp ce se spăla pentru cină, auzi tunetul epărtat a două împuşcături şi imediat îi spuse nevesti-sii să-i ă puiul fript la încălzit în cuptor. Apoi înşfăcă o carabină ser şi puse şaua pe calul său favorit.

Vânătorii care ignorau gardurile şi semnele de trecere oprită o sursă constantă de iritare pentru Keegan. Cu mai puţin de săptămâni în urmă, un glonţ rătăcit îi omorâse un viţel. Un tor trăsese într-un căprior şi greşise ţinta, glonţul urmând o ctorie ascendentă şi lovind viţelul aflat la aproape doi netri distanţă. De atunci, Keegan nu mai avea ochi pentru tori. Aceştia puteau foarte bine să împuşte la naiba, pe prietatea altcuiva.

Keegan o luă pe un drumeag care mergea de-a lungul ului Spânzurata. Habar nu avea de unde venea acest nume. ura femeie de care îşi amintea să fi fost spânzurată în ming era Ella Watson cunoscută sub numele de "Cattle ". Stăpânii bogaţi ai ranch-urilor făcuseră pe vigilenţii şi o

spânzuraseră în 1889 pentru furt de vite. Dar întâmplarea se petrecuse lângă râul Sweetwater, trei sute de kilometri spre sud-vest.

Razele soarelui care apunea erau intensificate de aerul geros, colorând dealurile înconjurătoare în tonuri strălucitoare de un galben portocaliu. Ieşi în câmp deschis şi începu să studieze pământul. Keegan zări repede urmele de pneuri, urmărindu-le de la tubul unui cartuş tras până într-un loc împânzit de cizme unde era o baltă de sânge ce uda solul nisipos. Vânătorii şi prada lor dispăruseră.

Întârziase şi era turbat de furie. Ca să treacă cu maşina pe proprietatea lui, braconierii tăiaseră gardul ori spărseseră lacătul de la poarta ce bara şoseaua particulară care dădea în autostradă. În curând se întuneca. Se hotărî să aştepte până dimineaţă pentru a trimite un lucrător de la ranch să verifice gardul şi poarta. Încălecă şi întoarse calul pornind spre casă.

După ce călări câtva timp, trase de dârlogi. Vântul îi aduse în ureche zgomotul slab al motorului unui automobil. Ciuli o ureche şi ascultă. În loc să se retragă, aşa cum crezu că făcuseră vânătorii, sunetul crescu în intensitate. Cineva se apropia. Îndemnă calul să urce în vârful unei mici movile şi cercetă terenul întins de jos. Un vehicul gonea pe şosea, ridicând un nor de praf.

Se aştepta să vadă un camion de transport sau o furgonetă apărând din tufişurile ce mărgineau drumul. Când în cele din urmă vehiculul se apropie suficient pentru a fi recunoscut, Keegan fu surprins să vadă că era un automobil obişnuit, o limuzină cafenie cu patru uşi, de proveniență japoneză. Şoferul frână curând şi opri în mijlocul şoselei într-un loc despădurit. Maşina rămase acolo câteva clipe, în timp ce praful se răspândi pe deasupra capotei aşezându-se pe iarbă. Şoferul se strecură afară, deschise capota şi se aplecă în jos câteva clipe. Apoi se îndreptă spre partea din spate a automobilului, deschise portbagajul şi scoase un trepied cu lunetă. Keegan urmări cum nepoftitul aranjă luneta pe trepied şi o îndreptă spre câteva

puncte proeminente, notându-şi distanţele într-un carnet şi comparându-le cu o hartă geologică pe care o întinsese pe pământ.

Keegan era el însuşi destul de experimentat în astfel de măsurători, dar niciodată nu procedase astfel. Străinul părea mult mai interesat în simpla confirmare a localizării, decât în stabilirea unei linii de bază. Îl urmări pe bărbat aruncând neglijent carnetul în tufişuri, după care păşi în faţa maşinii şi fixă din nou cu privirea motorul de parcă ar fi fost hipnotizat de acesta. Numai când păru că se desprinde din gânduri, se întinse în maşină şi luă o puşcă.

Keegan văzuse destule în viaţa lui ca să-şi dea seama că intrusul se purta prea ciudat pentru un braconier de la ţară care ieşise să împuşte ceva, mai ales că era îmbrăcat în costum elegant şi cravată. Se apropie cu calul, ajungând încet în spatele străinului care intenţiona să bage un cartuş pe ţeava puştii, un act ce părea să-i fie străin. Nu-l auzi pe Keegan apropiindu-se. Zgomotul copitelor calului fusese înăbuşit de pământul moale şi iarba uscată. Când ajunse la opt metri distanţă de el, Keegan trase de dârlogi şi scoase Mauser-ul din tocul de piele ataşat de şa.

– Ştii că mi-ai încălcat proprietatea, domnule? zise el aşezându-şi arma pe încheietura braţului.

Şoferul limuzinei cafenii sări în sus şi se întoarse, scăpând un cartuş şi lovind încărcătorul puştii de uşă. Numai atunci observă Keegan că acesta era asiatic.

– Ce vrei? întrebă omul speriat.

– Eşti pe proprietatea mea. Cum ai intrat aici?

– Poarta era deschisă.

Era aşa cum crezuse Keegan. Braconierii pe care îi ratase, forţaseră poarta.

– Ce faci cu trepiedul de măsurat? Pentru cine lucrezi, pentru guvern?

– Nu... Sunt inginer la Compania Miyata Communications. Vorbea engleza cu un pronunţat accent japonez. Căutăm un loc pentru instalarea unui releu.

– Voi, tipilor, nu cereți niciodată permisiunea înainte de a încălca o proprietate particulară? De unde mama dracului știți că o să vă las să construiți?

– Șefii mei ar fi trebuit să vă contacteze.

– Păi chiar așa e, murmură Keegan. Era nerăbdător să se întoarcă acasă la cină înainte de sfârșitul zilei. Acum ar trebui să-ți cam iei tălpășița, domnule. Și data viitoare dacă mai vrei să intri pe pământul meu, îmi ceri întâi permisiunea.

– Regret profund că v-am deranjat.

Keegan era un foarte bun cunoscător al caracterelor și desluși în vocea omului că nu regreta nici pe departe. Privirile lui erau ațintite precaut asupra Mauser-ului lui Keegan și părea nervos.

– Intenționezi să tragi cu arma?

Keegan făcu semn din cap spre carabina puternică pe care omul o ținea încă stângaci într-o mână, privind temător spre cerul ce se întuneca.

– Trag numai la țintă.

– Ei bine, nu permit așa ceva. Pasc vite prin preajma locului. Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai strânge echipamentul și ai pleca pe același drum pe care ai venit.

Intrusul se comportă în consecință. Strânse repede trepiedul și luneta, așezându-le în portbagajul mașinii. Pușca o așeză pe bancheta din spate. Apoi veni în fața mașinii și privi sub capota deschisă.

– Motorul nu merge prea bine.

– Pornește? întrebă Keegan.

– Cred că da.

Japonezul se aplecă în mașină pe fereastră și acționă cheia de contact. Motorul porni și începu să toarcă.

– Am plecat, anunță el.

Keegan nu observă capota care era lăsată, dar nu închisă.

– Te rog, închide poarta și înfășoară lanțul în jurul ei.

– Cu toată plăcerea.

Keegan îi făcu semn cu mâna, vârî Mauser-ul la loc în toc și începu să călărească spre casa aflată la mai bine de patru kilometri distanță.

Suburo Miwa ambală motorul, întoarse mașina și porni pe șosea. Întâlnirea cu fermierul în ținutul ăsta pustiu era neprevăzută, dar nu-i punea deloc în pericol misiunea. De îndată ce se îndepărtă două sute de metri de Keegan, Miwa frână brusc, țâșni afară, înșfăcă arma de pe bancheta din spate și ridică capota.

Keegan auzi zgomotul motorului murind, se întoarse și privi peste umăr întrebându-se de ce mașina se oprește atât de brusc.

Miwa ținu arma strânsă în mâinile asudate și apropie vârful evii la câțiva centimetri de compresorul de aer condiționat. Se erise voluntar pentru această misiune sinucigașă, fără ezitare, ând i se ceruse acest lucru, deoarece considera o onoare să-și a viața pentru noul imperiu. Celelalte motive erau loialitatea a față de Dragonii de Aur, promisiunea făcută de Korori oshishu, personal, că soția lui va fi scutită de greutățile nanciare pentru tot restul vieții și garanția că cei trei fii ai lui or fi acceptați și finanțați în cele mai reputate universități, alegerea lor. Cuvintele inspirate ale lui Yoshishu când wa plecase spre Statele Unite, îi trecură prin minte pentru ima dată.

– Te sacrifici pentru viitorul unei sute de milioane de patrioți și compatrioate. Familia ta îți va onora memoria erații întregi. Succesul tău este succesul ei.

Miwa apăsă pe trăgaci.

64

Într-o milisecundă, Miwa, Keegan, limuzina și calul fură șterși de pe suprafața pământului. O strălucire enormă de lumină galbenă izbucni pe cer, apoi deveni albă, învăluind suprafața ranch-ului. Urmă unda de șoc ca o imensă maree invizibilă. Mingea de foc se extinse și păru să crească și să se ridice de la pământ ca soarele deasupra orizontului.

O dată desprinsă de sol, se înălță spre cer și fuzionă cu norii, devenind purpurie din cauza radiației strălucitoare. Supse după sine o volbură de pământ radioactiv și sfărâmături, ce se transformară în curând într-un nor ca o ciupercă, care se avântă la o înălțime de treisprezece kilometri pentru a coborî în cele din urmă acolo unde vântul transportă praful pulverizat.

Singurele pierderi de vieți omenești fură Keegan și Miwa. Zeci de iepuri, câini de preerie, șerpi și douăzeci din vitele lui Keegan fură ucise, majoritatea, de unda de șoc. La patru kilometri distanță, doamna Keegan și trei angajați ai fermei suferiră doar tăieturi de la cioburile ferestrelor. Dealurile protejară clădirile de forța devastatoare a exploziei și cu excepția câtorva ferestre, făcute țăndări, nu existau alte pagube.

Explozia de foc lăsă în urmă un crater uriaș, lat de o sută de metri și adânc de treizeci. Tufișurile uscate și iarba se aprinseră

și porniră să se adune într-un cerc enorm, adăugând fum negru norului cafeniu de praf.

Unda de șoc ucigașă răsună printre coline și canioane, scutură din temelii casele și smulse copacii din micile orașe de agricultori și crescători de vite, înainte de a năvăli peste câmpul de instrucție Custer din Little Bighorn, la o sută doisprezece kilometri spre nord.

Într-o parcare de camioane de lângă Sheridan, un asiatic stătea lângă o mașină închiriată, ignorând oamenii agitați care discutau și gesticulau înnebuniți spre norul în formă de ciupercă ce se formase la distanță. Privea intens prin binoclul ațintit asupra norului ce se ridicase în amurg și care acum era destul de sus pentru a fi iluminat de strălucirea soarelui coborât sub orizont.

Încet, coborî binoclul și se îndreptă spre un telefon din apropiere. Introduse o monedă, formă numărul și așteptă. Rosti încetișor câteva cuvinte în japoneză și puse receptorul în furcă. Apoi, fără să arunce o singură privire norului ce fierbea sus în atmosferă, se urcă în mașină și plecă.

Explozia fu înregistrată la stațiile seismografice din lume. Cel mai apropiat de epicentru era Centrul Național de Seismologie de pe campusul Facultății de Mine Aurifere din Colorado. Acele seismografului oscilară brusc pe grafice, înștiințându-l pe geofizicianul Clayton Morse despre o mișcare seismică în momentul în care se pregătea să-și încheie ziua de lucru și să plece acasă.

Se încruntă, apoi trecu datele pe un computer. În timp ce rămânea cu ochii fixați pe monitorul computerului îl sună pe Roger Stevenson, directorul centrului, care în ziua aceea anunțase că e bolnav.

– Alo!

– Roger?

– Da, la telefon.

– Doamne Dumnezeule, vocea ta are un timbru îngrozitor. Gata să nu te recunosc.

– Gripa m-a data gata.

– Iartă-mă că te sâcâi, dar tocmai am primit o bombă.

– California?

– Nu, epicentrul este undeva lângă granița dintre Wyoming și Montana.

Urmă o tăcere scurtă.

– Ciudat, zona aceea nu este activă seismic.

– Acesta este provocat artificial.

– Explozie?

– Una grozavă. După cum citesc pe scala de intensitate, aceasta pare a fi nucleară.

– Dumnezeule, murmură Stevenson slab, ești sigur?

– Cine poate fi sigur de aceste lucruri? zise Morse.

– Pentagonul n-a făcut niciodată teste în zona asta a țării.

– Nu ne-au informat nici înainte despre testările subterane.

– Nu se poate să facă astfel de teste fără să ne anunțe.

– Tu ce crezi? Ar trebui să informăm Comisia Nucleară?

Stevenson probabil era slăbit de gripă, dar mintea îi funcționa perfect.

– Trecem peste convenții și anunțăm șefii. Telefonează-i lui Hanck Sauer, prietenul nostru comun de la Agenția Națională de Securitate și află ce dracu' se întâmplă.

– Și dacă Sauer nu vrea să ne spună? întrebă Morse.

– Cui îi pasă? Lucru important este că am descoperit misterul în față și acum vom continua să urmărim următorul cutremur care poate să apară în California.

Sauer nu putea să spună ceea ce nu știa. Dar era în măsură să recunoască un caz de urgență națională când auzea de așa ceva. Îi ceru lui Morse date suplimentare și imediat trimise informația directorului Centrului Național de Informații.

Președintele era la bordul aeronavei *Air Force One*, zburând spre un dineu politic de strângere de fonduri la San Francisco, când primi telefonul de la Jordan.

– Care e situația?

– Am primit rapoarte despre o explozie nucleară în Wyoming, răspunse Jordan.

– La dracu'! blestemă Președintele respirând-greu. A noastră sau a lor?

– În nici un caz a noastră. Trebuie să fie unul din automobilele-capcană.

– Ceva victime omenești?

– Neglijabile. Explozia a avut loc într-o regiune puțin populată a statului, în majoritate pământ agricol.

Președintelui îi fu teamă să pună următoarea întrebare.

– Ai cumva informații și despre alte explozii?

– Nu, sir. Pe moment, cea din Wyoming este singura.

– Credeam că Proiectul Kaiten a fost stopat pentru patruzeci și opt de ore.

– Chiar și este, zise Jordan hotărât. Nu au avut timp să reprogrameze codurile.

– Tu cum vezi treaba asta, Ray?

– Am vorbit cu Percy Nash. El crede că bomba a fost detonată pe loc cu o armă de mare putere.

– De un robot?

– Nu, de un om.

– Deci fenomenul kamikaze nu a dispărut.

– Așa se pare.

– De ce folosește tactica asta de suicid acum? întrebă Președintele.

– Probabil un avertisment. Sunt aproape siguri acum că Suma este în mâinile noastre și se dau peste cap să încerce amânarea unui atac nuclear din partea noastră, în timp ce se luptă cu disperare să reprogrameze codurile de detonare pentru întregul sistem.

– Încearcă să mai cârpească câte ceva.

– Domnule Președinte, acum noi dirijăm lucrurile. Avem toate motivele din lume să răspundem cu un atac nuclear.

– Perfect adevărat, dar ce dovadă solidă ai că Proiectul Kaiten nu este operațional? Japonezii ar fi putut crea un miracol și să înlocuiască codurile. Să presupunem că nu e o cacealma.

– Nu avem nici o dovadă solidă, admise Jordan.

– Dacă trimitem o rachetă nucleară spre insula Soseki și experții de la Centrul Dragonului detectează apropierea acesteia, actul lor final va fi să detoneze automobilele-capcană înainte ca roboții să le poată duce spre destinații izolate din țară.

– Un gând înspăimântător, domnule Președinte. Cu atât mai mult cu cât localizările automobilelor-bombe sunt cunoscute. Majoritatea sunt ascunse în metropole sau în jurul acestora.

– Aceste automobile trebuie să fie găsite și bombele neutralizate cât se poate de repede și discret. Nu ne putem permite ca informația asta să ajungă la public, nu acum.

– FBI-ul a trimis o armată de agenți pe teren pentru a le găsi.

– Știu cum să dezamorseze bombele?

– Fiecare echipă are un specialist în fizică nucleară pentru a se ocupa de problemă.

Jordan nu putea vedea ridurile de îngrijorare de pe chipul Președintelui.

– Asta va fi ultima noastră șansă, Ray. Planul tău de acum înseamnă ultima aruncare a zarurilor.

– Sunt perfect conștient de asta, domnule Președinte. Mâine dimineață pe vremea asta vom ști dacă suntem o națiune aservită.

Aproape în același moment, agentul special Bill Frick de la FBI și echipa lui se adunau în încăperea care adăpostea automobilele-capcană din parcarea subterană a hotelului Pacific Paradise din Las Vegas.

Nu erau paznici şi uşile de oţel erau descuiate. Rea prevestire, se gândi Frick. Sentimentul îi spori când electroniştii lui descoperiră că sistemele de securitate erau scoase din funcţiune.

Precaut, îşi conduse echipa prin nişte uşi în ceea ce părea a fi o cameră de materiale. În capătul îndepărtat era o uşă mare de metal care glisa din tavan. Era suficient de lată şi înaltă pentru a putea lăsa trecerea unui semitrailer.

Pătrunseră într-un imens spaţiu boltit pe care îl găsiră complet gol; nu se vedea nici măcar un gunoi sau o pânză de păianjen. Se făcuse o curăţenie exemplară.

– Poate am greşit zona, zise unul din agenţii lui Frick, optimist.

Frick privi în jur la pereţii de beton, se concentră asupra ventilatorului prin care se strecurase Weatherhill, apoi cercetă urmele de pneuri de-abia vizibile de pe podeaua pardosită cu gresie. În cele din urmă scuturâ din cap.

– Ăsta e locul, sunt sigur. Se potriveşte cu descrierea de la centru.

Un specialist în fizică nucleară, scund şi bărbos, îşi croi drum pe lângă Frick şi privi la spaţiul gol din jur.

– Cum pot eu să dezamorsez bombele dacă nu sunt aici, zise supărat de parcă dispariţia automobilelor era vina lui Frick.

Fără să răspundă, Frick traversă repede parcajul subteran către un camion de comandă. Intră, îşi turnă o ceaşcă de cafea şi apoi deschise radioul pe o anumită frecvenţă.

– Roibul, aici e Murgul, zise el cu o voce obosită.

– Raportează, Murgule, răspunse directorul Operaţiunilor de Teren ale FBI-ului.

– Ne-am blocat. Banditii au ajuns aici primii.

– Vino la club, Murgule. Majoritatea herghelliei s-a întors cu mâinile goale, de asemenea. Numai Armăsarul Albastru la New Jersey şi Surul la Minesota au găsit juncani în ţarcuri.

– Să continuăm operaţiunea?

– Afirmativ. Aveţi douăsprezece ore. Repet, douăsprezece ore să aflaţi unde vă e cireada. Vi se trimit date suplimentare; şi toată poliţia, şeriful şi unităţile de patrulare pe autostrăzi au fost alertate să oprească orice camion sau semitrailer ce se potriveşte cu descrierile oferite de Centrul de Informaţii.

– Am nevoie de un elicopter.

– Poţi să ceri şi o escadrilă întreagă dacă asta îţi trebuie ca să găseşti automobilele-capcană.

Frick închise radioul şi privi în ceaşca cu cafea.

– Bine că nu trimit instrucţiuni despre cum să găseşti un ac într-un milion de metri pătraţi de deşert în douăsprezece ore, bombăni el pentru sine.

Când Yoshishu ieşi din trenul Maglev la capătul tunelului din Edo City, Tsuboi îl aştepta pe peron să-l întâmpine.

– Îţi mulţumesc că ai venit, bătrâne prieten, zise Tsuboi.

– Vreau să fiu aici lângă tine când ne pregătim să dăm cărţile pe faţă, zise bătrânul, cu pasul mai vioi decât îl văzuse Tsuboi în ultimele luni.

– Explozia s-a produs într-un stat din vest, conform planului.

– Foarte bine, asta ar trebui să provoace fiori de spaimă guvernului american. A venit vreo reacţie de la Casa Albă?

Chipul lui Tsuboi căpătă o expresie îngrijorată.

– Nimic. E ca şi când ar încerca să o acopere.

Yoshishu ascultă impasibil. Apoi ochii i se luminară.

– Dacă Preşedintele n-a ordonat un atac nuclear împotriva noastră, atunci se teme teribil de ceea ce vede în viitor.

– În acest caz am câştigat partida.

– Poate, totuşi nu putem sărbători imensitatea triumfului nostru până când Proiectul Kaiten nu este gata.

– Takeda Kurojima a promis că programul va fi definitivat mâine spre seară.

Yoshishu îşi puse mâna pe umărul lui Tsuboi.

– Cred că a sosit timpul să deschidem o linie directă de comunicare cu Președintele și să-l informăm despre condițiile noastre pentru noua Japonie.

– Și pentru o nouă Americă, zise Tsuboi pompos.

– Da, într-adevăr. Yoshishu privi mândru spre bărbatul care devenise principalul său discipol. O nouă Americă japoneză.

65

Lockheed C-5 Galaxy, cel mai mare avion de transport din lume, se așeză cu toată grația stângace a unui albatros însărcinat pe pista de aterizare din Wake Island și se opri. Un automobil se apropie și frână la umbra unei aripi imense. Pitt și Giordino ieșiră din mașină și se urcară în avion printr-un mic bocaport din apropierea trenului de aterizare.

Amiralul Sandecker îi aștepta înăuntru. Își strânseră mâinile și îi conduse prin depozitul ca o cavernă a avionului, în care încăpeau șase autobuze și o sută de pasageri. Trecură pe lângă un vehicul de prospecțiuni la mare adâncime NUMA, care era legat de o pereche de șine late de oțel inoxidabil. Pitt se opri din mers, își trecu mâna peste una din șinele marelui tractor și privi o clipă uriașa mașină, amintindu-și salvarea lui pe muchie de cuțit datorată *Marelui John*. Acest DSMV era un model ulterior și primise porecla de *Marele Ben*.

Cele două brațe articulate cu cupă de excavație și gheara care erau în mod obișnuit instalate la vehiculele de mare adâncime, fuseseră îndepărtate și înlocuite cu extensii echipate cu o varietate de manipulatoare teleghidate pentru apucarea și tăierea metalului.

Cealaltă modificare, observă Pitt, era un imens balot de nailon care se odihnea pe acoperișul părții de sus și al cabinei de control. Odgoane groase atârnau de balot și erau atașate de numeroase puncte din jurul vehiculului.

Giordino dădu trist din cap.

– Iar am sentimentul ăla vechi că suntem pe punctul de a fi din nou folosiți.

– Cred că de data asta chiar vor să ne-o bage pe gât, zise Pitt, întrebându-se cum ar putea să se ridice avionul de la sol cu o astfel de greutate impresionantă în pântece.

– Hai să mergem mai departe, zise Sandecker. Sunt gata de decolare.

Pitt și Giordino îl urmară pe amiral într-un compartiment cu aspect de birou, cu masa și scaunele țintuite de podea. Își prindeau centurile de siguranță când pilotul împinse manetele în față și făcu avionul gigantic și cele douăzeci și opt de roți ale trenului de aterizare să ruleze pe pistă. Numit cu afecțiune *Uriașul Blând*, imensul C-5 Galaxy se ridică în aerul tropical cu un zgomot asurzitor și urcă încet cu o înclinație domoală spre nord.

Giordino se uită la ceas.

– Trei minute, a fost o decolare rapidă.

– Nu avem timp de pierdut, zise Sandecker serios.

Pitt se relaxă și își întinse picioarele.

– Bănuiesc că aveți un plan.

– Cele mai pregătite capete în domeniu au contribuit enorm în ultimul minut la alcătuirea lui.

– Asta e evident prin prezența acestei aeronave și a *Marelui Ben* care a ajuns aici în mai puțin de douăzeci și patru de ore.

– Cât de mult v-au spus Ingram și Meeker? întrebă Sandecker.

– Ne-au luminat cu privire la istoria secretă a bombardierului B-29 ce zace pe fundul oceanului, răspunse Pitt, și ne-au ținut o scurtă prelegere despre geologie și sistemul seismic din jurul insulei Soseki. Meeker a mai pretins că prin

detonarea bombei atomice din interiorul avionului, undele de șoc vor scufunda insula.

Giordino scoase un trabuc pe care îl furase deja de la amiralul Sandecker prin prestidigitație și îl aprinse.

– O idee trăsnită cum n-am mai auzit.

Pitt se declară de acord dând din cap.

– Apoi Mel Penner ne-a ordonat, lui Al și mie, să ne bucurăm de o vacanță pe plajele însorite din Wake Island în timp ce el și restul echipei se întorceau în Statele Unite. Când l-am întrebat de ce noi am fost lăsați pe loc a făcut pe mutul, dezvăluindu-ne doar că dumneavoastră sunteți pe drum și ne veți explica totul.

– Penner n-a umplut găurile, zise Sandecker pentru că nu știa nici el. Nici Ingram și nici Meeker nu au fost puși la curent cu toate detaliile recente ale "Arizonei".

– "Arizona"? întrebă Pitt curios.

– Numele de cod al operațiunii noastre.

– Operațiunii *noastre*? întrebă Giordino precaut.

– Firește, zise Pitt sarcastic, nu are nimic de-a face cu *Marele Ben* sau cu faptul că Arizona este numele unui stat, sau, mai precis, numele unui vas de război de la Pearl Harbor.

– E la fel de bun ca oricare altul. Numele de cod sunt oricum lipsite de sens.

Sandecker își privi intens prietenii. O zi de odihnă fusese folositoare, dar arătau rupți de oboseală și epuizați. Încercă un sentiment chinuitor de vină. Și acum, o dată în plus, le recomandase serviciile lui Jordan și Președintelui, fiind pe deplin conștient că nu existau alți doi oameni în lume care să le egaleze îndemânarea și talentul în operațiunile la mare adâncime. Ce îngrozitor de incorect să-i arunce din nou și atât de repede în alt vârtej mortal! Dar nu exista altcineva pe pământ spre care să-și îndrepte privirile. Sandecker simțea gustul remușcării în gură. Și se simțea vinovat la gândul că Pitt și Giordino nu vor refuza niciodată să încerce ducerea la bun sfârșit a unei misiuni încredințate de el.

– În regulă, nu o să încep să vă torn gogoşi sau să cânt *America cea frumoasă*. Voi fi cât mai direct cu putinţă.

Se opri şi întinse pe birou o hartă geologică care înfăţişa fundul oceanului pe o rază de cincizeci de kilometri în jurul insulei Soseki.

– Voi doi sunteţi cei mai calificaţi să faceţi un ultim efort pentru a distruge Centrul Dragonului. Nimeni altcineva nu are la fel de multă experienţă directă cu vehiculul de prospectare la mare adâncime.

– Ce plăcut e să te simţi necesar, zise Giordino epuizat.

– Ce-ai zis?

– Al se-întreba ce anume ni se cere să facem. Pitt se aplecă asupra hărţii şi privi în jos la crucea care marca localizarea *Demonilor lui Dennings*. Misiunea noastră este să folosim DMSV-ul pentru a face bomba să explodeze, presupun.

– Presupui corect, zise Sandecker. Când ajungem la locul ţintei, voi şi *Marele Ben* veţi fi paraşutaţi în apă.

– Detest cuvântul ăsta, zise Giordino ţinându-şi capul în palme. Numai gândul la el îmi dă dureri de cap.

Sandecker îi aruncă o privire tăioasă şi continuă.

– După ce aterizaţi în ocean, vă veţi lăsa la fund folosind încă paraşutele pentru încetinirea coborârii. O dată ce sunteţi mobili, vă duceţi la B-29, scoateţi bomba automată din interiorul fuselajului, o duceţi la destinaţie şi o detonaţi.

Giordino rămase înlemnit asemeni celui care vede un strigoi.

– Oh, Dumnezeule, e cu mult mai rău decât mi-am închipuit.

Pitt îl fixă glacial cu privirea pe Sandecker.

– Nu credeţi că cereţi puţin cam mult?

– Peste cincizeci de oameni de ştiinţă şi ingineri din universităţi, de la guvern şi din întreprinderile de înaltă tehnologie şi-au unit eforturile într-un program intens de iniţiere a operaţiunii "Arizona" şi, ai cuvântul meu, au creat o diagramă perfectă a succesului.

– Cum pot să fie atât de siguri? zise Giordino. Nimeni n-a mai aruncat vreodată un vehicul de treizeci şi cinci de tone dintr-un avion în ocean.

– Fiecare factor a fost calculat şi evaluat, până când au fost înlăturate toate probabilităţile de eşec, zise Sandecker observând trabucul lui scump în gura lui Giordino. Ar trebui să atingeţi apa la fel de uşor cum cade o frunză pe o pisică adormită.

– M-aş simţi mai bine să sar de pe o trambulină într-o farfurie de piatră, bodogăni Giordino.

Sandecker îl privi cu stăpânire de sine.

– Sunt conştient de primejdie şi îţi înţeleg îndoielile, dar ai putea să ne scuteşti de atitudinea asta de Casandră.

Giordino îl privi întrebător pe Pitt.

– Cum e atitudinea asta?

– Cineva care prezice nenorociri, îi explică Pitt.

Giordino ridică din umeri indispus.

– Eu încercam numai să exprim sentimente sincere.

– Ce păcat că nu-l putem lăsa pe *Marele Ben* în jos de pe rampa unui vas, să coboare la fund cu rezervoare de presiune variabilă, aşa cum am făcut cu *Marele John* deasupra "Tărâmului Umed".

Sandecker zise indulgent:

– Nu ne putem permite răstimpul de două săptămâni cât ne-ar lua să aducem DSMV-ul cu vaporul.

– Ne puteţi spune cine ne va instrui cum să scoatem o bombă atomică dintr-o epavă şi să o detonăm? întrebă Pitt.

Sandecker le înmânâ la amândoi dosare cuprinzând patruzeci de pagini de fotografii, diagrame şi instrucţiuni.

– Totul este aici. Aveţi tot timpul să studiaţi şi să analizaţi procedurile până când ajungem în zona de paraşutare.

– Bomba a stat sub apă într-un avion avariat timp de cincizeci de ani. Cum poate fi cineva sigur că mai poate fi încă detonată?

– Fotografiile transmise de sistemul de imagini ale satelitului *Pyramider* arată că fuselajul lui B-29 e intact,

indicând faptul că bomba nu a fost afectată în timpul prăbuşirii. "Respiraţia Mamei" era destinată să fie aruncată în apă şi recuperată ulterior. Componentele blindate ale învelişului ei balistic au fost precis fixate cu finisaje speciale şi asamblate cu toleranţe garantate de a păstra interiorul impermeabil. Oamenii, încă în viaţă, care au construit-o, jură că poate rămâne pe fundul oceanului şi poate fi detonată şi peste cinci sute de ani de acum încolo.

Giordino afişase o mutră foarte acră.

– Explozia va fi declanşată cu un regulator de timp, sper.

– Veţi avea o oră înainte de explozie, răspunse Sandecker. Viteza maximă a *Marelui Ben* a fost sporită faţă de cea a *Marelui John*. Ar trebui să vă aflaţi departe şi feriţi de efectele exploziei.

– Ce înseamnă departe? insistă Pitt.

– Doisprezece kilometri.

– Care e scopul final? îl întrebă Pitt pe Sandecker.

– Ideea este de a induce un cutremur submarin cu bătrâna bombă atomică şi de a provoca o serie de circumstanţe asemănătoare cu cea care a distrus "Tărâmul Umed".

– O situaţie total diferită. Explozia de la suprafaţă ar fi putut provoca un cutremur pe fundul oceanului, dar habitatul nostru a fost distrus de o avalanşă combinată cu mii de kilograme de presiune a apei. Aceste forţe nu corespund condiţiilor de la suprafaţă.

– Presiunea apei, nu, avalanşa, da. Sandecker bătu cu degetul pe hartă. Insula Soseki a fost formată cu milioane de ani în urmă de un vulcan stins de mult, care a erupt chiar lângă coasta Japoniei şi a scuipat un râu de lavă departe în ocean.

Într-o anumită perioadă, această albie imensă de lavă constituia un braţ al insulei principale japoneze, ridicându-se deasupra apei la o înălţime de două sute de metri. Totuşi stătea pe straturi moi de sediment vechi. Cu timpul, gravitaţia a făcut-o să coboare în nămolul mai moale, până când a căzut sub

suprafaţa apei, doar vârful ei mai uşor şi mai puţin masiv rămânând deasupra nivelului oceanului.

– Soseki?

– Da.

Pitt studie harta şi zise încet.

– Dacă înţeleg eu bine, undele de şoc ale bombei şi cutremurul submarin rezultat vor muta şi slăbi sedimentul de dedesubt, până când greutatea insulei o va împinge sub apă.

– E ca atunci când stai în mare, iar acţiunea valurilor îţi îngroapă uşurel picioarele în nisip.

– Totul sună atât de simplu.

Sandecker scutură din cap.

– Asta nu e decât jumătate. Undele de şoc singure nu sunt suficiente să facă toată treaba. De aceea bomba trebuie să fie mutată zece kilometri de la avion, înainte de a fi detonată.

– Unde anume?

– Pe panta unui şanţ adânc ce trece paralel cu insula. Pe lângă producerea unui şoc suboceanic, dimensiunea exploziei atomice va desprinde o secţiune din zidul şanţului. Energia înspăimântătoare, când milioane de tone de sediment năvălesc în avalanşă în josul laturii şanţului împreună cu undele de şoc de la bombă, va crea una din cele mai distructive forţe ale naturii.

– Un tsunami*, anticipă Pitt, o undă seismică marină.

– În timp ce insula începe să se scufunde din cauza şocurilor seismice, continuă Sandecker, va primi o lovitură de knockout de la unda care va fi atins o înălţime de zece metri şi o viteză între trei sau patru sute de kilometri pe oră. Ceea ce rămâne din insula Soseki la suprafaţă va fi complet acoperit de apă, inundând Centrul Dragonului.

– *Noi*, noi vom dezlănţui monstrul acesta? întrebă Giordino suspicios. Noi doi?

– Şi *Marele Ben*. A fost o treabă în pripă, nici vorbă să fie altfel, dar vehiculul a fost modificat să execute orice i se cere.

---

* Tsunami – succesiune de valuri ce urmează unui cutremur marin (n.tr.).

– Dar insula principală japoneză, zise Pitt. Un cutremur puternic urmat de un tsunami care izbește țărmul ar putea omorî mii de oameni.

Sandecker negă din cap.

– Nu se va întâmpla o astfel de tragedie. Sedimentele moi din ocean vor absorbi majoritatea undelor de șoc. Porturile și orașele învecinate de pe coastă vor simți numai câteva tremurături. Unda seismică va fi mică pe scara majorității tsunami-urilor.

– Cum puteți fi sigur de valurile de zece metri? Se știe că un tsunami se poate ridica la înălțimea unei clădiri cu douăsprezece etaje.

– Calculele computerelor au apreciat înălțimea valurilor care lovesc insula la mai puțin de zece metri. Și deoarece Soseki e atât de aproape de epicentru, masa ei va acționa ca o barieră și va diminua efectele impulsului undei. În timpul când prima masă de apă va atinge coasta, în timpul fluxului aș adăuga, înălțimea valurilor se va fi micșorat la numai un metru și jumătate, deci nu va provoca pagube serioase.

Pitt măsură în gând distanța de la bombardier la locul marcat pentru detonație de pe panta șanțului submarin. Aprecie că aceasta era în jur de douăzeci și opt de kilometri. O distanță incredibilă pentru a târî o bombă atomică nesigură, veche de patruzeci și opt de ani pe un teren necunoscut și accidentat.

– După petrecere, întrebă Pitt, ce se va întâmpla cu noi?

– Mergeți cu *Marele Ben* până la țărmul cel mai apropiat unde o echipă a forțelor speciale vă va aștepta pentru evacuare.

Pitt oftă adânc.

– Aveți vreo problemă privind detaliile planului? îi întrebă Sandecker.

Prin ochii lui Pitt trecu o umbră de îndoială.

– Cred că asta e schema cea mai trăsnită de care am auzit în viața mea. De fapt e mai rău decât atât. E de-a dreptul sinucigașă.

66

Zburând cu o viteză maximă de patru sute șaizeci de noduri, C-5 Galaxy, înghițea kilometri după kilometri, în timp ce întunericul se lăsa deasupra Pacificului de Nord. În compartimentul pentru marfă, Giordino trecu în revistă sistemele electronice și de energie ale *Marelui Ben*. Sandecker luera într-un compartiment, oferind amănunte asupra informațiilor și răspunzând întrebărilor ridicate de Președinte și de Consiliul Național de Securitate al acestuia, care coordona acțiunea în cabinetul de lucru al Președintelui. Amiralul se afla totodată în permanentă comunicare cu geofizicienii ce furnizau date noi despre geologia fundului oceanului, împreună cu Payload Percy, care răspundea întrebărilor lui Pitt în legătură cu scoaterea bombei din avion și detonarea ei.

Pentru oricine l-ar fi observat pe Pitt în timpul ultimei ore de zbor, comportarea lui ar fi părut foarte ciudată. În loc de a încerca pentru ultima dată să-și bage în cap o mie și una de detalii sau să inspecteze DSMV-ul cu Giordino, el adună toate cutiile cu mâncare pe care le putu căpăta sau cumpăra de la echipaj. Mai împrumută fiecare strop de apă potabilă disponibilă, treizeci de litri, și întreaga producție a cafetierei avionului, patru litri și le ascunse pe toate în *Marele Ben*.

Se așează lângă inginerul de zbor care cunoștea C-5 mai bine decât oricine de la bord. Împreună aranjară un cablu folosit pentru legarea mărfii și o mică macara electrică deasupra unui mic compartiment de lângă toaleta echipajului. Mulțumit cu realizarea lui artizanală lipsită de scrupule, intră în DSMV, se așeză în scaunul operatorului și cugetă în tăcere la misiunea lipsită aproape de orice speranță, ce îl aștepta.

Scoaterea bombei din B-29 prin tăiere și detonarea ei era destul de riscantă, iar încercarea de a străbate doisprezece kilometri pe un teren necunoscut pentru a scăpa de efectele exploziei era o variantă foarte îndoielnică.

În mai puțin de un minut după ce avionul militar de transport aterizâ la Langley Field, Loren Smith și Mike Diaz fură repede îmbarcați într-o limuzină cu escortă armată și trimiși la Casa Albă, în timp ce Suma și Toshie fură îmbrânciți într-un Sedan de o culoare stupidă și expediați spre o destinație secretă din Maryland.

La sosire, Loren și Diaz fură poftiți în cabinetul de lucru al Președintelui. Acesta se ridică din capul mesei și înaintă spre ei.

– Nici nu știți ce fericit sunt să vă revăd, zise el radios.

O strânse pe Loren ușor în brațe și o sărută pe obraz, apoi îl îmbrățișă pe Diaz, de parcă senatorul i-ar fi fost rudă apropiată.

Atmosfera tensionată se înviorâ când ceilalți îi salutară pe ostaticii recent eliberați. Jordan veni spre ei și le ceru ușurel să-l urmeze într-un birou alăturat. Președintele îi însoți și închise ușa.

– Îmi cer scuze că vă grăbesc astfel, zise el, și îmi dau seama că aveți nevoie de odihnă sănătoasă dar este vital ca Ray Jordan să vă pună câteva întrebări în timp ce operațiunea de eliminare a amenințării Proiectului Kaiten este în plină desfășurare.

– Înțelegem, zise Diaz, fericit de a se fi înapoiat în mijlocul tumultului acțiunii politice. Sunt sigur că vorbesc și în numele

doamnei Smith când afirm că suntem foarte mulțumiți să fim de folos.

Președintele se întoarse curtenitor spre Loren.

– Te deranjează?

Loren simțea nevoia disperată a unei băi lungi și odihnitoare. Nu era fardată, avea părul ciufulit și era îmbrăcată în niște pantaloni și o bluză cu o măsură mai mică, pe care îi împrumutase de la soția unui tehnician de aviație din Wake Island. În ciudă acestui fapt și a epuizării era totuși remarcabil de frumoasă.

– Vă rog, domnule Președinte, ce ați dori să știți?

– Dacă trecem peste detaliile răpirilor, modul în care ați fost tratați de Hideki Suma și incredibila evadare ulterioară, zise Jordan cu o hotărâre liniștită, am vrea să aflăm tot ce ne puteți spune despre operațiunile lui Suma și Centrul Dragonului.

Loren și Diaz schimbară în tăcere priviri tensionate, care transmiteau mai înspăimântător decât cuvintele spectrul ororilor amenințătoare create la Edo City și sub insula Soseki. Dădu din cap cu deferență spre Diaz, care vorbi primul.

– Din ceea ce am văzut și auzit, mă tem că amenințarea din programul automobilelor-capcană ale lui Suma este numai vârful icebergului.

– Cincisprezece minute până la parașutare, domnilor, se auzi vocea pilotului în difuzoarele avionului.

– E timpul să ne pregătim, zise Sandecker, cu chipul încordat.

Pitt puse mâna pe umărul lui Giordino.

– Să mergem la toaletă înainte de a coborî.

Giordino îl privi.

– De ce acum? Putem face asta și în *Marele Ben*.

– O chestie de siguranță. N-ai de unde să știi cât de tare vom călca apa. Piloții de formula unu și cei care aleargă la Indianapolis Five Hundred întotdeauna își golesc sfincterele

înainte de cursă, pentru a preveni complicațiile interne în caz de accident.

Giordino ridică din umeri.

– Dacă insiști.

Se îndreptă spre toaleta echipajului așezată în spatele carlingii și deschise ușa.

Nici nu apucă bine să intre când Pitt îi făcu semn inginerului de zbor. O scurtă încuviințare din cap drept răspuns și mai multe cabluri căzură și înconjurară toaleta după care fură strânse tare, sigilând ușa.

Giordino simți imediat ce se întâmplase.

– Dirk, nu! Dumnezeule, nu face asta.

Sandecker își dădu seama și el de ce se întâmpla.

– Nu vei reuși singur, zise el apucându-l pe Pitt de braț. Operațiunea presupune doi oameni.

– Un singur om îl poate manevra pe *Marele Ben*. E stupid să riscăm *două* vieți. Pitt se crispă când eforturile lui Giordino de a ieși din toaletă deveniră mai insistente. Micuțul italian ar fi putut ușor să scoată din țâțâni ușa de aluminiu cu o lovitură de picior, dar cablul de oțel înfășurat în jurul acesteia o ținea strâns fixată. Spuneți-i lui Al că îmi pare rău și că într-o zi o să mă recompensez.

– Pot să ordon echipajului să îl elibereze.

Pitt zâmbi forțat.

– *Puteți*, dar ca să facă asta, vor trebui să se bată cu mine.

– Îți dai seama că pui în pericol operațiunea? Dacă ești rănit în timpul impactului? Fără Al, nu ai nici un sprijin.

Câteva clipe lungi, Pitt îl fixă pe Sandecker. Apoi, în cele din urmă, zise:

– Nu vreau să am mereu în cap spaima de a pierde un prieten.

Sandecker știu că nu avea cum să-i schimbe hotărârea directorului Proiectelor Speciale. Încetișor, îi luă mâna lui Pitt într-ale sale.

– Ce ai dori să găsești la întoarcere?

Pitt îi zâmbi cald amiralului.

– O salată de crabi și o tequila cu cuburi de gheață.

Apoi se întoarse, se strecură înăuntru prin bocaportul DSMV-ului și îl închise.

Galaxy fusese special modificat pentru lansările în carlingă, copilotul acționă o manetă roșie aflată într-o bordului, activând motoarele electrice ce deschiseră compartiment de transport.

și doi membri ai echipajului stăteau în fața trupurile înfășurate în chingi de siguranță, legate inere. Se aplecară în față, în vântul care șuiera dere, cu ochii ațintiți asupra lui Pitt aflat în l al *Marelui Ben*.

de secunde până la lansare, se auzi vocea pilotului în urechile lor. Vânt de cinci noduri la suprafață. lună pe trei sferturi. Oceanul ușor agitat cu valuri ri. Nici o navă de suprafață pe radar.

ții acceptabile, confirmă Sandecker.

locul său din fața DSMV-ului, tot ceea ce văzu fu o gaură neagră ce se căscă în compartimentul de mie de metri mai jos, oceanul scânteia argintat în ll. Ar fi preferat o lansare pe timp de zi, fără vânt și cu ni, dar aveu încă noroc că nu era nici un taifun.

el de secunde, începu numărătoarea.

începu să numere invers.

flutură scurt din mână prin prova transparentă a vehicul. Pe față nu i se citea nici o umbră de . Giordino mai bătea în ușa toaletei cu furia frustrării, fură înăbușite de vântul ce urla prin compartimentul

i, patru, trei, doi, unu, lansaj!

le din față ale marilor șine fură brusc ridicate de hidraulice și *Marele Ben* alunecă în spate prin

deschizătură, în întuneric, cu o mișcare care dură numai trei secunde. Sandecker și membrii echipajului rămaseră temporar stupefiați văzând cum monstrul de treizeci de tone dispare atât de ușor din fața ochilor lor. Se deplasară precaut spre marginea deschizăturii și priviră în jos.

Volumul enorm al DSMV-ului putu fi văzut câteva clipe în lumina lunii, prăbușindu-se înspre valuri ca un meteor din spațiu.

67

[illegible]ul multiplu de parașute se deschise automat, aerul [illegible]mucind cumplit când trei baldachine uriașe se [illegible]ră pe cerul întunecat. Apoi se umplură cu aer și se [illegible]ră, iar vehiculul uriaș își încetini coborârea de expres și [illegible] alunece cu o viteză mult redusă către valuri.

[illegible] privi în sus la spectacolul îmbucurător și începu să [illegible] mai ușurat. Primul gard a rămas în spate, gândi el. [illegible], tot ce trebuia să mai facă DSMV-ul era să lovească apa [illegible]în poziție orizontală și să cadă fără nici un incident prin [illegible]douăzeci de metri de apă înainte de a poposi întreg pe [illegible] oceanului și pe șenilele lui. Această parte a operațiunii, [illegible] el, era complet în afara controlului său. Nu putea să facă [illegible] decât să stea pe spate și să se bucure de călătorie cu un [illegible] grad de îngrijorare.

[illegible] sus în sus și distinse cu ușurință aeronava C-5 Galaxy în [illegible] lunii, când aceasta înconjură încet DSMV-ul. Se întrebă [illegible]ndecker îi dăduse drumul lui Giordino din toaletă. Și-l [illegible]oarte bine imagina pe prietenul lui, ieșind turbat de furie [illegible]d variate sudălmi.

[illegible]mnezeule, cât timp trecuse oare de când el și echipa [illegible] se instalaseră la baza subacvatică "Tărâmul Umed"?

deschizătură, în întuneric, cu o mișcare care dură numai trei secunde. Sandecker și membrii echipajului rămaseră temporar stupefiați văzând cum monstrul de treizeci de tone dispare atât de ușor din fața ochilor lor. Se deplasară precaut spre marginea deschizăturii și priviră în jos.

Volumul enorm al DSMV-ului putu fi văzut câteva clipe în lumina lunii, prăbușindu-se înspre valuri ca un meteor din spațiu.

67

Sistemul multiplu de parașute se deschise automat, aerul nopții smucind cumplit când trei baldachine uriașe se desfășurară pe cerul întunecat. Apoi se umplură cu aer și se deschiseră, iar vehiculul uriaș își încetini coborârea de expres și începu să alunece cu o viteză mult redusă către valuri.

Pitt privi în sus la spectacolul îmbucurător și începu să respire mai ușurat. Primul gard a rămas în spate, gândi el. Acum, tot ce trebuia să mai facă DSMV-ul era să lovească apa cu chila în poziție orizontală și să cadă fără nici un incident prin trei sute douăzeci de metri de apă înainte de a poposi întreg pe fundul oceanului și pe șenilele lui. Această parte a operațiunii, reflectă el, era complet în afara controlului său. Nu putea să facă altceva decât să stea pe spate și să se bucure de călătorie cu un anume grad de îngrijorare.

Se uită în sus și distinse cu ușurință aeronava C-5 Galaxy în lumina lunii, când aceasta înconjură încet DSMV-ul. Se întrebă dacă Sandecker îi dăduse drumul lui Giordino din toaletă. Și-l putea foarte bine imagina pe prietenul lui, ieșind turbat de furie și rostind variate sudălmi.

Dumnezeule, cât timp trecuse oare de când el și echipa NUMA se instalaseră la baza subacvatică "Tărâmul Umed"?

Trei luni, patru? Părea o eternitate. Și totuși dezastrul care distrusese stațiunea din fundul oceanului parcă se întâmplase ieri.

Privi din nou în sus spre parașute și se întrebă dacă acestea îi vor asigura atenuarea de viteză necesară prin apă așa cum se întâmpla în aer. Inginerii, care puseseră la punct această misiune nebunească, o gândiseră probabil în acest fel. Dar ei erau la mii de mile de locul unde se afla Pitt și se bazaseră numai pe un număr de formule și legi fizice ce guvernau căderea obiectelor grele. Nu existaseră experimente cu modele sau un test de parașutare anterior. Totul era câștigat într-un scurt joc de noroc sau pierdut pe socoteala lui Pitt dacă inginerii calculaseră greșit.

A aprecia distanța deasupra apei este extrem de dificil ziua și aproape imposibil în timpul nopții, dar Pitt surprinse în lumina lunii stropii sclipitori aruncați din crestele valurilor de briza ușoară. Impactul urma să aibă loc în mai puțin de cincisprezece secunde, judecă el. Își dădu scaunul în spate și se instală pe spațiul căptușit generos și proiectat de un suflet grijuliu. Făcu un ultim semn din mână avionului care se rotea, firește în mod absurd, își dădu el seama. Acesta era prea departe pentru ca oamenii dinăuntru să-l vadă prin beznă; pilotul se menținea la distanță sigură pentru ca baldachinele lui Pitt să nu fie afectate de turbulența provocată de avion.

Impactul subit și zgomotos fu urmat de o împroșcare imensă de apă când DSMV-ul izbi în adâncitura dintre două valuri. Vehiculul scobi un crater enorm în ocean, aruncând un val circular de apă într-o etalare evidentă de fosforescență. Apoi se cufundă dispărând din vedere și oceanul se închise deasupra *Marelui Ben* de parcă ar fi vindecat o cicatrice uriașă.

Lovitura nu fu atât de cumplită cum se așteptase Pitt. El și *Marele Ben* supraviețuiseră saltului cu parașuta fără a suferi vreo fractură ori vânătaie. Își readuse scaunul pe poziție verticală și imediat începu să verifice toate sistemele de energie, considerabil fericit de a vedea luminițele verzi aprinzându-se pe panoul cu instrumente, în timp ce monitorul computerului nu-i

indica disfuncționalități. Aprinse farurile exterioare și le orientă în sus. Două parașute rămăseseră intacte, dar a treia se răsucise și era încurcată în propriile funii de ancorare.

Pitt își îndreptă repede atenția pe monitorul computerului în timp ce apăsă tastele potrivite pentru a supraveghea coborârea. Cifrele fugeau repede pe ecran și indicau un avertisment: DSMV-ul cădea în vidul negru cu șaizeci și unu de metri pe minut.

Viteza maximă de coborâre fusese calculată la patruzeci și doi. *Marele Ben* cădea cu nouăsprezece metri pe minut mai repede.

– Ești prea ocupat să vorbești? vocea lui Sandecker se auzi înăbușită în căștile lui Pitt.

– Am o mică problemă, răspunse Pitt.

– Parașutele? întrebă Sandecker, fiindu-i teamă de răspuns.

– Una dintre parașute s-a încurcat și am pierdut din frânare.

– Care e viteza de coborâre?

– Șaizeci și unu.

– Nu e bine.

– Mie îmi spuneți?

– Posibilitatea a fost luată în calcul. Locul de aterizare a fost ales în mod special, deoarece terenul este plat și pardosit cu sediment moale. În ciuda vitezei excesive de coborâre, impactul va fi mai mic decât cel de la suprafața apei.

– Nu mă îngrijorează impactul, zise Pitt cu ochii ațintiți precaut pe monitorul TV, a cărui cameră de luat vederi era îndreptată în partea de jos a DSMV-ului ce se cufunda rapid. Dar mă îngrijorează posibilitatea ca această mașină de treizeci de tone să nu se îngroape ea însăși zece metri în nămol. Fără o cupă, *Marele Ben* nu poate ieși din nămol săpând ca *Marele John*.

– Te scoatem noi, promise Sandecker.

– Dar ce se întâmplă cu operațiunea?

Vocea lui Sandecker scăzu atât de mult în intensitate încât Pitt de abia îl auzi.

– Oprim spectacolul...

– Stați puțin, rosti Pitt brusc. Începe să se vadă fundul.

Cafeniul urât al fundului oceanului se ivi din beznă. Observă temător cum terenul dezolant se repede spre camera de luat vederi. DSMV-ul se izbi și se afundă în mâl ca un pumn într-un tort spongios.

Un nor imens se ridică în apa neagră și rece și făcu să dispară complet vizibilitatea.

La bordul avionului, de parcă ar fi fost acționați de aceeași frică reciprocă, ochii lui Giordino și ai lui Sandecker se ridicară și se întâlniră deasupra echipamentului de comunicare. Pe chipurile lor se citea încordarea și mâhnirea în așteptarea următorului contact radio din partea lui Pitt.

Lui Giordino îi dispăruse orice mânie, după ce fusese eliberat din celula-latrină. Acum era stăpânit de o îngrijorare intensă, în timp ce aștepta vești despre soarta prietenului său din adâncurile oceanului.

Cu partea inferioară adânc înfiptă în nămol, Pitt nu putea spune imediat dacă DSMV-ul se îngropase sub fundul oceanului. Singura lui senzație era de a fi apăsat în scaun de o greutate fermă. Toate imaginile dispăruseră. Camerele de luat vederi și luminile exterioare înregistrau numai mâl maroniu. Nu avea de unde să știe dacă cabina de control era acoperită de un înveliș subțire de mâl sau înmormântată în cinci metri de noroi ca nisipurile mișcătoare. Din fericire pălăriile parașutelor fuseseră prinse într-un curent de trei noduri și îndreptate într-o parte a DSMV-ului. Pitt trase de o manetă eliberând cârligele atașate de odgoanele groase ale parașutelor.

Puse în funcțiune sistemele de energie nucleară și îl mută pe *Marele Ben* pe poziția "înainte". Simți vibrația când șenilele marelui tractor își înfipseră scoabele în noroi și începură să se învârtă. Timp de aproape un minut nu se întâmplă nimic. Șenilele păreau să se învârtă pe roțile lor, fără a indica o tracțiune în față.

Apoi *Marele Ben* se înclină la tribord. Pitt potrivi butoanele de control și întoarse DSMV-ul înapoi la babord. Îl simți înaintând ușor. Repetă procedeul mișcând marele vehicul în față și în spate, până când, centimetru cu centimetru, începu să câștige teren, surprinzând impulsul și sporindu-i mișcarea înainte.

Dintr-o dată vehiculul încetă să mai meargă în gol și începu să se miște în față, străbătând peste cincizeci de metri înainte de a ieși din norul de mâl pe un teren cu vizibilitate clară.

Trecură clipe lungi și un vag sentiment de triumf începu să se strecoare în sufletul lui Pitt. Șezu acolo liniștit și relaxat, permițând DSMV-ului să înainteze pe fundul oceanului sub propriul său control. Acționă maneta de conducere automată și fixă un curs de navigație computerizat spre vest, apoi așteptă câteva momente pentru a fi sigur că DSMV-ul funcționează corespunzător. Din fericire, *Marele Ben* atinse în curând viteza maximă și se rostogolea peste pustia câmpie suboceanică la fel de vioi, de parcă ar fi arat un lan de porumb în Iowa.

Numai atunci îi contactă Pitt pe Sandecker și Giordino, raportându-le că era în drum spre *Demonii lui Dennings*.

68

Era dimineață târziu la Washington când Jordan primi mesajul de la Sandecker aflat la zece meridiane spre vest. Președintele se întorsese în dormitorul de la etaj al locuinței sale de la Casa Albă să facă un duș și să se schimbe. Stătea în fața unei oglinzi făcându-și nod la cravată când sosi anunțul din cabinetul de lucru.

– Iertați-mă că vă deranjez, domnule Președinte, zise Jordan respectuos, dar m-am gândit că poate ați vrea să aflați că aterizarea a reușit. Pitt și vehiculul de prospectări la mare adâncime sunt pe drum.

– E plăcut să începi ziua cu o veste bună. În cât timp ajung la bombardier?

– Într-o oră sau chiar mai puțin dacă terenul este plat și nu apar surprize geologice.

– Și detonarea?

– Durează două ore pentru a scoate bomba și alte trei pentru a ajunge la locul exploziei, să fixeze detonatorii și să-i acorde DSMV-ului timp suficient pentru a părăsi zona în siguranță.

– Nu au existat probleme? întrebă Președintele.

– Amiralul Sandecker a raportat că aterizarea pe fundul canalului a fost puțin cam dificilă, dar DMSV-ul a supraviețuit

impactului în bune condiții. Cealaltă încurcătură, dacă doriți să-i spuneți așa, este că Pitt a aranjat într-un fel sau altul să-l lase pe Giordino în avion și efectuează operațiunea de unul singur.

Președintele era mulțumit în sinea lui.

– Asta nu mă surprinde. E tipul de om care s-ar sacrifica pe sine înainte de a pune în pericol un prieten. Alte noutăți privind automobilele-capcană?

– Agenții angajați în căutarea lor au descoperit douăzeci și șapte.

– Yoshishu și Tsuboi știu probabil că le suflăm în ceafă. Dacă ar fi avut codul de detonare al bombelor, am fi auzit de ei.

– Vom ști în curând dacă am câștigat cursa sau nu, zise Jordan sobru.

Asistentul special al Președintelui, Dale Nichols, se repezi la Președinte când acesta ieși din lift. Președintele recunoscu imediat expresia de agitație de pe fața lui Nichols.

– Arăți de parcă stai în picioarele goale pe un mușuroi de furnici, Dale. Ce se întâmplă?

– Ar fi bine să veniți în sala de comunicații, domnule Președinte. Ichiro Tsuboi a intrat cumva în sistemul nostru de siguranță și dorește să comunice pe un canal video.

– S-a arătat până acum?

– Nu încă. Așteaptă, cerând să vorbească numai cu dumneavoastră.

– Alertează cabinetul operativ ca să înregistreze convorbirea. Președintele intră într-o încăpere ce dădea în holul Biroului Oval și se așeză într-un fotoliu de piele din capătul unei mici estrade dotată cu o imensă deschizătură dreptunghiulară în peretele îndepărtat. Apăsă un buton pe o consolă din brațul fotoliului și așteptă. Deodată, timpul și spațiul se topiră într-un singur loc, într-un singur moment, când imaginea tridimensională, cu dimensiunile reale ale lui Ichiro Tsuboi, se materializă în cealaltă parte a estradei.

Datorită tehnologiei magice a fotonicii – transmisia prin fibre optice – și vrăjitoriei computerelor, cei doi bărbați puteau sta și conversa, de parcă erau în aceeași cameră. Detaliul era atât de uluitor, încât imaginea lui Tsuboi apărea clar și solid definită, fără cea mai mică indicație de transparență estompată.

Tsuboi stătea îngenuncheat țeapăn pe o rogojină de bambus cu mâinile odihnindu-se pe coapse. Era îmbrăcat într-un costum scump, dar nu purta pantofi. Se aplecă ușor când imaginea Președintelui apăru pe ecranul liniei lui de transmisie.

– Dorești să porți un dialog, domnule Tsuboi, zise Președintele drept introducere.

– Așa este, răspunse Tsuboi, refuzând cu mojicie să se adreseze Președintelui cu titlul corespunzător.

Președintele hotărî să atace primul.

– Ei bine, chiar că mi-ai atras atenția cu explozia aceea nucleară din Wyoming. Ai dorit să fie un mesaj?

Impactul cuvintelor Președintelui fu amplificat de prefăcuta sa indiferență. Politician desăvârșit, Președintele era un priceput judecător al caracterului omenesc. Detectă iute o încordare perceptibilă în ochii lui Tsuboi și deduse că japonezul nu trata de pe o poziție de putere solidă.

Vrăjitorul financiar internațional și moștenitorul aparent al imperiului interlop și industrial al lui Suma încercă să pară calm și stăpân pe situație, dar tăcerea anterioară a Președintelui în legătură cu explozia produsese un efect neliniștitor. El și Yoshishu nu puteau înțelege de ce șeful executivului o ignorase virtualmente.

– Putem scuti multe cuvinte, domnule Președinte, zise Tsuboi. Cunoașteți progresele noastre tehnice și superioritatea în tehnologia defensivă, iar senatorul Diaz, deputata Smith și agenții dumneavoastră secreți v-au furnizat deja informații despre instalațiile noastre de pe insula Soseki.

– Sunt perfect la curent cu Centrul Dragonului și Proiectul Kaiten, contracară Președintele, observând că Tsuboi nu menționase numele lui Hideki Suma. Și dacă crezi că nu voi

ordona represalii masive, dacă în demența voastră veți mai detona o bombă, te înșeli amarnic.

– Intenția noastră inițială nu a fost să omorâm milioane de oameni, insistă Tsuboi.

– Știu ce intenții aveați, domnule Tsuboi. Încercați să le puneți în aplicare și Armageddon vă aparține.

– Dacă doriți să intrați în istorie drept cel mai mare monstru după Adolf Hitler pentru un act complet irațional, atunci nu mai avem ce ne spune.

– Probabil că ați dorit să-mi comunicați ceva, altfel nu înțeleg de ce m-ați contactat?

Tsuboi se opri, apoi insistă.

– Am anumite propuneri de pus pe masă.

– Sunt dispus să le aud.

– Veți înceta căutarea automobilelor. Dacă mai confiscați unul, vom trimite semnalele de detonare. Și din moment ce o dată ați folosit o astfel de armă împotriva poporului meu, vă asigur că nu voi ezita să detonez bombele rămase în aglomerații urbane.

Președintele se străduí din greu să-și înăbușe furia crescândă.

– Deci o provocare. Voi ne ucideți câteva milioane, noi vă decimăm întreaga populație.

– Nu, nu veți face asta. Poporul marelui Creștin Alb American nu va fi de acord cu un astfel de masacru.

– Nu suntem toți albi și creștini.

– Minoritățile care vă subminează cultura nu vă vor sprijini niciodată.

– Sunt totuși americani.

– Cu toate astea, poporul meu este hotărât și pregătit să moară pentru noul imperiu.

– Asta e o minciună sfruntată, replică dur Președintele. Până acum, tu, Suma și toată banda voastră de asasini ați operat în secret. Poporul japonez habar nu are că i-ați pus viața în joc pentru dominația economică mondială. Nu va risca devastarea

națiunii sale pentru o cauză bazată pe cupiditatea câtorva criminali. Nu vorbești în numele lui sau al guvernului.

O umbră ușoară de zâmbet traversă figura lui Tsuboi și Președintele știu că fusese păcălit.

– Puteți evita acest holocaust oribil al ambelor țări, acceptând pur și simplu propunerile mele.

– Vrei să spui impuneri.

– Cum doriți.

– Spune ce dorești, zise Președintele, vocea lui începând să devină încordată.

Își ieșise din fire și era supărat pe el însuși.

– Nu va fi nici un fel de naționalizare sau preluare a companiilor deținute de japonezi, nici un fel de interferență judiciară cu proiectatele noastre corporații sau achiziții de terenuri.

– Asta nu e mare lucru. Naționalizarea nu a fost niciodată în interesul Statelor Unite. Nu s-a luat niciodată în discuție o legislație despre o astfel de premisă neconstituțională în cele două sute de ani de existență a statului nostru.

Cât despre cea de-a doua, nu cunosc vreo firmă japoneză care să fi fost oprită de lege de a cumpăra o afacere sau pământ în Statele Unite.

– Cetățenilor japonezi nu li se va cere să prezinte vize la intrarea în Statele Unite.

– Va trebui să vă bateți cu Congresul pentru asta.

Tsuboi continuă cu răceală.

– Nu vor exista bariere comerciale sau tarife sporite asupra produselor japoneze.

– Voi veți proceda la fel?

– Nu e negociabil, zise Tsuboi, evident pregătit pentru întrebare. Există motive solide pentru care multe din produsele voastre nu sunt bine venite în Japonia.

– Continuă, ordonă Președintele.

– Statul Hawaii devine teritoriu japonez.

Președintele fusese avertizat despre această cerere nerezonabilă.

– Blajinii oameni ai insulei sunt deja înnebuniți de nivelul la care ați adus prețul terenurilor. Mă îndoiesc că vor dori să schimbe drapelul cu stele și dungi pentru soarele care răsare.

– Totodată și statul California.

– Imposibil și nerușinat. Sunt cuvintele care îmi vin în minte, zise Președintele cinic. De ce să te oprești acum? Ce altceva mai vrei?

– Din moment ce banii noștri vă țin tezaurul în viață, așteptăm să fim reprezentați în guvern, ceea ce include un post în cabinetul dumneavoastră și oameni de-ai noștri plasați în posturi înalte în Departamentul de Stat al Trezoreriei și în cel al Comerțului.

– Cine face selecția oamenilor voștri, tu, Yoshishu sau liderii guvernului vostru?

Președintele era îngrozit. Asta ar fi fost ca și cum ar fi invitat crima organizată să participe la guvernare la cele mai înalte nivele.

– Ce-mi ceri, domnule Tsuboi, este absolut de neimaginat. Poporul american nu va permite niciodată să devină sclavul economic al unor străini.

– Va plăti un preț greu, dacă îmi veți ignora condițiile. Pe de altă parte, dacă vom avea un cuvânt de spus în funcționarea guvernului american și a comunității de afaceri, întreaga dumneavoastră economie se va schimba drastic și va oferi un nivel de trai superior pentru cetățenii dumneavoastră.

Dinții Președintelui se strânseră.

– Deținând monopolul, prețurile și profiturile asupra produselor japoneze vor exploda.

– Totodată șomajul în țara dumneavoastră va scădea și datoria națională se va diminua, continuă Tsuboi de parcă Președintele era impotent.

– Nu e în puterea mea să fac promisiuni pe care Congresul nu le va putea ține, zise Președintele cu mânia potolită, mintea lui căutând febril o carte tare. Își lăsă ochii în jos pentru a părea încurcat. Știi cum e la Washington, domnule Tsuboi. Înțelegi foarte bine cum funcționează guvernul nostru.

– Sunt perfect conștient de limitele dumneavoastră executive. Dar puteți face foarte mult și fără aprobarea Congresului.

– Trebuie să mă scuzi câteva clipe să diger enormitatea condițiilor.

Președintele se opri să-și adune gândurile. Nu putea să mintă și să pretindă că se dă bătut în fața tuturor cererilor ridicole ale lui Tsuboi. Asta ar indica o tactică evidentă, un pretext pentru a câștiga timp. Trebuia să-și schimbe atitudinea brusc și să apară agitat. Ridică privirile și îl fixă direct pe Tsuboi.

– Nu pot să accept cu conștiința împăcată ceea ce reprezintă termeni necondiționați de capitulare.

– Sunt termeni mai buni decât ne-ați oferit voi nouă în 1945.

– Ocupația noastră a fost cu mult mai generoasă și binevoitoare decât aveau dreptul să se aștepte oamenii voștri, zise Președintele săpând cu unghiile în brațele fotoliului.

– Nu sunt aici să discut diferențele istorice, zise Tsuboi tăios. Ați auzit termenii și cunoașteți consecințele. Indecizia și amânarea din partea voastră nu vor întârzia tragedia.

În ochii lui Tsuboi nu se citea nici o urmă de cacealma.

Președintele își dădu bine seama că amenințarea devenea mai îngrozitoare prin ascunderea automobilelor în orașe dens populate și prezența maniacilor sinucigași ce așteptau un semnal pentru detonarea bombelor.

– Cererile tale de jecmănire nu lasă loc la negocieri.

– Nici un fel de negociere, răspunse Tsuboi cu un ton care sfida ideea de dezbatere.

– Nu pot să pocnesc din degete și să produc un miracol de cooperare cu opoziția politică, zise Președintele, mimând exasperarea. Senatorul Diaz și deputata Smith au mare greutate

în ambele camere şi deja îi incită pe colegii lor parlamentari împotriva ta.

Tsuboi ridică din umeri indiferent.

– Îmi dau seama pe deplin că roţile guvernului vostru se macină într-o mocirlă de emoţii, domnule Preşedinte. Iar reprezentanţii voştri aleşi votează conform indicaţiilor de partid, indiferent de binele naţional. Dar vor fi convinşi să accepte inevitabilul, o dată ce îi informaţi că două automobile-capcană rulează prin Washington în timp ce are loc discuţia dintre noi.

Nu era bine. Mingea era din nou în terenul Preşedintelui. Făcu un efort uriaş pentru ca să rămână impasibil şi să nu manifeste semne de mânie.

– Voi avea nevoie de timp.

– Aveţi timp până la trei după-amiază pentru a apărea pe postul naţional de televiziune împreună cu liderii Congresului şi consilierii în spatele dumneavoastră, demonstrând astfel sprijinul lor, în timp ce anunţaţi noile acorduri de cooperare între Japonia şi Statele Unite.

– Ceri prea mult.

– Aşa trebuie să fie, zise Tsuboi. Şi încă ceva, domnule Preşedinte. Oricărui indiciu al unui atac asupra insulei Soseki i se va răspunde cu detonarea automobilelor-capcană. Mă înţelegeţi?

– Perfect.

– Atunci, la revedere. Sunt nerăbdător să vă urmăresc după-amiază la televizor.

Imaginea lui Tsuboi se dizolvă rapid şi dispăru.

Preşedintele ridică privirile către ceasul de pe perete. Ora nouă. Mai rămâneau şase ore. Pentru aceeaşi oră, Jordan preconizase ca Pitt să declanşeze explozia vechii bombe atomice care va provoca cutremurul submarin şi înspăimântătorul tsunami.

– Oh, Dumnezeule, murmură el în încăperea goală. Dar dacă totul eşuează?

69

Marele Ben se deplasa pe întinsul peisaj suboceanic cu cincisprezece kilometri pe oră, aproape viteza fulgerului pentru un vehicul uriaş ce mergea pe sub apă prin noroiul abisal. Un imens nor de mâl fin se învolbura în spatele lui, înflorind în bezna atotcuprinzătoare înainte de a se risipi şi a se aşeza încetişor pe fund.

Pitt studie imaginea de pe un ecran conectat la un dispozitiv laser sonor care cerceta fundul oceanului în faţă şi îl mărea prezentându-l în trei dimensiuni. Deşertul subacvatic oferea puţine surprize şi, cu excepţia ocolirii unei fisuri înguste dar adânci, reuşi să scoată un timp bun.

Exact la patruzeci şi şapte de minute după ce desprinsese paraşutele şi-l pusese în mişcare pe *Marele Ben*, conturul fermecat al bombardierului B-29 apăru în faţă şi se mări până când umplu monitorul. Coordonatele din satelitul *Pyramider* care erau programate în computerul de navigaţie al DSMV-ului îl duseseră exact la ţintă.

Acum Pitt era destul de aproape pentru a vedea epava apărând în bătaia îndepărtată a farurilor exterioare. Încetini viteza *Marelui Ben* şi înconjură avionul avariat şi sumbru. Arăta

Biblioteca Jud.

ca o jucărie aruncată pe fundul pârâului din spatele casei. Pitt îl privi cu fascinația încercată de scafandri când se apropie pentru prima dată în adâncul mării de un obiect făcut de mâna omului. Să fii primul care să vadă sau să atingă un automobil scufundat, un avion dispărut sau o epavă pierdută este o experiență înfricoșătoare dar melancolică, împărtășită numai de acei care trec curajoși printr-o casă bântuită de fantome după miezul nopții.

Demonii lui Dennings se scufundase ceva mai mult de un metru în mâl. Un motor lipsea și aripa din dreapta era contorsionată în spate și în sus, ca un braț grotesc îndreptat spre suprafață. Lamele celor trei elice rămase erau îndoite în spate din cauza impactului cu apa, ca petalele unei flori ofilite.

Coada înaltă cât trei etaje arăta efectele rachetei. Aceasta se rupsese și zăcea la câțiva metri în spatele fuselajului principal, ușor într-o parte. Secțiunea mitraliorului din coadă era fărâmată și ciuruită de proiectile, iar țevile ruginite ale tunurilor de douăzeci de milimetri adâncite în noroi.

Suprafețele de aluminiu ale fuselajului tubular, lung de treizeci de metri, erau acoperite de mâzgă și coji, dar parbrizele de sticlă ce înconjurau carlinga erau încă curate. Și drăcușorul pictat sub parbrizul din dreptul pilotului era suprinzător de curat, lipsit de cruste sau alge. Pitt ar fi putut să jure că ochișorii ca niște mărgele răspundeau privirii lui și buzele erau întinse într-un rânjet satanic.

Nu lăsă ca imaginația să i-o ia razna și să-și închipuie scheletele echipajului încă la locurile lor, țestele cu maxilarele căzute într-o tăcere de moarte, cu găvanele ochilor goale și lipsite de vedere. Pitt petrecuse destul timp sub mare, înotând prin vase scufundate, ca să știe că substanțele organice moi ale corpului omenesc erau primele care dispăreau, consumate repede de creaturile ce sălășluiau pe fundul mării. Apoi urmau oasele ce se dizolvau în cele din urmă în frigul înghețat al apei sărate. Cât ar părea de ciudat, îmbrăcămintea se dezintegra ultima, mai ales jachetele de piele pentru zbor și bocancii. Cu timpul chiar și acestea urmau să dispară, cât și întregul avion.

– Văd ținta, îl anunță pe Sandecker aflat în avionul C-5, ce zbura deasupra capului în noapte.

– În ce stare e? se înapoie rapid vocea depersonalizată a lui Sandecker.

– O aripă este avariată rău. Coada e ruptă, dar fuselajul principal e intact.

– Bomba este în partea din față. Va trebui să-l așezi pe *Marele Ben* într-un unghi unde marginea principală a aripii se lipește de fuselaj. Apoi execută tăierea pe acoperișul bombardierului.

– Șansa a fost o doamnă în seara asta, zise Pitt. Aripa din dreapta e smulsă, oferind o cale de acces ușoară. Pot să găsesc o poziție perfectă pentru secționarea cluasoanelor dintr-o parte.

Pitt manevră DSMV-ul până când brațele de manipulare ale acestuia ajunseră deasupra părții din față a avionului, unde se afla bomba. Își vârî mâna într-un stimulator în formă de mănușă care controla electric brațele metalice și selectă un disc multidirecțional de tăiere a metalelor din cele trei scule cuplate la încheietura manipulatorului din stânga. Folosind sistemul de parcă era o extensiune a mâinii sau brațului său, măsură tăietura pe un monitor care proiecta vederi inferioare ale componentelor structurale ale avionului.

Putea îndeplini dificila operațiune controlând-o pe video din mai multe unghiuri închise, în loc de a se baza pe vederea directă prin parbrizul transparent. Așeză discul pe carcasa de aluminiu a avionului și programă în computer dimensiunile și adâncimea tăieturii. Apoi puse aparatul în funcțiune și îl urmări atacând trupul *Demonilor lui Dennings* la fel de precis ca bisturiul unui chirurg.

Dinții fini ai discului rotitor secționară aluminiul îmbătrânit al carcasei aparatului cu ușurința unei lame ce taie un aeromodel din lemn de balsa. Nu ieșiră scântei, nici urme roșii de încălzire în urma frecării. Metalul era prea moale și apa prea înghețată.

Traversele de sprijin și mănunchiurile de cabluri fură tăiate eficient la rândul lor. Când tăierea se sfârși, cincizeci de minute

mai târziu, Pitt întinse manipulatorul opus. Încheietura acestuia era dotată cu un ansamblu de gheare mari cu degete ca niște clești.

Gheara mușcă prin stratul de aluminiu în cluasonul de structură, cleștii se strânseră și brațul trase ușor în sus și în jos, rupând o mare parte din acoperișul și partea laterală ale avionului. Cu multă grijă, Pitt direcționă manipulatorul pe un unghi de nouăzeci de grade și foarte ușor coborî resturile desprinse pe fund fără să ridice un nor orbitor de mâl.

Acum realizase o deschidere ce măsura trei sau patru metri. Bomba de tip "Grăsanul", cu numele de cod "Respirația Mamei", era clar vizibilă dintr-o parte, atârnând sinistru și în siguranță de un inel de legătură enorm și proptele ajustabile.

Pitt trebui încă să-și croiască drum prin secțiunile tunelului de deasupra compartimentului bombei care făcea legătura între carlingă și compartimentul mitraliorului. O parte din el fusese parțial îndepărtat, ca și pasarelele compartimentului bombei, în așa fel încât imensa bombă să poată fi strecurată în pântecul avionului. Trebui, totodată, să îndepărteze șinele de ghidare care erau instalate ca aripile bombei să nu fie împiedicate în timpul lansării.

Din nou operația merse perfect. Restul obstacolelor fură curând lăsate să cadă în vârful grămezii de rămășițe adunate deja într-o parte. Etapa următoare în acțiunea de îndepărtare a bombei era cea mai riscantă.

"Respirația Mamei" părea să emane moarte și distrugere. Având nouă picioare în lungime și cinci în diametru, dimensiunile exacte din perioada construcției, arăta ca un ou urât, mare și umflat, spoit cu rugină, cu aripioare la un capăt și un fermoar pe mijloc.

– În regulă, trec la desprinderea bombei, îi raportă Pitt lui Sandecker.

– Va trebui să folosești ambele manipulatoare pentru a o scoate și a o transporta, zise Sandecker. Cântărește aproape cinci tone.

– Am nevoie de un braț pentru a tăia inelul și proptelele ajustabile.

– Presiunea este prea mare pentru un singur manipulator. Nu poate susține bomba fără a se deteriora.

– Sunt conștient de asta, dar va trebui să aștept până când apuc să tai cablul inelului, înainte de a putea înlocui discul de tăiat cu o gheară. Numai atunci voi putea încerca ridicarea.

– Așteaptă, ordonă Sandecker. Verific și-ți dau de știre imediat.

În timp ce aștepta, Pitt puse discul de tăiat la locul lui și fixă gheara pe toarta de ridicare de lângă inel.

– Dirk?

– Vorbiți, domnule amiral.

– Lasă bomba să cadă.

– Repetați.

– Taie cablurile inelului și lasă bomba să cadă. "Respirația Mamei" este o bombă tip implozie și rezistă la șocuri puternice.

Tot ce văzu Pitt, în timp ce fixa cu privirea ogiba monstruozitate ce se bălăbănea la câțiva metri distanță, fu erupția rotundă de foc constant repetată în filmele documentare.

– Ești acolo? întrebă Sandecker, nervozitatea descifrându-i-se în voce.

– E adevărat sau e zvon? răspunse Pitt.

– Eveniment istoric.

– Dacă auziți o bubuitură subacvatică grozavă, să știți că mi-a stricat ziua.

Pitt trase adânc aer în piept, îl dădu afară, închise inconștient ochii și orientă discul de tăiat pentru a secționa cablurile inelului. Pe jumătate ruginite după aproape cincizeci de ani de ședere sub apă, cablurile cedară repede sub atacul dinților discului și voluminoasa bombă căzu pe ușile închise ale compartimentului, singura explozie venind din partea mâlului acumulat pe suprafața acestora.

Timp de un minut, singuratic și sinistru, Pitt stătu acolo mut, aproape simțind tăcerea, în timp ce aștepta ca sedimentul să dispară și bomba să își facă din nou apariția.

– N-am auzit nici o bubuitură, îl anunță Sandecker cu un calm enervant.

– Veți auzi, domnule amiral, zise Pitt formulând un gând rațional, veți auzi.

70

Speranța creștea. În mai puțin de două ore de la lansare *Marele Ben* se târa pe fundul oceanului cu "Respirația Mamei" prinsă ferm în cleștii manipulatorilor săi. Ca în ultimele minute ale meciului, când rezultatul final și scorul se aflau încă în dubiu, tensiunea din interiorul aeronavei C-5 Galaxy și din Casa Albă creștea în intensitate pe măsură ce operațiunea se apropia de punctul ei culminant.

– Are optsprezece minute avans față de plan, zise Giordino încetișor, și totul pare în regulă.

– "Ca omul ce pe un drum pustiu pășește cu teamă și groază", cită Sandecker absent.

Girodino îl privi ironic.

– Ce-a fost asta, domnule amiral?

– Coleridge. Sandecker zâmbi apologetic. *Balada bătrânului marinar*. Mă gândeam la Pitt, acolo jos, singur în adâncurile oceanului, cu milioane de vieți apăsându-i pe umăr, la câțiva centimetri de incinerarea instantanee...

– Ar fi trebuit să fiu cu el, zise Giordino cu amărăciune.

– Știm toți că l-ai fi încuiat tu pe *el*, dacă te-ai fi gândit la asta mai întâi.

– E adevărat. Giordino ridică din umeri. Dar nu m-am gândit. Şi acuma el priveşte moartea în faţă, în timp ce eu stau aici ca un manechin în vitrină.

Sandecker privi spre hartă la linia roşie ce indica drumul lui Pitt pe fundul oceanului spre B-29 şi de acolo la locul detonării.

– Va reuşi şi va scăpa viu şi nevătămat, murmură el. Dirk nu e tipul de bărbat să moară uşor.

Masuji Koyama, expertul lui Suma în detectare defensivă, stătea în spatele operatorului de la radarul de supraveghere şi le indica o ţintă lui Yoshishu, Tsuboi şi Takeda Kurojima, care erau adunaţi în jurul lui.

– Un foarte mare avion de transport al Aviaţiei Militare Americane, explică el. Mărirea la computer arată că e vorba de un C-5 Galaxy capabil să transporte o încărcătură utilă extrem de grea la mari distanţe.

– Zici că se comportă foarte ciudat? zise Yoshishu.

Koyama aprobă din cap.

– S-a apropiat din sud-est pe un traseu către baza aviatică americană de la Shimodate, un coridor de trafic aerian folosit de avioanele lor militare care trec de la şaptezeci până la o sută de kilometri de insula noastră. În timp ce îl urmăream, am observat un obiect detaşându-se de el şi căzând în ocean.

– A fost aruncat din avion?

– Da.

– Ai putea să-l identifici? întrebă Tsuboi.

Koyama neagă din cap.

– Tot ce pot să vă spun este că părea să cadă încet, de parcă ar fi fost paraşutat.

– Vreun dispozitiv senzorial submarin poate? se gândi Kurojima, directorul Centrului Dragonului.

– E posibil, deşi părea prea mare pentru un senzor sonic, foarte ciudat, cugetă Yoshishu.

– De atunci, continuă Koyama, avionul a rămas deasupra zonei, zburând tot timpul în cerc.

Tsuboi îl privi.

– Cât timp?

– Aproape patru ore.

– Ai interceptat transmisiunile sonore?

– Câteva semnale scurte, dar au fost deformate electronic.

– Un avion spotter, rosti scurt Koyama de parcă ar fi avut o revelaţie.

– Ce e aia avion spotter? întrebă Yoshishu.

– Un aparat cu echipament sofisticat de detectare şi comunicare, explică Koyama. Sunt folosite drept centre de comandă zburătoare, pentru a coordona asalturile militare.

– Preşedintele e un mincinos ordinar, şuieră brusc Tsuboi. A aşternut o pânză de fum şi a jucat teatru pentru a trage de timp. E clar acum, are de gând să lanseze un atac armat asupra insulei.

– Dar de ce să se manifeste atât de vizibil? zise Yoshishu încet. Agenţii secreţi americani cunosc foarte bine capacitatea noastră de a detecta şi observa ţinte de interes la acea distanţă.

Koyama privi la reflectarea avionului pe ecranul radarului.

– Ar putea fi o misiune de cercetare electronică a sistemelor noastre defensive.

Chipul lui Tsuboi împietri de mânie.

– Voi deschide canalul de comunicare cu Preşedintele şi îi voi cere să îl retragă din apele noastre.

– Nu, am un plan mai bun. Buzele lui Yoshishu se despărţiră într-un zâmbet sumbru şi îngheţat. Un mesaj pe care Preşedintele îl va înţelege.

– Care e planul tău, Korori? întrebă Tsuboi respectuos.

– Foarte simplu, răspunse Yoshishu cu o candoare lipsită de orice emoţie. Îl distrugem.

În răstimp de şase minute, două rachete sol-aer Toshiba cu infraroşii ţâşniră din lansatoarele lor, îndreptându-se spre

echipajul lui C-5 Galaxy care nu bănuia nimic. Aeronava lipsită de apărare, înfiorător de vulnerabilă, nu era dotată cu sisteme de avertizare a atacului. Își vedea de treaba ei, urmărind progresul *Marelui Ben*, învârtindu-se în cerc deasupra oceanului, într-o binecuvântată ignoranță față de teroarea distrugătoare ce se îndrepta spre corpul ei imens.

Sandecker intrase în compartimentul comunicațiilor pentru a transmite un raport la Casa Albă, în timp ce Giordino rămase în biroul lor. Giordino stătea aplecat peste birou, studiind raportul unui geolog marin despre canalul subteran pe care Pitt trebuia să-l traverseze pentru a ajunge în siguranță pe coasta Japoniei.

Schiță distanța poate pentru a cincea oară, când prima rachetă lovi aeronava și explodă cu un uruit cumplit. Șocul și unda de presiune îl aruncară pe Giordino la podea. Stupefiat, de abia se ridicase pe coate, când a doua rachetă străpunse partea de jos a compartimentului de marfă și făcu o imensă gaură, căscată în pântecele fuselajului.

Sfârșitul ar fi fost rapid și spectaculos, dar prima rachetă nu explodă la primul contact. Străbătu partea din mijlocul avionului, între cluasoane, și străpunse compartimentul de marfă, explodând când penetră coastele structurii exterioare. Forța majoră a exploziei fu astfel revărsată în aerul nopții de afară, salvând avionul de a fi rupt în bucăți. Chiar dacă a trecut de șoc, se gândi Giordino, probabil aparatul se va prăbuși. Nu putea rămâne în aer. Dar se înșela în ambele privințe. Marea aeronavă C-5 Galaxy nu era în pragul morții. Ca prin miracol scăpase de flăcări și numai unul din sistemele de control ale zborului era avariat. În ciuda avariilor căscate, aparatul rămase solid în aer.

Pilotul dirijă aeronava mutilată într-un plonjon larg, înainte de a o aduce în poziție orizontală la mai puțin de treizeci de metri deasupra oceanului pe direcție sud, îndepărtându-se de insula Soseki. Motoarele funcționau normal și cu excepția vibrațiilor și a rezistenței aerului, intensificate de găurile din fuselaj, prima grijă a pilotului fu să nu piardă controlul profundorului.

Sandecker o porni spre cabina de comandă, însoțit de tehnicianul de zbor, pentru a evalua stricăciunile. Îl găsiră pe Giordino, croindu-și drum cu precauție pe mâini și genunchi prin compartimentul de marfă. Agățându-se de un cluason, aruncă o privire preocupată, prin deschizătura căscată, la oceanul care trecea prin fața lor ca argintul-viu.

– Să fiu al naibii dacă sar, strigă el peste urletul vântului haotic care vuia prin avion.

– Nici eu nu prea am chef, zbieră Sandecker drept răspuns.

Tehnicianul de zbor privi avaria, uimit și înspăimântat.

– Ce mama dracului s-a întâmplat?

– Ne-au lovit două rachete sol-aer, țipă Giordino spre el.

Giordino se îndreptă spre Sandecker și îi făcu semn să o ia în față pentru a scăpa de furia vântului. Se îndreptară spre carlingă, în timp ce tehnicianul de zbor începu să inspecteze stricăciunile din partea inferioară a pântecului aparatului. Îi găsiră pe piloți luptându-se calmi cu manetele de control și discutând liniștiți, de parcă executau un caz de urgență după manual într-un simulator de zbor.

Giordino se întinse obosit pe podea, mulțumit de a fi încă în viață.

– Nu-mi vine să cred că pasărea asta uriașă încă zboară, mormăi el vesel. Aduceți-mi aminte să-i pup pe proiectanți.

Sandecker se aplecă deasupra consolei între piloți și le relată pe scurt stricăciunile. Apoi întrebă:

– Ce șanse avem?

– Încă dispunem de ceva energie electrică și hidraulică și de suficient control pentru a manevra, răspunse comandantul de zbor, maiorul Marcus Turner, un texan solid și rumen în obraji, de obicei vesel și glumeț, dar acum încordat și mohorât. Dar explozia trebuie să fi tăiat conductele ce vin de la rezervorul principal de combustibil. Acele indicatoare au coborât drastic în numai două minute.

– Poţi să rămâi în zbor în afara razei de acţiune a rachetelor?

– Nu.

– Asta poate să fie un ordin din partea şefului tău, zise Sandecker sever.

Turner nu păru fericit, dar nici nu depuse armele.

– Fără lipsă de respect, domnule amiral, dar avionul ăsta poate să plesnească la cusături în orice secundă. Dacă doriţi să muriţi, asta e treaba dumneavoastră. Datoria mea este să-mi salvez echipajul şi nava. Ca marinar profesionist ce sunteţi, ştiţi despre ce vorbesc.

– Te înţeleg, dar ordinul meu rămâne în picioare.

– Dacă aeronava rezistă şi economisim combustibil, zise Turner imperturbabil, am putea să aterizăm pe aerodromul Naha din Okinawa. Acolo e cea mai apropiată pistă lungă care nu se află propriu-zis în Japonia.

– Okinawa nici nu se discută, anunţă Sandecker scurt. Ieşim din raza sistemelor de apărare ale insulei şi rămânem într-o zonă ce permite comunicarea cu omul meu de pe fundul oceanului. Operaţiunea asta e prea vitală pentru securitatea naţională pentru a fi abandonată. Menţine-ne în aer cât de mult poţi. În caz extrem dirijează aparatul în ocean.

Faţa lui Turner se înroşise şi transpiraţia începu să-i curgă şiroaie dar reuşi să zâmbească încordat.

– În regulă, domnule amiral, dar aţi face mai bine să vă gândiţi cum ajungeţi înot la ţărmul cel mai apropiat.

Apoi de parcă ar fi fost nevoie să se mai pună paie pe foc, Sandecker simţi o mână pe umăr. Se întoarse repede. Era operatorul de comunicaţii. Îl privi pe Sandecker şi scuturâ din cap cu un gest neputincios, care însemna veşti proaste.

– Îmi pare rău, domnule amiral, dar staţia de radio s-a defectat. Nu putem transmite sau recepţiona.

– Asta încheie socotelile, zise Turner. Nu realizăm nimic dacă ne învârtim în zbor cu staţia de radio moartă.

Sandecker îl privi pe Giordino, mâhnirea şi suferinţa citindu-se clar pe ridurile adâncite de pe chipul amiralului.

– Dirk nu va şti. Va crede că a fost abandonat.

Giordino privi impasibil prin parbriz spre un punct, undeva între oceanul neagru şi cerul întunecat. Simţea o durere sfâşietoare în inimă. Era pentru a doua oară în ultimele săptămâni când încerca sentimentul că pierduse pe cel mai bun prieten al său. În cele din urmă ridică privirile şi, ciudat lucru, zâmbi.

– Dirk nu are nevoie de noi. Dacă cineva reuşeşte să detoneze bomba şi să-l parcheze pe *Marele Ben* pe ţărm, el va fi acolo.

– Şi eu am mizat pe el, zise Sandecker cu totală convingere.

– Spre Okinawa? întrebă Turner cu mâna încleştată pe manetă de control.

Foarte încet, cu multă dificultate, de parcă s-ar fi luptat cu diavolul pentru sufletul său, Sandecker îl privi pe Turner şi aprobă dând din cap.

– Okinawa.

Marea aeronavă plutì spre o nouă direcţie şi dispăru în beznă. Câteva minute mai târziu sunetul motoarelor sale se stinse, lăsând în urmă un ocean tăcut şi pustiu, cu excepţia unui singur om.

71

Cu bomba atârnând grotesc de manipulatoare, *Marele Ben* stătea în echilibru pe marginea şanţului submarin, lat de zece kilometri şi adânc de doi. În interior, Pitt fixă mohorât cu privirea panta care cobora în beznă.

Geofizicienii selectaseră un punct la vreo mie două sute de metri în josul marginii şanţului, ca fiind locul optim de unde explozia să declanşeze o alunecare de teren care, la rândul ei, să provoace unda seismică marină. Dar povârnişul era cu peste cinci procente mai abrupt decât sugeraseră fotografiile din satelit. Şi mai rău, mult mai rău, stratul superior de sediment, care forma laturile şanţului, avea consistenţa argilei uleioase.

Pitt activase o sondă telescopică în mâl şi era departe de a fi satisfăcut de rezultatele testului geologic care se citeau pe ecranul computerului. Îşi dădu seama de pericolul situaţiei sale. Era foarte greu să previi alunecarea vehiculului masiv pe mâzga alunecoasă, până în fundul şanţului. Şi o dată ce se hotăra şi trecea cu *Marele Ben* de margine, nu mai exista cale de întoarcere. Scoabele şenilelor nu vor găsi un teren suficient de solid pentru a urca DSMV-ul înapoi pe pantă şi a-l trece peste margine într-un loc sigur înainte de explozie. După amorsarea

bombei, se hotărî să continue pe o direcție în diagonală, în jos, de-a lungul marginii povârnișului, ca un schior ce traversa o pantă acoperită cu zăpadă. Singura lui șansă, aproape inexistentă, era să folosească gravitația, pentru a spori viteza și să-l împingă pe *Marele Ben* dincolo de ghearele avalanșei, înainte ca amândoi să fie surprinși de forța ei, măturați și îngropați pentru următoarele zece milioane de ani.

Pitt își dădu seama cât de fină este limita între supraviețuire și moarte. Se gândi crispat că legea lui Murphy nu intra niciodată în vacanță. Îi era dor să-l aibă pe Giordino lângă el și se întreba de ce încetaseră comunicările din partea lui C-5 Galaxy. Trebuia să existe un motiv serios. Giordino și Sandecker nu l-ar fi părăsit niciodată fără o cauză obiectivă. Acum era prea târziu pentru explicații și prea devreme pentru a spune adio.

Locul i se părea sinistru și pustiu, fără nici o voce omenească care să-i ridice moralul. Simți cum îl cuprinde oboseala în mari valuri amenințătoare.

Se prăbuși în scaun, dispărându-i orice urmă de optimism. Examină coordonatele locului de detonare și privi pentru ultima oară la ceas.

Apoi preluă controlul manual al *Marelui Ben*, băgă în viteză și lansă imensul vehicul cu formă de tractor în jos pe povârnișul abrupt.

Impulsul crescu rapid după prima sută de metri și Pitt începu să se îndoiască dacă putea opri DSMV-ul înainte ca acesta să ajungă în fundul șanțului. Descoperi repede că acționarea frânelor nu-i încetinea viteza. Fricțiunea nu exista între șenile și noroiul alunecos. Imensa bestie mecanică începu să gliseze pe suprafața lunecoasă ca un camion de viteză sau un semi-trailer, care merge iute ca fulgerul în jos, pe o șosea abruptă.

Bomba rotundă se clătina sălbatic în strânsoarea manipulatoarelor.

Deoarece atârna direct în fața ochilor săi, Pitt nu putea evita să privească răul întruchipat în bombă fără să-l identifice, cu ochiul minții, ca pe instrumentul propriei sale morți iminente.

Deodată alt gând înspăimântător i se ivi în minte. Dacă scăpa mașina de sub control și aceasta o lua în jos pe pantă, s-ar fi putut să nu o mai restabilească niciodată. Înțepeni, cuprins de o teamă disperată, nu de moarte, ci că ar putea să nu îndeplinească misiunea.

Pitt se mișca rapid acum, fără să-i pese că își asumase un risc care nu i-ar fi trecut prin cap nici unui om sănătos. Băgă în marșarier și se folosi de energia suplimentară. Șenilele se zvârcoliră în spate prin nămolul alunecos și *Marele Ben* încetini leneș ajungând să se târască.

Un nor de mâl înghiți vehiculul, când acesta se opri în cele din urmă. Așteptă răbdător să revină vizibilitatea înainte de a avansa alți cincizeci de metri, apoi angajă DSMV-ul în marșarier, oprindu-l din nou după o anumită distanță. Continuă aceste serii de manevre, până când redobândi un control ferm și simți interacțiunea dintre șenile și nămol. Mișcările lui de control deveniră acum precipitate. Fiecare minut care trecea îi spori disperarea. În cele din urmă, după aproape treizeci de minute de efort intens pentru a aduce masivul DSMV pe direcția dorită, computerul de navigație îi semnală că dobândise destinația dorită. Din fericire, descoperi un mic prag lat, proiectat în afara pantei. Opri sistemele de alimentare cu energie și parcă.

– Am ajuns la locul detonării și voi începe amorsarea bombei, anunță el prin telefonul de comunicații, în speranța foarte slabă că Sandecker și Giordino ar putea să asculte încă, undeva deasupra.

Pitt nu pierdu mult timp cu coborârea brațelor manipulatorului și așezarea bombei în sedimentul moale, îndepărtă ghearele și înlocui cleștii cu unelte de lucru. Încă o dată își vârî mâna în spațiul de control al manipulatorului și, foarte grijuliu, folosi un disc de tăiere a metalului pentru a îndepărta panoul din coada conică care acoperea compartimentul principal de detonare.

Compartimentul dinăuntru conținea patru unități radar și un barometru pentru supravegherea presiunii. Dacă bomba ar fi fost

lansată conform planului, unitățile radar și-ar fi trimis semnalele la apropierea țintei de pe sol. Apoi, la o altitudine predeterminată, o citire concomitentă a două unități ar fi trimis semnalul de declanșare a sistemului de detonare montat pe partea din față a sferei de implozie. Al doilea sistem de armare era barometrul destinat să închidă circuitul de lansare la o altitudine prestabilită.

Totuși, circuitele semnalelor de lansare nu puteau fi închise în timp ce avionul era în zbor. Acestea trebuiau să fie acționate de întrerupătoare dotate cu ceas care nu erau puse în funcțiune până când bomba nu se desprindea din lăcașul ei, căzând spre țintă. Altminteri *Demonii lui Dennings* ar fi fost distrus de o mare de foc circulară, provocată prea devreme.

După ce panoul fu îndepărtat, Pitt atașă o cameră video miniaturizată în capătul manipulatorului din stânga. Descoperi repede dispozitivul de armare barometric și se concentră asupra lui. Construit din alamă, oțel și cupru, acesta prezenta semne de coroziune, dar era încă intact. În continuare, Pitt cuplă o mână subțire cu trei clești în capătul unui manipulator. Brațul fu flexat înapoi către partea din față a DSMV-ului, unde cleștii deschiseră capacul din plasă masivă al unei lăzi de scule și scoaseră un ciudat obiect din ceramică care arăta ca o mică minge de fotbal dezumflată. O farfurie de cupru era fixată pe fundul concav, înconjurată de un material pliabil de fixare. Aspectul era decepționant. Obiectul era de fapt un foarte sofisticat computer presurizat, umplut cu un amestec inert ca un chit, format din plastic și acid. Învelișul ceramic ce acoperea substanța caustică fusese conceput să se potrivească exact deasupra dispozitivului de armare barometric și să formeze un sigiliu prin care apa nu putea pătrunde.

Pitt manevră brațul manipulatorului și așeză containerul în jurul dispozitivului. O dată ce acesta fu fixat la locul său, trase delicat un dop micuț care permise apei oceanului să se strecoare foarte încet în container. Când chitul inert dinăuntru intra în contact cu apa, se activa din punct de vedere chimic și devenea extrem de caustic și coroziv.

După corodarea farfuriei de cupru – grosimea acesteia era calculată pentru un interval de o oră – compusul acid urma apoi să atace cuprul din barometru, creând în cele din urmă o sarcină electrică, care urma să declanșeze semnalul de armare și să detoneze bomba.

Când Pitt retrase manipulatoarele și îl mișcă ușor în spate pe *Marele Ben*, îndepărtându-l de monstruozitatea ce zăcea ca o umflătură hidoasă în noroi, aruncă o privire rapidă ceasului digital din consola cu aparate.

Făcuse o cursă strânsă. "Respirația Mamei" urma să explodeze cu o întârziere de patruzeci și opt de ani, dar timpul de detonare era modificat.

– Ceva vești? întrebă nerăbdător Președintele din Biroul Oval.

– Ne confruntăm cu o inexplicabilă defecțiune a sistemului de comunicație, raportă Jordan din cabinetul de lucru.

– Am pierdut legătura cu amiralul Sandecker?

– Mă tem că da, domnule Președinte. Am încercat orice mijloc aflat la dispoziția noastră, dar n-am reușit să restabilim contactul cu aeronava.

Președintele simți, cuprinzându-l, o teamă paralizantă.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu putem decât să presupunem. Ultima informație de la *Pyramider* arăta că avionul a rupt legătura cu DSMV-ul și se îndrepta către insula Okinawa.

– Asta nu are nici o logică. De ce ar părăsi Sandecker misiunea, după ce Pitt a reușit să scoată bomba din *Demonii lui Dennings*?

– N-ar părăsi-o, dacă Pitt n-ar avea un accident serios, punându-l în situația de a nu putea duce la bun sfârșit detonarea.

– Atunci s-a terminat, zise Președintele împovărat.

Când Jordan răspunse, în vocea lui se observă sunetul dogit al înfrângerii.

– Nu vom cunoaşte întreaga poveste până când amiralul nu restabileşte contactul.

– Care sunt ultimele veşti privind căutarea automobilelor-capcană?

– Agenţii FBI-ului au descoperit şi neutralizat alte trei, toate în metropole importante.

– Dar şoferii umani?

– Toţi sunt fanatici sinucigaşi ai lui Suma şi ai Dragonilor de Aur dispuşi să-şi sacrifice vieţile. Totuşi, n-au opus nici un fel de rezistenţă şi n-au făcut nici o încercare de a detona bombele când agenţii FBI i-au arestat.

– Cum de au fost atât de docili şi înţelegători?

– Ordinele lor erau să detoneze bombele în vehiculele respective numai când primeau un semnal codificat de la Centrul Dragonului.

– Câte mai sunt încă ascunse în oraşele noastre?

Urmă o pauză tensionată şi apoi Jordan răspunse încet:

– Zece.

– Sfinte Dumnezeule!

Şocul fu urmat de un sentiment intolerabil de spaimă şi neîncredere.

– Nu mi-am pierdut încrederea în Pitt, zise Jordan liniştit. Nu există nici o dovadă că n-a reuşit să introducă sistemele de detonare în bombă.

O speranţă uşoară reveni în privirile Preşedintelui:

– Cât de curând vom afla?

– Dacă Pitt a reuşit să se conformeze orarului, explozia ar trebui să se petreacă în următoarele douăsprezece minute.

Preşedintele privi la ceas cu un chip lipsit de expresie. Când vorbi, vocea îi sună atât de încet încât Jordan de-abia desluşi cuvintele.

– Ţine pumnii strânşi, Ray, şi roagă-te. E tot ce ne-a mai rămas de făcut.

72

Când aliajul acid reacţionă în contact cu apa sărată, roase încet prin farfuria de cupru şi atacă dispozitivul barometric de amorsare. Acţiunea acidului asupra suprafeţei de cupru determină curând o sarcină electrică care făcu legătura între contacte şi închise circuitul de explozie.

După aproape cinci decenii, detonatoarele, fixate în treizeci de puncte diferite, din jurul pântecului bombei, acţionară şi declanşară fenomenul incredibil de complicat al exploziei care constă în neutroni ce penetrează plutoniul înconjurător determinând reacţia în lanţ. Aceasta fu urmată de fisiune, în urma căreia rezultară milioane şi milioane de grade şi kilograme de presiune. Mingea gazoasă de foc de pe fundul oceanului se mări şi ţâşni în sus, spărgând suprafaţa lichidă şi aruncând o imensă coloană de apă care fu pulverizată în aerul nopţii de unda de şoc. Deoarece apa este incompresibilă, formează un mediu aproape perfect pentru transmiterea undelor de şoc. Călătorind cu aproape doi kilometri pe secundă, frontul de şoc îl ajunse din urmă şi îl surprinse pe *Marele Bert*, în timp ce vehiculul înainta din greu de-a lungul povârnişului şanţului, la numai opt kilometri distanţă, cu patru kilometri mai puţin decât era calculat, din cauza deplasării chinuitor de încete a vehiculului prin noroi.

Unda de presiune izbi uriașul DSMV ca un ciocan pneumatic lovind într-o tobă de oțel, dar acesta primi lovitura cu rezistența dură a unui fundaș ofensiv de la Los Angeles Rams, care blochează un atacant. Chiar atunci, când șocul energetic și zidul furibund de mâl învolburat învăluiră DSMV-ul, blocând orice vizibilitate, Pitt simți doar triumf. Orice teamă de eșec dispăru o dată cu explozia. Bazându-se orbește pe informațiile sonarului, conduse mai departe vehiculul prin volbura de sediment în necunoscut. Rula pe o terasă lungă care se afla la mijlocul marelui povârniș, dar înaintarea era doar cu câțiva kilometri mai rapidă decât fusese pe pantele abrupte. Adeziunea între șinele tractorului și noroi era doar nesemnificativ îmbunătățită. Orice încercare de a conduce imensul monstru mecanic pe o linie dreaptă devenea imposibilă. Acesta derapa pe peretele povârnișului ca un camion pe o șosea acoperită cu gheață.

Pitt își dădea perfect de bine seama că viața lui atârnă de un fir de ață și că era angajat într-o cursă fără șanse de a scăpa din fața iminentei alunecări de pământ. Șansa lui de a fi ajuns din urmă era un pariu pe care nu l-ar fi refuzat nici un bookmaker care se respectă. Toată frica dispăruse, ceea ce îi mai rămăsese fiind obstinația lui hotărâtă de a supraviețui.

La suprafață, nevăzută în beznă, coloana de apă se ridică la două sute de metri și căzu înapoi. Dar în adâncuri, sub fundul șanțului, undele de șoc forțară o alunecare verticală a crustei pământului. Succesiunea de șoeuri determină modificări ale scoarței, provocând totodată un cutremur de magnitudine ridicată.

Nenumăratele straturi de sediment formate în milioane de ani se mișcară în față și în spate, trăgând lava grea a insulei Soseki în jos, ca pe o piatră în nisipurile mișcătoare. Protejată de sedimentul moale și elastic, marea masă a insulei păru să rămână imună la undele de șoc inițiale în timpul primelor minute ale cutremurului. Dar apoi începu să se cufunde în ocean, apa ridicându-se pe pereții palisadei.

Insula Soseki continuă să se afunde până când straturile de noroi din partea de jos se comprimară și masa de rocă plutitoare își încetini coborârea și se stabili treptat la un nou nivel. Acum valurile nu se mai striveau de baza stâncilor, ci loveau colțurile ascuțite ale acestora și clipoceau peste copacii din spate.

La câteva secunde după explozie și loviturile seismice ce îi urmară, o porțiune imensă din peretele din partea de est a șanțului se cutremură și se umflă amenințător. Apoi cu un uruit tunător, sute de milioane de tone de nori alunecară și se revărsară pe fundul șanțului. Se născu o undă de energie cu o presiune incredibilă, care se repezi spre suprafață formând un perete muntos de apă sub suprafața oceanului.

Luase naștere destructibilul tsunami.

Ridicat numai la o înălțime de un metru la suprafața oceanului, acesta își acceleră rapid viteza la cinci sute de kilometri pe oră și se rostogoli spre vest. Irezistibil, înfricoșător în forța lui distrugătoare; nu există o putere mai nimicitoare pe fața pământului. Și la numai douăzeci de kilometri depărtare, insula Soseki, care se scufunda, stătea chiar în drumul lui.

Scena fusese pregătită pentru dezastru.

Moartea Centrului Dragonului era iminentă.

Tsuboi, Yoshishu și oamenii lor erau încă în camera de control defensiv, urmărind zborul spre sud al mutilatului C-5 Galaxy.

– Lovit cu două rachete și încă zboară, zise Yoshishu uluit.

– S-ar putea să se prăbușească, totuși...

Tsuboi se întrerupse brusc când simți, mai degrabă decât auzi, uruitul îndepărtat când explodă "Respirația Mamei".

– Auziți? întrebă el.

– Da, foarte slab ca un sunet îndepărtat de tunet, zise Koyama, fără să întoarcă ochii de la monitorul radarului. Probabil zgomotul unui tunet reverberat prin sistemul de ventilație.

– Îl simți și tu?

– Simt o vibrație ușoară, răspunse Yoshishu.

Kurojima ridică din umeri indiferent. Japonezii sunt obișnuiți cu mișcarea pământului. În fiecare an, mai mult de o mie de mișcări seismice sunt înregistrate pe insulele principale și nu trece o săptămână în care cetățenii Japoniei să nu fie martorii unor cutremure de pământ.

– O vibrație a pământului. Ne aflăm în apropierea unei falii seismice. Avem cutremure tot timpul. Nu-i nici un motiv de îngrijorare. Insula e formată din rocă solidă, iar Centrul Dragonului a fost proiectat să reziste la cutremure.

Obiectele nefixate din încăpere zăngăniră slab când energia pe sfârșite a bombei traversă centrul insulei. Apoi unda de șoc din falia suboceanică izbi insula cu forța unui berbec gigantic de asalt. Întregul Centru al Dragonului păru să se zgâlțâie și să se balanseze în toate direcțiile. Pe chipul tuturor apăru surpriza, apoi surpriza făcu loc neliniștii și, în sfârșit, neliniștea, spaimei.

– Acesta este violent, zise Tsuboi nervos.

– N-am avut niciodată parte de unul atât de intens, rosti Kurojima șocat, pe când își îndreptă spatele și se sprijini cu mâinile întinse de un zid.

Yoshishu stătea destul de liniștit, de parcă l-ar fi supărat ceea ce se întâmpla.

– Trebuie să mă scoți de aici, ceru el.

– Aici suntem mai în siguranță decât în tunel, țipă Koyama peste tumultul în creștere.

Acei care nu se țineau de ceva fură aruncați la podea când unda de șoc mușcă din roca de lavă, ondulând sedimentul adânc de jos. Centrul de control fu zdruncinat mai sălbatic acum, când insula se muta încoace și încolo în timpul imersiunii în nămol. Echipamentul care nu era fixat începu să se rostogolească pe jos.

Tsuboi se trase într-un colț și îl fixă amorțit cu privirea pe Kurojima.

– Se pare că ne scufundăm.

– Probabil insula se stabilizează, strigă Kurojima înspăimântat.

Ceea ce oamenii îngroziți din Centrul Dragonului nu știau și nici n-ar fi putut ști, era că tsunami, cu masa titanică, era numai la două minute în spatele undei de șoc.

Pilotat manual de Pitt, *Marele Ben* se târî ca o broască țestoasă prin nămol, alunecând din ce în ce mai mult spre fundul șanțului. Șenilele tractorului își pierdeau permanent aderența, trimițând DSMV-ul pieziș, în josul povârnișului, până când, tot îngrămădind sub ele mâlul, săpară în adâncime și reușiră să funcționeze normal.

Pitt se simțea ca un orb ce conducea tractorul într-o lume oarbă, singurele indicații fiind câteva taste, aparate de măsură și un ecran cu câteva cuvinte colorate. Își cântări șansele, evaluând situația din afară așa cum era ea prezentată de scanner-ul cu sonar și laser și ajunse la concluzia că, atât timp cât rămânea înnămolit în sediment, singura lui salvare depindea de un miracol. Potrivit calculelor geofizicienilor, nu ajunsese suficient de departe pentru a scăpa de efectele anticipate ale alunecării de teren.

Totul depindea de găsirea unui teren solid sau a unei structuri stabile de stâncă, care să reziste desprinderii de peretele șanțului. Chiar și atunci, hopul cel mai greu de sărit era șanțul însuși.

Se afla pe latura defavorabilă. Pentru a ajunge în siguranță pe țărmul japonez, ar fi trebuit să traverseze cu marele vehicul fundul șanțului și să urce pe povârnișul opus.

El nu vedea, iar scanner-ul nu putea să-i spună că nu există teren tare sau povârnișuri line pentru ca DSMV-ul să-și croiască drum cu ghearele spre un teren plat. Întinsul șanț de pe fundul oceanului se adâncea și o cotea spre sud-est, fără să ofere vreo șansă de salvare pe o distanță de peste opt sute de kilometri. Și, prea târziu, scanner-ul îi indică puternica alunecare seismică de

teren mărindu-se de-a lungul laturii de răsărit a șanțului, întocmai ca nisipul ce se adună într-o clepsidră, și apropiindu-se de el cu o viteză incredibilă. *Marele Ben* se zbătea încă să înainteze prin mâlul moale când avalanșa îl prinse din urmă. Pitt simți pământul alunecând sub vehicul și știu că pierduse cursa. Sunetul acestuia veni ca tunetul unei cascade într-o încăpere faianțată. Văzu degetul morții îndreptându-se spre el să-l atingă. Îi rămase timp doar să-și încordeze trupul, înainte ca uriașul val de noroi să înghită DSMV-ul și să-l ducă cu sine departe, spre vidul negru de jos, ascunzându-l sub linţoliul mâlului amorf.

Oceanul arăta de parcă înnebunise de tot, când atotputernicul tsunami se ridică în noapte ca o uriașă și turbată forță nimicitoare. Gonea prin beznă, înălțându-se și mai mult când veni în contact cu apele joase ale insulei, atingând dimensiuni ce depășeau imaginația omenească.

Când frontul undei de apă încetini, datorită frecării cu fundul țărmului, apa din spate năvăli, ridicându-se cu o viteză uluitoare la înălțimea unei clădiri cu opt etaje. Mai întunecat decât noaptea însăși, cu creasta explodând ca artificiile într-o explozie fosforescentă, cu urletul biciuind suprafața oceanului ca un bubuit îngrozitor, coșmarul mamut se înălță ca vârful unui munte și se aruncă asupra palisadelor deja scufundate ale insulei lipsite de apărare. Copleșitorul val al morții și distrugerii izbi și mătură din cale fiecare copac, fiecare fir de vegetație, cât și clădirile de deasupra insulei, ca pe niște scobitori în timpul unui ciclon. Nimic din ce a fost creat de natură sau de om nu rezistă forței catastrofale mai mult decât ai clipi din ochi. Miliarde de litri de apă raseră totul în drumul lor. Insula fu împinsă încă și mai jos, parcă apăsată de o mână gigantică. O mare parte din forța astronomică a fenomenului tsunami fu slăbită de lupta împotriva masei de pământ. Se ivi o contraforță care trimise cea mai mare parte a valului devastator înapoi în imensitatea oceanului. Energia rămasă trecu mai departe și izbi principala

insulă Honshu a Japoniei, unda seăzând la atingerea coastei până la înălțimea de un metru și provocând distrugeri minore câtorva așezări de pescari, dar nu victime omenești.

Când se potoli, tsunami-ul născut din explozia "Respirației Mamei" lăsă insula Soseki și Centrul Dragonului înecate sub oceanul agitat, încât niciodată să nu se mai ridice la suprafață.

În adâncuri, sub insulă, șocurile de după cutremur continuară. Acestea sunau ca răpăitul unei canonade puternice. În același timp, nenumărate tone de apă neagră se revărsară zgomotos prin conductele de aerisire și puțul ascensorului, apăsate de greutatea enormă de deasupra.

Râuri întregi țâșniră din spărturile deschise în acoperișul de beton și prin fisurile căscate în roca vulcanică de deasupra din cauza tensiunilor create de insula ce se scufunda.

Întregul Centru al Dragonului fu brusc inundat de zgomotul apei căzând în cascadă de sus. Și în spatele zgomotului se auzi tunetul puternic și profund al apei ce exploda în încăperile și coridoarele etajelor superioare. Propulsat de presiunea fantastică, torentul se azvârli în inima complexului, împingând o masă imensă de aer în fața sa.

Acum totul era numai panică și confuzie. Sutele de muncitori ai complexului înțeleseseră rapid că toți cei aflați pe insulă erau sortiți unei morți sigure și înfiorătoare. Nimic nu-i putea salva, nu aveau unde fugi pentru a scăpa de inundație. Tunelul fusese rupt în două când insula se deplasase în jos, apa oceanului revărsându-se prin tunel către Edo City la celălalt capăt.

Urechile lui Tsuboi vuiau din cauza presiunii aerului. Un bubuit enorm venea din afară și își dădu seama că era o masă de apă ce își croia drum spre camera de control defensiv. Nu avu timp să reacționeze. În clipa aceea, un torent brusc de apă izbucni în cameră. Nu avu timp să fugă, nici măcar să strige. În ultimele momente, își văzu mentorul – bătrânul și hainul

arhiepiscop al crimei, Yoshishu – smuls de lângă coloana de care se agățase, ca o muscă măturată de jetul unui furtun de udat grădina.

Cu un țipăt slab dispăru în mijlocul trombei de apă. Furia domină toate celelalte sentimente ale lui Tsuboi. Nu simți teamă față de durere sau moarte, numai o furie îndreptată împotriva elementelor ce-i refuzau lui conducerea noului imperiu. Cu Suma și Yoshishu morți, totul i-ar fi aparținut lui. Dar era numai halucinația trecătoare a unui muribund.

Tsuboi se simți supt și aruncat în șuvoiul de apă ce trecea furios prin coridor. Presiunea îi vârî pumnale în urechi. Plămânii îi fură comprimați până în pragul exploziei. Și apoi fu izbit de un zid ce îi zdrobi trupul. Trecuseră numai opt minute de când "Respirația Mamei" explodase, nu mai mult. Distrugerea Centrului Dragonului era încheiată. Proiectul Kaiten nu mai exista și insula pe care oamenii din timpuri străvechi o cunoșteau sub numele de Ajima era acum doar o movilă acoperită de apele oceanului.

73

Pentrù Președinte și mult-ușurații săi consultanți din Consiliul Național de Securitate, vestea distrugerii totale a Centrului Dragonului fu întâmpinată cu zâmbete obosite și câteva aplauze lipsite de entuziasm. Erau cu toții prea epuizați pentru o sărbătorire plină de veselie. Martin Brogan, directorul CIA, compara situația cu o noapte de așteptare la spital când soția îi născuse primul copil. Președintele coborî în cabinetul de lucrù pentru a-i felicita personal pe Ray Jordan și Don Kern. Jubila și strălucea de mulțumire, ca semnalul luminos de pe aeroport.

– Oamenii voștri au făcut o treabă extraordinară, zise Președintele strângând viguros mâna lui Jordan. Națiunea vă e îndatorată.

– Echipa MAIT e cea care merită onorurile, zise Kern. Într-adevăr au realizat imposibilul.

– Dar nu fără sacrificii, murmură Jordan încetișor. Jim Hanamura, Marv Showalter și Dirk Pitt; a fost o operație costisitoare.

– Nici o veste despre Pitt? întrebă Președintele.

Kern neagă din cap.

– Se pare că nu încape îndoială că el și DSMV-ul au fost măturați de alunecarea de teren seismică și îngropați.

– Nici un semn despre el de la *Pyramider*?

– În timpul primei traversări a satelitului după explozie și cutremur, turbulența a fost atât de intensă încât camerele de luat vederi nu au putut detecta nici o imagine a vehiculului.

– Poate îl puteți depista la următoarea traversare, zise Președintele optimist. Dacă există chiar și cea mai mică șansă ca el să fie în viață, vreau să organizăm o operațiune de salvare de mare anvergură ca să-l recuperăm. Îi datorăm imens lui Pitt și n-am de gând să-i întorc spatele.

– Vedem noi, promise Jordan.

Dar deja gândurile i se îndreptaseră spre alte proiecte.

– Ce vești aveți despre amiralul Sandecker?

– Aeronava de supraveghere a fost lovită de rachetele lansate de la Centrul Dragonului. Pilotul a reușit să aterizeze în siguranță pe aerodromul Naha din Okinawa. Conform rapoartelor inițiale, avionul a fost avariat destul de serios și sistemul de comunicații a fost distrus.

– Au fost pierderi omenești?

– Nici una, răspunse Kern. A fost un miracol că au supraviețuit numai cu câteva răni ușoare și vânătăi.

Președintele dădu din cap gânditor.

– Cel puțin acum știm de ce au întrerupt contactul.

Secretarul de stat Douglas Oates făcu un pas în față.

– Alte vești bune, domnule Președinte, zise el zâmbind. Echipele de cercetare sovietice și europene au reușit să descopere împreună aproape toate automobilele-capcană ascunse pe teritoriile lor.

– Trebuie să mulțumim echipei MAIT că le-au localizat, explică Kern.

– Din nefericire faptul nu ne-a ajutat prea mult în final, zise Jordan.

Kern aprobă din cap.

[redacted] Unite au constituit principala amenințare pentru [redacted]ton, nu alianța europeană sau statele din blocul

[redacted]ntele îl privi pe Jordan.
[redacted]mai gânit și altele pe teritoriul nostru?

[redacted] CIA interveni sec.
[redacted]ăr mai avem și noi timp să respirăm, ar trebui să [redacted] colorilute fără nici un risc pentru securitatea

[redacted]ahu?

[redacted] mulțumit și chiar așa se și simțea. Se [redacted]t cei prezenți în încăpere.
[redacted]ință el, din partea poporului american [redacted] nu va ști niciodată că l-ați salvat de la [redacted]le de cuțit, vă mulțumesc.
[redacted], dar deja izbucnise alta. În după-amiaza [redacted] lupiele la granița dintre Iran și Turcia și [redacted]apoarte despre un avion militar cubanez [redacted] un avion de linie american, înțesat de [redacted]eau din Jamaica.
[redacted]l singur om dispăru imediat din preocupări, în [redacted]. Tehnologia de captare a imaginilor de la [redacted]litului *Pyramider* fu îndreptată spre evenimente [redacted] mai mare importanță. Urmau să se scurgă aproape [redacted]ni înainte cu ochii satelitului să se îndrepte din nou [redacted] din apropierea Japoniei.
[redacted] nu descoperi nici urmă a *Marelui Ben*.

19 noiembrie 1993
Cotidianul ***The Washington Post***

74

"S-a anunțat astăzi că Dirk Pitt, directorul Proiectelor Speciale ale Agenției Naționale de Cercetări Marine și Subacvatice, e dat dispărut și probabil decedat în urma unui accident în apropierea coastei japoneze.

Recunoscut pentru succesele sale pe uscat și sub mare, care includ descoperirea epavei bizantine precolumbiene *Serapis* de lângă Greeland, a incredibilului depozit secret de la Biblioteca din Alexandria și a comorii *La Dorada* din Cuba, printre altele Pitt a condus operațiunile de ridicare la suprafață a *Titanicului*.

Fiu al senatorului George Pitt din California și al soției sale Susan, Pitt s-a născut și a crescut la Newport Beach, California. A absolvit Academia Militară de Aviație, unde a jucat fundaș în echipa de fotbal Falcon și s-a situat al doisprezecelea din clasa sa. Devenind pilot, Pitt a rămas în serviciul activ timp de zece ani, urcând până la gradul de maior. Apoi a devenit angajat permanent al NUMA la cererea amiralului James Sandecker.

Ieri, amiralul a afirmat concis că Pitt a fost un bărbat curajos și inventiv. În timpul carierei sale, a salvat multe vieți, inclusiv pe cea a lui Sandecker însuși și a Președintelui în timpul unui incident din golful Mexic. Lui Pitt nu i-au lipsit niciodată

ingeniozitatea sau creativitatea. Nici un proiect nu i s-a părut prea greu de îndeplinit. A fost un om pe care nu-l uiți ușor."

Sandecker stătea sprijinit de Stutz în hangarul lui Pitt și privea trist necrologul din ziar.

– A făcut atât de mult, pare o nedreptate să-i condensezi viața în atât de puține cuvinte.

Giordino, cu chipul lipsit de orice expresie, se plimba în jurul bombardierului Messerschmitt Me-262A-1a aparținând de Luftwaffe. Ținându-se de cuvânt, Gert Halder privise în altă parte când Pitt și Giordino scoseseră pe furiș avionul din bunker, îl urcaseră într-un camion cu prelată și aranjaseră să fie dus la bordul unui vas de transport danez cu direcția Statele Unite. Doar două zile mai târziu vasul ajunsese în Baltimore, unde Giordino așteptase să transporte avionul la hangarul lui Pitt din Washington. Acum aparatul stătea pe trenul său de aterizare pe trei roți în mijlocul celorlalte mașini clasice ale colecției lui Pitt.

– Dirk ar fi trebuit să fie aici să-l vadă, zise Giordino cu amărăciune.

Își trecu mâna peste botul fuselajului cu pete verzi și vopsit în gri deschis, apoi se uită la gurile tunului cu patru țevi de treizeci de milimetri care ieșeau din capota din față.

– I-ar fi plăcut să-l mângâie.

Era un moment pe care nici unul dintre ei nu îl anticipase și nu și l-ar fi putut imagina niciodată. Sandecker se simțea de parcă ar fi pierdut un fiu, Giordino un frate.

Giordino se opri și ridică privirea spre apartamentul de deasupra automobilelor și avioanelor clasice.

– Ar fi trebuit să fiu în DSMV împreună cu el.

Sandecker îl privi.

– Atunci și tu ai fi fost dat dispărut sau poate mort.

– Voi regreta întotdeauna că n-am fost cu el, zise Giordino amărât.

– Dirk a murit în ocean. E locul pe care și l-ar fi dorit.

– Ar fi putut să stea aici cu noi acum, dacă unul din manipulatoarele *Marelui Ben* ar fi fost dotat cu o cupă în loc de discuri de tăiere, persistă Giordino în părerea sa.

Sandecker scutură obosit din cap.

– Faptul că îți lași imaginația să o ia razna nu îl va aduce înapoi.

Ochii lui Giordino se ridicară spre apartamentul lui Pitt.

– Mă tot gândesc că nu trebuie decât să-l strig și va coborî.

– Același gând mi-a trecut și mie prin minte, admise Sandecker.

Deodată ușa apartamentului se deschise și pe moment înțepeniră, apoi se relaxară, când Toshie își făcu apariția ducând o tavă pe care erau cești și un ceainic. Cu o incredibilă grație și suplețe ea coborî delicat și unduitor scara circulară de fier și alunecă către Sandecker și Giordino.

Sandecker își încreți sprâncenele încurcat.

– Pentru mine e un mister cum l-ai lingușit pe Jordan să ți-o dea în custodie.

– Nu e nici un mister, rânji Giordino. E o afacere. Mi-a făcut-o cadou în schimbul tăcerii mele privind Proiectul Kaiten.

– Ai noroc că nu ți-a ambalat picioarele în ciment și nu te-a aruncat în Potomac.

– A fost un bluf.

– Ray Jordan nu-i un prostovan, zise Sandecker sec.

Știa asta.

– OK, deci a fost un dar pentru serviciile făcute.

Toshie așeză tava pe capota Stutz-ului lângă amiral.

– Doriți o ceașcă de ceai, domnilor?

– Da, mulțumesc, zise Sandecker ridicându-se.

Toshie se așeză delicat în genunchi și îndeplini o scurtă ceremonie a ceaiului înainte de a le oferi cestile aburinde. Apoi se ridică și fixă admirativ cu privirea Messerschmitt-ul.

– Ce avion frumos, murmură ea neluând în seamă murdăria, pneurile lăsate și vopseaua decolorată.

– Îl voi aduce la starea lui originală, zise Giordino încetișor, imaginându-și cum arăta ponositul avion când era nou. Ca o favoare pentru Dirk.

– Vorbești de parcă va învia, zise Sandecker mohorât.

– Nu e mort, murmură Giordino inexpresiv.

Oricât era de tare, ochii i se umeziră.

– Pot să te ajut? întrebă Toshie.

Giordino își șterse ochii și o privi curios.

– Scuză-mă, frumoasă domnișoară, să mă ajuți la ce?

– Să repari avionul.

Giordino și Sandecker schimbară priviri inexpresive.

– Ești mecanic? întrebă Giordino.

– L-am ajutat pe tata să-și construiască și să-și întrețină barca de pescuit. A fost foarte mândru când i-am reparat motorul defect.

Chipul lui Giordino se lumină.

– Un tovarăș venit din rai.

Se opri și se uită la rochia cenușie pe care o primise Toshie, când fusese eliberată din custodia lui Jordan.

– Înainte ca tu și cu mine să începem să desfacem în bucăți bebelușul ăsta, te duc la cele mai scumpe boutique-uri din Washington și-ți cumpăr o garderobă nouă.

Ochii lui Toshie se măriră.

– Ai mulți, mulți bani, ca domnul Suma?

– Nu, mormăi Giordino cu părere de rău, doar o grămadă de cărți de credit.

Loren zâmbi și făcu semn din mână, pe deasupra mulțimii așezate la mese, când șeful de sală al elegantului restaurant Twenty-One Federal din Washington o conduse pe Stacy spre masa ei prin sufrageria din lemn alb și marmură. Stacy avea părul legat la spate cu o eșarfă mare și era îmbrăcată mai puțin formal, într-un pulover din lână de Cașmir, pe gât, de culoarea păinii de ovăz, sub un șal de lână cenușie și pantaloni la culoare.

[redacted] purta o jachetă de stofă ecosez de lână peste o bluză [redacted] fustă de lână. Spre deosebire de majoritatea femeilor [redacted] rămas așezate, ea se ridică și îi întinse mâna lui Stacy.

[redacted]i pare bine că ai venit.

[redacted]y zâmbi cald și îi luă mâna lui Loren.

[redacted]totdeauna mi-am dorit să mănânc aici. Îți sunt [redacted]ătoare că mi-ai oferit ocazia.

[redacted]rei să bem ceva împreună?

[redacted]ântul tăios de afară m-a înghețat. Cred că mi-ar plăcea [redacted]hattan chiar acum, să scoată frigul din mine.

[redacted]Mă tem că eu una n-am putut să aștept. Am luat deja [redacted]ini.

[redacted]tunci cred că n-ar fi rău să mai iei unul, pentru a ține [redacted]gului la plecare, râse prietenos Stacy.

[redacted]elnerul le luă comanda și se îndreptă spre barul elegant.

[redacted]ren își puse la loc șervețelul în poală.

[redacted]N-am găsit o ocazie potrivită să îți mulțumesc pe Wake [redacted]eram toți atât de grăbiți.

[redacted]Dirk este cel căruia toți îi suntem îndatorați.

[redacted]ren întoarse capul. Crezuse că plânsese destul după [redacted]veștilor despre moartea lui Pitt, dar își simți din nou ochii [redacted] lacrimi.

[redacted]mbetul lui Stacy păli și o privi pe Loren cu simpatie.

[redacted]Îmi pare atât de rău de Dirk. Știu că voi doi ați fost foarte [redacted]ți.

[redacted]De-a lungul anilor capriciile soartei nu ne-au ocolit, dar [redacted]tă nu ne-am îndepărtat prea tare unul de celălalt.

[redacted]V-ați gândit vreodată la căsătorie? întrebă Stacy.

[redacted]oren negă scurt din cap.

[redacted]Subiectul nu a intrat niciodată în discuție. Dirk nu era [redacted]e bărbat care putea fi posedat. Iubita lui era marea, iar eu [redacted] cariera mea în Congres.

[redacted]Ai avut noroc. Avea un zâmbet devastator și ochii lui [redacted]. Dumnezeule, înmuiau orice femeie.

[redacted]rusc Loren deveni nervoasă.

– Îl voi aduce la starea lui originală, zise Giordino încetişor, imaginându-şi cum arăta ponositul avion când era nou. Ca o favoare pentru Dirk.

– Vorbeşti de parcă va învia, zise Sandecker mohorât.

– Nu e mort, murmură Giordino inexpresiv.

Oricât era de tare, ochii i se umeziră.

– Pot să te ajut? întrebă Toshie.

Giordino îşi şterse ochii şi o privi curios.

– Scuză-mă, frumoasă domnişoară, să mă ajuţi la ce?

– Să repari avionul.

Giordino şi Sandecker schimbară priviri inexpresive.

– Eşti mecanic? întrebă Giordino.

– L-am ajutat pe tata să-şi construiască şi să-şi întreţină barca de pescuit. A fost foarte mândru când i-am reparat motorul defect.

Chipul lui Giordino se lumină.

– Un tovarăş venit din rai.

Se opri şi se uită la rochia cenuşie pe care o primise Toshie, când fusese eliberată din custodia lui Jordan.

– Înainte ca tu şi cu mine să începem să desfacem în bucăţi bebeluşul ăsta, te duc la cele mai scumpe boutique-uri din Washington şi-ţi cumpăr o garderobă nouă.

Ochii lui Toshie se măriră.

– Ai mulţi, mulţi bani, ca domnul Suma?

– Nu, mormăi Giordino cu părere de rău, doar o grămadă de cărţi de credit.

Loren zâmbi şi făcu semn din mână, pe deasupra mulţimii aşezate la mese, când şeful de sală al elegantului restaurant Twenty-One Federal din Washington o conduse pe Stacy spre masa ei prin sufrageria din lemn alb şi marmură. Stacy avea părul legat la spate cu o eşarfă mare şi era îmbrăcată mai puţin formal, într-un pulover din lână de Caşmir, pe gât, de culoarea pâinii de ovăz, sub un şal de lână cenuşie şi pantaloni la culoare.

Loren purta o jachetă de stofă ecosez de lână peste o bluză kaki şi o fustă de lână. Spre deosebire de majoritatea femeilor care ar fi rămas aşezate, ea se ridică şi îi întinse mâna lui Stacy.

– Îmi pare bine că ai venit.

Stacy zâmbi cald şi îi luă mâna lui Loren.

– Întotdeauna mi-am dorit să mănânc aici. Îţi sunt recunoscătoare că mi-ai oferit ocazia.

– Vrei să bem ceva împreună?

– Vântul tăios de afară m-a îngheţat. Cred că mi-ar plăcea un manhattan chiar acum, să scoată frigul din mine.

– Mă tem că eu una n-am putut să aştept. Am luat deja un martini.

– Atunci cred că n-ar fi rău să mai iei unul, pentru a ţine piept frigului la plecare, râse prietenos Stacy.

Chelnerul le luă comanda şi se îndreptă spre barul elegant.

Loren îşi puse la loc şervetelul în poală.

– N-am găsit o ocazie potrivită să îţi mulţumesc pe Wake Island, eram toţi atât de grăbiţi.

– Dirk este cel căruia toţi îi suntem îndatoraţi.

Loren întoarse capul. Crezuse că plânsese destul după aflarea veştilor despre moartea lui Pitt, dar îşi simţi din nou ochii plini de lacrimi.

Zâmbetul lui Stacy păli şi o privi pe Loren cu simpatie.

– Îmi pare atât de rău de Dirk. Ştiu că voi doi aţi fost foarte apropiaţi.

– De-a lungul anilor capriciile soartei nu ne-au ocolit, dar niciodată nu ne-am îndepărtat prea tare unul de celălalt.

– V-aţi gândit vreodată la căsătorie? întrebă Stacy.

Loren neagă scurt din cap.

– Subiectul nu a intrat niciodată în discuţie. Dirk nu era tipul de bărbat care putea fi posedat. Iubita lui era marea, iar eu aveam cariera mea în Congres.

– Ai avut noroc. Avea un zâmbet devastator şi ochii lui verzi... Dumnezeule, înmuiau orice femeie.

Brusc Loren deveni nervoasă.

– Te rog să mă ierți. Nu știu ce mi-a venit, dar trebuie să știu.

Ezită, de parcă i-ar fi fost teamă să continue, și începu să se joace cu o linguriță.

Stacy o privi pe Loren drept în ochi.

– Răspunsul e nu, minți ea. Am venit la el acasă într-o noapte târziu, dar am făcut-o la ordinul lui Ray Jordan, care dorea să-i transmită instrucțiuni lui Dirk. Nu s-a întâmplat nimic. Am plecat douăzeci de minute mai târziu. Din acel moment până când ne-am despărțit la Wake Island, relațiile au fost strict de serviciu.

– Știu că asta ar putea să sune ca o prostie. Dirk și cu mine ne-am văzut fiecare de drumul lui când era vorba de a ne întâlni cu alți bărbați sau femei, dar am vrut să fiu sigură că am fost singura către sfârșit.

– Ai fost mult mai profund îndrăgostită de el decât ai crezut, nu-i așa?

Loren încuviință ușurel din cap.

– Da, mi-am dat seama de asta prea târziu.

– Vor mai fi și alții, zise Stacy încercând să fie veselă.

– Dar nici unul să-l poată înlocui.

Chelnerul se întoarse cu băuturile. Stacy ridică paharul.

– Pentru Dirk Pitt, un om minunat.

Ciocniră.

– Un om minunat, repetă Loren, în timp ce lacrimile i se rostogoleau pe obraz. Da... așa a fost.

75

În sufrageria unei case conspirative undeva la țară, în Maryland, Jordan ședea la masă, luând prânzul cu Hideki Suma.

– Pot să te ajut cu ceva pentru a-ți face șederea mai plăcută? întrebă Jordan.

Suma se opri, savurând aroma delicată a supei cu tăiței și a raței cu praz, dublate de ridichi și ierburi. Vorbi fără să ridice privirea.

– Mi-ai putea face un serviciu.

– Da?

Suma dădu din cap spre agentul de securitate care păzea la ușă și la tovarășul acestuia care servea la masă.

– Prietenii tăi nu-mi dau voie să-l întâlnesc pe bucătar. E foarte bun. Aș vrea să-i prezint complimentele mele.

– *Ea* și-a făcut ucenicia la unul din cele mai elegante restaurante japoneze din New York. O cheamă Natalie și acum lucrează pentru guvern în cadrul Serviciului de Misiuni Speciale. Și nu, îmi pare rău, dar nu pot să te prezint.

Jordan examină chipul lui Suma. Nu citi pe el nici un fel de ostilitate și nici frustrare în a fi izolat într-un loc foarte bine păzit, nimic altceva decât o mulțumire supremă. Pentru un om

care fusese subtil drogat şi apoi obligat să suporte orele lungi de interogatoriu timp de peste patru săptămâni, nu arăta nimic din toate acestea. Ochii îi erau încă la fel de duri ca onixul sub claia de păr încărunţit. Dar era aşa cum ar fi trebuit să fie. Trecut prin sugestia posthipnotică din partea anchetatorilor experţi ai lui Jordan, Suma nu-şi amintea şi nici nu-şi dădea seama că oferise unei echipe întregi de ingineri şi oameni de ştiinţă curioşi o comoară de date tehnice! Mintea îi fusese sondată şi cercetată minuţios, de parcă acest lucru ar fi fost făcut de hoţi profesionişti care, după ce cercetează o casă, lasă totul aşa cum au găsit.

Trebuie să fie, se gândi Jordan, una din puţinele ocazii când agenţii secreţi americani obţineau de fapt secrete industriale străine care ar putea să se dovedească profitabile.

– O tristeţe, ridică din umeri Suma, aş fi vrut să o angajez la plecare.

– Nu va fi posibil, zise Jordan cu sinceritate.

Suma îşi termină supa şi împinse farfuria într-o parte.

– Nu puteţi continua să mă ţineţi aici ca pe un criminal de drept comun. Nu sunt un ţărănoi pe care l-aţi arestat în şanţ. Cred că ar fi înţelept din partea voastră să mă eliberaţi imediat.

Nu era o cerere imperativă, ci pur şi simplu o ameninţare voalată, din partea unui om care nu fusese informat că puterea lui incredibilă dispăruse o dată cu anunţarea morţii sale în întreaga Japonie. Ceremoniile avuseseră loc şi deja spiritul lui era înhumat la Yasukuni. Suma habar nu avea că, pentru lumea din afară, el nu mai exista. Nu i se spusese nici despre moartea lui Tsuboi şi Yoshishu sau despre distrugerea Centrului Dragonului. Tot ce ştia el era că automobilele-capcană ale Proiectului Kaiten erau încă ascunse în siguranţă.

– După tot ce ai încercat, zise Jordan tăios, ai noroc că nu te afli în faţa unui tribunal internaţional pentru crime împotriva umanităţii.

– Am dreptul divin de a proteja Japonia.

Vocea domoală, autoritară îi sună lui Jordan de parcă ar fi venit dintr-un amvon.

Tâmplele lui Jordan se înroşiră de enervare.

– În afară de faptul de a fi cea mai insulară societate de pe pământ, problema Japoniei cu restul omenirii este că importanţii voştri oameni de afaceri nu dispun de morală şi nici de principii de fair play în înţelesul occidental al cuvântului. Tu şi alţii ca tine din conducerea corporaţiilor trăiesc cu credinţa că pot să facă altor naţiuni ceea ce voi n-aţi permite altora să vă facă vouă.

Suma ridică o ceaşcă cu ceai şi o goli.

– Japonia e o societate extrem de onorabilă. Tradiţiile noastre de loialitate sunt foarte vechi.

– Sigur, pentru voi în defavoarea altora, cum ar fi cetăţenii japonezi de altă naţionalitate.

– Nu vedem nici o diferenţă între un război economic şi unul militar, răspunse Suma politicos. Considerăm naţiunile industriale ca pe nişte simpli competitori pe un vast câmp de bătălie, unde nu există reguli de comportament şi nici tratate economice în care poţi să ai încredere.

Nebunia, combinată cu realitatea crudă a situaţiei, îi păru lui Jordan brusc ridicolă. Înţelese că era inutil să încerce să-l convingă pe Suma. Poate că nebunul avea dreptate. În ultimă instanţă America *ar putea* ajunge să fie împărţită în naţiuni separate, în funcţie de rasă.

Îşi şterse gândul neplăcut din minte şi se ridică de la masă.

– Trebuie să plec, anunţă el scurt.

Suma îl privi stăruitor.

– Când pot să mă întorc la Edo City?

Jordan îl privi gânditor timp de o clipă.

– Mâine.

– Îmi place ideea, zise Suma. Te rog, fă în aşa fel ca unul din avioanele mele particulare să mă aştepte la Dulles Field.

Tipul obraznic, gândi Jordan.

– Voi aranja totul prin ambasada voastră.

– Bună ziua, domnule Jordan.

– Bună ziua, domnule Suma. Sper că mă vei ierta pentru inconvenienţele suferite.

Buzele lui Suma se strânseră într-o dungă subțire și amenințătoare și îl privi chiorâș pe Jordan, cu ochii pe jumătate închiși.

– Nu, domnule Jordan, nu te iert. Fii sigur că vei plăti un preț scump pentru captivitatea mea.

Apoi Suma păru să-l concedieze pe Jordan și își turnă altă ceașcă cu ceai.

Kern îl aștepta, când Jordan trecu de ușile blindate ce separau holul de intrare de camera de zi.

– Ți-a plăcut prânzul?

– Mâncarea a fost bună, dar compania scârboasă. Dar tie?

– Am ascultat în timp ce mâncam în bucătărie. Natalie mi-a făcut un hamburger.

– Ce noroc pe tine.

– Dar prietenul nostru?

– I-am spus că va fi eliberat mâine.

– Am auzit. O să-și amintească să-și facă bagajele.

Jordan zâmbi.

– Gândul ăsta va fi șters în timpul interogatoriului din seara aceasta.

Kern dădu din cap încet.

– Cât timp crezi că îl mai putem ține așa?

– Până când vom afla absolut tot ce știe, fiecare secret, fiecare amintire din materia lui cenușie.

– Asta ar putea să ne ia un an sau doi.

– Ei și?

– Ce facem după ce-l stoarcem de tot?

– Ce vrei să spui?

– Nu-l putem ține ascuns de lume pentru totdeauna. Iar dacă îi dăm drumul și îi permitem să se întoarcă în Japonia, ne vom frânge gâturile.

Jordan îl privi pe Kern fără nici cea mai mică urmă de schimbare în expresie.

– Când Suma nu ne va mai putea oferi nimic, Natalie o să-i pună în supa cu tăieței ceva mai mult condiment.

– Îmi pare rău, domnule Președinte, dar așa cum se spune în idiomul vostru occidental, am mâinile legate.

Președintele privi peste masa din sala de conferințe la omulețul zâmbitor cu păr alb tuns scurt și ochi căprui sfidători. Părea mai degrabă comandantul militar al unui dur batalion de infanterie, decât liderul politic al Japoniei.

Primul-ministru Junshiro, care venise la Washington într-o vizită de stat oficială, ședea flancat de doi din miniștrii săi și de cinci consilieri. Președintele se afla în partea opusă însoțit numai de translator.

– Și mie îmi pare rău, domnule prim-ministru, dar dacă credeți că puteți pur și simplu să ștergeți cu buretele tragediile din ultimele săptămâni, înseamnă că aveți gânduri ascunse.

– Guvernul meu nu răspunde de presupusele acțiuni ale lui Hideki Suma, Ichiro Tsuboi și Korori Yoshishu. Dacă, așa cum îi acuzați dumneavoastră, s-au aflat într-adevăr în spatele bombelor nucleare care au explodat în statul Wyoming și în ocean, au acționat în favoarea propriilor interese secrete.

Această întâlnire între șefii de state nu urma să fie una agreabilă. Junshiro și cabinetul lui se opuseseră oricăror investigații și reacționaseră indignați, de parcă serviciile secrete occidentale inventaseră întreaga tragedie.

Privirea dură a Președintelui măsură cealaltă latură a mesei. Japonezii nu puteau niciodată negocia fără un comitet.

– Dacă ați fi atât de amabil să cereți miniștrilor și consilierilor, cu excepția translatorului, să părăsească camera, v-aș fi recunoscător. Luând în considerație natura delicată a discuției noastre, cred că va fi benefic să o purtăm în particular.

Chipul lui Junshiro se întunecă când i se tradusе propunerea. Era clar că nu-i plăcu ce auzi. Președintele zâmbea, dar în privire nu i se citea nici un fel de umor.

– Mă văd obligat să vă rog să reconsiderați propunerea. Sunt convins că putem realiza mai mult în prezența consilierilor mei.

– După cum vedeți, răspunse Președintele arătând spre masa de mahon cu formă ovală, eu nu am consilieri.

Primul-ministru rămase încurcat, așa cum se așteptase Președintele. Conversă într-o japoneză răstită și rapidă cu oamenii care îl înconjurau vociferându-și obiecțiile.

Interpretul Președintelui zâmbi ușor.

– Nu le place, murmură el. Nu sunt obișnuiți să facă afaceri în stilul ăsta. Consideră că sunteți nerezonabil și foarte nediplomatic.

– Poate barbar?

– Tonul lor e așa, domnule Președinte, numai tonul lor e așa.

În cele din urmă Junshiro se întoarse spre Președinte.

– Trebuie să protestez împotriva acestui protocol neobișnuit, domnule Președinte.

Când auzi traducerea, Președintele răspunse pe un ton rece.

– M-am săturat de jocul ăsta, domnule prim-ministru. Ori pleacă oamenii dumneavoastră, ori plec eu.

După un moment de gândire, Junshiro aprobă adânc din cap.

– Cum doriți.

Apoi le făcu semn consilierilor să iasă.

După ce se închise ușa, Președintele își privi interpretul și zise:

– Tradu exact cum îți spun, fără amabilități, fără dulcegării, în cuvinte directe.

– Am înțeles, sir.

Președintele îl fixă cu o privire dură pe Junshiro.

– Ei bine, domnule ministru, realitatea e că dumneavoastră și membrii cabinetului ați fost perfect în cunoștință de cauză și ați aprobat neoficial construirea unui arsenal nuclear de către Suma Industries. Un proiect finanțat parțial de o organizație criminală cunoscută sub numele de Dragonii de Aur. Acest program la rândul său a dus la inițierea Proiectului Kaiten, un hidos plan de șantaj internațional, conceput în secret și mascat acum de minciuni și negări ipocrite. Ați știut despre aceasta încă

de la început și totuși ați acoperit-o prin tăcerea și neintervenția dumneavoastră.

De îndată ce auzi traducerea, Junshiro izbi cu pumnul în masă plin de mânie și indignare.

– Nu e adevărat nimic din ce ați spus. Acuzațiile acestea absurde nu au nici o bază.

– Informațiile primite din partea mai multor servicii secrete nu lasă nici o urmă de îndoială privind implicarea dumneavoastră. Ați aplaudat în secret, în timp ce gangsteri cunoscuți ai lumii interlope construiau ceea ce ei au numit "noul imperiu". Un imperiu bazat pe șantaj economic și nuclear.

Junshiro păli, dar nu zise nimic. Văzu înscrisul de pe perete, pe care îl citea ca pe un dezastru politic și o uriașă pierdere a cinstei obrazului.

Președintele își menținu privirile ațintite asupra lui.

– Nu avem nevoie de fățărnicie în discuția asta. Va exista totdeauna un conflict esențial între interesele americane și cele japoneze, dar nu putem exista unii fără ceilalți.

Junshiro își dădea seama că Președintele îi aruncase o frânghie și o apucă.

– Ce propuneți?

– Pentru a vă salva națiunea și poporul de șocul și rușinea unui scandal, dumneavoastră demisionați. Încredere între guvernul dumneavoastră și al meu nu mai există. Răul făcut e irecuperabil. Numai un nou prim-ministru și un cabinet de oameni onești și decenți, fără legături cu lumea interlopă, vor determina un statut reînnoit de cooperare mutuală între cele două țări ale noastre. Sperăm că atunci vom beneficia de o strânsă conlucrare pentru rezolvarea diferențelor noastre culturale și economice.

– Evenimentul va rămâne secret?

– Vă promit că toate datele despre Centrul Dragonului și Proiectul Kaiten vor rămâne sub cheie din acest moment.

– Și dacă nu demisionez?

Președintele se lăsă pe spate și întinse mâinile.

– Atunci va trebui să prezic că oamenii de afaceri japonezi ar trebui să se pregătească pentru o recesiune.

Junshiro se ridică în picioare.

– Să înțeleg, domnule Președinte, că amenințați să închideți piața americană tuturor bunurilor japoneze?

– Nu trebuie să fac asta, răspunse Președintele.

Chipul i se schimbă în mod curios. Ochii săi albaștri își pierdură scânteierea de mânie, ce fu înlocuită cu o expresie gânditoare.

– Pentru că dacă se aude că o bombă nucleară japoneză a fost introdusă în Statele Unite și a explodat unde zburdă căprioarele și antilopele... se opri pentru efect. Mă îndoiesc foarte serios că cetățenii americani se vor mai gândi vreodată să vă cumpere produsele.

21 noiembrie 1993
Insula Marcus

76

Departe de traseul turistic mult circulat, la o mie o sută douăzeci și cinci de kilometri sud-est de Japonia, insula Marcus se află într-o izolare virgină. Un atol de corali încrețit, fără insule vecine, țărmurile ei au forma unui triunghi perfect, fiecare latură măsurând aproape un kilometru și jumătate lungime.

În afara scurtei notorietăți dobândite în timpul când a fost bombardată de forțele navale americane în al doilea război mondial, puțini oameni au auzit vreodată de insula Marcus, până când un întreprinzător japonez a descoperit din întâmplare plajele ei pustii. I-a apreciat potențialul ca o destinație selectă pentru japonezii sătui de iarnă și a construit prompt o stațiune turistică de lux.

Proiectată în stilul contemporan polinezian, atmosfera sătească includea terenuri de golf, un cazinou, trei restaurante cu săli de cocktail-uri și ringuri de dans, un teatru, un imens bazin de înot în formă de lotus și șase terenuri de tenis. Întinsul complex cu terenurile de golf și aerodromul acopereau întreaga insulă.

Când construcția stațiunii fu încheiată și personalul angajat, întreprinzătorul aduse pe calea aerului o armată de jurnaliști care se bucurară din plin de confortul material gratuit și se întoarseră

acasă pentru a-i face reclamă. Staţiunea se populă imediat cu turişti domici de aventură, amatori de locuri exotice şi îndepărtate. Dar în locul unui influx de japonezi, turiştii năvăliră din alte zone ale coastei Pacificului şi curând plajele insulei de un alb lăptos satinat fură înţesate de australieni, neozeelandezi, taivanezi şi coreeni.

Insula de vacanţă deveni repede şi un tărâm al întâlnirilor amoroase şi o Mecca pentru tinerii căsătoriţi, care se bucurau de nenumăratele activităţi sportive sau pur şi simplu hoinăreau şi făceau dragoste în bungalow-urile sătești împrăştiate printre palmieri.

Brian Foster din Brisbane ieşi din apa albastră şi se îndreptă pe plajă către soţia lui, Shelly, care moţăia într-un şezlong. Nisipul fin îi ardea tălpile goale şi soarele după-amiezii târzii strălucea pe stropii de apă ce i se scurgeau de pe trup. În timp ce se ştergea cu prosopul, privi înapoi spre apă.

Un cuplu coreean, Kim şi Li Sang, care ocupa bungalow-ul apropiat, lua lecţii de surf cu una din gazdele atente ale staţiunii. În spatele lor, Edward Cain din Wellington se căţăra pe recif, în timp ce proaspăta lui soţie, Moira, plutea pe o saltea în apropierea lui.

Foster îşi sărută soţia şi o bătu uşor pe pântece. Se lungi pe nisip lângă ea, îşi puse ochelarii de soare şi privi leneş la oamenii din apă.

Familia Sang avea dificultăţi în stăpânirea tehnicii şi coordonării necesare conducerii schiului nautic cu pânză: păreau să piardă mult timp pentru recuperarea schiului şi ridicarea pânzei, după ce-şi pierdeau echilibrul şi cădeau în apă.

Foster îşi îndreptă atenţia spre familia Cain, admirând-o pe Moira, care se întoarse pe spate fără să cadă de pe saltea. Aceasta purta un costum de baie auriu dintr-o bucată, care îi scotea în evidenţă formele rotunjite.

Deodată ceva îi atrase privirea lui Foster la intrarea canalului care străbătea reciful de corali şi se îndrepta spre întinderea oceanului. *Ceva* se întâmpla sub apă. Era sigur că un

obiect sau vreo creatură marină producea o agitaţie sub apă. Nu vedea ce era, ci doar că părea să se mişte pe lângă recif către lagună.

– E ceva acolo, zise el repede sărind în picioare.

O rupse la fugă spre apă şi începu să strige şi să arate către canal. Ţipetele şi gesturile lui agitate atraseră repede şi pe alţii şi, curând, o mulţime de oameni de la bazinul din apropiere şi din restaurante se adună pe plajă.

Instructorul de surfing al familiei Sang îl auzi pe Foster şi urmări cu privirea degetul întins al australianului. Observă agitaţia care se apropia din ocean şi îi chemă repede pe soţii Sang să vină la mal. Apoi sări pe un schi nautic cu pânze şi începu să traverseze laguna avertizând soţii Cain, care se îndreptau liniştiţi în direcţia fantomei necunoscute ce părea să aibă intenţia să invadeze laguna.

Edward Cain, cu soţia care plutea în apropierea lui, înota fericit, fără să bănuiască vreo primejdie, admirând prin vizor grădina de corali, încântat de culorile vii şi de bancurile mişcătoare de peşti fosforescenţi.

Auzi un bâzâit venit de la distanţă, dar crezu că era probabil un turist cu barca pe apă. Apoi, de parcă ar fi făcut o mişcare precisă, peştii din jur se îndepărtară brusc şi dispărură. Cain simţi pe piele suflul fricii. Primul gând care îi trecu prin cap fu că un rechin pătrunsese în lagună.

Cain îşi ridică capul deasupra apei căutând cu privirea o coadă tăioasă spintecând apa. Din fericire nu văzu nimic. Tot ceea ce remarcă era un schi nautic cu pânză alunecând spre el şi pe nevasta-sa care moţăia pe saltea. Auzi ţipetele de pe plajă, se întoarse şi spionă mulţimea de turişti şi angajaţi care mişcau agitaţi din mâini, arătând spre canal. O vibraţie uruindă păru să agite marea şi îşi băgă capul sub apă ca o raţă. Ce naiba mai era şi asta? se întrebă el. Prin vidul turcoaz, cam la cincizeci de metri, un imens obiect nedefinit, acoperit de mâl verde şi maroniu se ridica la suprafaţă. Apucă colţul saltelei soţiei sale şi începu să înoate nebuneşte către un colţ al recifului care se ridica

deasupra oceanului. Femeia nu-şi dădu seama de intenţia lui şi se agăţă de saltea, crezând că vrea să facă pe glumeţul şi să o răstoarne în apă.

Obiectul sinistru îi ignoră şi trecu de recif, intrând în lagună şi îndreptându-se direct spre plajă. Ca un monstru indescriptibil, desprins din filmele de groază cu aventuri subacvatice, acesta se ridică uşor din lagună. Mulţimea uluită a turiştilor se dădu la o parte când obiectul imens, cu apa şiroindu-i pe laturi şi nisipul vibrând sub greutatea lui, se deplasă între doi palmieri şi rămase nemişcat.

Într-o tăcere deplină toţi rămaseră împietriţi, cu privirile aţintite spre el. Văzură acum că era un imens vehicul mecanic care se deplasa pe şenile late, cu o cabină mare, în formă de trabuc, situată în partea superioară.

Două braţe mecanice se ridicară în aer ca antena mobilă a unei insecte uriaşe. Colonii de crustacee erau agăţate de crevasele părţii exterioare care era îmbrăcată într-un veşmânt de mâl şi noroi întărit, acoperind ca un linţoliu parbrizul cândva transparent. Se auzi un troncănit înfundat când bocaportul din acoperiş fu desigilat şi dat pe spate.

Un cap ciudat, cu o claie de păr negru şi barbă mare, îşi făcu încet apariţia. Chipul era supt şi slăbit, iar ochii adânciţi în gâvanele încercănate scânteiau intens cu sclipiri verzi. Aceştia priviră în jur spre publicul stupefiat şi se opriră asupra unui tânăr care ţinea o tavă rotundă în ambele mâini. Apoi buzele se desfăcură într-un zâmbet larg şi vocea se auzi răguşită.

– Nu-i aşa că eşti chelner?

– Da, ... sir.

– Asta-i bine. După un regim cu sandwich-uri şi cafea în ultima lună, sunt gata să înfulec o salată de crabi şi o tequila cu cuburi de gheaţă.

Patru ore mai târziu, revenit miraculos la viaţă, Pitt dormea cel mai plăcut şi reconfortant somn pe care îl cunoscuse vreodată.

Biblioteca Jud. Constanţa

Colecţia THRILLER

❑ COMOARA Clive Cussler 660 pag. 1890 lei.
COMOARA e un roman de mare forţă epică, având răsturnări de situaţie atât de neaşteptate şi de rapide, încât cititorul fascinat îl va parcurge cu sufletul la gură. Personajele sunt superb construite, până şi cele mai neînsemnate apariţii au claritatea unui desen japonez.

Colecţia THRILLER

❑ CODUL "REBECCA" Ken Follett 446 pag. 2800 lei.
Un thriller de valoare trebuie să ne lase să descoperim acest lucru până la ultima pagină. Acesta este THE KEY TO REBECCA.

Colecţia OLIMP SPECIAL SERIES

❑ NU MAI PLÂNGE, DOAMNĂ Mary Higgins Clark 316 pag. 1800 lei.
NU MAI PLÂNGE, DOAMNĂ, o carte plină de suspans, în stilul romanelor poliţiste celebre, dar în acelaşi timp şi povestea unei iubiri ce răscumpără dincolo de moarte şi alibiuri, adevărul. Un best-seller mondial în care, din nou, obsesia succesului în viaţă e una dintre cheile pentru aflarea căii ce te poate transforma dintr-un anonim – o vedetă, din sărac – milionar.

Colecţia WESTERN

❑ PINTENUL FANTOMĂ Norman A. Fox 213 pag. 449 lei.
PINTENUL FANTOMĂ, un roman tipic western, în care atmosfera legendară a pionieratului american este catalizată de vitalitatea realismului şi umorului lui Norman Fox.
Se întâmplă de toate şi pentru toţi. Pistolari, cow-boys, femei curajoase... construcţia unei căi ferate într-un ţinut sălbatic şi, iată-ne proiectaţi într-o lume vrăjită, dar vie, nespus de vie.

Vă rog să-mi trimiteţi cărţile bifate din lista de mai sus.

Numele .....
Prenumele .....
Adresa .....
Localitatea ..... Judeţul ..... Cod .....

Plata se va face **ramburs**, la primirea coletului.